

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ РИБНИЦТВА

Шерман І.М.,
Євтушенко М.Ю.

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ РИБНИЦТВА

Схвалено Міністерством аграрної політики України як підручник для вищих навчальних закладів III – IV рівнів акредитації для підготовки фахівців напряму «Водні біоресурси та аквакультура»

УДК 639.3(075)

ББК 47.2 Я7

Ш 49

Гриф надано Міністерством освіти і науки, молоді та спорту України (лист від 21.07.2011р. № 1/11-6460)

Рецензент: член-кореспондент НААН України, доктор с.-г. наук І.І. Грициняк – директор інституту рибного господарства НААН;
доктор с. – г. наук, професор Ю.В. Пилипенко – завідувач кафедри екології Херсонського державного аграрного університету

Шерман І.М., Євтушенко М.Ю. Теоретичні основи рибництва: підручник – К.: , 2011. – с:// іл.

ISBN

Підручник написано у повній відповідності до навчальної програми з курсу «Теоретичні основи рибництва» для студентів факультетів рибогосподарського профілю з використанням новітніх досягнень сучасної теорії рибництва. Багато уваги приділено основам формування і використання біопродуктивності акваторій, основам формування і використання продуктивних властивостей риб, теоретичному підґрунтя технологічних процесів, теоретичним основам вирощування риби в різних умовах середовища, збереженню здоров'я риб.

Вважаємо підручник буде корисним для студентів вищих навчальних закладів відповідного профілю, аспірантам, науковцям, які працюють в галузі рибництва.

ISBN

© І.М. Шерман, М.Ю.Євтушенко

ЗМІСТ

Вступ	5
1. Теоретичні основи формування та використання біопродуктивності водойм різного типу	10
1.1. Теоретичні аспекти утворення, трансформації і використання кормових ресурсів рибогосподарських водойм	11
1.2. Формування рибопродуктивності водойм штучних та природних іхтіоценозів	18
1.3. Теоретичне підґрунтя акліматизації гідробіонтів як метод метод управління і підвищення біопродуктивності рибогосподарських водойм	75
2. Теоретичні основи формування та використання продуктивних властивостей риб	99
2.1. Механізми дії факторів природного середовища на продуктивні властивості риб та можливості їх поліпшення	99
2.2. Можливості реалізації потенції росту риб у природних і штучних водоймах	144
2.3. Закономірності формування статі та статевих продуктів риб	172
2.4. Еколого – фізіологічні основи природного та штучного відтворення риб	216
2.5. Етапність розвитку риб і його використання у рибництві	251
2.6. Теоретичні аспекти живлення і годівлі риб	284
3. Теоретичні основи ефективного ведення рибних технологічних процесів	303
3.1. Механізми формування інтер'єрно - екстер'єрних показників плідників риб	304
3.2. Основи ефективного відтворення риб	320
3.3. Теоретичні складові вирощування рибопосадкового матеріалу риб	357
3.4. Особливості оптимізації зимівлі риб	369
3.5. Теоретичні складові виробництва товарної рибної продукції	397
4. Теоретичні основи вирощування риби в різних умовах	403
4.1. Теоретичні основи тепловодного рибництва	406
4.2. Теоретичні основи холодноводного рибництва	411
4.3. Теоретичні основи пасовищної аквакультури	439
4.4. Теоретичні основи інтенсивної аквакультури	460
5. Теоретичні основи збереження здоров'я риб та запобігання їх масовим захворюванням.	463
Висновки	487
Список рекомендованої літератури	489

Вступ

Теоретичне підґрунтя і світова практика фактично і достатньо переконливо свідчать про те, що перспективи забезпечення людства повноцінним білком тваринного походження на рівні сучасного стану достатньо проблематичні. Середньострокова можливість вирішення цієї глобальної, об'єктивно існуючої проблеми пов'язана певною, але суттєвою мірою з виробництвом продукції рибництва.

Викладена концепція не є принципово новою, вона базується на об'єктивних і достатньо сталих тенденціях скорочення можливостей світового промислу, значне ускладнення умов промислу в територіальних водах, про що переконливо свідчить динаміка статистичних та економічних показників. Спираючись на об'єктивні критерії і компоненти викладених закономірностей та орієнтуючись на практичний досвід людства, доцільність певних порівнянь не викликає вагомих заперечень.

Загальновідомо, що становлення людства як соціуму протягом тривалого історичного періоду, тісно пов'язане з харчовим раціоном, в складі якого тваринний білок мав велике і постійно зростаюче значення. Для забезпечення людства тваринним білком первісна людина удосконалювала своєрідну технологію мисливства і рибальства, що забезпечувало певною мірою потреби людини на територіях проживання.

Стале, постійно зростаюче збільшення чисельності людей на планеті логічно супроводжувалося скороченням природних ареалів рослин і тварин на фоні розширення потреб людини в продукції, яку людство отримувало з рослин і тварин. За таких умов вихід з існуючого протиріччя було знайдено на шляхах поступової і достатньо тривалої в часі і просторі на різному рівні трансформації, яка призвела до переходу від збирання їстівних рослин до рослинництва та від полювання на тварин до тваринництва.

На цьому фоні, завдячуючи значною мірою взаємовідношенням людей і риби в різних природних середовищах, протягом попередніх

століть гострих протиріч між людиною і рибою не спостерігалось. Людству вистачало продукції рибальства, яку воно отримувало від промислу в річкових системах, озерах та прибережного морського лову. Розглянута ситуація існувала протягом тривалого часу і тільки повільно почала змінюватися з різною швидкістю на різних континентах, у різних державних утвореннях по мірі того, як чисельність людства зростала, потреба в продукції рибальства поступово нарощувалася і почали формуватися ринкові товарні відносини.

Розглянутий процес нарощування протиріччя між чисельністю людей і можливістю промислу суттєво прискорив технічний прогрес в галузі рибництва, що значною мірою обумовлено тим, що на озброєння промислу запрацювала науково – технічна сфера яка забезпечила систематичне зростання чисельності знарядь лову, підвищила якість рибопромислового флоту, що у свою чергу робило цей бізнес високорентабельним і достатньо перспективним на довготривалу перспективу. Останні думки, щодо довгострокової перспективи, базувалися на хибній концепції, яку поділяли впливові кола науковців відносно того, що потенціал світового океану є невичерпним.

Загальновідомо, що риба – живий природний ресурс, який об'єктивно має здатність відновлюватися, але за домінуючої умови з урахуванням складу промислової іхтіофауни щорічний вилов не повинен перевищувати обсяги щорічного відновлення. Загальновідома концепція запропонована читачеві у спрощеному вигляді, але саме вона покладена в принцип квотування промислу, його регламентації, промислових прогнозів.

На превеликий жаль протягом останнього століття цей принцип суттєво порушувався, як у національних, так і нейтральних акваторіях. Одночасно з цим об'єктивно існуючим фактом були доведені якісні і кількісні параметри рибних запасів, запропоновані межі доцільних обсягів щорічного промислу, при цьому наголошувалося на необхідній поряд з квотуванням промислу, розгорнути широкі роботи на державному

і міждержавному рівнях, з оптимізації умов відтворення в природних і штучних умовах відтворення риб. Такі заходи на думку нових генерацій науковців сформували нову, сучасну концепцію – для підтримання на необхідному рівні чисельності і видового складу риб в рибпромислових акваторіях вимагає додаткових витрат, знижуючи ефективність рибальства, але є необхідним для забезпечення відповідного рівня промислу і рибництва.

Ситуація, яка склалася сьогодні в промислі, істотно погіршується, завдячуючи погіршенню умов середовища, що викликано негативним тиском факторів антропогенного походження. Виходячи з викладеного, логічно констатувати, що сьогодні, у середньостроковій, у довгостроковій перспективах суттєве збільшення обсягів промислу, що практично ідентично полюванню, достатньо проблематично. Виходячи з викладеного, подальше нарощування обсягів сучасного рибальства маловірогідно, можливості фактичного полювання на риб відповідними знаряддями лову досягли свого максимуму і перспективи нарощування обсягів рибопродукції в першу чергу високої якості необхідно пов'язувати з рибництвом.

Рибництво на відміну від рибальства має відносно коротку історію, історія сучасного рибництва не перевищує 100 – 150 років, що порівняно з рибальством коротка миттєвість. Розглядаючи процес становлення і розвитку рибництва, необхідно наголосити на тому, що протягом цього у практичному плані зроблено дуже багато, що сприяло створенню існуючих технологій, які дозволяють отримувати високу кількість рибопродукції високої якості на прийнятному рівні економічної ефективності, які сьогодні входять в протиріччя, або знаходяться на рівні економічної доцільності в мінливих економічних умовах.

Поряд з цим сьогодні існують чисельні наукові розробки, які дозволяють суттєво розширити сучасні уявлення відносно біології риб – об'єктів сучасного і перспективного рибництва, що відкриває нові можливості для створення нових, удосконалення існуючих технологій.

За розглянутого позитиву необхідно наголосити на об'єктивно існуючому факті обмеженості інформації, яка формує теоретичне підґрунтя перспективних технологій, а такий дефіцит у свою чергу збіднює професійний світогляд майбутніх фахівців, стримуючи ініціативу удосконалення і адаптації технологій до конкретних умов створення нових технологій рибництва, відповідаючи вимогам сучасності.

В цьому зв'язку, на думку авторів, навчальна дисципліна "Теоретичні основи рибництва" є однією з найважливіших складових підготовки фахівців із спеціальності "Водні біоресурси", що розкриває теоретичні аспекти та можливості успішного проведення основних технологічних процесів вирощування риби у водоймах різного типу за різних екологічних умов з метою отримання максимальної продукції найвищої якості. Засвоєння основних положень цієї дисципліни неможливе без знань, яких набувають майбутні іхтіологи-рибоводи, вивчаючи екологію, гідрологію, гідрохімію, гідробіологію, фізіологію риб, біохімію гідробіонтів, генетику риб, анатомію риб, загальну іхтіологію, ставове рибництво, індустріальне, рибництво в річках, озерах і водосховищах, основи марікультури та інші, що тісно пов'язані з рибництвом, насамперед, через інформацію теоретичного характеру.

Мета вивчення дисципліни - набуття студентами цілісної системи знань та уявлень з основних питань теорії ведення рибогосподарської діяльності з використанням бази даних із дисциплін фундаментальної підготовки відповідно до конкретних проблем рибництва.

Знання, набуті в результаті вивчення дисципліни, сприятимуть появі у майбутніх фахівців повного розуміння передумов ефективного ведення рибництва, що органічно поєднує навчальний процес із дисциплінами фундаментальної та спеціальної фахової підготовки.

У результаті вивчення дисципліни студенти повинні:

знати: основні складові способу життя риб (розмноження, розвитку, росту, живлення, поведінки, чисельності, продуктивності), фізіолого-біохімічні особливості їх природного і штучного відтворення,

закономірності накопичення і перетворення речовини і енергії рибами в різні періоди життя;

вміти: використовувати закономірності впливу на рибу екологічних факторів водного середовища, біологічної продуктивності кормових гідробіонтів і методів її формування у водоймах різного типу, а також ефективно застосовувати в рибництві відповідні теоретичні складові будови і пристосування до існування риби у воді. Підручник «Теоретичні основи рибництва» вперше підготовлений в Україні і на думку авторів повністю відповідає існуючій програмі навчальної дисципліни для підготовки магістрів із спеціальності 8.130301 «Водні біоресурси» в аграрних вищих навчальних закладах III – IV рівнів акредитації.

1. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ФОРМУВАННЯ ТА ВИКОРИСТАННЯ БІОПРОДУКТИВНОСТІ ВОДОЙМ РІЗНОГО ТИПУ

Біопродукція акваторій, основи її формування з теоретичного боку є загальними в планетарному масштабі. Процес первинного утворення абсолютної більшості продукції обумовлений життєдіяльністю зелених рослин, які в процесі фотосинтезу, використовуючи неорганічні компоненти оточуючого середовища, завдячуючи наявності хлорофілових складових під дією сонячно інсоляції, здатні утворювати органічну речовину. Саме первинна органічна речовина є основою життя всього живого на планеті Земля.

В різних гідроекосистемах природного і штучного походження, трансформованих гідроекосистемах природного походження і цільового призначення незалежно від діяльності людини, її бажань і втручань, основа живої складової представлена флорою і фауною.

Існує ряд умов відносно видового складу рослин, їх чисельності і біомаси, що безпосередньо впливає на якісні і кількісні аспекти життя гідробіонтів флористичного походження, але незалежно від цього зелені рослини абсолютно домінують в утворенні органічної речовини гідроекосистем. Здатність зелених рослин сформувати органічну масу з неорганічних компонентів є результат тривалого філогенезу протягом багатьох геологічних епох які послідовно змінювалися на земній кулі, поступово створюючи умови для виникнення життя і удосконалення флори на планеті Земля.

Безумовно сьогодні достатньо досліджений видовий склад, особливості розповсюдження і формування флори у водоймах, існують якісні і кількісні характеристики флори, відповідно до водойм різного типу, що є теоретичним підґрунтям сучасних наукових поглядів на основи утворення, формування і використання біопродуктивності водойм.

При цьому виключне значення для життя в планетарному масштабі різних середовищ належить зеленим рослинам – основі, яка забезпечує

трансформацію неорганічних складових в органічну живу біомасу.

1.1 Теоретичні аспекти утворення, трансформації і використання кормових ресурсів рибогосподарських водойм.

Біопродуктивність водойм, біопродукційний потенціал у водоймах різного типу мають єдине теоретичне підґрунтя, але формування його основи достатньо специфічні у водоймах різного типу.

З вище викладеного зрозуміло, що первинна органічна речовина утворюється в процесі фотосинтезу, який забезпечує левову частку органіки первинного походження у планетарному масштабі.

Продукція органічної речовини зелених рослин відповідно до їх ролі в утворенні органічної речовини дала підстави поєднати зелені рослини під загальною назвою продуценти, в тому числі і у воді. В процесі фотосинтезу зелені рослини продукують та виділяють в оточуюче середовище кисень, який входить до складу повітря і у розчиненому вигляді насичує воду, що забезпечує можливість дихання гідробіонтів, які не використовують атмосферне повітря, не мають легень, а процес дихання відповідно до риб забезпечується зябрами у поєднанні з відповідною загальною системою.

Гідросистеми акваторій насичені живими організмами рослинного і тваринного походження, їх чисельність і біомаса різні, що пов'язано з багатьма факторами, але вони у зазначеному вигляді поділені на дві групи, а саме: продуценти – організми рослинного походження, які здатні за певних умов утворювати органічну речовину з неорганічних складових, консументи – організми тваринного походження, які не здатні утворювати органічну речовину з неорганічних складових ні за яких умов. Вони споживають готову органічну речовину рослинного, тваринного або змішаного походження.

Таким чином зрозуміло, що біопродуктивність акваторій формується за рахунок продуцентів і консументів, які представлені певними видами з відповідною чисельністю і біомасою.

На відміну від продуцентів, консументи представлені певними порядками, визначення яких базується і залежить від об'єктивно існуючої дистанції між консументами і продуцентами.

Вся сукупність продуцентів і консументів, все живе у складі гідроекосистем є її біопродукційним потенціалом. Між біопродуктивним потенціалом і кормовими ресурсами у рибогосподарських водоймах різного походження і цільового призначення існують певні особливості. Біопродукційний потенціал – вся сукупність гідробіонтів певної акваторії, а кормовий ресурс це частина біопродукційного потенціалу, яка представлена кормовими гідробіонтами.

В рибогосподарських водоймах природного походження, а це океани моря, річкові системи, озера, лимани затоки кормові ресурси знаходяться переважно під мінімальним впливом людського фактору, але чим менша акваторія, тим більший вплив діяльності людини простежується, і навпаки.

Штучні акваторії, а саме класичні ставові рибничі господарства, малі і середні водосховища різного цільового призначення і походження, трансформовані, мають свою специфіку. Головною рисою розглянутих штучних акваторій є не природний гідрологічний режим, коливання рівня води, періодичне осушення і заповнення водою, що обумовлено сезонними складовими і технологічними особливостями, що пов'язане з цільовим призначенням.

Особливе положення в напрямку, що розглядається, створюють рибогосподарські водойми природного походження, які у значній мірі трансформовані в процесі діяльності людини, переважно гідробудівництва, що призвело в окремих випадках до збільшення, а в окремих випадках до зменшення кормових ресурсів. При цьому демонструються специфічні тенденції, обумовлені особливостями функціонування водокористувачів, які обумовлені відповідними технологіями.

Враховуючи викладене, необхідно наголосити на тому, що існують

загальні особливості утворення, трансформації і використання кормових ресурсів рибогосподарських акваторій, які незаперечно мають свою специфіку. В цьому зв'язку доцільно знову акцентувати увагу на тому, що кормовий ресурс є складовою частиною біопродукційного потенціалу, який представлений продуцентами і консументами різних трофічних рівнів.

Розглядаючи флору і фауну рибогосподарських водойм, формується уявлення про видовий склад відповідних груп гідробіонтів, їх чисельність і біомасу, відповідність видового складу іхтіоценозу складу кормових гідробіонтів, визначаються можливості споживання конкретних об'ємів певних кормових гідробіонтів. Після запропонованого теоретичного підходу до вирішення цього достатньо проблемного питання, виконання відповідних практичних розрахунків, виникає реальна можливість об'єктивного визначення кормового ресурсу за відповідними групами певних гідробіонтів.

Спираючись на закономірності утворення органічної речовини, необхідно брати до уваги динамічність цього процесу і шляхи виходу на кормовий ресурс відповідно до рибогосподарських водойм, що експлуатуються. Поряд з цим доцільно уявити, що ресурс незалежно від специфіки його утворення може бути самоціллю. Кінцева складова, яка безпосередньо визначає рибогосподарські перспективи експлуатації конкретної водойми, є кормова база відповідних видів риб.

В цьому зв'язку біопродуктивність в якості проблеми розширеного відтворення водойми цінної продукції повинна розглядатися в якості провідної, але підсумовуючої складової на шляху від біопродуктивності, через кормовий ресурс до кормової бази. Вихід на кормову базу природних і трансформованих природних акваторій дозволяє формувати оптимізований іхтіоценоз за рахунок регламентованого промислу за умов використання селективних знарядь лову, покращення умов.

Процес експлуатації розвитку кормових гідробіонтів у свою чергу повинен супроводжуватися відповідними меліоративними заходами,

орієнтованими на збереження якості води на рівні, який повністю відповідає біологічним особливостям культивуємих видів риби.

Зрозуміло, що океани, моря, затоки, лимани, озера річкові системи – акваторії природного походження не можуть бути об'єктами застосування традиційних методів нарощування біопродуктивності рибогосподарських водойм. До розглянутих акваторій природного походження можуть бути віднесені трансформовані крупні водойми природного походження, для яких більш бажаним та необхідним є здійснення у відповідному обсязі робіт меліоративного спрямування з метою створення відповідних умов для іхтіоценозів природного і штучного формування.

Підсумовуючи викладене, доцільно зосередити увагу на методах управління біопродуктивністю рибогосподарських водойм. При цьому треба наголосити на тому, що переважна більшість рибогосподарських водойм різного походження і цільового призначення використовується далеко не одним водокористувачем, а це вимагає збалансованого підходу з урахуванням інтересів всіх водокористувачів.

Виходячи з концепції, яка була запропонована, засоби інтенсифікації, які здатні забруднювати воду, повинні бути виключені для всіх природних трансформованих акваторій, штучних акваторій з багаторічним регулюванням скидання води. Комплексна інтенсифікація припустима виключно в ставах спеціалізованих класичних рибничих господарствах. При цьому бажаним є відповідне погодження з санітарно – ветеринарними структурами. Для всіх рибогосподарських водойм без виключення управління біопродуктивністю можливе за умов відповідного погодження регулювання водності, трофності за рахунок регламентованого рибальства за термінами, обсягами, знаряддями лову.

Біопродукційний потенціал, біопродуктивність, кормовий ресурс представлені в акваторіях відповідними групами кормових гідробіонтів. В якості продуцентів виступають представники флори, які фактично представлені фітопланктоном і макрофітами. В якості консументів

виступають представники фауни, основу яких складають зоопланктон і зообентос.

Флористичні комплекси утворюють первинну органічну речовину в процесі фотосинтезу, а фауністичні комплекси споживають готову органічну речовину рослин безпосередньо, або опосередковано. Процес має динамічний характер, простежується стала закономірність по сезонах року, є специфіка зонального характеру, яка пов'язана з ґрунтово – кліматичними зонами.

Функціонування продуцентів і консументів тісно пов'язане один з одним і фактично є вагомим компонентом, відображуючим процес трансформації речовини та енергії у водоймах. Певний інтерес в цьому зв'язку викликає використання створеної речовини та енергії відповідними продуцентами і консументами різних трофічних рівнів.

Для відповіді на це достатньо важливе питання теоретичного характеру були поставлені чисельні дослідження, які привели до важливої концепції, яка має великий вплив на вирішення сучасних проблем практичного рибництва.

Продуценти, які представлені фітопланктоном та макрофітами, створюючи в процесі фотосинтезу первинну органічну речовину, є основним джерелом органічного продукту сучасних гідроекосистем. Для передачі цього первинного продукту в природі існує трансформаційний процес, який забезпечує їжею представників різних видів тваринного походження.

Енергія, створена продуцентами при використанні консументами, має різний коефіцієнт корисної дії, що залежить і базується на відстані консумента від продуцента. В цьому зв'язку оптимальне використання первинної органічної речовини спостерігається у різних видів тваринного походження, основу живлення яких складають фітопланктон і макрофітів, а вони у свою чергу в гідроекосистемах виступають в якості їжі для консументів наступних трофічних рівнів.

З теоретичного боку розглядаємих трансформаційних процесів

втрати енергії мінімальні при вживанні в їжу продуцентів рослиноїдними рибами. Збільшення довжини трофічного ланцюгу закономірно супроводжується збільшенням втрат енергії на фоні зменшення продуктивної дії і в певному випадку відповідно рибопродукції.

Фахівець в реальних умовах, використовуючи існуючі методи і свідомо застосовуючи теоретичні знання, може активно впливати на раціональне використання кормових ресурсів з метою підвищення біопродукції, як наслідок рибопродуктивності ставів, рибопродукції інших рибогосподарських акваторій.

Кормові ресурси об'єктивно існують в гідро екосистемах акваторій різного походження і цільового призначення. Якісні і кількісні аспекти кормових ресурсів мають свою специфіку, але відносно методів впливу або управління кормовими ресурсами є відповідна специфічність.

Акваторії класичних ставових рибничих господарств в період вегетації, а мова йде про стави літнього використання, можуть бути оброблені відповідним чином з проведенням комплексної меліорації відповідно вимог, з застосуванням добрив.

Існуючі численні теоретичні роботи, практичний досвід відповідних підприємств різних форм власності, переконливо свідчать про можливість суттєвого збільшення чисельності і біомаси гідробіонтів, які утворюють кормовий ресурс. Це може бути досягнуто за рахунок своєчасного проведення меліоративних робіт у поєднанні з обґрунтованим і раціональним використанням органо – мінеральних добрив за умов оперативного лабораторного контролю.

Створений додатковий кормовий ресурс не може бути у відриві від споживачів, які здатні трансформувати кормовий ресурс у кормову базу цінних видів риб – бажаних об'єктів культивування.

Спираючись на пропонуєму концепцію, стає наочною картина двоєдиного процесу, який виступає у своєрідній зв'язці – кормовий ресурс з відповідними чисельностями і біомасами певних видів кормових гідробіонтів та споживачі, які представлені компонентами штучного

іхтіоценозу, здатні ефективно трансформувати кормовий ресурс у кормову базу, ефективно накопичувати іхтіомасу, яка представлена високоякісною продукцією. Перспективним напрямком управління динамікою, чисельністю і біомасою, використанням кормового ресурсу в умовах ставових рибничих господарств є спеціалізоване культивування кормових гідробіонтів відповідних видів для згодовування їх безпосередньо відповідним видам риб. Залежно від особливостей живлення культивуємих видів риб, у спеціально створених умовах вирощують живі корми, які виступають з одного боку в якості фізіологічно повноцінної їжі, а з другого боку об'єктивно впливають на видовий склад, чисельність і біомасу кормових гідробіонтів, які незалежно від бажання фахівця існують у штучних гідроекосистемах ставів.

Для акваторій природного походження, трансформованих природних акваторій принципи ефективного управління і використання кормового ресурсу орієнтовані на досягнення оптимального співвідношення між продуцентами і консументами різних трофічних рівнів. При цьому активний і прямий вплив на кормовий ресурс є достатньо проблематичним, практично не реальним. Одночасно з цим, використовуючи регламентацію промислу, застосовуючи селективні знаряддя лову, можна реально впливати на чисельність видів, які формують промислову іхтіофауну. В окремих випадках у складі туводної іхтіофауни можуть бути реакліматизанти, акліматизанти, що вимагає відповідного наукового обґрунтування.

Здійснюючи промисел на природних і трансформованих, акваторіях необхідно дотримуватися правил рибальства, зберігати видовий склад водної іхтіофауни, особливу увагу приділяти збереженню рідких і зникаючих видів риб.

1.2. Формування рибопродуктивності водойм штучного та природного іхтіоценозів.

До акваторій природного походження віднесені океани, моря, затоки, лимани, річкові системи, озера, для яких притаманним є відповідний видовий склад іхтіофауни, основа іхтіоценозу. До акваторій штучного походження віднесені стави, водосховища різного походження і цільового призначення, в яких іхтіофауна може формуватися стихійно або цілеспрямовано, але обов'язково з урахуванням цільового призначення штучної акваторії, в якості якого виступає головний водоспоживач, другорядні водокористувачі.

Поряд з цим необхідно звернути увагу на трансформовані акваторії, які мають природне походження, але промислово – господарська, побутова, аграрна, інші форми діяльності людини призвели до суттєвих змін гідрологічних особливостей, що певним чином вплинуло на абіотичні і, як наслідок, на біотичні параметри середовища, відповідно іхтіоценозу акваторії.

Спираючись на викладене, шляхи формування рибопродуктивності та рибопродукції розглянутих груп акваторій будуть різними, що вимагає певної спеціалізації при розробці відповідних технологій, орієнтуючись на збільшення продуктивних можливостей.

Орієнтація на рибопродуктивність в природних і штучних акваторіях, трансформованих водоймах має принципово різний зміст, що передбачає наявність певного тлумачення.

В цьому зв'язку термін рибопродуктивність для природних іхтіоценозів і логічно природних за походженням акваторій свідчить про ту частку продукції, яка вилучена промислом від загальної біопродуктивності відповідного іхтіоценозу і складається з біопродуктивності за окремими видами риб складу певного іхтіоценозу.

В спеціальній літературі можна зустріти термін: промислова рибопродуктивність, промислова рибопродукція, рибопродукція, величина рибопродукції. Вся перелічена термінологія має єдине

тлумачення – кількість виловленої риби з одиниці площі природних, не виключено до трансформованих акваторій за рахунок промислової експлуатації природного іхтіоценозу і визначається в кг/га, т/га.

Формування рибопродуктивності природного іхтіоценозу здійснюється шляхом суворого дотримання лімітів вилову, здійснюється за рахунок використання відповідних знарядь лову, регламентації промислу в часі і просторі, проведення меліоративних робіт, а також реакліматизації і акліматизації виключно, за умов наявності затвердженого рибничо – біологічного обґрунтування на ці види робіт. Основу рибопродуктивності складають види природного іхтіоценозу, що принципово не виключає участі, в якості складової реакліматизантів і акліматизантів.

Штучні іхтіоценози представлені видовим складом іхтіофауни, який формує людина у ставах, водосховищах, природних за походженням трансформованих акваторій, керуючись відповідними технологіями. При цьому виключного значення набуває гідрологічний режим, а саме можливість його регуляції в інтересах рибного господарства. За таких умов це класична аквакультура у рибництві, яка забезпечує можливість застосування відповідних технологій з різним рівнем інтенсифікації, що є можливим в умовах класичних рибничих господарства, акваторії яких є повністю спускними. Повне скидання води з різних категорій ставів і водосховищ дозволяє вибрати всю вирощену рибу і розглядати рибопродуктивність як різницю між масою рибопосадкового матеріалу, посаженого у стави, і масою отриманої продукції, яка утворилася протягом певного періоду, що може визначатися у кг/га, т/га, і залежати від середньої маси особини та виходу у відсотках від посадки.

Поряд із цим трансформовані природні акваторії, а це переважно великі водосховища, які утворилися в наслідок зарегулювання крупних річкових систем, одамбовані озера, з одного боку здатні частково демонструвати природні риси, а з другого боку здатні демонструвати певні риси штучних акваторій. Виходячи з об'єктивно існуючої

специфіки в процесі формування їх рибопродуктивності, необхідно використовувати комбіновані технології, які є основою формування рибопродуктивності в штучних і природних акваторіях. Іншими словами це означає, що необхідно створювати для іхтіоценозів таких акваторій всі необхідні умови для збереження у складі промислу максимальної кількості видів, які входили до складу іхтіоценозів в річковий період. Такий підхід передбачає максимальну увагу до ефективного відтворення і нагулу молоді представників природного іхтіоценозу, але не виключає штучного відтворення і подальшого вселення у відповідні акваторії життєстійкої молоді цінних, рідких і зникаючих видів риб, що пов'язано з порушенням умов їх природного відтворення. Поряд із тим за наявності відповідного обґрунтування не виключаються роботи реакліматизаційного і акліматизаційного характеру.

Для оцінки рибопродуктивності таких акваторій доцільно використовувати комбінований підхід. Сутність такого підходу полягає в тому, що за складовими природного іхтіоценозу необхідно керуватися показниками промислової рибопродуктивності, яка залежить від природної рибопродуктивності у поєднанні з інтенсивністю промислу. Відносно видів, які відтворюються в штучних умовах, коли існують конкретні цифри особин молоді – вселенців, доцільно використовувати критерії промислового повернення, а саме відсоток промислового повернення, або коефіцієнт промислового повернення. Такий підхід дозволяє легко визначити величину рибопродуктивності або рибопродукції, яка отримана за рахунок особин, які відтворювалися штучно, що не виключає доцільності поєднання природної рибопродуктивності трансформованих гідроекосистем з продуктивністю за рахунок вселення у такі акваторії життєстійкої молоді певних видів риб.

Сучасна, своєрідна еволюція рибного господарства об'єктивно наближує одне до одного рибальство і рибництво, роблячи їх партнерами

у загальній проблемі нарощування рибопродуктивності акваторій різного походження і цільового призначення.

Рибопродуктивність в умовах штучних іхтіоценозів класичних рибничих господарств, до яких входить природна рибопродуктивність, яка базується на ґрунтово – кліматичних умовах певного регіону, і штучна рибопродуктивність, яка у свою чергу передбачає формування штучного іхтіоценозу на одиниці площі акваторії і розробку системи відповідних інтенсифікаційних заходів за умов впровадження яких кількісні і якісні складові штучного іхтіоценозу, здатні продемонструвати відповідну рибопродуктивність.

Головними складовими інтенсифікації у ставовому рибництві є традиційні компоненти технології, яка використовується для вирощування різних видів штучного іхтіоценозу, або є видовою складовою полікультури, яка впроваджена у певному господарстві.

Меліорація. Рибницькі стави, спеціалізовані та пристосовані акваторії в результаті відносно тривалої експлуатації зазнають істотних змін, які спричинені природними процесами, активним впливом людини орієнтованим на підвищення рибопродуктивності. Поєднання природних процесів і господарської діяльності на ставах поступово призводить до їх замулювання і заболочування. При цьому змінюються фізико-хімічні параметри води, що супроводжується погіршенням санітарного стану. Ці негативні чинники на фоні адаптивного характеру росту риб призводять до зниження темпів росту, викликають відставання їх у розвитку, що може бути зумовлено не тільки прямою дією на рибу, а й опосередковано на кормову базу, на середовище в цілому. Наслідком такого становища є суттєве зниження природної рибопродуктивності та різке обмеження можливостей здійснення інтенсифікаційних заходів, їх дієвість.

В цьому зв'язку технологія виробництва продукції рибництва передбачає і вважає за доцільне супроводжувати технологічні процеси відповідними меліоративними роботами.

Відповідно до рибництва меліорація виступає в якості системи заходів, орієнтованих на загальне поліпшення стану ставу і прилеглої території з метою оптимізації середовища, яке населяють риби. Всю різноманітність меліоративних заходів можна поділити на дві групи: докорінні, що забезпечують глибокі зміни режиму водойми, дія яких зберігається протягом кількох років, і поточні, що діють відносно нетривалий період.

Типовим докорінним заходом є реконструкція ставового фонду. При цьому впроваджують системи агротехнічних заходів, використовують оптимальні конструкції гідроспоруд, впроваджують комплексну механізацію, часткову автоматизацію технологічних процесів.

Екологічна меліорація. Тенденція зростання щільності посадок на шляху переходу від монокультури до полікультури коропа та рослиноїдних риб зумовила необхідність збільшення глибини ставів від 1,2 - 1,3 до 2 - 3 м. За даними Н.М. Харитонової, для Полісся глибина ставів має бути не меншою за 1,4—1,5 м, Лісостепу — 1,5 - 1,8, Степу — 1,8 - 2,0 м. Виникла принципово нова концепція, в основу якої покладено принцип – не тільки площа, але й об'єм води теж має велике значення при культивуванні планктофагів.

Виходячи з цього доцільно наголосити на тому, що сучасне інтенсивне рибництво, вирішальною тенденцією якого є зростання щільності посадок, значною мірою лімітоване об'ємом води, що підтверджують спеціальні дослідження. Встановлено, що при цьому співвідношення маси води і маси риби є визначальним технологічним чинником. Якість води за інших однакових умов переважно визначається здатністю її до самоочищення і вмістом розчиненого в ній кисню, відсутністю агресивних складових. Зниження вмісту кисню і втрата здатності води до самоочищення практично виключають можливість інтенсифікації виробництва риби, формується проблематична ситуація, виникає питання дати рибі можливість вижити.

Гідрохімічний режим ставу, як компонент абіотичного чинника, значною мірою впливає на загальні екологічні параметри, що дає можливість регулюванням водообміну забезпечити відповідність низки фізико-хімічних показників, які визначають умови вирощування риби. За ущільнених посадок доцільно забезпечувати водообмін у літній період на рівні 20 — 25 діб, у разі появи вірогідних ознак явищ задухи водообмін необхідно збільшити. Стійкого ефекту досягають механічною аерацією води, для чого можуть бути використані різні конструкції — від елементарних столиків до нагнітальних аераторів.

Суттєвим важелем покращення фізико – хімічного режиму ставів є використання мінеральних добрив. Вони не тільки забезпечують оптимальне співвідношення розчинених у воді азоту і фосфору, а й одночасно сприяють збагаченню води киснем у денні години за рахунок інтенсивного розвитку фітопланктону, що можна розглядати як біологічне аерування. Підвищення ефекту хімічного аерування можна досягти внесенням перманганату калію з розрахунку 20 - 50 мг/л у поєднанні з вапнуванням, що буде сприяти загальному покращенню якості водного середовища.

Позитивний ефект спостерігається при використанні вапна або технологічного заходу вапнування ставів, що має багатоплановий характер. Цей захід сприяє поліпшенню фізико-хімічного режиму середовища і може розглядатися як удобрення. Проте головне значення вапнування ґрунтів — меліорація, яка сприяє загальному покращенню якості води і ґрунту ложа ставів, знижує можливість виникнення низки захворювань риб (табл. 1.1).

Таблиця 1.1. Обробка ставів негашеним вапном

Мета вапнування	Норма внесення, т/га
-----------------	----------------------

Боротьба із замулюванням та закисанням ґрунтів	0,34- 0,4
Осадження органічних речовин, боротьба із зябровою гниллю	0,8-1,2
Дезінфекція	1,0-2,0

Процес вапнування, орієнтований на діюче начало, — переважно негашене вапно (CaO), гашене вапно, або гідроксид кальцію (Ca(OH)_2), вапняк або аналогічні породи, основою яких є карбонат кальцію (CaCO_3). Переважна більшість практиків віддають перевагу гашеному вапну, дотримуючись при цьому доз і контролюючи результати (табл. 1.2).

Таблиця 1.2. - Орієнтовні норми внесення гашеного вапна, т/га

Водневий показник рН	Вид ґрунту		
	Важкий, глинистий,	Супіщаний	Піщаний
<4,0	4,2	2,2	1,75
4,0-4,5	3,2	1,7	1,45
4,51-5,0	2,7	1,45	1,2
5,01-5,5	1,7	1,2	0,7
5,51-6,0	1,2	0,7	0,45
6,01-6,5	0,7	0,5	0,2

Вапнування ставів ефективніше використовувати восени і навесні після спуску води. Вапно вносять на вологу поверхню ложа ставів за 15-25 днів до заповнення водою, рівномірно розсипаючи по дну, або на пониження ложа, в яких затримується вода.

Розглядаючи екологічні заходи, слід звернути увагу на захист ставів від надходження до них стічних вод. Для цього створюють обвідні канали, які акумулюють стоки і захищають стави від замулювання. Істотне значення в цьому плані мають лісосмуги, кущові насадження та залуження зони водозбору, що доцільно забезпечувати, виходячи з перспективної доцільності.

Агротехнічна меліорація — це цикл робіт з осушення, обробки і планування ложа ставів, видалення зайвої рослинності. Ці роботи

передбачають осінню підготовку нагульних і вирощувальних ставів, яка включає проморожування ложа і весняне zalивання водою. Враховуючи дефіцит води, що особливо торкається деяких аграрних регіонах навесні, і біологію кормових гідробіонтів, дослідники багатьох країн вважають за доцільне zalивати нагульні стави восени. У деяких випадках отримано переконливі дані, які засвідчують перспективність цілорічного утримання ставів із водою. Біомаса зообентосу в разі цілорічного перебування ставів під водою вдвічі вища, ніж у ставах із традиційною системою експлуатації, яка передбачає залиття ставів навесні. Виправдане і має під собою певні аргументи також раннє осушення ставів у літньо-осінній період, що дає змогу здійснювати часткове літування без виведення з експлуатації ставів повністю. За класичного літування стави залишають на один рік і більше без води, засівають культурними рослинами. Такий прийом є ефективним засобом меліорації, що передбачає повне осушення ложа та його агротехнічний обробіток, але змушує суттєво зменшувати обсяги виробництва продукції у поточному році.

Поряд з викладеним позитивом та негативом, відомо, що осушення і культивування ложа літувальних ставів пригнічують вищу водяну рослинність, забезпечують мобілізацію компонентів відкладів мулу, прискорюють процеси мінералізації органічних речовин, значно погіршують умови використання і розповсюдження хвороб риб. Вирощування сільськогосподарських культур на ложі літувальних ставів у поєднанні з іншими заходами сприяє підвищенню природної рибопродуктивності, яка реалізується у наступні роки експлуатації, практично компенсуючи прямі збитки від виведення ставів з технологічного циклу. Ефективне осушення ложа ставів забезпечується існуючою осушувальною мережею меліоративних каналів ставу, але при цьому окремі пониження слід засипати ґрунтом або гноєм і спланувати роботи щодо систематичного розчищення скидних каналів. Поряд з цим розрівнювання ґрунту та планування ложа необхідно виконувати постійно, протягом всього часу експлуатації ставів. За відсутності

відповідних планових робіт на ложі ставів можуть залишатися пні дерев, кущі, рештки будівель і споруд. Усе це необхідно видаляти за допомогою відповідних машин та механізмів, що будівельники досить часто залишають на робочому ложі ставу.

На практиці, частіше на великих ставах або малих водосховищах, інколи неможливо повністю розчистити ложе. В цьому разі ефективним меліоративним заходом є влаштування тоневих ділянок, які потрібно ретельно вибрати, після чого видалити всі предмети, що заважають використанню активних знарядь лову.

Біологічна меліорація. Біологічна дія на середовище, яке населяють риби за їх культивування в ставах, може бути орієнтована на пригнічування рослинності, скорочення видів риб, які довільно потрапляють у стави, профілактику виникнення захворювань. Біологічні принципи меліорації мають перевагу, оскільки не виключають невластиву природним процесам дію і характеризуються високою вибірковістю й цілеспрямованістю.

Для пригнічення вищої водяної рослинності та макроформ нижчих рослин широко використовують білого амура. Залежно від ботанічного складу рослин, площі заростання й біомаси рослин на конкретних ділянках ставу щільність посадки і віковий склад особин, яких вселяють, може досить широко варіювати.

Для пригнічення розвитку м'якої і плаваючої водяної рослинності ефективним є вселення у водойми однорічок білого амура з розрахунку 150 -1500 екз/га, залежно від біомаси рослин. Для постійного знищення надлишкової жорсткої рослинності доцільно утримувати спеціальне меліоративне стадо цих видів риб, представлене дво - і трирічними особинами. При цьому щільність посадки може коливатися в межах 160 — 400 екз/га залежно від ботанічного складу і біомаси макрофітів.

Радикального ефекту досягають за умов поєднання механічних (викошування, випалювання, знищення коренів болотних рослин) та біологічних методів меліорації, що дає змогу білому амурі поїдати

молоді пагони і тим самим сприяти інтенсивному очищенню водойм та їх оздоровленню.

Для максимального зменшення в ставу чисельності видів риби, які не є об'єктами культивування (плітка, карась, пічкур, верховодка, йорж, окунь), але конкурують у живленні з об'єктами ставового рибництва чи поїдають молодь культивованих видів риби, переносять захворювання як біологічних меліораторів, використовують риб-хижаків. Ці риби мають високу потенцію росту (щука, сом, судак), а оскільки їх садять у стави мальками, вони не можуть завдати шкоди однорічкам коропа і рослиноїдних риби, але ефективно зменшують кількість видів, які не є об'єктами культивування і не мають господарської цінності. При цьому досягається не тільки меліоративний ефект, одночасно відбувається трансформація малоцінної іхтіомаси випадкових, малоцінних видів в іхтіомасу цінних видів риби.

У плані біологічної меліорації виняткове значення має чорний амур, основою раціону якого є молюски. Активно зменшуючи чисельність молюсків у ставах, чорний амур розриває біологічні цикли розвитку багатьох збудників хвороб риби, що є радикальним методом їх пригнічення, нарощує цінну іхтіомасу за рахунок не використаних кормових ресурсів, трансформуючи їх у кормову базу, що супроводжується фактичною відсутністю харчової конкуренції з культивуємими видами риби.

Серед різних аспектів меліоративних заходів слід наголосити, що фахівець у кожному конкретному випадку має надавати обґрунтовану перевагу тому чи іншому з них, або застосовувати їх комплексно відповідно до конкретної обстановки і можливостей господарства.

Мінеральні добрива. Добрива у технологічному циклі виробництва риби в сучасних умовах не тільки сприяють підвищенню природної рибопродуктивності, а й є регулятором гідрохімічного режиму води. Крім того, дефіцит концентрованих фізіологічно повноцінних кормів, які використовують для годівлі риби, потребує часткової, а іноді досить

істотної компенсації потреб риби в поживних речовинах за рахунок високо-цінних кормових гідробіонтів, біомаса і чисельність яких може бути значно підвищена за рахунок стимулювання цього процесу добривами. Дія хімічних добрив у рибництві, як і в рослинництві, ґрунтується на стимулюванні утворення первинної продукції за рахунок забезпечення рослин елементами мінерального живлення, яких не вистачає, а це переважно азот і фосфор, що розглядаються як біогенні елементи. Однак механізм дії цих елементів і добрив у широкому розумінні у ставах значно складніший. У рослинництві добрива діють безпосередньо на культуру, яку вирощують, а у водоймах вони забезпечують розвиток першої ланки трофічного ланцюга — макрофітів, фітопланктону. Фітопланктон і макрофіти, у свою чергу є кормом виключно для консументів різних трофічних рівнів, значна частина утвореної фітомаси може бути утилізована безпосередньо рибами — фітопланктофагами, макрофітофагами, серед яких ефективнішими є білий товстолобик та білий амур відповідно.

Переважає більшість мінеральних добрив, які використовують у рибництві, — це азотні та фосфорні сполуки, що їх іноді поєднують з калійними, кальцієвими, а частіше — з органічними добривами, при цьому істотне значення мають мікроелементи.

Враховуючи той факт, що добрива досить дорогі, необхідно забезпечити їх ефективне використання, що можливо за певних умов: водне середовище нейтральне або слабколужне; активна реакція ґрунту нейтральна або слабкокисла (рН сольової витяжки не нижче за 6,0); водойма не заростає жорсткими надводними рослинами або площа, вільна від заростей, не менш як 70 %; проточність або відсутня, або не перевищує повної зміни води в ставу протягом 15 днів; наявний дефіцит біогенних елементів.

Для виконання розрахунків розроблено певні критерії, які доцільно розглянути у зв'язку з удобренням рибницьких ставів.

Удобрювальний коефіцієнт — число, яке показує, скільки треба внести добрив, щоб отримати одиницю приросту риби. Згідно з рибицько-біологічними нормативами, удобрювальний коефіцієнт мінеральних добрив прийнято таким, що дорівнює 2,5 - 3,0. За цим коефіцієнтом можна правильно розрахувати кількість добрив для одиниці площі ставу В процесі розрахунків необхідно виходити з природної рибопродуктивності (нормативної або середньої по господарству), планового приросту рибопродукції за рахунок добрив з урахуванням удобрювального коефіцієнта. В якості прикладу доцільно розглянути схему розрахунків. Якщо природну рибопродуктивність взяти за 200 кг/га і передбачити її доведення до 400 кг/га, то за рахунок добрив треба отримати 200 кг/га риби. За удобрювального коефіцієнта 3 витрата добрив на 1 га становитиме: $200 \text{ кг} \cdot 3 = 600 \text{ кг/га}$. За співвідношення азоту і фосфору 1 : 1 потрібно внести на 1 га 300 кг аміачної селітри і 300 кг суперфосфату. Розраховану на 1 га кількість добрив множать на площу ставів (ставу) й отримують загальну масу потрібних добрив.

Визначення потреби ставів у добривах. Потреба в добривах і терміни їх внесення значно відрізняються залежно від ґрунтово-кліматичної зони України, а також для окремих господарств і навіть окремих ставів.

Важливим моментом раціонального удобрення ставів є систематичне визначення біологічної потреби фітопланктону в основних біогенних речовинах, насамперед в азоті та фосфорі, в постійному контролі ефективності їх дії.

Динаміка основних біогенних елементів у ставах із високоущільненою посадкою риб залежить від двох основних чинників: надходження азоту й фосфору у воду за рахунок органічних речовин, що розкладаються, і споживання їх фітопланктоном у процесі фотосинтетичної діяльності. У зв'язку з цим вміст біогенних елементів у воді протягом сезону дуже коливається. Періоди значного накопичення чергуються з майже повною відсутністю азоту і фосфору. Виходячи з

цього, перед внесенням чергової дози необхідно визначати потребу ставів у добривах, щоб проконтролювати адекватність розрахунків і відкоригувати складений графік внесення добрив у стави.

У господарствах, які мають власні лабораторії або їх систематично обслуговують відповідні заклади, використовують метод біологічних досліджень потреби в добривах і здійснюють біологічний контроль ефективності їх дії.

Для визначення потреби ставу в добриві потрібно знати, при додаванні якого або яких саме добрив посилюється розвиток фітопланктону. Реакцію фітопланктону на внесенне добриво можна визначити за інтенсивністю його фотосинтезу, про що можна зробити висновок за кількістю кисню, який поглинається і виділяється.

Кількість кисню, що виділяється фітопланктоном у процесі фотосинтезу і поглинається органічною речовиною, вимірюють *методом склянок*, суть якого описано нижче.

Десять склянок із притертими пробками місткістю по 100 мл кожна, виготовлених із безбарвного прозорого скла, заповнюють водою досліджуваного ставу. Воду для заповнення склянок збирають в чисте емальоване відро з 10-15 різних місць ставу (залежно від його розміру), щоб отримати середню пробу. Воду у відрі перемішують і за допомогою гумового шланга заповнюють нею склянки так, щоб після закривання притертими скляними пробками у склянках не залишалося повітря. Із 10 склянок дві загортають у чорний дерматин або інший непрозорий матеріал, решту залишають на світлі. У дві з них, як і в загорнуті, нічого не додають (контроль). У решту склянок вносять стандартні концентровані розчини біогенних елементів: у дві — азот, у дві — фосфор, у дві — азот і фосфор. При цьому концентрація азоту має становити 2 мг/л, а фосфору — 0,5 мг/л. На склянках роблять відповідні написи.

Стандартні розчини удобрювальних солей готують так: у дистильованій воді розчиняють 572 мг нітрату амонію (NH_4NO_3) (азот); і

дистильованій воді розчиняють 252 мг дигідрофосфату натрію ($\text{NaH}_2\text{P}_04 \cdot 2\text{H}_2\text{O}$) (фосфор). Якщо у склянку місткістю 100 мл додавати по 1 мл кожного розчину, то це забезпечить концентрацію азоту 2 мг/л і фосфору 0,5 мг/л.

Склянки герметично закривають притертими пробками і занурюють (підвішують) у воду досліджуваного ставу на глибину 20 см з таким розрахунком, щоб вони не затінювались. Для цього зручно використовувати хрестовини, закріплені під водою горизонтально. Склянки витримують у ставу протягом двох діб навесні й одну добу — влітку.

Після експозиції визначають вміст кисню у воді склянок. Найбільший приріст кількості кисню відповідає найвищій ефективності первинної дії доданих біогенів, тобто, що саме їх насамперед потребує фітопланктон. Так, якщо після експозиції в контрольній освітлюваній склянці кисню (O_2) виявиться 5 мг/л, у склянці з додаванням азоту — 7, із додаванням фосфору — 6, а з додаванням азоту і фосфору — 10 мг/л, то це означає, що став потребує сумісного внесення азоту й фосфору. Якщо додавання одного з досліджуваних елементів, наприклад фосфору, не дає приросту кількості кисню порівняно з контролем, але сумісне внесення його з іншими дає більший приріст, ніж один інший (азот), то це також свідчить про потребу в обох добривах. Якщо після експозиції у склянці з доданим біогеном кисню виявиться менше, ніж у контролі, це відповідає пригнічувальній дії застосовуваної концентрації біогену на фітопланктон. У цьому разі дослідження слід повторити з меншою концентрацією біогену, наприклад 1 мг/л азоту й 0,2 мг/л фосфору.

Щоб зорієнтуватись, чи потрібно вносити у водойму ті добрива, у відповідь на які фітопланктон не посилює свого розвитку, потрібно визначити валову первинну продукцію фітопланктону за різницею концентрації кисню в освітлюваних і затемнених склянках після їх експозиції.

Одночасно з визначенням біологічної потреби в добривах на основі розглянутих даних обчислюють валову первинну продукцію планктону, тобто кількість кисню, яка виділяється за добу внаслідок фотосинтезу планктонних водоростей. Щоб знайти валову первинну продукцію, різницю між вмістом кисню у воді освітлюваних і затемнених склянок треба поділити на тривалість експозиції. Наприклад, якщо після дводобової експозиції у воді освітлюваних склянок вміст кисню буде 12 мг/л, а затемнених — 4 мг/л, то валова первинна продукція планктону становитиме $(12 - 4) : 2 = 4$ мг O_2 /л за 1 добу.

За допомогою добрив потрібно намагатися підвищити валову первинну продукцію фітопланктону до 8-10 мг O_2 /л за добу і підтримувати її на цьому рівні протягом вегетаційного періоду в усіх спускних або повністю обловлюваних на зиму ставах, водоймах. У пристосованих під інтенсивне рибництво неспускних ставах, озерах, водосховищах, у водоймах, якщо взимку вони вкриваються льодом і снігом більш ніж на 2 міс, і риба залишається зимувати, первинну продукцію фітопланктону за допомогою добрив потрібно підтримувати на рівні 5 - 7 мг O_2 /л за добу, щоб запобігти надмірному накопиченню органічної речовини, яка може викликати дефіцит кисню у зимовий період.

Якщо ж валова первинна продукція набагато перевищує наведені вище межі, потрібно утримуватись від подальшого внесення добрив незалежно від концентрації розчинених у воді азоту і фосфору або від реакції планктону на додавання добрив до за проведення біологічних дослідженнях. Зменшення валової первинної продукції нижче за 8 мг O_2 /л у ставах і нижче за 5 мг O_2 /л в інших водоймах засвідчує необхідність здійснення додаткового удобрення. Контроль первинної продукції в ставах слід проводити щодаки і, залежно від отриманих результатів, вносити чи не вносити відповідні добрива.

Другий метод, який дає змогу ефективно контролювати і коригувати графік внесення добрив, можна назвати *хімічним*. Він

грунтується на доведенні вмісту азоту і фосфору до оптимальних значень. Кількість азотно-фосфорних добрив розраховують за фактичним вмістом їх у ставовій воді з урахуванням доведення концентрації азоту до 2, фосфору — до 0,5 мг/л. Перед внесенням азотно-фосфорних добрив у став потрібно визначити концентрацію амонійного азоту і фосфору у воді й розрахувати разову дозу внесення добрив за формулою:

$$D = \frac{A-B}{P} \cdot h \cdot 1000 \quad (1.1)$$

де D — шукана доза добрив, кг/га; A — рекомендована концентрація біогену, мг/л; B — фактична концентрація біогену у воді, мг/л; h — середня глибина водойми, м; P — вміст біогену у добриві, %; 1000 — розрахунковий коефіцієнт.

Для розрахунків потрібної кількості добрив за даними про вміст азоту і фосфору у воді ставу можна скористатися даними, наведеними в табл. 1.4.

Таблиця 1.4. - Норми внесення добрив за різних концентрацій фосфору й азоту у воді

Концентрація фосфору у воді, мг/л	Норма внесення суперфосфату, кг/га, за глибини ставу		Концентрація азоту у воді, мг/л	Норма внесення аміачної селітри, кг/га, за глибини	
	0,7 м (7000 м ³ води)	1,0 м (10 000 м ³ води)		0,7 м (7000 м ³ води)	1,0 м (10 000 м ³ води)

0,1	50	71	0	40	57,0
0,2	40	57	0,2	36	51,0
0,3	30	42,5	0,4	32	46,5
0,4	20	28,5	0,6	28	40,5
0,5	10	14	0,8	24	35,0
			1,0	20	28,5
			1,2	16	23,0
			1,4	12	17,0
			1,6	8	11,5
			1,6	4	6,0
			2,0	0	0

У господарствах, де відсутні добре обладнані лабораторії, про ефективність внесення добрив роблять висновок, спостерігаючи за «цвітінням» води, зменшенням її прозорості. Прозорість води вимірюють за допомогою диска Секкі (круглий металевий диск діаметром 15 см, пофарбований у білий колір), який можна виготовити в будь-якому господарстві. Якщо після внесення однієї — двох порцій добрив прозорість води зменшується від 45 — 50 до 20 — 30 см, вважають, що норма добрив вибрана вдало, їх внесення ефективне, оскільки у ставу почався розвиток фітопланктону. Про ефективність внесення добрив роблять висновок за динамікою вмісту розчиненого у воді кисню. Збільшення його засвідчує підвищення інтенсивності розвитку фітопланктону.

Найкращі результати вирощування риби за щільних посадок отримано в разі застосування азотно-фосфорних добрив у комплексі з вапном. У ставах, особливо з ущільненими посадками риби, накопичується багато органічних речовин, які для свого розкладання потребують великої кількості кисню. Істотне значення в розкладанні органічних речовин і поліпшенні гідрохімічного режиму ставів має вапно. Дія вапна в ставу проявляється у низці процесів. Спостерігається осаджувальний ефект надлишку органічних речовин, які знаходяться у товщі води, вода світлішає, що забезпечує створення сприятливих умов для розвитку мікроорганізмів, а це призводить до прискорення процесів мінералізації органічних речовин. Крім того, вапно частково консервує

органічні речовини, які накопичуються на дні водойми, забезпечуючи їх поступову мінералізацію. В результаті цього процесу у воду надходить значна кількість біогенних елементів, що в кінцевому підсумку приводить до підвищення природної рибопродуктивності. Витрати азотно-фосфорних добрив і вапна за період вирощування риби у ставах у середньому становлять: аміачної селітри 150 - 400 кг/га, суперфосфату — 100 - 500, вапна — 300 - 1800 кг/га.

Збільшенню вмісту біогенних елементів у воді сприяє також боронування замулених ставів із попереднім вапнуванням. При цьому вміст азоту й фосфору у воді часто зростає вдвічі. Боронування заповнених водою ставів проводять 2-3 рази за літо, ефект забезпечується залученням у процес азоту і фосфору, накопичених у мулі ставів.

У Лісостепу і Степу на чорноземних ґрунтах легкосуглинкового й суглинкового гранулометричного складу з нейтральною і слабколужною реакцією (рН 7,0 - 7,8) вапна можна вносити 0,3 — 0,5 т/га. У стави з високим рівнем інтенсифікації і значним цвітінням води, де окиснюваність перевищує 20 - 25 мгО₂/л, кількість вапна, яке вносять, відповідно збільшують. Спочатку вносять половину загальної норми на дно спущеного ставу: в нагульні стави з твердим дном вапно вносять пізно восени, з в'язким болотистим дном — взимку, після підмерзання, у вирощувальні стави — за два тижні до зариблення, перед заповненням їх водою. Стави, в яких висівають траву на зелене добриво, вапнують до посіву. Наступні дози вапна вносять щомісяця протягом трьох літніх місяців (червень, липень, серпень) по воді в однакових кількостях. Якщо виникне загроза задухи, рекомендується вносити вапно по воді в процесі вегетації у кількості 0,2 — 0,3 т/га на кожне внесення.

Контролем ефективності вапнування є визначення рН, що не має підвищуватись більш, ніж до 8,2. Вапнування води рекомендують суміщувати з внесенням добре змішаних з водою органічних добрив (гноївки). Це запобігає небезпеці надмірного підвищення рН і створює передумови для збільшення інтенсивності розвитку компонентів

природної кормової бази. Регулярні удобрення і вапнування ставів дають можливість значно підвищити їх рибопродуктивність (до 0,4 - 0,5 т/га), що забезпечує скорочення витрат концентрованих кормів за інтенсивного вирощування риби і підвищує фізіологічну складову раціону за рахунок збільшення кількості компонентів з фізіологічно повноцінним складом.

Органічні добрива. До органічних добрив належать гній, компост, послід, зелені добрива. На бідних піщаних, солонцюватих, підзолистих ґрунтах, де відсутній шар родючого мулу, вони дають більший ефект, ніж мінеральні. Органічні добрива за вмістом важливих біогенних елементів (азот, фосфор, калій) більш різноманітні, включають комплекс усіх поживних речовин, які є безпосереднім кормом для гідробіонтів і певною мірою — для риби. Велика різноманітність за якістю органічних добрив ускладнює встановлення норм їх внесення, потребує керування до певної міри специфікою акваторії та якісними показниками відповідних добрив.

Гній є одним із найпоширеніших видів органічних добрив, його якість і склад значною мірою залежать від виду тварин, якості кормів, якими годували тварин, кількості і виду підстилки, способів і тривалості зберігання. Переважно застосовують добре перепрілий гній великої рогатої худоби, коней, свиней, послід птиці, а також свіжий гній свиней і коней, рідкий свіжий гній великої рогатої худоби.

Кількість внесеного гною не може бути однаковою внаслідок різної його якості, різного стану ставів, форми їх використання, ґрунтових умов, що дозволяє наведені нижче норми розцінювати як орієнтовні. У стави з дном із піщаних, супіщаних, глинистих і солонцюватих ґрунтів вносять по 10 - 15 т і більше гною на 1 га. Для таких же ставів, але з уже відкладеним родючим шаром мулу, норму зменшують до 5—10 т/га, якщо дном ставу слугують родючі ґрунти, вносять по 3 — 5 т/га гною. Вносять його також по-різному: восени розкидають по осушеному ложу і приорюють на глибину до 5—15 см або розкладають купами по 2 - 3 т на

мілководних ділянках ставів, краще в шаховому порядку; взимку — на льоду у зонах мілководдя у неспускних ставах чи по замерзлому ложу; навесні — по ложу ставу, до заливання (вирощувальні стави) або по урізу води, тобто розкладають вздовж берегової лінії купами, в потім бульдозером зіштовхують у воду так, щоб вони постійно наполовину чи на $2/3$ омивались водою.

У ряді європейських держав, де накопичено значний досвід використання органічних добрив, вважають за доцільне вносити гній по ложу ставу безпосередньо перед заливанням, а потім по воді з місячним інтервалом. Великої уваги надають внесенню гною в рідкому стані у вигляді гноївки розбризкуванням її по поверхні води. При цьому пропонується вносити щотижня $0,2 - 0,4$ т/га рідкого гною, а в серпні внесення припиняти. Норма внесення коливається від $1,8$ до 10 т/га, кращою вважають 5 т/га.

За даними В.А. Мовчана, на одиницю приросту рибопродукції витрачається $18 - 70$ масових частин органічних добрив. Ефективність внесення гною вища у вирощувальних ставах, тому орієнтовно в розрахунках потрібної його кількості можна виходити з того, що внесення 5 т/га забезпечить збільшення природної рибопродуктивності на $100 - 150$ кг/га, у нагульних ставах — на $50 - 70$ кг/га.

Раціональне використання природних добрив передбачає їх переробку й утилізація гною великих тваринницьких комплексів, є перспективним напрямом у рибництві, оскільки дає змогу значно зменшити затрати на годівлю риби і одночасно забезпечувати фізіологічність раціону, здійснюючи певною мірою охорону навколишнього середовища від забруднення.

В якості органічних добрив застосовують водну і наземну рослинність, яку попередньо скошують. Для невеликих ставів зв'язують у снопики і закріплюють, а у великих ставах рослинність закріплюють у затоках, на мілководді її укладають пластами вздовж берега на ширину $1 - 4$ м з товщиною пласта $20 - 30$ см з тим, щоб знизу й зверху була

вода. Такі органічні добрива вносять тричі за сезон з розрахунку 3 — 6 т/га. Крім того, скошену рослинність укладають у компостні купи разом із гноєм і вапном. Добрий ефект дає додавання у компостну купу торфу, суперфосфату, різних сільськогосподарських відходів.

Високоєфективним є застосування на вирощувальних ставах зелених добрив, наприклад, коли на початку весни ложе ставу засівають вико-вівсяною сумішкою. Вирощена на дні ставу рослинна маса збагачує став органічними речовинами. При використанні бобових рослин бульбочкові бактерії, які живуть з ними в симбіозі, накопичують азот і збільшують його запаси у ґрунті в доступній формі. Механізм процесу базується на тому, що коренева система рослин, яка глибоко проникає в ґрунт, засвоює поживні речовини і виносить їх на поверхню з глибоких шарів ґрунту, спонукаючи їх позитивно працювати на підвищення якості умов рибничих ставів. Встановлений механізм, або процес набуває виключного значення, оскільки запаси біогенних елементів у донних відкладах достатньо вагомі. За оптимізації режиму необхідно враховувати, що агротехнічна підготовка ложа ставів значною мірою прискорює процеси мінералізації органічних речовин донних відкладів, сприяючи підвищенню рибопродуктивності.

Теоретичні аспекти розглядаємого процесу мають прямий вихід у практичну площину. Зелену масу зазвичай скошують (*неповне зелене добриво*) в окремих випадках заливають її водою повністю (*повне зелене добриво*), оскільки існує небезпека задухи риби за інтенсивного розкладання органічних речовин. Поживні рештки забезпечують підвищення природної рибопродуктивності на 45 - 65 %.

Кращий ефект дає застосування орґано-мінеральних добрив, тобто комплексне застосування органічних і мінеральних добрив у різних поєднаннях залежно від екологічних умов ставу, форми водопостачання, господарських можливостей.

Сучасні види мінеральних добрив не повністю задовольняють сучасні вимоги ставового рибництва. Широко застосовувана аміачна

селітра містить до 34 — 35 % азоту і позбавлена небажаних для риби домішок, однак це дуже дороге водорозчинне азотне добриво, внесення його в стави у високих дозах значно збільшує собівартість рибної продукції. Крім того, внаслідок швидкого розчинення аміачної селітри у воді мають місце величезні непродуктивні втрати азоту через фільтрацію та проточність ставів.

Сьогодні в якості добрив добре зарекомендували себе складні і комбіновані види мінеральних туків — нітрофоски, амофоски, до складу яких входить комплекс біогених елементів, що значно знижує витрати на внесення їх у стави, що поєднується з відсутністю баластних речовин і токсичних домішок.

Сучасна промисловість майже всі складні добрива випускає у вигляді гранул, завдяки чому вони менше поглинаються ґрунтами, а біогенні елементи, що містяться в них, легко доступні для живлення водоростей. Методика внесення цих добрив потребує доопрацювання, одночасно з цим виключного значення набуває подальший пошук нових видів повільнорозчинних і рідких комплексних добрив для застосування у ставовому рибництві, що вимагає специфічних досліджень і технічних рішень.

З метою розробки системи використання добрив і підвищення їх якості вчені різних країн сконцентрували свої зусилля і спрямували їх на всебічне вивчення екосистем рибницьких ставів, на створення раціональних методів удобрення. Аналіз сучасного стану рибництва засвідчує, що в ньому намітились дві тенденції: подальший розвиток теорії і вдосконалення методів удобрення ставів у господарствах з невисоким рівнем інтенсифікації і зниження ролі добрив у високоінтенсивних господарствах.

Проблемні питання використання добрив, інтенсивність їх застосування великою мірою залежать від ступеня використання комбікормів та їх відповідності щодо продуктивної дії та фізіологічної повноцінності.

Необхідно чітко уявляти, що надходження поживних речовин у евтрофовані стави може погіршити середовище існування риби внаслідок підлуження води, тому регулювання рН і вмісту недисоційованого аміаку необхідне для запобігання захворювань, зокрема зябровому некрозу риби. Зниження рН води рибницьких ставів можна досягти проведенням меліоративних робіт і внесенням до води різних хімічних речовин. Розглянуті вище меліоративні заходи мають загальний характер, а стосовно технології використання добрив необхідно забезпечити систематичне осушування ложа, додавання води з нижчим рН, скаламучування верхнього шару ложа з метою прискорення розкладання органічних речовин і надходження CO_2 з ґрунту у товщину води, видалення з неї нитчастих водоростей — головних споживачів вуглекислого газу. Вносять до ставів також компоненти, які сприяють видаленню вуглекислого газу, серед яких на практиці домінують, рослинність, карбонат кальцію, відповідні кислоти.

Годівля риби. Функціонування всіх систем тваринного організму значною мірою визначається кількісною та якісною характеристиками споживаного корму. Всі необхідні для нормального росту і розвитку елементи раціону риба отримує з природної кормової бази і додаткових кормів. Корм має бути доступним за розмірами часточок, прийнятним за смаком, мати належну консистенцію, хімічно повноцінну структуру, легко перетравлюватися і засвоюватися з тим, щоб забезпечити енергетичні й пластичні потреби організму, високі темпи росту риби за нормального розвитку.

Виходячи з викладеного, основним методом підвищення рибопродуктивності ставів є годівля риби, що є об'єктивною реальністю за високої інтенсифікації рибництва. У міру підвищення інтенсифікації виробничих процесів роль годівлі постійно зростає, а вартість годівлі у собівартості риби становить близько 40 % і має тенденцію до підвищення. В цьому зв'язку проблема раціонального використання кормів набуває виключного значення. Щодо форми виготовлення комбикормів, то

розбіжностей у поглядах немає — це безумовно гранульовані кормосуміші (з гранулами, доступними для всіх вікових груп коропа).

Режим годівлі, тобто розподіл раціону за часом, — завдання переважно технічне: чим більший відносний раціон, тим частіше і дрібно його треба порційно згодовувати, що прямо пов'язане з механізацією і автоматизацією годівлі.

Класифікація кормів і їх характеристика. Усі корми в рибицтві за аналогією з тваринництвом умовно можна розподілити на пасовищні (природні) та стійлові (штучні). Склад всіх кормів включає воду, мінеральні речовини, жири, вуглеводи, білки, але одночасно з цим характеризуються різними біологічним складом і фізіологічною цінністю. Ця відмінність визначається не лише кількісним співвідношенням тих чи інших поживних речовин, а й їх якісними характеристиками (табл. 1.5).

Розрізняють корми рослинного і тваринного походження, комбіновані, мінеральні добавки, вітамінні препарати, антибіотики.

Корми рослинного походження, які використовують для годівлі коропа, поділяють на концентровані (зернові, злакові, бобові) і технічні відходи (шроти, макуха, пивна дробина, висівки).

Таблиця 1.5 - Корми для коропа

Корм	Білкове	Кормовий
Макуха і шроти		
соняшників	1 : 1...1 : 1,5	3-5
лляний	1 : 2	4
свиріповий	1 : 1,4...1 : 1,8	4-8
ріпаковий	1 : 1,5...1 : 1,7	4-6
конопляний	1 : 2...1 : 2,5	4-7
бавовниковий	1 : 2 ...1 : 3	5-8
соєвий		4-6
рижієвий	1 : 2	4-8
сафлоровий		6-10
рициновий		8-10
коріандровий		8-10
Відходи зернових і борошномельного виробництва		
жито	1 : 7	4-5
ячмінь	1 : 8	4-5
кукурудза	1 : 9	5-7
висівки житні	1 : 4	4-7
млинні змети і пил	1 : 5	4-8
житне і ячмінне кормове борошно	1:6...1 : 7	4-7

пшеничні висівки	1 : 4	4-7
насіння бур'янів	1 : 4...1: 7	5-8
Бобові культури		
соя	1 : 1,9	3-5
горох	1 : 2,5...1 : 2,6	4-5
вика	1 : 2	3-5
чина	1 : 2,5	3-5
біб	1 : 2,3	3-5
Люпин		
блакитний	1 : 2	3-5
жовтий	1: 1,2	3-5
Тваринні продукти		
лялечки шовковичного і дубового	1 : 0,8...1 : 1,2	2-3
рибне борошно	1:2	1,5-2,0
кров'яне борошно	1 : 0,08	1,5-2,0
м'ясо-кісткове борошно	1 : 0,1	1,5-2,5
м'ясо молюсків сушене	1 : 0,2	2,0-5,0
жаби й пуголовки		4-5
смітна риба		3-4

Корми тваринного походження — м'ясо-кісткове, рибне, крилеве борошно, борошно лялечок шовковичного шовкопряда, харчова свіжа й консервована риба, відходи боєнь.

Натуральні корми, які входять до складу раціонів, не завжди містять усі речовини, необхідні для задоволення фізіологічних потреб риби. У такому разі для введення в раціони застосовують *кормові добавки* — наповнювачі, тобто синтетичні чи натуральні продукти органічного або мінерального походження. *Протеїнові домішки* — синтетична сечовина, карбамід, гідрокарбонат амонію, ККЛ — концентрат кормового лізину, синтетичний метіонін.

Мінеральні домішки — крейда, хлорид кальцію, гіпс, вапняк, черепашки. *Мікроелементи* — сульфати, хлориди, а іноді й інші сполуки міді, кобальту, мангану, цинку, йоду, заліза та інших біологічно важливих елементів.

Вітамінні домішки — як джерело каротину — водяна і наземна рослинність, хвойне, трав'яне і сінне борошно, олійні концентрати вітамінів А і D, препарати вітамінів В₁, В₂, В₁₂, Е та інших, кормові дріжджі, кормовий тераміцин на зерновій основі. Кормові домішки, що містять вітаміни, антибіотики, ферменти, різні мікроелементи, належать

до числа *біостимуляторів росту*, тобто речовин, що біологічно впливають на інтенсивність росту через різні системи організму, мобілізують резервні можливості організму, підвищують його життєдіяльність. Значно економлять корми додаванням до них таких біостимуляторів, як польфамікс, кротно-лактон.

Повноцінним є корм, який повністю задовольняє фізіологічні потреби риб з урахуванням виду, віку і статі, відповідає порі року.

Харчова цінність корму. Повноцінним з погляду виробництва рибопосадкового матеріалу і товарної риби вважають корм, який забезпечує отримання від вирощуваної риби максимальної кількості продукції з розрахунку на одиницю витрачених кормів. Відомо, що різні види кормів мають неоднакову харчову цінність, тому запроваджено поняття *поживна цінність корму*, що означає відповідну властивість, зумовлену співвідношенням між потребою тварин і наявністю у кормі речовин і сполук, які своєчасно і повністю задовольняють саме ці потреби. На практиці про поживну цінність кормів можна робити висновок, виходячи зі складу основних поживних речовин (білки, жири, вуглеводи) та їх перетравлюваністю, за їх кормовим коефіцієнтом, білковим співвідношенням.

Сьогодні є дані про склад як основних поживних речовин, так і їхніх компонентів для багатьох кормів, які використовують у рибництві. Для повної уяви про хімічний склад кормів потрібно знати схему складових частин, вміст сухої речовини, її органічної частини, оскільки поживність визначається саме за нею. Органічну частину сухої речовини становлять азотисті й безазотисті перетравні речовини.

У сучасній спеціальній літературі, присвяченій кормам, кормовиробництву, годівлі, вживається термін «сирий протеїн». Він об'єднує групу азотовмісних речовин білкового і небілкового походження (аміни, аміді, амінокислоти, нітрити), які мають винятково важливе значення у кормах, що використовуються для годівлі риб.

Єдиним постачальником матеріалів для білкового синтезу є азотовмісні речовини корму. Вилучення білка з раціону чи різка його нестача супроводжується припиненням росту, втратою маси, іншими порушеннями життєво важливих функцій організму, ураженням його ферментного апарату. Тому сирий протеїн — найважливіша складова частина раціонів риби.

Харчова цінність білка визначається його хімічним складом, тобто набором і кількісним співвідношенням амінокислот. Амінокислоти, що можуть синтезуватись у тваринному організмі з поживних речовин корму чи інших амінокислот, — *замінні*, а ті, які синтезуються з недостатньою швидкістю або не синтезуються зовсім, — *незамінні*. Для людини і теплокровних тварин таких амінокислот 10 і до цього складу входять: аргінін, треонін, гістидин, лізин, метіонін, валін, триптофан, фенілаланін, лейцин, ізолейцин. Для коропа чітко визначено незамінність лізину й метіоніну, але за аналогією умовно прийнято незамінність усіх 10 амінокислот, на чому наголошують провідні фахівці із годівлі риб.

У живленні коропа вуглеводи усіх кормів рослинного походження виступають в якості основного джерела енергії. За нестачі вуглеводів і жирів порушуються нормальні біохімічно-фізіологічні процеси, організм вимушено починає задовольняти енергетичні потреби за рахунок білкової частини кормів, що є фізіологічною аномалією. У зв'язку з цим від кількості та якості вуглеводів у раціоні, їх співвідношення з іншими складовими раціону та ступеня їх перетравлення значною мірою залежить ефективність впливу білкової складової на реалізацію потенціалу росту.

До викладеного слід додати, що вуглеводи за дією поділяють на відповідні групи, а саме: розчинні — цукри і крохмаль, що містяться всередині рослинних клітин, кінцевим продуктом їх розщеплення є моноцукри, які, всмоктуючись із травного каналу, перетворюються на глюкозу або частково відкладаються у вигляді глікогену; вуглеводи оболонки рослинних клітин, або сира клітковина, — до її складу входять

целюлоза (клітковина), лігнін, геміцелюлоза і пектинові речовини. На відміну від перетравлення у шлунку великої рогатої худоби клітковина важко розщеплюється у травному каналі риб і переважно є баластною речовиною.

Сирий жир, чи ліпіди, об'єднують речовини, не розчинні у воді. До них належать власне жири, або тригліцериди, і різні ліпоїди (високомолекулярні жирні кислоти, фосфатиди, стерини й стериди). У кормах і тканинах риби серед загальної фракції ліпідів переважають жири, які входять до складу протоплазми усіх клітин і є основною запасною поживною речовиною, що відкладається у спеціальних жирових депо.

Мінеральні елементи (макроелементи — кальцій, магній і фосфор) за вмістом в організмі йдуть за основними елементами органічної речовини — киснем, вуглецем, воднем і азотом. Вони входять до складу структурних елементів організму і беруть активну участь у багатьох біохімічних та фізіологічних процесах, відіграють значну роль у регулюванні осмотичного тиску рідин тіла й концентрації іонів у живій клітині; необхідні для синтезу різних ферментів і коферментів; істотно впливають на обмін органічних речовин, тканинне дихання; беруть участь у процесах травлення, всмоктування і засвоєння поживних речовин.

Мікроелементи — манган, мідь, кобальт, бор, йод та інші не лише стимулюють ріст коропа, а й поліпшують його фізіологічний стан, сприятливо впливають на склад крові, підвищують ефективність використання кормів. Спеціальними дослідженнями доведено, що введення хлоридів цинку з розрахунку 4,0 мг, хлориду міді — 2,5, молібдату амонію — 1 мг на 1 кг корму забезпечує нормалізацію фізіологічного стану коропа за відсутності або дефіциту цих компонентів у раціоні. Позитивно впливає на формування скелета й утворення статевих продуктів введення в раціон на 1 кг корму 0,6 мг хлориду мангану, що

доцільно при вирощуванні рибопосадкового матеріалу і годівлі ремонтно-маточних стад.

Енергетична цінність корму. Корм має містити певну кількість енергії, яка необхідна для перебігу всіх процесів життєдіяльності будь-якого організму, втім числі й риби. Енергетична цінність корму визначається його калорійністю, тобто властивістю харчових речовин виділяти в процесі їх засвоєння організмом тепло. Жир виділяє вдвічі більше енергії, ніж білок і вуглеводи. Так, 1 г жиру виділяє 4,4 кДж, 1 г білка — 18,8, 1 г вуглеводів — 17,6 кДж. Від того, наскільки енергетичні потреби можуть бути забезпечені за рахунок основних енергетичних джерел корму — вуглеводів і жирів, залежить ступінь використання сирого протеїну для синтезу білка в організмі. У сучасній сільськогосподарській практиці за зростаючої потреби в концентрованих кормах і гострої нестачі білків використання сирого протеїну як джерела енергії економічно не вигідне, що повністю справедливо також і для рибництва.

Аналіз кормів засвідчує, що як у високобілкових макухах і шротах, так і в бобових кормових сумішах недостатньо легкоперетравних вуглеводів. Ця обставина за вкрай низького вмісту жирів позначається на енергетичній забезпеченості раціонів, результатом чого короп нераціонально використовує білки на енергетичний обмін, що обумовлює перевитрати кормів.

Наявність у кормі вуглеводів, жирів та інших сполук, які в процесі обміну речовин можуть бути джерелом енергії, має азотзберігаючий ефект, а додавання до корму коропа крохмалю зменшує виділення азоту з організму із продуктами метаболізму. Тому важливою умовою підвищення використання протеїну та ефективності раціонів є правильне співвідношення енергетичної цінності раціону та рівня протеїну. Дослідження в цьому плані у коропівництві недостатні, більшість наявних відомостей обмежується обліком вмісту валової енергії в кормах. Разом з тим дворічний короп може інтенсивно рости, живлячись кормами

з великим діапазоном енергопротеїнового співвідношення, що засвідчує виняткову пристосованість його організму до використання різноманітних джерел живлення.

Поживна цінність корму (оцінка корму за протеїновим співвідношенням). Поживна цінність корму визначається за білковим відношенням перетравного протеїну (азотистих речовин) до перетравних безазотистих речовин (вуглеводів, жирів) (табл. 1.6), що показує, скільки частин перетравних безазотистих речовин припадає на одну частину перетравного протеїну.

Для кращого засвоєння рибою поживних речовин корму слід домагатися, щоб він за своїм складом максимально наближався до природних кормів, що на практиці досягти досить проблематично.

Якщо кількість перетравних безазотистих речовин у кормах менша, ніж перетравних азотистих чи близька до них, протеїнове співвідношення називають *вузьким*, наприклад, 1 : 0,5 чи 1 : 1,5; якщо значно більша — *широким*, наприклад, 1 : 4 чи 1 : 5. Вузьке протеїнове співвідношення характерне для багатьох видів макухи, шротів, відходів бобових культур, а також для кормів тваринного походження. До кормів з широким протеїновим співвідношенням належать переважно зернові відходи. Корми з вузьким протеїновим співвідношенням застосовують у період найінтенсивнішого росту й живлення риби, тобто влітку, за температури води до 23 - 29 °С. Корми із широким протеїновим співвідношенням застосовують навесні, щоб забезпечити швидше відновлення втрат організму за час зимівлі, а також восени при зниженні температури води для максимального накопичення жиру в тілі риби до зимового періоду.

Таблиця 1.6. Хімічний склад і поживна цінність кормів для коропа

Компонент	Суша речовина	Кормодини-ці, кг	Обмінна енергія, МДж	Вміст, г/кг									
				Сирий протеїн	Лізін	Метіонін	Цистигтин	Триптофан	БСР	Сира клітковина	Сирий жир	Са	Р
Горох	0,85	1,18	13,1	220	14,2	3,2	3,1	2,1	540	54	19	2,0	4,3
Соя	0,85	1,45	15,0	345	22,0	4,6	3,2	3,6	270	57	170	4,8	7,0
Кукурудза	0,85	1,33	13,8	103	2,7	1,7	1,5	0,8	653	22	40	0,6	2,5
Ячмінь	0,85	1,15	12,8	114	4,8	2,1	1,9	1,5	640	55	22	0,7	3,2
Пшеничні	0,85	0,75	9,3	151	5,4	1,6	2,3	2,1	530	88	42	2,0	9,6
Макуха:													
соняшни кова	0,90	1,08	12,3	405	16,5	7,9	6,4	5,2	225	129	76	5,9	12,9
лляна	0,90	1,25	13,5	338	11,5	4,8	5,1	6,2	305	95	102	3,4	10,0
соєва	0,90	1,35	15,5	418	26,3	4,9	4,9	5,7	298	54	74	4,1	6,7
рицинова	0,90	0,92	11,5	347	13,1	6,4	4,9	3,8	182	318	66	10,0	5,8
Рибне борошно	0,90	1,30	13,0	685	55,0	16,0	15,0	7,1	64	—	74	40,0	25,0
Кров'яне борошно	0,90	1,02	14,2	750	62,0	9,1	11,4	10,6	52	—	31	3,7	3,4
Борошно з лялечок													
Шовкович- ного шовкопряда	0,90	1,04	12,9	611	30,3	16,0	9,1	6,8	76	—	140	2,1	1,5

Протеїнове співвідношення у кормах для мальків, має коливатися від 1 : 0,3 до 1 : 0,5; у кормах для цьоголітків — влітку від 1 : 0,5 до 1 : 1,5, а наприкінці серпня — від 1 : 1,5 до 1 : 5 — 1 : 8; для однорічок навесні після зимівлі — від 1 : 5 до 1:1, з червня по серпень — від 1 : 1 до 1 : 3, наприкінці вегетаційного періоду — від 1 : 3 до 1 : 10; у кормах для плідників і ремонтної молоді навесні до нересту — від 1 : 10 до 1 : 1, після нересту — від 1 : 10 до 1 : 3, у літній період — від 1 : 5 до 1 : 10. За невисокої щільності посадки, коли короп забезпечений значно більшою

кількістю природних кормів, протеїнове співвідношення у кормі може бути більш широким. Чим менше природних кормів споживає короп (тобто зі збільшенням щільності посадки), тим вужчим має бути протеїнове співвідношення у кормі.

При цьому слід пам'ятати, що повноцінність білка залежить від його амінокислотного складу, що має винятково важливе значення при формуванні різновікових стад ремонтних риб і утриманні плідників.

Оцінка корму за кормовим коефіцієнтом. Кормовий коефіцієнт — умовна величина, що дає змогу кількісно оцінити потенційну дію кормів. Це число, яке показує, скільки кілограмів корму має з'їсти риба даного виду, віку, щоб її маса збільшилась на 1 кг, тобто це співвідношення фактично з'їденого рибою корму та її валового приросту.

Кормовий коефіцієнт як величину, характерну для того чи іншого виду корму, доцільно використовувати під час планування годівлі, складання графіків годівлі риби, визначення добових раціонів. За кормовим коефіцієнтом можна оцінити ефективність годівлі риби, порівняти витрати кормів на одиницю приросту з плановими показниками. Кормовий коефіцієнт, встановлений експериментально, як і кормова одиниця у тваринництві, є величиною дещо умовною, але сталою для певного виду і вікової групи риб. на практиці за умов дотримання технології рибництва, фактична маса отриманої рибопродукції за рахунок годівлі розглядається в якості фактичних витрат корму на одиницю продукції. Фактична витрата корму на одиницю продукції за відповідних умов повинна бути меншою за кормовий коефіцієнт. Запропонована концепція базується на тому, що суттєва частина рибопродукції в умовах ставового вирощування отримується за рахунок природної кормової бази. Виходячи з цього, фактичні витрати корму закономірно будуть зменшуватися на тлі збільшення чисельності та біомаси кормових гідробіонтів, які утворюють природну кормову базу, склад якої використовується коропом відповідних вікових груп.

Роль природного корму у живленні коропа. Природні корми, що знаходяться в ставу у вигляді зоопланктону і зообентосу, забезпечують рибу всіма речовинами, необхідними для її нормального росту і розвитку завдяки своїй фізіологічній повноцінності. Вони є джерелом, з якого риба поповнює нестачу амінокислот, мікроелементів, вітамінів та інших, і ще багатьох біологічно активних речовин, так званих чинників тваринних кормів. Найповноціннішим кормом для риби є ракоподібні, особливо дафнії. Суха речовина прісноводного зоопланктону містить 57,3 % білка, 7,6 — жиру, 21,7 % — золи. Фітопланктон, як і інші рослинні корми, менш поживний, але він не поступається кращим сортам сіна, що свідчить про його високу якість і значення в живленні фітопланктофагів.

Природні корми багаті на шість незамінних амінокислот — тирозин, триптофан, аргінін, гістидин, цистин, метіонін. Найбільша кількість їх міститься в дафніях. Ракоподібні багаті й на мінеральні речовини. Великий вміст білка (68,5 - 70,6 %) у личинках комах, черв'яках. Корми природного походження групи зообентосу багаті на вуглеводи і фосфор, але містять мало мінеральних речовин. Отже, ці основні представники природної кормової бази доповнюють один одного за поживною цінністю.

За амінокислотним складом білок безхребетних близький до білка риби. Врахувати споживання природних кормів з такою ж точністю, як і споживання додатково внесеного корму, неможливо, оскільки відсутні підтверджені розробки та відповідні науково – обґрунтовані методики обчислення. Визначення необхідного мінімуму природного корму дало б змогу встановити найдоцільнішу щільність посадки, виходячи з природної рибопродуктивності ставів з урахуванням споживання рибою вітамінів, амінокислот, зольних речовин, яких не вистачає у штучних кормах.

Для забезпечення фізіологічних потреб умовно є бажаним, щоб у раціон коропа входило близько 30 — 50 % природних кормів. Цими цифрами сьогодні можна користуватись для розрахунків годівлі риби й

удобрення ставів з поправками на окремі вікові групи риби, якість штучних кормів. За відносно невисоких щільностей посадки коропа на 1 га водного дзеркала (2,0 - 3,0 тис. екз./га), застосування добрив, коли раціон коропа на 35 - 50 % складається із природних кормів, практично можливе використання однотипних кормів, найчастіше (і дешевше) зернових чи їх відходів. За високої щільності зариблення ставів природних кормів для задоволення потреб коропа у незамінних амінокислотах, вітамінах, мікро- і макроелементах може не вистачати. У цьому разі використовують кормові суміші, до складу яких мають входити компоненти, що доповнюють один одного і роблять кормову суміш більш повноцінною. На особливу увагу заслуговує добавка до суміші кормів тваринного походження.

Кормові суміші, комбікорми — це набір кормових засобів у співвідношеннях, встановлених на підставі сучасних наукових даних про потребу риби в поживних речовинах. Для визначення кількості кормової суміші, потрібної на весь сезон (як і кількості однотипного корму), потрібно знати кормовий коефіцієнт, який обчислюють за формулою:

$$K_{\text{к.сум}} = \frac{P_1 + P_2 + P_3}{\frac{P_1}{K_1} + \frac{P_2}{K_2} + \frac{P_3}{K_3}} \quad (1.2)$$

де P_1, P_2, P_3 — інгредієнти кормової суміші; K_1, K_2, K_3 — кормові коефіцієнти відповідних інгредієнтів.

Рецепти комбікормів розробляють з урахуванням годівлі різних вікових груп коропа. На підставі розроблених рецептів комбікормова промисловість з наявних кормових ресурсів виробляє комбікорми, склад яких відповідає затвердженій рецептурі, а співвідношення компонентів визначає загальну і біологічну цінність комбікормів. Рецепти мають у наборі 40 інгредієнтів, тому кожен із них може бути представлений великою кількістю кормових сумішей.

За високощільненої посадки дворічок коропа, коли частка природних кормів у раціоні знижується до 10 - 15%, потрібно

використовувати комбікорми чи кормові суміші, збалансовані за комплексом поживних речовин, що містять до 26 % протеїну, 3,0 - 3,5 жиру, не менш як 0,7 кальцію, 0,8 фосфору, близько 40 БЕР і не більш як 10 % клітковини, а також біологічно активні речовини, що стимулюють ріст риби. Комбікорми для цьоголітків коропа мають містити не менш як, 30 % сирого протеїну, 4 % жиру, 1,2 % кальцію, 1% фосфору, не більш як 9 % клітковини.

Способи підвищення повноцінності кормових сумішей.
Найдоступнішою вітамінною добавкою є паста з молодої зеленої рослинності, яку додають до складу кормової суміші до 30 %. Пасту готують зі свіжоскошеної наземної чи водяної рослинності на ДКУ чи пастовиготовлювачі і відразу ж змішують із кормовою сумішшю у кормозмішувачі.

Додавання до 1 т комбікорму 3 - 5 г хлориду чи нітрату кобальту забезпечує підвищення вмісту вітаміну В₁₂ в організмі риби і сприяє кращому засвоєнню поживних речовин корму. Попередньо солі кобальту розчиняють у воді, а потім на цьому розчині замішують дерть чи розсипний комбікорм. Збагачення кормових сумішей фосфатидами сприяє підвищенню засвоюваності поживних речовин.

У насінні олійних культур, крім жирів і білків, що є найціннішими компонентами, містяться речовини, супутні жирам - фосфатиди. За хімічним складом вони мають високу харчову і поживну цінність. Кормові напівзнежирені фосфатиди - це розсипчастий, дещо оліїстий продукт, що містить 12 - 20 % власне фосфатидів, не більш як 10 - олії і близько 60 % - білкових речовин. Для годівлі коропа будь-якого віку фосфатиди (фази) у кількості не більш як 10 % додають до рослинних кормових сумішей.

Сінне, трав'яне чи хвойне борошно, як джерело провітаміну А, додають до кормосуміші чи комбікорму з розрахунку 2 - 3%. Згодовування плідникам, ремонтному молодняку й однорічкам, яких тримали у зимувальних ставах, кормів з рослинним борошном забезпечує

нормальний фізіологічний стан риби, сприяє формуванню системи відтворення.

Корми, призначені для риб старшого віку, які з низки причин згодують цьоголіткам, доцільно збагачувати кормами тваринного походження (свіжа смітна риба, консервована піросульфідом натрію, солонина нехарчова, відходи боєнь, лялечки шовковичного шовкопряду у кількості 5 - 10% кормового раціону). Введення у кормосуміш для риби 4% кормових дріжджів збагачує комбікорм чи кормову суміш вітамінами групи В і тим самим забезпечує підвищення рибопродуктивності до 10 %. Додавання 330 г тераміцину на зерновій основі на 1 т комбікорму вважається ефективним методом, що сприяє збільшенню приросту риби.

Кров'яне борошно особливо бажане у раціоні за широкого протеїнового співвідношення кормових сумішей. Позитивні результати дає використання як джерела тваринного білка сухого молочно-білкового концентрату (МБК), який виготовляють зі знежиреного молока безпосередньо. МБК додають у кількості 5 %, в результаті чого приріст живої маси цьоголітків збільшується на 62 - 66 %. При цьому витрати кормів на одиницю приросту знижуються на 38 - 40 %, що значно підвищує ефективність виробництва продукції рибництва.

Обов'язковим компонентом повноцінних рибних комбікормів є рибне борошно, потреба в якому як для рибного господарства, так і для тваринництва з кожним роком зростає. У ставовому рибництві тривають пошуки заміни рибного борошна у кількох напрямках: на доступні, відносно дешевші корми тваринного походження - крильове, креветкове борошно, соєвий шрот, макуху, які за амінокислотним складом близькі до протеїну риби; з додаванням гідролізних дріжджів як джерела лізину; на синтетичні азотисті небілкові сполуки.

Вітчизняна хімічна промисловість випускає для потреб тваринництва карбамід, амонійні солі, азот яких використовується для синтезу замінних амінокислот. Додавання до 10 % їх у кормову суміш має тривалу продукуючу дію. Збалансування комбікормів за мінеральним

складом досягають введенням у суміш кальцію у вигляді крейди - до 2 % сухої маси.

В умовах сучасного виробництва продукції рибництва найважливішими резервами кормів для риби мають стати відходи міжгосподарських підприємств з переробки овочів: відходи томатного виробництва, виноградні, кабачкові, яблучні вичавки.

Технологія годівлі коропа. Годівля коропа може бути достатньо ефективною виключно за умов наявності спускних, добре підготовлених ставів, що залежить від адекватності екологічних умов, застосування відповідної техніки годівлі та повноцінності використовуваних комбікормів.

Підготовка ставів до годівлі риби починається відразу після осіннього облову і повного спуску води. Починати підготовчі роботи слід безпосередньо з виконання меліоративних заходів, оскільки годівля риби супроводжується накопиченням на дні ставу органічних речовин, внаслідок розкладання яких зменшується вміст розчиненого у воді кисню, що суттєво знижує ефективність годівлі. З метою подовження строку мінералізації органічних сполук, у ставах з інтенсивною годівлею доцільно організувати спуск води на 15 - 20 днів раніше від загальноприйнятих строків, оскільки середньодобовий приріст риби зі зниженням температури зменшується, а витрати кормів на приріст залишаються достатньо значними.

Особливу увагу слід звертати на підготовку кормових смуг, кормових майданчиків. За щільності посадки коропа до 5000 екз./га потрібно облаштовувати 10 - 12 кормових майданчиків. Розмір майданчика 2 x 3 м за глибини ставу 0,5 - 1,0 м. Якщо щільність посадки більша, рекомендується облаштовувати кормові смуги завширшки 10 - 17 м за глибини ставу 0,5 - 1,0 м. Через кожні 25 - 50 м їх позначають віхами чи буйками. Глибину доріжок у міру росту риби збільшують, смуги переносять на глибину. Кормові майданчики повинні мати щільний ґрунт, який за потреби можна ущільнювати систематичним внесенням вапна. В

замулених ставах кормові місця можна влаштовувати з піску, подрібненого вапняку, дефекату - відходів цукрових заводів. Після спускання води кормові місця обробляють вапном із розрахунку 25 г на 1 м².

Годівлю коропа можна організувати з достатньою ефективністю і в неспускних ставах комплексного використання (багаторічного регулювання). Вибір кормових місць слід пов'язувати з тонеvими ділянками, оскільки у таких водоймах рибу доцільно виловлювати переважно у період її годівлі, що сьогодні переконливо доведено використанням автогодівниць.

Розрахунок посадки риби. Інтенсивність годівлі риби визначає щільність зариблення ставів, дає змогу застосовувати ущільнені посадки коропа, які досягають 5-7 тис.екз./га однорічок, 100 -120 тис.екз./га личинок коропа на загальній площі акваторії. Оптимальна посадка однорічок - близько 9,15 тис.екз./га, але це має супроводжуватись істотними прогресивними змінами в біотехніці виробництва продукції рибництва, зокрема забезпеченням риби повноцінними кормами, контролем і регулюванням умов середовища у ставах.

Витрати посадкового матеріалу на 100 кг товарної рибної продукції за годівлі великою мірою визначаються його якістю: чим вища його середня маса при зарибленні ставів, тим ефективніша годівля, якісніше вирощується риба, вища її індивідуальна маса. Вибір щільності посадки визначає систему годівлі риби і загальну рибопродуктивність ставу, під якою розуміють щорічний приріст риби, який отримують у ставу за один вегетаційний сезон з одиниці площі водного дзеркала за рахунок природного потенціалу та внесених кормів.

При розрахунку потрібної кількості рибопосадкового матеріалу виходять із плану вирощування риби, загальної рибопродуктивності ставу з урахуванням наявності кормів. Потребу в рибопосадковому матеріалі для конкретного ставу розраховують за формулою

$$A = \frac{\Pi\Gamma + \left(\frac{D}{K_k}\right)}{(B-b) \cdot p} \cdot 100 \quad (1.3)$$

де A — кількість рибопосадкового матеріалу, екз.; Π — природна рибопродуктивність, кг/га; Γ — площа ставу, га; D — кількість корму, кг; K_k — кормовий коефіцієнт; B — маса риби в кінці вирощування, кг; b — маса рибопосадкового матеріалу, кг; p — вихід риби, %.

Розрахунок потрібної кількості корму. Потреба господарства в кормах визначається виробничим планом вирощування товарної риби, рибопосадкового матеріалу, плідників і різновікових груп ремонтних риб. Для розрахунку планової кількості кормів потрібна така вихідна інформація: 1) площа ставів; 2) план вирощування риби; 3) запланована рибопродуктивність за рахунок природної рибопродуктивності; 4) загальний приріст за рахунок внесення добрив; 5) рибопродукція за передбачуваної полікультури; 6) загальна маса рибопосадкового матеріалу; 7) кормовий коефіцієнт корму, кормосуміші чи гранульованого комбікорму; для останнього величина кормового коефіцієнта, згідно з чинними рибницько-біологічними нормативами, становить 4,7, для розсипчастих вона збільшується на 8 % (5,0); 8) додаткове внесення кормів з розрахунку на рослиноїдних риб, згідно з рибницько-біологічними нормативами.

Для окремого ставу потребу в кормах можна визначити за формулою:

$$D = [(A - B) - \Pi] \cdot K_k \quad (1.4)$$

де D — потрібна кількість корму, кг; A — вихід риби восени, екз.; B — приріст однієї особини за сезон, кг; Π — загальний приріст риби за рахунок природної кормової бази з урахуванням внесення добрив, який визначають множенням площі ставу в гектарах на природну рибопродуктивність, кг; K_k — кормовий коефіцієнт.

Щоб правильно розподілити корми протягом вегетаційного періоду, для кожного ставу складають план годівлі, передбачивши, як правило, найбільше витрачання кормів у місяці інтенсивного росту і живлення риби, розробляють графік годівлі риби, визначають частоту годівлі за періодами (табл. 1.7). Протягом вегетаційного сезону ведуть журнал годівлі риби (табл. 1.8).

Таблиця 1.7. - План годівлі риби

Період годівлі риби по декадах, місяцях	Корм чи кормосумі		Приріст риби за період		Використання корму				
	Назва	Кормовий коефіцієнт	Одного екз., г	До загального приросту, %	Всього, кг	Число кормоднів	За добу, кг	Число кормових доріжок (місьць)	Маса корму на кормову доріжку (місце), кг

Таблиця 1.8. - Журнал годівлі риби

Дата	Температура, °С	Назва чи номер ставу	Площа ставу, м ²	Склад кормової суміші, %	Добова витрата корму, кг		Кормові добавки				Інші добавки		Число кормових місць	Час роздавання корму, год	Подавання корму	Вжиті заходи для поліпшення	
					За планом	Фактично	Мікроелементи, г	Паста рослинна, кг	Борошно рибне, кг	Дріжджі гідролізні, кг	Метиленова синька, г	Антибіотики, г					

Підготовка кормів до згодовування. Ефективність годівлі поряд з добрим станом ставу залежить від правильної підготовки корму та його якості. Годівля однорідними кормами спричинює у коропа порушення у формуванні органів травлення, призводить до кількісних і якісних змін виділення травних соків і порушення інтенсивності обміну речовин.

Нині комбікормова промисловість виробляє для коропа гранульовані комбікорми (способом сухого пресування), які мають низьку механічну міцність. Водостійкість цих гранул поки що невисока (10-15 хв.), вони швидко руйнуються. Перш ніж потраплять на кормові склади рибницьких господарств, гранульовані комбікорми кілька разів завантажують і розвантажують, в результаті чого вміст дрібних крихт у них зростає до 25 % і більше. При роздаванні таких кормів кормороздавачами типу СКР-1, СКР-3,0А, КРЗ-1 борошніста частина їх, а також дрібні часточки втрачаються, короп їх не поїдає. Основні втрати спостерігаються в момент внесення корму в став.

Поряд із механічними втратами корму в процесі екстрагування окремі його поживні речовини, насамперед жир і безазотисті екстрактивні речовини розкладаються. Тривалість збереження комбікорму у воді значно зростає за рахунок попередньої підготовки, а саме: його потрібно просіяти, гранули згодувати з кормороздавачів, створивши умови для швидкого їх поїдання після потраплення у воду.

В умовах аграрних підприємств, де коропа згодують різні відходи, їх бажано подрібнити, а потім замішати у вигляді густого тіста. Розмелюють корми у кормодробарках, універсальних млинах та інших механічних агрегатах. Замішане тісто виробляють за допомогою різних кормозмішувачів, замішують його у чанах, діжках. З метою зменшення втрат при опусканні подрібненого корму у воду в кормові суміші по можливості додають в'язучі компоненти: лляну макуху, борошністі змети (15 - 20 %). Дворічному коропу, який досяг маси 150 - 200 г, можна згодувати ціле зерно.

У процесі вирощування риби не слід різко змінювати якість корму, доцільно поступово переходити від гранульованих комбікормів до зерна, тістоподібного корму і навпаки. При зміні корму потрібно враховувати вік та інтенсивність росту риби, пору року.

Роздавання кормів, контроль за поїданням. Годують рибу щодня в один і той самий час за допомогою різноманітних кормороздавальних

засобів. Добову норму кормів по кормових місцях розподіляють згідно з прийнятою технологією: при використанні гранульованих комбікормів — по кормовій доріжці, а тістоподібних кормів — по кормових точках. Роздавати корми слід щодня в одному й тому ж місці, що формує умовний рефлекс і сприяє кращому їх поїданню та за коротший проміжок часу. За високоущільнених посадок у міру росту риби кормові доріжки переміщують у глибші ділянки, що відповідає переміщенню риб.

Поїдання визначають за залишками корму на кормових місцях за допомогою сітчастого черпака через 2 — 3 год. після роздавання. Поїдання корму перевіряють у кожному ставу в кількох місцях годівлі. За наявності решток комбікорму норму годівлі слід скоригувати в бік зменшення і оперативно з'ясувати причину цього явища. Проте за різких коливань температури води у період найбільшого приросту риби доцільно проводити додатковий контроль поїдання корму через кожні п'ять днів з тим, щоб внести нові зміни в норму годівлі залежно від фактичної ситуації у ставу.

У міру росту риби і збільшення її маси відповідно збільшують норму годівлі та загальний обсяг корму. Це збігається з періодом оптимальних температур води в умовах ставових господарств. Для підвищення ефективності використання поживних речовин добового раціону, враховуючи анатомічно – фізіологічні складові живлення, норму годівлі коропа доцільно ділити на дві чи три частини й організувати дво- або триразову годівлю. При цьому першу годівлю проводять о 7 — 9-й год. ранку, коли вміст розчиненого у воді кисню збільшується, у ті самі години, що й за одноразової годівлі, а наступні — через 7-8 год.

Гранульовані і розсипчасті комбікорми зберігають у господарствах у складах підлогового і бункерного типу. Бункерні сховища (типу металевих силосних башт), які встановлюють безпосередньо на дамбах чи берегах ставів, дають змогу завантажувати кормороздавачі без операцій внутрішньогосподарського транспортування і перевантажування кормів. Однак через невідповідність строків постачання кормів із заводів навіть з

об'єктивних причин строкам їх витрачання господарства змушені утримувати центральні склади для зберігання кормів, місткість яких розрахована на 40 % річної потреби. Через це у рибницьких господарствах склалися дві технології роботи з кормами: перевалочна (в разі зберігання комбікормів на підлозі) і перевантажувальна (за бункерного зберігання комбікормів).

Перевалочна технологія ґрунтується на тому, що комбікорми, доставлені із залізничної станції (чи заводу) автотранспортом, зберігають у складах підлогового типу, розміщених у центральній садибі господарства, і в міру потреби перевозять їх до місця роздавання. Для виконання завантажувальних робіт у складах підлогового зберігання комбікормів рекомендується застосовувати машину ЗПС-60, яка повністю забезпечує обсяг завантажувальних робіт для господарства площею 550 га ставів і більше.

Центральні склади бункерного типу забезпечують повну механізацію технологічних операцій, автоматичне керування режимом роботи, поліпшують умови зберігання кормів і різко знижують затрати праці. Склади будують зі збірних залізобетонних чи металевих конструкцій за типовими проектами.

Перевантажувальна технологія відрізняється від перевалочної відсутністю робіт щодо перевалки кормів у складах підлогового типу, оскільки корми із залізничної станції (чи заводу) надходять безпосередньо в склади бункерного зберігання, встановлені біля ставу.

За доставки комбікормів автосамоскидами їх завантажують у бункер норією НЦГ, при доставці кормовозами ЗСК-10 — гвинтовим конвеєром, установленим на кормовозі. Місткість і кількість бункерів силосного типу, рекомендованих для обладнання безпосередньо біля ставів різних площ, розраховують, виходячи з добової норми видачі корму та його двотижневого запасу (табл. 1.9).

Таблиця 1.9. - Типи бункерів, рекомендовані для зберігання комбікормів

Площа ставу, га	Потрібна місткість бункерів, м ³	Рекомендований бункер			
		Тип	Місткість, м ³	Число, шт.	Спосіб завантаження
До 10	10	ХС з двох	12,5	1	ЕЛТ-180
25	25,6	ХС з двох	12,5	2	ЕЛТ-180
50	51,5	«Продмаш»	52,8	1	ЕЛТ-180
100	103	«Продмаш»	52,9	2	ЕЛТ-180
150	154	БМС-25	43	4	НЦГ-10
			50	3	НЦГ-20

Примітка. Для ставів більшої площі число бункерів розраховують у такому ж порядку. Бункери типу Б-6 місткістю 6,5³ рекомендується встановлювати на вирощувальних ставах площею до 6 - 7 га, їх завантажують за допомогою ЗСК-10.

Крім перелічених, у рибницьких господарствах можна також використовувати бункери місткістю 12,5 і 25 т (БВ-12,5 і БВ-25), які промисловість випускає для сільського господарства серійно. У цих бункерах передбачено примусову вентиляцію корму холодним або підігрітим повітрям.

Тістоподібний корм доставляють на стави і перевантажують у плавучі кормороздавачі самохідним шасі Т-16М, обладнаним самоскидним кузовом.

При годівлі риби у нагульних і вирощувальних ставах для рибницького господарства площею ставів 500 га досить однієї комплексно механізованої лінії. За порівняно невеликих обсягів приготування і завантаження у транспортні засоби тістоподібних кормів із різними домішками використовують завантажувач-кормороздавач КУТ-ЗМ, для приготування і роздавання тістоподібних кормів у рибницьких господарствах на великих ставах — агрегат УРД.

Для роздавання кормів вручну застосовують весельні човни і моторні. Залежно від площі ставів рекомендуються такі типи

кормороздавачів: для ставів площею від 15 до 35 га — КРЗ-1; від 30 до 70 га — СКР-1,5, понад 70 га — СКР-3.0А.

Для ставів площею до 50 га особливо ефективний та економічний кормороздавач КРБ-2, призначений для безперервного дозування і роздавання гранульованих кормів. Його також використовують для внесення розсипчастих мінеральних добрив. За його допомогою можна роздавати корми дозами до 12 т безперервно («доріжкою») до 500 г/м².

На нагульних ставах площею понад 100 га використовують кормороздавач 1507, який у багатьох підприємствах удосконалений. На ставах невеликої площі, а також на оснащених проїзними дамбами, застосовують берегові пересувні кормороздавачі, які встановлюють на самохідних шасі Т-16 чи на причеп, який буксирують трактором ДТ-20.

Корми з бункера за допомогою пневмотранспортного пристрою через трубопровід подають у воду під час руху. Крім того, використовують кормороздавач КРС-1, який буксирують і розвантажують трактором ДТ-20.

Прогресивним напрямом у практиці годівлі риби є застосування автоматичних годівниць.

Годівниці «Рефлекс Т-14» виконані у вигляді бункера з отвором, встановленого на підставці і закритого кришкою. В отворі бункера знаходиться грибоподібний клапан, півсфера якого закриває отвір. Клапан обладнаний довгим стрижнем-маятником із принадою, що стимулює у риби рефлекс хапання. При захопленні рибою принади маятник відхиляється вбік, клапан злегка відкривається і гранули висипаються у воду. Місткість бункера цієї моделі — 12 кг.

Ефективність годівлі риби оцінюють за величиною *витрати кормів* на одиницю приросту риби, тобто відношенням маси виданого корму до приросту риби.

Кормовий коефіцієнт для певного корму — величина умовно стала, її наводять у навчальній і довідковій літературі і визначають за вмістом у кормі поживних речовин. Величина витрати кормів на одиницю приросту

риби значно коливається; вона може бути більшою або меншою від кормового коефіцієнта чи дорівнювати йому.

Як розглянуто вище, витрати корму на одиницю приросту риби великою мірою визначаються загальною окультуреністю ставів, умовами навколишнього середовища, розвитком природної кормової бази, співвідношенням у раціоні штучних і природних кормів, якістю корму та його підготовкою до згодовування, режимом годівлі, кваліфікацією та ставленням до своїх обов'язків відповідного спеціаліста. Витрати кормів на одиницю приросту або продукції коропа визначають під час облову ставів відніманням від маси загальної рибопродукції коропа маси рибопосадкового матеріалу та приросту коропа за рахунок природних кормів і внесених добрив.

Після цього абсолютну масу згодованих кормів ділять на приріст коропа й отримують величину, яка характеризує витрати корму на одиницю приросту коропа.

У разі застосування полікультури аналогічний розрахунок поширюють на всю вирощену продукцію з урахуванням відсотку, який передбачено нормативними документами при полікультурі коропа та рослинноїдних риб.

Виконані спеціальні дослідження з урахуванням багатьох складових, дозволили створити формулу, яка в умовах спеціалізованих господарств дозволяє отримати відповідні кількісні критерії. Формулу для розрахунку загальної витрати кормів на одиницю приросту риби запропонував колектив працівників Інституту рибного господарства УААН:

$$K_3 = \frac{K}{T - ПМ - T_1 - T_2 - T_p - T_0} \quad (1.5)$$

де K — маса згодованого корму, кг; T — маса виловленої товарної риби, кг; $ПМ$ — маса рибопосадкового матеріалу, кг; T_1 — приріст риби за рахунок природних кормів, кг; T_2 — приріст риби за рахунок внесених

добрив, кг; T_p — приріст риби за рахунок посадки рослиноїдних риб, кг;
 T_0 — маса смітної риби, кг.

Для збільшення ефективності годівлі витрати кормів на одиницю приросту слід визначати протягом усього вегетаційного сезону між датами проведення контрольних ловів як частку від ділення маси витрачених кормів за цей період на приріст риби (приріст однієї особини між контрольними ловами, помножений на кількість вирощуваної риби в екземплярах).

У травні - червні, коли добре розвинена природна кормова база, витрати кормів закономірно мають бути меншими за кормовий коефіцієнт, у серпні - вересні, коли раціон риб на 80 - 90 % складається з комбікорму, — більшими; орієнтовно вони можуть становити: у травні — 1,7; червні — 3,5, липні — 4,1, серпні — 4,4, вересні — 8,0, у середньому — 4,0.

Остаточну ефективність використання корму визначають під час аналізу господарської діяльності за економічними показниками, найважливішими серед яких є показник витрат засобів за статтею «Корми» в обчисленні собівартості товарної продукції витрат у грошовому виразі.

В умовах напівінтенсивного рибництва, за невисоких щільностей зариблення ставів коропом (до 2,0 — 3,0 тис.екз./га) і можливості інтенсивного удобрення годівля коропа порівняно простий процес. Для його годівлі використовують в основному відходи від очищення зерна за черговістю їх надходження з токів (бобових, потім ячмінно-пшеничних та інших зернових культур). Однак і в цьому разі потрібно розраховувати необхідну кількість кормів, враховуючи особливості компонентів і застосовувати відповідну технологію їх згодовування.

Полікультура. Процес формування продуктивності водойм штучного і природного походження значною мірою пов'язаний з полікультурою. Сучасною основою підвищення природної

рибопродуктивності водойм є сумісне вирощування різних видів риби на одній площі, включаючи утримання як мирних, так і хижих. При цьому чим більше об'єктів з відмінним спектром живлення населяє став, тим вищою буде його віддача. Сумісне вирощування кількох цінних видів риби, підібраних за характером їх живлення з таким розрахунком, щоб найповніше використати природний корм і отримати максимально високу рибопродуктивність без стимулювання збільшення природної рибопродуктивності шляхом застосування різних методів меліорації та удобрення, що принципово не виключається і є суттю поняття *полікультури*.

Полікультура з давніх часів емпірично є основною формою озерного і ставового рибництва. Вони різняться між собою за ступенем конструювання штучного іхтіоценозу, що забезпечує різні рівні керування продукційними процесами. Доцільність посадки риби того чи іншого виду для спільного вирощування великою мірою визначається конкретними умовами. Загальна принципова умова передбачає наявність необхідних фізико-хімічних параметрів середовища, що відповідають вимогам біології виду в межах ареалу. При цьому штучний іхтіоценоз при виробництві продукції рибництва принципово має ґрунтуватися на характері живлення риб, а саме на розходженні спектрів живлення, що виступає в якості критерію доцільності. При формуванні складу полікультури потрібно виключити міжвидову конкуренцію за корм, що забезпечить ефективне використання природної кормової бази. Із зообентосоїдних риб можуть бути рекомендовані сиг, чир, лин, золотий карась, срібний карась; із хижих — судак, щука, форель; з рослиноїдних — білий амур та білий товстолобик, гібриди білого і строкатого товстолобиків (рис. 1.1).

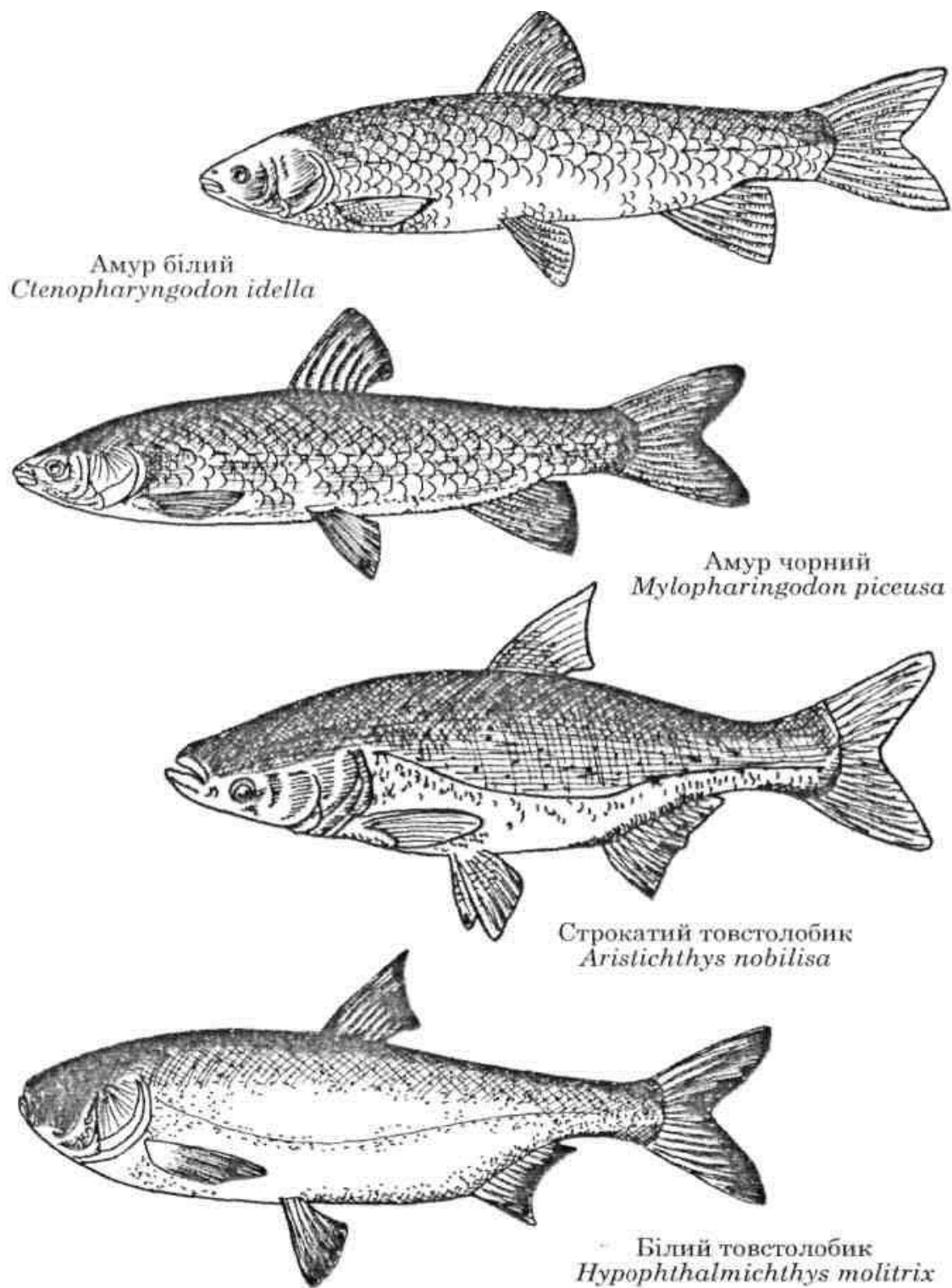


Рис.1.1. – Традиційні об'єкти полікультури -

У водоймах Лісостепу і Степу звичайними компонентами полікультури можуть бути такі зообентосоїдні риби, як осетрові, рибець, лин; із зоопланктоноїдних — строкатий товстолобик; з класичних рослиноїдних— білий амур, білий товстолобик; з хижих — судак, сом (рис.1.2). У повністю спускних ставах із добрим кисневим режимом можливе сумісне вирощування з коропом сигових риб, зокрема такого зоопланктофага яким є пелядь, що забезпечить додаткове отримання 90 - 180 кг риби з 1 га площі ставу.

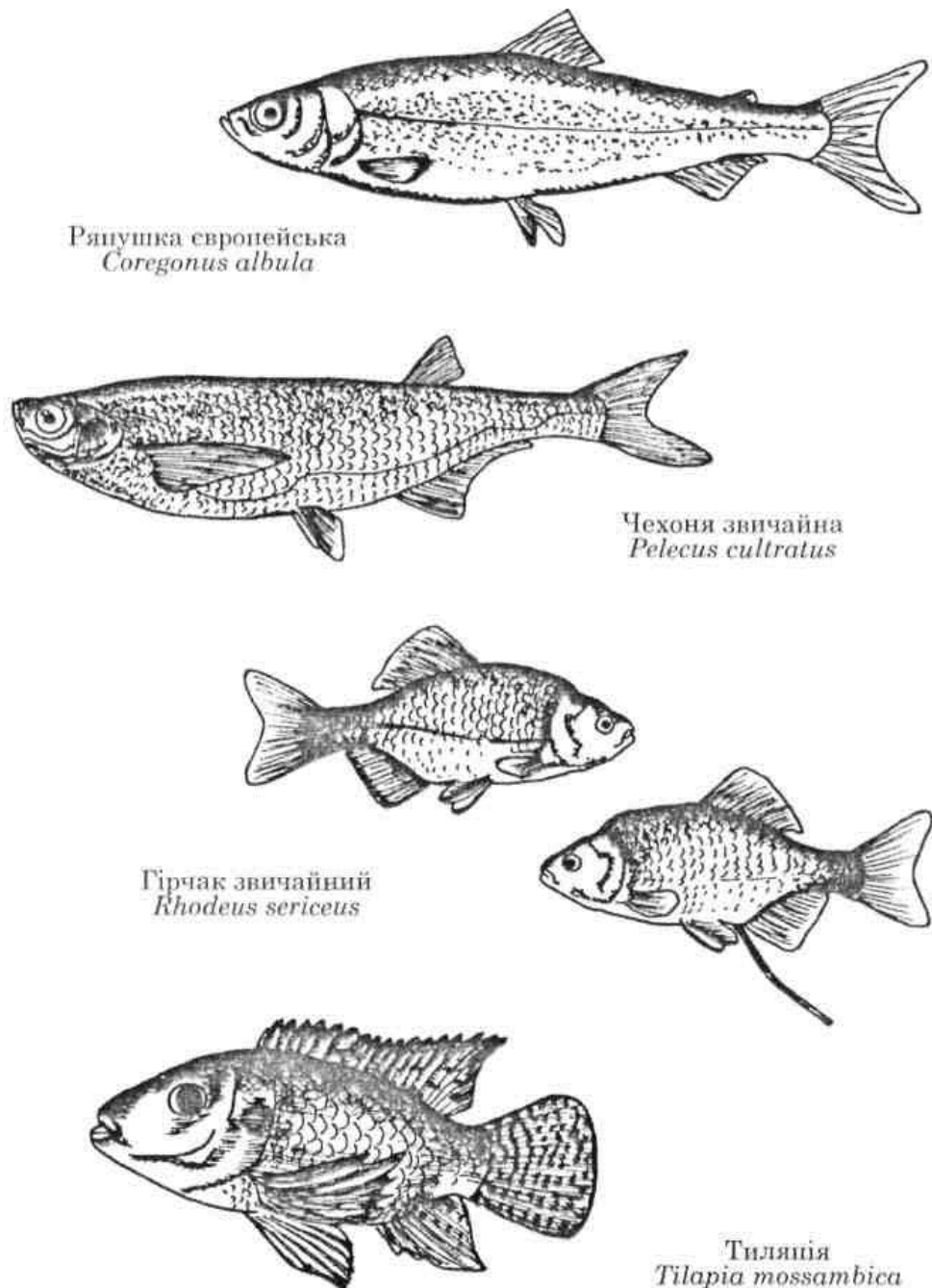


Рис.1.2. – Додаткові об'єкти полікультури.

В усьому світі ведуться пошуки шляхів найкращого використання водних екосистем шляхом добору різних видів риби у полікультурі. Особливо широко застосовують полікультуру в країнах Південно-Східної Азії, де практикують сумісне вирощування 6 — 7 видів риби. Катля, роху, мригаля — швидкорослі види риби; у прісноводній полікультурі використовують сомів, тиліпію, рослиноїдних; в солонку-ватоводних — симаго, ханових. У Північній Америці практикується розведення каналного сома, смугастого окуня, різних видів буфало як у монокультурі, так і в полікультурі, а також тиліпії, білого амура (див. ілюстрації на с. 66, 68, 200, 206).

Дослідження з акліматизації рослиноїдних риби завдяки спільним зусиллям учених України, Росії, Молдови і Туркменистану, дала змогу в короткі терміни впровадити у ставове рибицтво білого амура й товстолобиків. Ці дослідження справили вирішальний вплив на включення рослиноїдних риби у прісноводну аквакультуру Румунії, Болгарії, Угорщини, Польщі, Чехії, Словаччини, інших європейських та американських країн.

Розв'язання цієї дуже складної наукової і практичної проблеми — найбільше досягнення нашої рибогосподарської науки за останні роки. Важко назвати інший подібний приклад широкого впровадження принципово нової технології, коли за мінімальних додаткових витрат у стислі терміни вдалося отримати значні рибницький та економічний ефекти у поєднанні з екологізацією технології тепловодного ставового рибицтва.

Введення консументів першого порядку (білий товстолобик, білий амур) в екосистему інтенсивно експлуатованих корошових ставів забезпечило отримання великої кількості додаткової товарної продукції за рахунок скорочення довжини харчових ланцюгів і перетворення не використаних корошом кормових ресурсів на кормову базу рослиноїдних риби.

Загальний рівень природної кормової бази в рибницьких ставах за полікультури коропа і рослиноїдних риб істотно зростає під впливом рослиноїдних риб на середовище водойми за рахунок так званого ефекту її самоудобрення: рослиноїдні риби споживають нижчу і вищу водяну рослинність, їхні екскременти фактично є добривом для ставів.

Полікультуру можна розглядати як ефективний інструмент ресурсозберігаючої технології: ефективно споживаючи фіто – і зоопланктон, використовуючи його для нарощування маси, товстолобики повертають у вигляді тваринного білка біогенні елементи, втрачені в процесі сільськогосподарського виробництва, які, дякуючи вітровій і водній ерозії, надходять у рибничі акваторії. Крім того, представники комплексу рослиноїдних риб відіграють певну роль у компенсації втрат теплоенергетики і відповідних виробництв, шляхом часткової утилізації тепла у системі водойм-охолоджувачів.

Полікультуру як метод підвищення рибопродуктивності ставів у вітчизняному рибництві застосовували здавна. Проте вирощування спільно з коропом додаткових риб — карася, лина, хижаків (судак, щука, сом) — давало незначний приріст продукції, проте одночасно суттєво ускладнило виробництво. Рослиноїдні риби зробили полікультуру провідним чинником інтенсифікації рибництва без докорінної зміни біотехніки вирощування коропа у монокультурі. Рослиноїдні риби нині вже дають у середньому 25 % продукції товарного рибництва за помітної тенденції зростання.

Переведення ставового господарства на полікультуру рослиноїдних риб і коропа у південних районах дає змогу подвоїти природну рибопродуктивність і підвищити її у вирощувальних і нагульних ставах щонайменше на 600 — 1000 кг/га, у середній смузі — підвищити продуктивність ставів на 30 - 40 % (300 - 500 кг/га) без практичного збільшення витрат кормів і добрив.

Базуючись на багаторічних спеціальних дослідженнях, Н.М. Харитонова розглядає три форми полікультури. У першій з них —

алохтонній — основним об'єктом може бути коропа за оптимальної щільності посадки, інтенсивної годівлі та мінерального удобрення ставів, додатковими — білий і строкатий товстолобики і зокрема білий амур (з меліоративною метою). Друга форма полікультури передбачає як основні об'єкти білого і строкатого товстолобиків. При цьому щільність посадки коропа визначається продуктивними властивостями донної фауни, великих форм зообентосу, а білого амура — вищою водною рослинністю. Третя форма полікультури може ґрунтуватися на культивуванні амура у ставах, які значно заростають, чи в господарствах, де можна інтенсивно годувати амура зеленою масою, що надходить у стави із зеленого конвеєра сільськогосподарського виробництва.

Значення окремих видів риби у полікультурі неоднакове. У південних районах провідну роль відіграє білий товстолобик — не менш як 70 % товарної продукції, строкатий товстолобик — не більш як 20 %, білий амур — близько 10 %.

Отже, значне збільшення рибопродуктивності ставів можливе насамперед за рахунок культивування білого товстолобика. Цей вид має бути провідним у полікультурі, а основним засобом спрямованого формування кормової бази при цьому є удобрення ставів. Певне значення мають строкатий товстолобик і гібриди цих видів. Товстолобики відіграють істотну роль у формуванні якості води, відфільтровуючи значну кількість фітопланктону, детриту та іншої органіки (у тім числі й борошнистих частин корму). Вони докорінно змінюють хід продукційних процесів, прискорюють колообіг речовин і енергії в екосистемі, стабілізують гідрохімічний режим, поліпшують санітарний стан водойм і тим самим забезпечують підвищення рибопродуктивності щодо коропа.

Встановлено, що підвищення щільності посадки білого товстолобика меншою мірою позначається на темпі його росту порівняно з коропом. Білому амуру в ставовому господарстві відводиться роль ефективного біологічного меліоратора. Його меліоративні здібності зростають з віком і широко використовуються у боротьбі із заростанням водойм. Разом з тим

відмічається пряма залежність природної продуктивності по коропу від величини продуктивності щодо амура. В умовах інтенсивного рибництва білий амур може бути рекомендований лише як додаткова риба до основної вирощуваної культури з метою біологічної меліорації ставів, оскільки за нестачі природних кормів він переходить на живлення комбікормами, трансформуючись у харчового конкурента, який не є ефективним споживачем кормів, а у старшому віці споживання комбікормів білим амуром призводить до його загибелі.

В умовах ставів, де рибництво ведеться за екстенсивною чи напівінтенсивною технологією, білий амур може відіграти певну роль у створенні нових форм полікультури, заснованих на годівлі амура наземною рослинністю й утриманні інших компонентів її на природних кормах.

Чорний амур у ставовому господарстві також є біологічним меліоратором. Споживаючи молюсків, — проміжних хазяїнів низки паразитів, він поліпшує епізоотичну обстановку. Комбікорми з низьким вмістом білка чорний амур використовує незадовільно, тому не слід розраховувати на значне підвищення рибопродуктивності за рахунок інтенсивної годівлі чорного амура комбікормами.

Канальний сом як високоцінний об'єкт ставової полікультури перспективний для південних районів країни, але особливу цінність він має для індустріальних тепловодних господарств, де в умовах оптимізації термічного режиму може забезпечити високу рибопродуктивність у поєднанні з привабливими економічними показниками.

Перспективними об'єктами для водойм різного походження і цільового призначення за відповідних умов поряд з рослиноїдними рибами є веслоніс, піленгас, буфало. Створення в таких водоймах штучних іхтіоценозів, що включають раціональну полікультуру з компонентами, які розглянуті вище, дасть змогу поліпшити якість отримуваної товарної продукції та більш інтенсивно використовувати природні кормові ресурси акваторій. Подальше вдосконалення і впровадження у практику

полікультури нових об'єктів продукції рибництва забезпечить розширення асортименту вирощуваної риби, підвищення рибопродуктивності й ефективності рибогосподарської експлуатації водних угідь.

На відміну від полікультури, монокультура у тепловодному рибництві має тривалу історію і сьогодні поступово втрачає своє значення, що обумовлено суттєвим недовикористанням кормових ресурсів. Монокультура формально передбачає монокорм, а відомо, що склад біопродукційного потенціалу включає обмежену кількість консументів різного трофічного рівня, які практично не можуть бути раціонально використані одним видом риби, для конкретного виду характерним є і конкретний тип харчування. Монокультура можлива і обґрунтована в умовах індустріального тепловодного рибництва коли використовують конкретні штучні корми, коли має місце фактично прив'язане утримання риби на фоні інтенсивної годівлі.

Достатньо тривалу історію у тепловодному ставовому рибництві мають змішані посадки риби, що ґрунтується на специфіці живлення різновікових груп риби, даючи можливість підвищити ефективність використання кормових ресурсів.

При цьому необхідно одночасно враховувати вплив загальної щільності посадки в моно – і полікультурі на стан екосистеми водойм. Зростання щільності посадки, використання органо – мінеральних добрив, годівля риби у поєднанні з продуктами життєдіяльності культивуємих видів риби може перенаситити гідроекосистему органікою. На окиснення органічних речовин буде витрачається великі об'єми кисню, наслідком чого не виключений його дефіцит – зниження вмісту розчиненого у воді кисню до критичного рівня і як наслідок явища задухи або асфіксія риби.

Сучасна полікультура не повинна сприйматися фахівцями в якості своєрідного ідеалу, який забезпечує оптимальне використання кормової бази. Достатня чисельність кормових гідробіонтів використовується на рівні далекому від оптимуму, а окремі види гідробіонтів практично не використовуються. Одночасно з цим, у ряді випадків, доцільно змінювати

склад полікультури залежно від конкретних умов, або з метою культивування у складі видів, які привабливі з господарської точки зору.

Критичний погляд на сучасну полікультуру тепловодних ставових рибничих господарств орієнтує на пошук нових високопродуктивних видів риб та додаткових об'єктів культивування, що призведе до підвищення ефективності використання гідробіоресурсів та штучних кормів.

Джерелом формування рибопродуктивності штучних водойм з одного боку є безпосередній вплив на природний біопродукційний потенціал для збільшення чисельності і біомаси відповідних груп кормових ресурсів за рахунок використання органо – мінеральних добрив, що у свою чергу позитивно впливає на кормовий ресурс. Раціональне трансформування додатково утвореного кормового ресурсу в кормову базу, а це у рибопродуктивність тісно пов'язане з оптимальним підбором складових штучного іхтіоценозу, або компонентів полікультури за критеріями видового складу, вікових груп, співвідношення окремих видів у складі штучного іхтіоценозу.

Враховуючи досить специфічну біологію класу риб і безпосередньо культивуємих видів, доцільно акцентувати увагу і наголосити на тому, що процес масонакопичення відповідних компонентів штучного іхтіоценозу залежить від абіотичних параметрів середовища і безпосередньо пов'язаний з рибопродуктивністю.

Вище детально розглянута теоретична складова джерела водопостачання у поєднанні проблеми організм і середовище, а у практичному плані доцільно нагадати про матеріали, які пов'язані з меліорацією штучних акваторій.

Відповідні абіотичні параметри середовища джерела водопостачання у поєднанні з відповідними меліоративними заходами і стимуляцією розвитку кормових гідробіонтів за рахунок органо – мінеральних добрив створюють об'єктивні передумови для подальшого нарощування рибопродуктивності. Саме за наявності зазначеного комплексу умов доцільно використовувати комбікорми з урахуванням виду риб, їх статі і

віку, на тлі сезонів року і в першу чергу температури води за наявності інших умов, які регламентуються галузевими стандартами.

Рибопродуктивність природних іхтіоценозів залежить від якісних і кількісних показників біопродукційного потенціалу, складовою частиною якого є кормовий ресурс, у складі якого є відповідні харчові гідробіонти. Доступні розрахунки дозволяють отримати інформацію відносно певних видів кормових гідробіонтів, їх складу чисельності і біомаси з урахуванням Р/В коефіцієнтів. Знаючи характер живлення конкретних видів риби, вікові особливості живлення, кормові коефіцієнти гідробіонтів – об'єктів живлення, можливо отримати об'єктивне уявлення відносно потенційних можливостей кормового ресурсу за оптимізації видового складу природного іхтіоценозу.

Виходячи з цього і використовуючи селективність знарядь лову, необхідно створити відповідні протекції для видів риби, які здатні трансформувати біомасу недостатньо використовуваних гідробіонтів у іхтіомасу видів риби, які бажані у складі промислової іхтіофауни. Використовуючи теоретичні роботи цього спрямування, доцільно за рахунок меліоративних заходів суттєво покращити умови відтворення і нагулу молоді перспективних видів риби, що є основою перспективи промислу.

Розглядаючи природні іхтіоценози, доцільно в цілому наголосити на тому, що риба є природним ресурсом, який здатний до відтворення. За умов раціонального промислу, оптимізації абіотичних параметрів акваторій, система здатна функціонувати практично вічно. Спираючись на філософську концепцію відносно вічного, необхідно враховувати динамічну флуктуацію по сезонах, роках, тривалих періодах, яка опосередковано впливає, не руйнуючи у тривалому вимірі характерну загальну рибопродуктивність.

Одночасно з розглянутим, катаклізми природного або антропогенного походження можуть руйнувати сталий іхтіоценоз,

наслідком цього спостерігаються незворотня форма зменшення рибопродуктивності водойм.

Володіючи розглянутими теоретичними особливостями, за умов їх практичного використання, можна знайти реальні важелі збільшення чисельності і біомаси кормових гідробіонтів, що у поєднанні з їх доступністю відповідним видам риби, забезпечить можливість управління рибопродуктивністю акваторій, які мають рибогосподарське значення.

Впливовою складовою підвищення рибопродуктивності природних і трансформованих акваторій є інтродукція цінних видів риби, але це є реальним виключно за наявності відповідних наукових обґрунтувань і розглядається у певному розділі, який викладено нижче.

Відносно класичних рибничих господарств базою яких є відповідні стави, у певних випадках дрібні водосховища інтродукція цінних видів риби здатна суттєво підвищити рибопродуктивність за рахунок розширеного і поглибленого використання кормових ресурсів.

Господарсько-цінні біологічні об'єкти у рибогосподарських водоймах є бажаними компонентами аквакультури. Залежно від приналежності акваторій це можуть бути інші види риби, об'єкти, які культивуються в морській воді, об'єкти які культивуються в прісній воді, об'єкти які культивуються у солонуватій воді. За об'єкти культивування можуть правити представники флори і фауни за принципом монокультури або полікультури. Перспективним напрямом покращення харчових умов відповідних іхтіоценозів є інтродукція харчових гідробіонтів, які покращать раціон культивуємих видів риби.

При використанні іхтіоценозів у повністю регульованих умовах відповідних рибничих підприємств, що є можливим без рибничо – біологічного обґрунтування, за умов теоретичної обґрунтованості може бути досягнуто суттєве збільшення рибопродуктивності. Враховуючи можливості як негативного, так і позитивного впливу вселення певних представників іхтіофауни та кормових гідробіонтів для відповідних видів риби, необхідно керуватися певними науковими розробками у складі яких,

поряд з технологічними складовими повинен існувати розділ, присвячений прогнозам їхтіопатологічної ситуації.

1.3 Теоретичне підґрунтя акліматизації гідробіонтів як метод управління і підвищення продуктивності рибогосподарських водойм.

Проблема акліматизації тривалий час йшла по шляху накопичення інформації по окремих представниках флори і фауни. Поступово вузько спрямовані роботи увійшли до складу наукових монографій, які присвячені різним таксонам організмів рослинного і тваринного світу, але не мешканцям водного середовища.

Тільки у другій половині ХХ століття видатний вчений, класик теорії і практики акліматизації водних організмів А.Ф. Карпевич видала фундаментальну монографію, яка і сьогодні є сучасною і актуальною, основа і структура тексту базується на монографії, яка наведена вище.

Світовий досвід акліматизації має тривалу історію яка тісно пов'язана з філогенезом флори і фауни, становленням людства. Протягом тривалої історії фахівці, керуючись достатньо довільними критеріями, диференціюють на стадії, етапи, періоди, формації. Об'єктивно, незалежно від існуючого розподілу, людина, виходячи з особистої природи, повинна мати завжди максимально можливі обсяги рослинної і тваринної продукції, що дає можливість виключити свою залежність від примхів погодних умов відповідних років.

Бажання людини забезпечити свою залежність від врожайності дикоростучих рослин, доступної чисельності об'єктів полювання поступово привело від збору їстівних рослин до рослинництва і від полювання до тваринництва, що супроводжувалося процесами домістикації – формування сортів рослин і порід тварин. Розглянута концепція в практичному плані була розглянута у часі і просторі, характеризувалася достатньою специфічністю і своєрідністю відносно до особливостей відповідного етносу, релігійної спрямованості на фоні характерних природно – кліматичних факторів регіональних особливостей

планети.

Протягом тривалого часу наочна, переважно стихійна акліматизація, була орієнтована на залучення всього кращого до процесу культивування в межах досяжності. В окремих випадках цей принцип спрацьовував, рослини і тварини – мешканці інших регіонів адаптувалися в нових природно – кліматичних зонах, ставали новими об'єктами культивування, приймали участь у створенні порід тварин та сортів рослин.

При цьому доцільно акцентувати увагу на тому, що переважна більшість спроб стихійної акліматизації завершувалася поразкою, а людство отримало масу негативних результатів таких дій. Аналіз спроб стихійної акліматизації флори і фауни показав не тільки її безперспективність, а й суттєву шкідливість, яка проявила себе в багатьох випадках, погіршення умов існування аборигенів, які показали наявність суттєвих протиріч у міжвидових відносинах.

Така діяльність людства, яка на практиці демонструвала позитивне бажання і отримувала негативні результати, була сприйнята суспільством як «метод проб і помилок», який логічно сформував у ХХ столітті негативне відношення до такої практики. Виникла об'єктивна необхідність у створенні теорії акліматизації, як методики підвищення біопродуктивності рослин і тварин в природних і штучних умовах.

Сучасні дослідження флори і фауни переважно пов'язані з наземними рослинами і тваринами, відносно до гідробіонтів сьогодні зроблено дуже мало і це на фоні достатньо великих можливостей, які пов'язані з загальною площею акваторій нашої планети.

Розробка теорії акліматизації в цілому і, особливо гідробіонтів, не є можливою без визначення специфічної термінології, яка є логічною основою будь якої науки, а акліматизація не є виключенням.

У переважній більшості випадків з корективами на тривалість життя конкретних видів гідробіонтів, акліматизація відносно тривалий процес, який можна розглядати в якості певних параметрів або рівня глибини самого процесу в часі і в просторі.

За А.Ф. Карпевич акліматизація – єдиний процес пристосування інтродукованих особин, їх нащадків до нових умов середовища, а також формування в них нової популяції виду на основі обмеженого генофонду під впливом природного відбору. При цьому під дією природного відбору в біології і морфо – фізіологічному статусі наступних поколінь нащадків переселенця виникають зміни.

Аналізуючи погляди провідних вчених на послідовність і глибину процесу акліматизації, звертає на себе увагу різноманітність оцінки цього процесу і специфіка диференції. Ця особливість підходу до теоретичних складових процесу акліматизації була узагальнена у фундаментальній монографії А.Ф. Карпевич і запропонована у вигляді фаз, які базуються на кількісних і якісних критеріях.

I фаза демонструє здатність вижити в нових умовах існування, або свідчить про те, що особини успішно пройшли фізіологічну адаптацію і акліматизацію.

II фаза передбачає варіант відтворення у нових умовах і початок формування популяції.

III фаза часто розглядається як своєрідний «вибух» і характеризується максимальною чисельністю переселенця.

IV фаза представлена загостренням протиріч переселенця з біотичним середовищем.

V фаза характеризує наявність ефекта натуралізації. При цьому типовим є те, що IV і V фази акліматизації пов'язані тісними взаємовідносинами з аборигенами. В той час коли попередні фази демонструють домінування абіотичних факторів в процесі акліматизації.

Теоретичні основи акліматизації риб передбачають сталу інформованість з конкретизації змісту спеціальної термінології. Керуючись цим постулатом, вважаємо за доцільне запропонувати читачеві сучасні розповсюдженні терміни і їх лаконічне тлумачення, адаптоване до гідробіонтів.

В цьому зв'язку за Н.А. Базилевскою термін інтродукція передбачає

вселення нових видів в існуючу систему природного ареалу, де ці види до цього часу не зустрічалися. На відміну від інтродукції акліматизація за Л.А. Зенкевичем є існування, розвиток виду, який раніше не зустрічався в нішах нового для нього ареалу. При цьому наголошено на тому, що акліматизація може здійснюватися у природному середовищі і умовах культивування, що має особливе значення для рибництва і передбачає адаптацію. Логічно зрозумілим є процес акліматизації, але його складовою безумовно існує попереднє вселення, яке передбачає переніс особин виду в нове середовище, яке мало відрізняється від попереднього мешкання. При цьому не спостерігається мінливості переселенця, що можливо констатувати на завершальній стадії акліматизації.

Найвищою фазою акліматизації, або кінцевою фазою акліматизації гідробіонтів, як вважають відомі фахівці А.Ф. Карпевич, Е.В. Бурмакин є натуралізація, коли вселенець пристосувався до нових умов існування, визначилася його екологічна ніша та взаємозв'язок з аборигенами, сформувалася динамічна рівновага, з'ясувалися можливості промислового використання.

В процесі акліматизаційних робіт спостерігається ситуація, яка не забезпечує досягнення ефекту натуралізації і має незавершений характер і потребує для завершення безпосереднього втручання людини. Такий стан акліматизаційних робіт отримав назву поетапна акліматизація. Втручання людини в стан акваторій природного та штучного походження призводить у переважній більшості випадків до прямого або опосередкованого впливу на абіотичні та біотичні параметри середовища, негативний вплив може мати акумулятивний характер, але кваліфікація процесу не є принциповою, негативні наслідки однозначні. За таких обставин в першу чергу випадають з природного ареалу стенобіонти, що визначається низьким рівнем екологічної валентності та діапазону толерантності. В цьому зв'язку, поряд з акліматизацією доцільно розглянути термін «реакліматизація», який передбачає інтродукцію особин певного виду з метою відновлення його популяції в межах природного ареалу, в якому

цей вид за певних причин зник.

Серед існуючих термінів в теорії акліматизації певного розповсюдження отримало поняття аутоакліматизація, що свідчить про довільне вселення відповідних видів без участі людини, які продемонстрували факт акліматизації і натуралізації в певній водоймі.

Переважає більшість представників фауни акваторій планети Земля перебувають у виключно специфічних умовах і значною мірою за багатьох складових залежать від середовища, яке не є однорідним, що чітко демонструє географічне розповсюдження представників гідрофауни у часі і просторі. Виходячи з викладеного, стає зрозумілим значення з'ясування дії і взаємодії абіотичних і біотичних факторів середовища на властивості водних організмів під час їх акліматизації. При цьому потрібно пам'ятати, що діяльність людини пов'язана з постійним впливом безпосередньо або опосередковано на природні гідроекосистеми, що змінює якісні і кількісні параметри акваторій і саме тому як флора, так і фауна вимушена демонструвати генетично обумовлені рівні здатності до відповідної толерантності та екологічної валентності, які обумовлюють відношення мешканців акваторій до стенобіонтів та еврибіонтів.

Розглянута концепція не залишає сумніву відносно значення зовнішнього середовища і специфіки гідробіонтів під час їх акліматизації. Виходячи з того, що акліматизація – адаптація організмів до нових умов існування, доцільно наголосити на тому, що в цьому процесі провідними є жива компонента, складовою якої може бути окремий організм, популяція, вид з типовими особливостями на фоні середовища, яке здатне демонструвати своєрідні особливості за кількісних і якісних параметрів.

З викладеного логічно витікає, що для теорії і практики акліматизації та відносно іхтіофауни безпосередньо провідне значення має якість вибору об'єкту переселення і глибина обґрунтованості оцінки придатності нових умов для конкретного виду.

Як правило для акліматизаційних робіт особини відбираються з невеликої популяції, що передбачає розрив з природним середовищем і

встановлення нових зв'язків у акваторії, яка передбачена для акліматизанта.

Акліматизанти потрапляють у незвичне, часто принципово нове середовище і зустрічаються з новими для себе якісними і кількісними параметрами цього середовища. За такої ситуації від виживаності акліматизантів залежить подальше становлення виду в новому ареалі. Така можливість може бути реалізована виключно за умов, коли виживаність акліматизантів буде базуватися на відповідності провідних елементів середовища, необхідних для нормального обміну речовин.

Відомо, що процес утворення органічної речовини – загальна закономірність, яка базується на взаємодії продуцентів і консументів різного трофічного рівня. Функцію продуцентів виконують зелені рослини, а функцію консументів – організми тваринного походження. В цьому зв'язку доцільно розглянути вплив елементів середовища на обмін речовин рослин і тварин. У свою чергу загальновідомо, що зелені рослини в процесі обміну речовин використовують компоненти неорганічного походження, утворюючи первинну органічну продукцію.

Виходячи з цього, для забезпечення процесу фотосинтезу, необхідним є вуглець (у вигляді відповідного газу), а для живлення, накопичення маси, відтворення потрібні в першу чергу біогени – азот, фосфор, низка мікроелементів з яких провідні залізо, кремній, марганець, магній, мідь. В процесі живлення водні рослини використовують розчинені у воді елементи у вигляді хімічних сполук (нітрити – NO_2 , нітрати – NO_3 , фосфати – P_2O_5 , PO_4). Для нормалізації осмотичного тиску рослинам потрібні солі натрію (NaCl), калію (KCl), кальцію (CaCO_3 , CaSO_4), магнію (MgCO_3) і багато інших. Концентрації елементів в акваторіях мають динамічний характер, демонструючи певну астатичність, що може лімітувати накопичення біомаси, ріст, відтворення, інші аспекти життя водоростей. Організми тваринного походження не так чітко залежать від неорганічного оточуючого середовища порівняно з рослинами. Одночасно вони значно залежніше рослин від необхідних для їхнього обміну

елементів.

На відміну від теплокровних тварин, яким достатньо кисню, холонокровним водним тваринам, крім кисню розчиненого у воді кисню для підтримки енергетичного обміну необхідні солі для осморегуляції, все інше по аналогії з теплокровними тваринами вони отримують з їжею. Але на відміну від теплокровних тварин, риби та безхребетні можуть протягом тривалого часу залишатися без їжі, за умов наявності відповідного вмісту розчиненого у воді кисню і термічного режиму, характерного для певного виду. Невідповідність цих положень призводить до летальних наслідків у стислі терміни. Аналогічна ситуація простежується у випадках різного коливання мінералізації води, за умов порушення процесів осморегуляції.

Розглядаючи питання хімічного складу їжі в плані обміну речовин і енергії, необхідно наголосити на тому, що за характером споживання певних продуцентів і консументів різного трофічного рівня риби демонструють наявність виключно широкого діапазону харчових організмів залежно від виду, віку, концентрації кормових гідробіонтів, фізіологічного стану, пори року та багатьох абіотичних факторів середовища, що є типовим для пойкилотермних тварин.

Не ігноруючи наведеного вище, доцільно наголосити на тому, що за умов інших рівних факторів, провідний вплив на обмін речовин гідробіонтів має хімічний склад харчового раціону. Саме хімічний склад раціону, до якого входять відповідні кормові гідро біонти, забезпечує енергетичний, пластичний, генеративний обмін – дихання, ріст, відтворення.

Їжа гідробіонтів в широкому аспекті – біохімічна складова, яка задовольняє фізіологічні потреби, і біологічна складова, яка передбачає доступність кормових гідробіонтів. Закономірно, що риби, використовуючи в їжу відповідні гідробіонти в межах природного ареалу, отримують повноцінну їжу, яка і забезпечує нормальний білковий, ліпідний, вуглеводний та мінеральний обмін. При переселенні за межі природного ареалу склад кормових гідробіонтів повинен задовольняти

фізіологічні потреби переселенців. Вимушена зміна хімічного складу раціону в нових умовах може забезпечити суттєвий вплив на фізіолого – біохімічні процеси і як наслідок на окремі біологічні особливості виду в умовах нового ареалу.

Знання хімічного складу їжі у зв'язку з обміном речовин і енергії реалізується на тлі факторів середовища, може значною мірою корегуватися як абіотичними так і біотичними факторами.

Провідні абіотичні фактори представлені в першу чергу загальними фізико – хімічними складовими і серед них провідними є температура води, сонячна радіація, характер ґрунтів, течії, коливання рівня води, глибини, площа акваторій і конфігурація берегової лінії. Провідні біотичні фактори, які впливають на ефективність акліматизації, пов'язані з доступністю кормових гідробіонтів, рівнем харчової конкуренції з представниками туводної гідрофауни, пресу хижаків, складу паразитофауни, хвороби інфекційного походження.

Розглянуті негативні і позитивні фактори представлені абіотичною і біотичною складовою акваторій, не скидаючи ризиків антропогенного походження, переконливо свідчать про те, що з одного боку значення хімічного складу їжі для обміну речовин і енергії гідробіонтів має виключне значення, а з другого боку саме надходження відповідної їжі в організм риб залежить від багатьох компонентів, що необхідно враховувати за проведення акліматизаційних робіт.

Керуючись об'єктивною необхідністю, доцільно визначитися з термінологією, яка пов'язана з адаптацією в процесі акліматизації.

Переважає більшість теоретичних і рибничо – біологічних обґрунтувань в галузі акліматизації певною мірою спирається на реалії адаптації особин, популяцій та видів, що значною мірою забезпечує успіх акліматизації. Адаптації тісно пов'язані з демонстрацією особинами існування в певному діапазоні відповідних факторів. Кількісні критерії відповідних факторів мають певний діапазон для конкретних особин, популяцій і видів, а це у свою чергу свідчить про наявність організмів

еврибонтів. Поряд з викладеним, для сприйняття процесу адаптації доцільно розглянути здатність організмів демонструвати пластичність, або екологічну пластичність – здатність певних організмів виживати в умовах певних змін навколишнього середовища.

В процесі філогенезу пластичність організмів виступала в якості підґрунтя еволюції і завдячуючи природному відбору мала цілеспрямований характер у напрямі вдосконалення видоутворення. Як відомо компоненти живої природи здатні до репродуктивності, забезпечуючи відтворення.

Одночасно з чим особини кожного виду здатні демонструвати можливість існування в певних межах динамічних параметрів середовища, завдячуючи пластичності, пристосовуватися або адаптуватися до зміни екологічних умов. Ступінь пристосування особин обумовлена їх пластичністю і обмежена на генетичному рівні, а реакція особин у свою чергу обмежена рівнем фізіологічної пластичності.

Узагальнюючи проблематику, доцільно у спрощеному вигляді запропонувати коротку інформацію – перелік головних факторів середовища, з якими контактують особини і демонструють адаптації в процесі акліматизації: сольові адаптації, температурні адаптації, адаптації до реагентів, способів їх дії та концентрацій, адаптація особин до екстремальних значень елементів та факторів середовища. Виходячи з цього та спираючись на вищевикладене, акцентуємо увагу на тому, що адаптивність особин, популяцій, видів залежить від спадковості, рівня консервативності, фізіологічної пластичності, стадій і етапів розвитку, характеру реагенту та його концентрації.

Визначаючи і узагальнюючи сутність терміну адаптація, необхідно дати відповідне формулювання, яке може об'єктивно описувати процес і забезпечуючи лаконічність.

Адаптація – позитивний результат проявлених адаптивних особливостей за взаємодії зі зміненим середовищем.

Розглянуті складові теорії і практичним аспектом адаптації,

виступають в якості умови принциповій можливості акліматизації, а сама адаптація є першим етапом або першою фазою акліматизації в цілому і безпосередньо гідробіонтів. Виходячи з викладеного, ми можемо вважати, що неспішне і поступове проходження першого етапу свідчить про відповідність фізико – хімічних і гідробіологічних параметрів середовища біологічним особливостям інтродуцентів.

При цьому фахівці фактично отримують попередню інформацію відносно вірогідності відтворення і виживання першого покоління в нових умовах та перспективності формування нової популяції. Популяції в свою чергу можуть бути представлені короткоциклічними і довгоциклічними видами. Встановлено – чим коротше біологічний цикл виду, тим вище темп пристосування до нових умов, темп мінливості та формування популяції нового виду за межами природного ареалу, що у середньотерміновій перспективі, з урахуванням біології виду забезпечить успішну акліматизацію і натуралізацію. Формування популяції видів з тривалим, довгоциклічним періодом розвитку значно складніше. Процес протікає повільно, адаптація формується тривалий період, а мінливість може бути відстежена через ряд поколінь.

Виходячи з біологічних особливостей риб з коротким життєвим циклом і тривалим життєвим циклом, процес акліматизації можна вважати завершеним тільки після встановлення факту регулярного відтворення особин нової популяції, і, що має виключне значення – формується нова популяція, яка нормально перенесла крайні коливання відповідних критичних факторів в новому середовищі існування. Доцільно наголосити, що у культивуємих особин певною мірою формуються всі життєво необхідні зв'язки з оточуючим середовищем. Поряд із тим, за умов, коли є хоча один фактор відхилення від норми, то у переселенців виникають нові реакції, виникають нові адаптації, що у свою чергу призводить до посилення еколого – фізіологічної та морфологічної мінливості особин. За таких умов нові популяції переселенців виступають в якості матеріалу для природного відбору.

Нарощування чисельності видів у складі популяції за рахунок ряду генерацій викликає напруженість між акліматизантом і біотичним оточенням. Виникають вороги, конкуренти, хвороби, знищуються або зникають слабкі і неадаптовані особини. Фактично під дією природного відбору здійснюється формування нової популяції акліматизанта в нових умовах, а природний відбір виступає в якості рушійної сили, впливаючи безпосередньо на процеси адаптації і мінливості акліматизанта. Адаптації і мінливість нової популяції у свою чергу можуть призвести до підвищення інтенсивності перебігу фізіологічних – біохімічних процесів, що буде стимулювати накопичення маси, збільшення лінійних розмірів, прискорювати досягання статевої стиглості, сприяти підвищенню коефіцієнтів вгодованості, що поєднується з покращенням показників промислу.

Розглядаючи пристосування та мінливість видів, доцільно наголосити на тому, що на думку провідних фахівців весь тягар і небезпека перепадають безпосередньо на нових особин, які опиняються в нових умовах і є фундаментом формуємої популяції, а вид практично виключений з процесу, залишаючись в межах природного ареалу, є пасивним донором об'єктів акліматизації. Поряд із цим попередні, до початку акліматизації відповідні дослідження орієнтують на вибір особин з перспективних популяцій в межах природного ареалу які є основою формування молодого популяції за межами природного ареалу. Поряд з викладеним пасивна роль виду в процесі акліматизації є достатньо умовною. При визначенні вибору об'єкту для переселення виходять з його консервативних якостей, що дозволить акліматизанту зберегти риси і товарні якості, що є причиною розширення ареалу. У зв'язку з акліматизацією, особливо в умовах культивування, певний інтерес викликає гібридизація, що вимагає відповідного визначення відносної специфіки цього явища.

Виходячи з того, що вид несе у собі високій рівень консервативності, а така особливість у ряді випадків стримує або унеможлиблює

акліматизацію у принципі, певний інтерес викликає гібридизація.

Для пом'якшення або виключення гальмуючого акліматизацію фактору певної консервативності при роботі з відповідними видами дають перевагу особинам з трансформованим генотипом, з послабленими ознаками спадковості. Такими особинами можуть бути гібридні форми, що обумовлено вищим рівнем еврибіонтності, яка базується на підвищених адаптивних можливостях. Відомо, що в природних умовах гібридизація є достатньо розповсюдженим явищем серед іхтіофауни про що свідчать природні гібриди осетрових, оселедцевих, лососевих, коропових, камбалових. Повертаючись до історичних складових відомо, що людина з давніх давен стихійно і цілеспрямовано, в процесі доместифікації, проводила штучну гібридизацію стикаючись з негативними і позитивними результатами, але в процесі тривалого штучного відбору сформувалася можливість завершити процес доместифікації і створити породні групи і породи риб. Результатом поєднання тривалого досвіду і сучасного теоретичного обґрунтування сформовано концепцію гібридизації, яка представлена двома класичними напрямками. В якості широкого напрямку в процесі акліматизації сьогодні розглядається природна гібридизація в акваторіях, куди інтродуковані особини певного виду, які досягли статевої стиглості і прийняли участь у нересті з особинами видів аборигенної іхтіофауни. В якості другого напрямку в процесі акліматизації розглядається штучна гібридизація – цілеспрямована діяльність людини в процесі доместифікації, яка орієнтована на покращення рибогосподарських якостей об'єктів культивування. Сучасна акліматизація в ряді випадків будується на синтетичному принципі, який передбачає поєднання компонентів першого і другого напрямів. За такої орієнтації потенційний акліматизант може проходити певний період акліматизації в штучних умовах, де за досягання статевої стиглості від нього отримують статеві продукти з використанням різних видів риб, а нащадки такої гібридизації в якості інтродуцентів використовуються для зариблення рибогосподарських акваторій штучного і за наявності відповідного обґрунтування, природного

походження.

В переважній більшості акліматизаційних робіт на штучних акваторіях процес фактично пов'язаний з пасовищною формою рибництва і не передбачає повної акліматизації і натуралізації, забезпечуючи господарський ефект. На відміну від цього, за орієнтації на ефект натуралізації в природних акваторіях вірогідною в певних випадках складовою може бути короткотривале або довготривале витримування акліматизанта в штучних умовах з метою натуралізації, профілактичної обробки, зняття стресу, вирощування до життєстійких стадій. Не виключається формування групи статевозрілих особин з наступною інтродукцією нащадків в природні і штучні гідроекосистеми. При цьому не виключено, що ефект відтворення в нових умовах може і не бути досягненим.

Розглядаючи вид під відповідним кутом зору, доцільно орієнтуватися на те, що вид є своєрідним продуктом еволюції, який формується в процесі тривалого філогенезу на тлі взаємодії мінливості і консервативності. Саме тому така біполярність, фігурально кажучи, штовхала вид в процесі еволюції, з одного боку до максимального розширення ареалу, а з другого боку – до перешкоди такій тенденції – збереження постійного сталого ареалу. При цьому в природі є види, в яких перемагає активна складова, а є види, в яких домінує пасивна складова, що визначає формування певних видів в процесі філогенезу.

Пасивна домінанта притаманна ендемікам, туводним видам, активна домінанта представлена напівпровідними і прохідними видами. Освоєння великих акваторій певними видами вимагає підвищеної екологічної пластичності, здатності швидко збільшувати чисельність популяції і утворення суттєвих біомас організмів певного виду. Узагальнюючи цей своєрідний вступ у розділі, доцільно акцентувати увагу на тому, що не всі організми здатні однаково до розселення. Таким чином стає зрозумілим, що не всі організми мають однаково здатність до розселення, а це впливає на перспективність їх акліматизації, що необхідно враховувати,

спираючись на сучасну теорію і практику.

Теорія і практика акліматизації риб переконливо свідчить про наявність певних внутрішніх властивостей, які здатні сприяти стрімкому розселенню видів. До таких особливостей, або факторів, доцільно віднести високу плодючість і виживаність нащадків, особливо в ранньому онтогенезі. Наявність певних особливостей швидко призводить до високої насиченості особин певного виду на одиниці об'єму води або площі водойми. Наслідком утворення такої ситуації є створення дефіциту кормових гідробіонтів для відповідних видів риб. Саме обставина дефіциту їжі штовхає особин конкретних видів на пошук нових кормових угідь, стимулюючи і спрямовуючи процес освоєння площ нових акваторій. Завдячуючи харчовій пластичності, не виключений перехід цих видів на нові кормові гідробіонти. Викладене пояснює певною мірою внутрішні властивості риб, які сприяють розширенню ареалів видів.

Поряд з цим необхідно враховувати мінливість і адаптивність, які у свою чергу стимулюють розширення ареалу виду. Потенційні, але до певного часу не реалізовані еколого – фізіологічні особливості видів сприяють їхньому просуненню в нові райони і закріпленню на нових місцях.

Внутрішні властивості видів можуть розглядатися як стимулюючі в плані обмежуючого фактору розселення і це в першу чергу консервативність. Генетично закладена консервативність видів демонструє себе не тільки в формі генетичних, але одночасно й фізіологічних обмежень, що забезпечує відповідну етологію. Контакт виду з новим якісним і кількісним середовищем за відповідними показниками виступає в якості своєрідної екологічної перешкоди, перетнути яку можуть лише види з достатньою екологічною валентністю.

До факторів, які суттєво обмежують розселення, доцільно віднести високу вимогливість багатьох видів риб до умов відтворення, що пов'язано з достатньо вузькими адаптаційними властивостями статевозрілих особин і молоді в ранньому онтогенезі, що необхідно враховувати при виборі

потенційного акліматизанта.

Узагальнюючи викладене, зрозуміло, що зовнішні фактори, які сприяють розселенню видів, можуть бути представлені за походженням в якості абіотичних і біотичних. До абіотичних факторів, на чьому вже акцентували увагу, можуть бути віднесені фізико – хімічні параметри середовища, течії, хвильові явища, ґрунти, рельєф берегової зони, астатичність термічного і сольового режиму, всі інші не біологічного походження. До біотичних факторів можуть бути віднесені наявність вільних екологічних ніш, мала населеність біоценозів видами, суттєві резерви кормових гідробіонтів, невисокий рівень конкуренції або повна відсутність такої, відсутність або малочисельність потенційних ворогів. За таких умов акліматизанти не стикаються з біологічним супротивом і відносно швидко приживаються в нових умовах.

Поряд з цим існують антропічні або антропогенні фактори, які здатні безпосередньо, або опосередковано впливати на процес формування, як абіотичних так і біотичних факторів середовища.

Зовнішні фактори та перешкоди в процесі розселення і акліматизації риб однакові з тими, що одночасно стимулюють цей процес, але їх кількісні і якісні показники мають критичні рівні для конкретних видів риб. До таких треба віднести: фізичні географічні, хімічні, кліматичні і біотичні перешкоди, але домінуючими є географічні і кліматичні.

Для теорії і практики акліматизації виключний інтерес представляють акваторії, які перебувають у тривалій ізоляції. Для таких водойм характерним є обмежене представництво, що типово для складу іхтіофауни, серед якої домінують ендеміки. В таких акваторіях, як правило, збіднені іхтіоценози, що на фоні незавершених харчових ланцюгів відкриває суттєві можливості для акліматизації окремих видів і штучному формуванні іхтіоценозів. До початку акліматизаційних робіт на таких акваторіях важливо мати вичерпну інформацію відносно виникнення ізоляції, збіднення флори і фауни і безпосередньо видового складу риб, що передбачає вивчення впливу ізоляції на формо – та видоутворення і роль

«ізолятів» в процесі акліматизації.

Розглядаючи виникнення такого явища, як ізоляція, необхідно наголосити на тому, що в історичному плані це в першу чергу пов'язане з геологічними процесами планетарного масштабу, які протягом тривалого періоду призвели до змін конфігурації водного середовища первинних гідроекосистем на фоні руху земної кори, що призвело до утворення сучасної конфігурації материків, океанів, морів, річкових систем і озер.

Під дією викладеного вище, в багатьох районах світу виникли, ендеміки – види типові виключно для даної області або водойми, що призвело до утворення своєрідних біоценозів, складовою частиною яких є іхтіофауна. На відміну від інших в європейській частині світу великий, корегуючий вплив на перерозподіл, переважно збіднення іхтіофауни, утворення ізолятів відігравав той процес, який пов'язаний з тривалим льодовим покривом і наступним рухом льодовиків.

Геологічні процеси в планетарному масштабі, рух майбутніх материків, зміна конфігурації води і суші на тлі зміни якісних і кількісних параметрів середовища активно, але поступово, протягом тривалого часу, штовхало види на шлях дивергенції. Види, попередньо до процесу, що розглядається, мали єдине походження, але в умовах ізоляції розвивалися самостійно. Виникненні у віддалені геологічні епохи, вони опинились в умовах ізоляції, продемонстрували здатність до утворення нових форм, підвидів, видів, інших таксонів, адаптованих до змінених умов існування.

Розглядаючи вплив ізоляції на формо - та видоутворення, значення «ізолятів» для акліматизації доцільно наголосити на тому, що за акліматизаційних робіт, при пошуку перспективних акліматизантів, доцільно ретельно опановувати філогенез перспективних таксонів і спираючись на об'єктивні критерії, відбирати особин з урахуванням еволюційних процесів планетарного масштабу, що забезпечило тривалий природний відбір, який забезпечив можливість штучного відбору для цілей акліматизації.

Ефективність акліматизації значною мірою залежить, а в певних

випадках доміантна умов – правильний відбір рекрута з урахуванням стадії його розвитку при використанні для інтродукції. В цьому звязку принципи і методи відбору форм для акліматизації та аквакультури набувають виключного значення.

Вибір виду доцільно розглядати в якості першого етапу теоретичної бази підготовки, керуючись принципами акліматизації. Практичний акцент підходу до вибору інтродуцента визначається сучасними поглядами на сутність інтродукції і рибогосподарськими цілями, які передбачаються, бажані в якості результату. В залежності від цілей інтродукції – поетапна акліматизація, доместифікація, натуралізація в природній акваторії яка виступає в якості реципієнта, вимоги до рекрута будуть різні. Виходячи з викладеного процесу, можна запропонувати певну систему, яка може бути трансформованою залежно від цілей акліматизаційних робіт:

- інтродукція з метою натуралізації може мати різні якісні параметри, залежно від особливості акваторій;
- акліматизація видів можлива в місцях, які не відрізняються за умовами життя від водойми – донора;
- акліматизація видів можлива в трансформованому середовищі і будується на адаптаційних можливостях особин, що в результаті акліматизації може призвести до фізіологічних, загально біологічних змін організму і популяції;
- акліматизація принципово реальна, але вона носить поступовий, переважно тривалий характер, простежується у ряді поколінь за рахунок природного відбору особин, які під впливом нового середовища сформували морфо – фізіологічні особливості, характерні риси, які відіграють вирішальну роль для формування популяції.

Керуючись запропонованою теоретичною концепцією, залежно від цілей і завдань, здійснюється вибір методу до відбору форм з метою переселення. При роботах, які передбачають доместифікацію, підхід до акліматизації носить певною мірою інший характер.

Попередньо розглядалася ситуація, коли рекрут певної стадії розвитку інтродукувався у нову водойму і повинен був адаптуватися на відповідному рівні до аналогічних умов, або умов, які різною мірою відрізняються від материнської водойми. За орієнтації на доместифікацію, гібридизацію порідних груп і порід фахівці орієнтуються з одного боку на адаптаційні можливості акліматизанта, а з другого боку передбачають можливість створення штучного середовища, яке буде відповідати певною мірою біологічним особливостям рекрута.

Керуючись викладеним, доцільно акцентувати увагу на тому, що існують загальні принципи акліматизації і особливості акліматизації, які суттєво впливають на теоретичне підґрунтя і практику акліматизації залежно від кінцевого цільового призначення.

Виходячи з теорії і практики акліматизації, доцільно сформулювати класичні положення, які узагальнюють запропоновану інформацію.

Промислово – господарська акліматизація. Передбачається повноциклічна акліматизація відповідних видів риби в природних водоймах з наступною натуралізацією і промисловим використанням.

Аквакультурна акліматизація. Акліматизація з метою використання в якості об'єкта ставових рибничих господарств, для вирощування в природних водоймах до певних стадій розвитку або етапів життєвого циклу.

В цьому зв'язку практика принципово розглядає можливість, у певних випадках, комбінувати класичну акліматизацію з аквакультурою. При цьому певну підготовку до безпосередньої акліматизації виконує людина в штучних умовах. Після завершення підготовки в штучних умовах акліматизанта випускають в природні або трансформовані умови і саме тут послідовно відбуваються наступні етапи акліматизації.

Акліматизація значною мірою є технологічним процесом, який передбачає певні методи роботи, і в цьому зв'язку доцільно їх розглянути.

Пасивний метод. Орієнтований на пасивну роль людини, його участь у процесі передбачає вибір об'єкту і його перенесення в нову водойму. В

певних випадках це фактично відбір особин з риборозплідників. Все інше в процесі акліматизації покладено на взаємодію інтродуцента і середовища.

Активний метод. Передбачає активне втручання людини в процеси виживання і пристосування інтродуцента за рахунок культивування, селекції, гібридизації, охорони, годівлі, підбору місця і часу випуску у відповідні акваторії.

Метод радіальної акліматизації. Практика рибогосподарської діяльності свідчить про те, що позитивні результати акліматизації отримані при створенні маточних стад акліматизанта з наступним розселенням у відповідних водоймах.

Метод ступеневої акліматизації. Передбачає поступовий переніс риб з холодних вод в теплі води або навпаки – з теплих вод в холодні води. Ступенева акліматизація незаперечно полегшує проходження акліматизантом перших етапів акліматизації, але отримання стійкої популяції, виключаючи дію відбору у наступних поколіннях проблематично.

Склад природної іхтіофауни переважної більшості акваторій представлений своєрідною полікультурою, результатом природного відбору протягом філогенезу, яка на відміну від цілеспрямованої полікультури створеною людиною, і є предметом штучного відбору. Природні іхтіоценози акваторій фактично виступають в якості сировинної бази промислу і віднесені до сфери рибальства, а штучно створені іхтіоценози акваторій різного походження і цільового призначення віднесені до сфери рибництва, що суттєво наближує різні напрями рибного господарства одне до одного.

Сумісне існування різних видів риб, відповідний стан їх популяції свідчать про те, що межі екологічної валентності і толерантності у багатьох видів риб близькі за якісними і кількісними характеристиками. Одночасно з цим спостерігається ситуація, коли у ряді видів існують умовно однакові вимоги до фізико – хімічного режиму і близькі спектри живлення, що породжує харчову міжвидову конкуренцію і стримує розвиток відповідних популяцій. При цьому харчова конкуренція

достатньо спеціалізована, її гострота простежується на окремих групах гідробіонтів. Одночасно з такими обставинами певні групи гідробіонтів не використовуються туводною іхтіофауною. Спираючись на викладене вище, вони є компонентом біопродукційного потенціалу акваторій, але не виступають в якості комового ресурсу і не трансформуються у кормову базу. Іншими словами вони не використовуються і не впливають на рибопродукцію природних або трансформованих акваторій, де здійснюється промисел, не впливають на рибопродуктивність класичної ставової аквакультури.

Незалежно від того, якого походження акваторія, незалежно від її цільового призначення, незалежно від волі гідропроєктувальників, будівельників, експлуатаційників, кожна акваторія, за окремим виключенням, формує свій біопродукційний потенціал. Основою біопродукційного потенціалу є продуценти і консументи різного трофічного рівня, які за відсутності відповідних видів риб фактично є кормовим ресурсом. Тільки за наявності певних видів риб, які починають споживати флору і фауну акваторій, відбувається трансформація кормових ресурсів в кормову базу риб.

Виходячи з викладеного і спираючись на практичний досвід, для ефективного використання біопродукційного потенціалу в рибальстві і рибництві необхідно мати у відповідних водоймах набір видів, які здатні ефективно використовувати всі складові біопродукційного потенціалу і продукувати високоякісну продукцію за рахунок кормових гідро біонтів, які не використовуються представниками туводною іхтіофауни.

Саме цю практичну проблему здатна вирішити акліматизація за рахунок раціонального використання кормових ресурсів. Але не доцільно спрощувати об'єктивно існуючу ситуацію, вона достатньо складна і вимагає відповідної теоретичної підготовки. Здобутки в галузі акліматизації вагомі, але треба враховувати суттєві помилки в процесі акліматизації, які об'єктивно існують.

В класичному тепловодному ставовому рибництві за рахунок

акліматизації підвищена рибопродуктивність ставів у два – три рази без витрат на компоненти інтенсифікації, що супроводжується розширенням асортименту і підвищенням якості продукції. Акліматизаційні роботи тривають, перспективи їх великі, можливості реальні. За рахунок проведення акліматизації є можливість впроваджувати ресурсозберігаючі технології, виключаючи негативний вплив на оточуюче середовище.

При впровадженні акліматизації в природних і трансформованих акваторіях, необхідно забезпечити збереження туводної іхтіофауни, акцентуючи увагу на рідких і зникаючих видах. Враховуючи викладене, зрозуміло, що до початку акліматизаційних робіт необхідно підготувати своєрідну технологію, а саме біологічне обґрунтування щодо акліматизації цінних гідробіонтів, які виключно виконують відповідні науково – дослідні установи та інші структури рибогосподарського профілю.

Біологічне обґрунтування щодо акліматизації може бути різне за змістом, що залежить безпосередньо від акваторії, яка розглядається в якості реципієнту, водойми донора і об'єкта акліматизації. Одночасно з цим вважаємо за доцільне запропонувати форму де визначені складові біологічного обґрунтування, що суттєво спрощує формальний бік справи.

Орієнтовна схема біологічного і господарського обґрунтування

I. Характеристика басейна

- Стисла характеристика фізико – хімічного режиму, гідробіологічного режиму, стану іхтіофауни аборигенів, перспективи. Визначення екологічної ємності акваторії, кормових можливостей на тлі співвідношення біомас цінних і малоцінних видів риб, безхребетних та рослин.
- Обґрунтування доцільності і необхідності акліматизації і можливості поєднання з іншими методами підвищення промислової продуктивності відповідної акваторії.
- Головні напрямки акліматизації – заходи: а) доповнення складу аборигенної флори і фауни гідробіонтів бажаними видами; б)

заміщення окремих аборигенних видів більш цінними з біологічної і рибогосподарської позиції; в) конструювання населення акваторії – суттєва чисельність видів буде представлена акліматизантами, але за умов збереження рідких і зникаючих видів риб; г) цілеспрямоване формування населення акваторії з орієнтацією домінування акліматизантів у складі видів промислової і кормової флори і фауни, формування харчових ланцюгів і ценозів; д) поетапна акліматизація.

II. Характеристика форм акліматизантів

- Повна назва і походження вселенця.
- Біоекологічна характеристика вселенця, визначення сумісності його вимог та відповідність режиму акваторії.
- Промислові і харчові якості об'єкту вселення.
- Перспективи і можливості натуралізації переселенця або необхідні дії, орієнтовані на підтримання його чисельності за рахунок відповідних компонентів аквакультури.
- Головні напрями впливу вселенця на аборигенів – місця нагулу і нересту.
- Паразитофауна вселенця і небезпека для аборигенів і навпаки – аборигенів на вселенця.

III. Біотехніка переселення

- Вибір стадії розвитку переселенця зручної для пересадки.
- Місце і час отримання посадкового матеріалу переселенця.
- Методика транспортування.
- Місце карантинізації, випуску або інкубації ікри і вирощування життєстійкої молоді вселенця.
- Повторність пересадок кожного об'єкту, послідовність та терміни здійснення пересадок окремих видів.

IV. Вірогідна потенційна ефективність

- Вірогідний ареал розмноження і нагулу, чисельність стада.
- Час появи в промислі, живлені риб.
- Місця і засоби лову.
- Економічна ефективність.

V. Загальна схема акліматизаційних заходів для акваторії, тактика реалізації.

Вважаємо за доцільне акцентувати увагу на тому, що відомості з біології та екології гідробіонтів дозволяють виключно орієнтовано обґрунтувати доцільність інтродукції та акліматизації певного виду.

Для кваліфікованого та високоякісного обґрунтування, за виключенням випадків, коли мова йде відносно виключно цінних видів риб, що є незаперечним, необхідно виконувати попередню низку глибоких досліджень, – виконавці яких є висококваліфікованими фахівцями.

Такі дослідження мають бути орієнтовані на конструювання харчових ланцюгів, що має виключне значення при формуванні флори і фауни акваторій з аборигенів і акліматизантів, прийомної ємності акваторій, потенційних еколого – біологічних рис рекрута в сучасності і перспективі за межами природного ареалу.

Результатом розглянутих досліджень повинні бути сформульовані у концепції відносно відбору біотехніки переселенця, якісних і кількісних параметрів посадкового матеріалу, чисельності окремих партій акліматизанта, щільності посадки рекрутів в акваторії, керуючись відповідними методиками, що дозволить впроваджувати результати досліджень в практику акліматизації.

Інформація з розділу, присвяченому теоретичному підґрунтя акліматизації гідробіонтів як методу управління і підвищення рибопродуктивності рибогосподарських водойм, значною мірою носить загальний характер, але одночасно з цим визначає існуючі проблеми і вимоги відповідно теоретичного обґрунтування і практичного виконання

акліматизаційних робіт.

Акліматизаційні роботи пов'язані з безпосереднім втручанням в природні і штучні гідро екосистеми. Виходячи з цього, необхідно керуватися принципом, яким керуються лікарі, а саме – не зроби шкоди.

Акліматизація – могутній важіль впливу, який може суттєво впливати і впливає на значне збільшення біопродуктивності водойм. Одночасно з цим сучасна концепція світового погляду на проблему свідчить про одночасну необхідність охорони запасів представників флори і фауни, збереження рідких і зникаючих видів, що певним чином ускладнює практичний бік справи, але не виключає цього перспективного напрямку рибного господарства.

Питання для самоперевірки:

1. Теоретичні аспекти утворення, трансформації і використання кормових ресурсів рибогосподарських водойм.
2. Сформулюйте різницю між біопродукційним потенціалом і кормовим ресурсом.
3. Сформулюйте головні суттєві розбіжності між кормовим ресурсом і кормовою базою.
4. Складові формування рибопродуктивності водойм штучного і природного іхтіоценозів.
5. Теоретичне підґрунтя акліматизації гідробіонтів, як метод управління і підвищення біопродуктивності рибогосподарських водойм.

2 ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ФОРМУВАННЯ ТА ВИКОРИСТАННЯ ПРОДУКТИВНИХ ВЛАСТИВОСТЕЙ РИБ

Використання продуктивних властивостей риб є суттєвою проблемою сучасного рибництва, що обумовлено не тільки біологічними особливостями конкретних видів риб, а й середовищем існування. При цьому певний відбиток ускладнюючого характеру має те, що риби є пойкилотермними тваринами, дихають чистим розчиненим у воді киснем і демонструють достатньо високу специфічність живлення. Все це безумовно формує якісні і кількісні параметри фізіолого – біохімічних процесів рівень яких визначає генетично обумовлену ступінь реалізації продуктивних властивостей риб.

Залежно від властивостей відповідних абіотичних і біотичних параметрів середовища на тлі існуючих технологій генетичні передумови у поєднанні з якісними характеристиками різновікових видів риб, що культивуються, можуть демонструвати різну продуктивність.

У зв'язку з цим доцільно розглянути відповідні складові формування та можливості використання продуктивних властивостей риб залежно від головних факторів, які впливають на процеси масонакопичення.

2.1 Механізм дії факторів природного середовища та продуктивні властивості риб та можливості їх поліпшення.

Отже, одним з основних абіотичних чинників водного середовища, який має суттєвий вплив на інтенсивність росту водних тварин та перебіг в їх організмі метаболічних процесів, є температура. Відповідно до викладеного вище, риби є пойкилотермними тваринами, які не мають практично можливості регулювати температуру тіла. Фактично температура тіла риб близька до температури оточуючого середовища, не виключене перевищення на 0,5-1,0°C, за рахунок виділення тепла в процесі обміну речовин. Саме тому зміна температури води має визначальний вплив на всі сторони процесів життєдіяльності риб, які можуть

витримувати вузькі (стенотермні види) або широкі (евритермні види) діапазони коливання температури. Риби тропічних і субтропічних широт більш стенотермні, ніж риби помірних і високих широт, де існує достатньо чіткий розподіл температур за сезонами року. Морські види більш стенотермні, ніж прісноводні, що пов'язано з великою масою води, яка здатна забезпечувати стабільність термічного режиму.

Розглядаючи вплив температури води на процеси життєдіяльності риб, необхідно акцентувати увагу на тому, що її вплив має різноплановий характер, що корегується та визначається віковими особливостями та життєвими функціями. Нерест прісноводних риб відбувається у весняно-літній або у осінній період, а окремих видів - взимку. Проте для настання процесу ікрометання необхідні певні видоспецифічні, так звані порогові температури води. Оптимальний температурний режим як для теплолюбивих, так і для холодолюбивих риб, необхідний не лише для процесу їх нересту, а й на різних стадіях ембріонального та постембріонального розвитку і росту. Тобто, якщо розмноження відбувається за певної температури води в різні сезони року, то і всі наступні процеси репродуктивного циклу повинні здійснюватись в суворо визначених температурних межах, які є найбільш оптимальними для перебігу всіх процесів онтогенезу особини даного виду. Крім того, у багатьох видів риб зміни температури води виступають в якості сигнального фактору, як натуральний подразник, який визначає початок нерестової міграції, нересту, зимівлі тощо. Терміни безпосереднього нересту веснянонерестуючих риб визначаються не лише їх адаптованістю до умов оточуючого середовища, а й готовністю самого організму до процесу розмноження. Співвідношення термінів нересту і температурного режиму протягом весняного паводку може бути використано в рибничих господарствах з метою прогнозування часу ікрометання риб за особливостями зміни і динаміки температур у переднерестовий період.

У цьому зв'язку досить цікавою є інформація щодо впливу температури води на процеси природного нересту риб. Спостереженнями

окремих дослідників встановлено, що на ділянках, де температура води була нижче або вище діапазону порогових температур для вобли (11,5-15,5°C) і сазана (18-22°C), нересту цих видів риб не відбувалось. Зниження температури води на нерестовищах перериває процес розмноження риби. У зв'язку з цим виявлені особливості розмноження сазана, які полягають у тому, що його нерест відбувається лише вдень, а вночі ікрометання, як правило, не спостерігається, оскільки температура води в нічний період на нерестовищах може знижуватись, виходячи за нижню оптимальну межу для цього виду риби. Отже, виходячи з викладеного, температура води відіграє виключно важливу роль для здійснення процесу розмноження риби, вона визначає поведінку плідників в період нересту, що забезпечує найбільш ефективне запліднення ікри, її розсіювання, прикріплення до нерестового субстрату та подальший ембріональний розвиток за певних екологічних умов, які характерні для фітофільної групи видів риби.

Слід зазначити, що для кожного виду риби порогова температура для нересту має певний діапазон коливань та відповідну зону температурної адаптації. Тому для одного і того ж виду риби, який населяє водойми різних широт, порогова температура нересту буде дещо відрізнятися.

Температура води відіграє важливу роль не лише у визначенні термінів розмноження, розвитку статевих клітин, і зокрема, проходження інтенсивного трофоплазматичного росту ооцитів. Проте, звертає увагу те, що досягнення певних порогових температур для нересту у водоймі не завжди відразу ж приводить до процесу розмноження того чи іншого виду. Необхідним є деякий проміжок часу для дозрівання статевих клітин і переходу статевих залоз із завершеної IV в V стадію стиглості за умов наявності оптимального температурного режиму. Тобто досягнення певних температур у водоймі, близьких до оптимальних для даного виду риби, стимулює і досягання статевих клітин, і нерестову поведінку плідників.

Однак у деяких випадках за досягнення відповідних порогових температур нерест риби може дещо затримуватись із-за невідповідності їх до ікрометання. В роки з пониженою температурою води розпочатий

нерест риб може призупинятись і проходити наче б то двома етапами. У випадку, коли температура води досягла певного оптимуму для початку нересту і особини також повністю готові до виметування статевих продуктів, але існують якісь перепони щодо підходу до місць нересту, або за відсутності нерестового субстрату, тоді через деякий час починається масова резорбція овоцитів старшої генерації риб, що негативно впливає на відтворювальну здатність риб у наступні роки.

Температура води є сигнальним чинником, своєрідним “посередником” між організмом плідників і комплексом екологічних складових, які необхідні для подальшого розвитку ікри в процесі ембріогенезу, молоді в період раннього постембріогенезу та перебігу всіх наступних етапів онтогенезу. Сьогодні науково доведено, що температурний діапазон для інкубації ікри різних видів риб неоднаковий, він має видоспецифічний характер, а оптимальні умови розвитку ембріонів лежать в межах температурної зони адаптації, за яких починається розмноження даного виду.

Всі процеси розвитку статевих клітин і, особливо в період трофоплазматичного росту овоцитів, зв'язані з температурним режимом, який сприяє цілеспрямованій зміні обміну речовин і його зосередженню на перебізі накопичення поживних речовин у статевих клітинах, які розвиваються. Лише за досягнення видоспецифічних порогових температур настає і відбувається процес ікрометання та подальший розвиток нащадків у специфічній для кожного виду риб температурній зоні адаптації.

Нерест риб відбувається в певних температурних межах, величина яких може дещо змінюватись, не виходячи за межі видової температурної зони адаптації. При цьому, зазвичай, види риб, які розмножуються ранньою весною і восени, мають більш обмежений діапазон температур, ніж фітофільні види риб, нерест яких відбувається в літній період, а ікра відкладається на рослинність.

Не дескримінуючи значення самиць і яйцеклітин, які вони продукують, доцільно акцентувати певну увагу на ролі самців,

продукуючих сперматозоїди, і пам'ятати про те, що початок життя починається з утворення зиготи, а це передбачає наявність якісної продукції статевих залоз самиць і самців. Керуючись викладеним, вважаємо за доцільне розглянути вплив температури води на активність сперматозоїдів, що має вагомий вплив на процес запліднення. Значні коливання температури води і тривале зниження її у водоймі нижче порогової для розмноження не лише затримують безпосередньо терміни розмноження, але і призводять до перерв у процесі ікрометання, викликають у деяких видів риб масову резорбцію овоцитів старшої генерації, що суттєво відбивається на швидкості відтворення, на врожайності окремих поколінь, а отже, і на величині та стабільності промислових уловів.

Одним з найбільш важливих умов отримання повноцінної ікри і сперми осетрових є температурний режим утримання плідників. Найбільш високий процент запліднення ікри після її осіменіння і найбільш низький її відхід в період інкубації спостерігається у тому випадку, якщо плідники утримувались за оптимальних середніх температур 12-15°C протягом відносно короткого проміжку часу. У період досягання плідників оптимальний діапазон середніх температур їх утримання може бути більш широким і складати 12-18°C. При цьому відповідно для самиць за більш тривалого їх витримування запліднюваність ікри і життєздатність ембріонів різко знижується.

Низькі температури зворотньо, а високі - не зворотньо блокують овуляцію. Сублетальні і субоптимальні температури досягання овоцитів викликають, але в різній ступені, три основних типи температурних вражень овоцитів, впливаючи на активацію, яка перешкоджає заплідненню, запліднення з наступним тератогенним розвитком, втрати здатності запліднюватись без активації.

Вплив температури води на розвиток ембріонів, для пойкилотермних тварин в цілому і для риб безпосередньо є сильним фактором регуляції процесів розвитку на тлі інших абіотичних складових. Вплив

температурного чинника виражається не лише в зміні швидкості і тривалості ембріонально – личинкового розвитку, але і в зміні деяких морфофізіологічних показників зародків, що розвиваються.

Багаторічними спеціальними дослідженнями практично доведено, що будь-який вид риб може жити і нормально розвиватись лише в певному діапазоні температур. Цей діапазон, або зона температурного комфорту, для нормального розвитку риб неоднакові не лише для різних видів риб, але і для окремих екологічних форм, що населяють водойми різних ґрунтово – кліматичних зон в межах природного ареалу. При зміщенні до верхньої межі діапазону температур, нормальних для розвитку даного виду риб, закономірно виникають ті чи інші морфофізіологічні ознаки і формуються, так звані "теплові" і "холодові" форми.

Відношення риб на початку розвитку, ембріон - і ранньому постембріогенезі складається з двох взаємозв'язаних, але різних за характером і спрямованістю залежностей: *термолабільності* - зміні швидкості розвитку за зміни температури в межах оптимальної зони і *термостійкості* - реакції організму, який знаходиться на певній стадії розвитку, на зміни температури середовища в більш широкій, ніж оптимальна зона, амплітуді коливань, аж до сублетальної і летальної.

Зазвичай максимальна швидкість руху і середня величина прискорення сперматозоїдів з підвищенням температури водного середовища зростають, а за оптимального діапазону температур зміна максимальної швидкості руху сперміїв в залежності від температури носить лінійний характер. Однак за температур, що перевищують оптимальні, швидкість руху сперматозоїдів знижується. Скорочення тривалості і поступального руху сперматозоїдів за одночасного зростання їх максимальної швидкості з ростом температури середовища до певної критичної межі пояснюється тим, що підвищення температури у певному інтервалі викликає прискорення біохімічних реакцій, які визначають рухливу активність сперматозоїдів і більш інтенсивні витрати обмежених енергетичних запасів сперміїв. Запліднююча здатність сперматозоїдів в

цьому інтервалі температур висока і достатньо стабільна, однак вище межі температурного оптимуму вона різко знижується. Зниження максимальної швидкості сперматозоїдів за одночасного скорочення тривалості їх руху пояснюється не лише витратами запасу енергоресурсів сперматозоїдів, але головним чином порушенням структурної і функціональної цілісності апарата руху сперматозоїдів, включаючи денатурацію ферментів. Рівень терморезистентності сперматозоїдів риб має видову специфічність і добре погоджується з особливостями екології плідників: чим вище середні оптимальні температури води на природних нерестовищах певних видів риб, тим вище їх теплостійкість.

В прямій залежності від температури знаходиться рівень метаболізму і збереження структурно-функціональної цілісності і запліднюючої здатності не лише активованих, але і неактивованих сперматозоїдів.

З підвищенням температури води від величин близьких до нуля, до величин межі оптимальної зони, яка відповідає нерестовим температурам, тривалість процесів розвитку заплідненої ікри різко скорочується, тобто швидкість дробління прискорюється. За подальшого зростання температури води відбувається уповільнення швидкості розвитку ембріонів.

Отже, в середній зоні оптимальних температур тривалість різних етапів розвитку за однакової зміни температури змінюється завжди пропорційно. Проте за межами оптимальної зони за низьких і високих субоптимальних температур пропорційність співвідношень морфологічного розвитку порушується, оскільки зародок в різні періоди по-різному реагує на відхилення оптимальних температурних умов. За високих субоптимальних температур спостерігаються аномалії дроблення, за низьких субоптимальних-порушення пропорційності у часових відношеннях тривалості послідовності фаз мітотичного циклу в період синхронних дроблінь. Десинхронізація розвитку в зоні субоптимальних температур проявляється не лише в період дроблення, а і у всі наступні стадії розвитку. У випадку суттєвої десинхронізації в області

субоптимальних температур розвиток відбувається аномально, виникають потвори риб, загибель яких неминуча. Сублетальні температури приводять до теплової денатурації білкових молекул, пригнічують біосинтез білка за транскрипції і трансляції, репресуючи окремі гени і інгібуючи окремі ферменти, які приймають участь у цьому процесі.

Незважаючи на відсутність у ікри, що розвивається, особливо у ранньому ембріогенезі, яких-небудь сформованих органів терморегуляції, ікра ікромечущих риб може розвиватись не лише у сприятливому, але і у більш широкому діапазоні температур, а саме від невисоких негативних до відносно високих позитивних.

Встановлено закономірності впливу температури розвитку на деякі особливості росту і використання жовтка у ранньому онтогенезі у костистих риб. При цьому не менший вплив має температура на формування розмірів передличинок, личинок і мальків. У передличинок білого амура протягом перших 2-3-х днів після викльову лінійний ріст за різних температур витримування відрізняється мало. У подальшому, з переходом на зовнішнє живлення, спостерігається різке розходження у розмірах: за більш низької температури лінійні розміри личинок білого амура при переході з одного етапу на другий вище, ніж до високої, тобто висока температура має відносно сильніший вплив на диференціювання, ніж на ріст личинок.

Поряд з тим достатньо поширена точка зору стосовно того, що розміри ембріонів і личинок риб зменшуються з підвищенням температури.

Лускатий короп у ставах на ранніх стадіях постембріонального розвитку досить стійко переносить підвищення температури води до 36°C. З підвищенням температури води процент загибелі личинок залежить від їх віку і стадії розвитку, за 38,8°C передличинки гинуть повністю, а личинки на етапах В-Д- майже повністю (від 46 до 84 %). На етапах Е, F, за довжини мальків 18-24 мм їх загибель при 5-годинному впливі цієї ж температури становить не більше 4-5 %. В діапазоні сприятливих температур від 16 до 30°C ріст і розвиток личинок залежить від їх конкретних величин: за

температури 30°C вони протікають значно швидше, ніж за 16-20°C. При переході від одного етапу до другого довжина личинок, яких культивують за більш високих температур, завжди менше, ніж у вирощуваних за більш низьких температур. Тобто під впливом високої температури ріст личинок прискорюється в меншій степені, ніж відбувається морфогенез. За високої сприятливої температури (34°C) коефіцієнти оплати корму, показники вгодованості і вмісту жиру у мальків коропа масою від 0,25 до 2 г максимальна порівняно з мальками, вирощеними за інших температур. Інтервал температур, в межах якого мальки і цьоголітки коропа найбільш ефективно використовують корм і добре ростуть, лежить в зоні температурного оптимуму.

Личинки і мальки коропа можуть переносити короткочасне значне зниження температури: до 0°C вільні ембріони, або передличинки і мальки з повністю розвиненим покривом луски, до 2-4°C мальки в період до закладення луски на тілі, до 6-7°C личинки на стадії диференціації променів у непарних плавцях. За різкого або тривалого впливу температури 8-16°C у 3-4 денних передличинок коропа спочатку виникає холодний шок і більша частина їх опускається на дно. Через деякий час частина передличинок з дна піднімається, частина гине на дні через забруднення мулом зябрових пелюстків. Переведення в оптимальну температуру супроводжується загибеллю деякої кількості передличинок, які піддавались впливу низької температури.

У білого амура передличинки стійкі до понижених (13-17°C) і підвищених (34-36°C) температур, але їх розвиток і ріст дещо пригнічені. Личинки білого амура можуть вижити в температурному діапазоні від 0 до 43°C, їх виживаність найбільш висока в діапазоні температур 24-32°C. З підвищенням температури в цьому діапазоні прискорюється їх ріст і розвиток. За температур нижче 20°C і вище 36°C різко зростає смертність личинок відповідно 44-56,4 і 52,4-60,6 % порівняно з контролем (з 5,4 до 26%).

Для севрюги, деяких лососей, сига, щуки показано, що довжина тіла зародків при викльові зменшується з підвищенням температури в період ембріогенезу.

Отже, змінюючи температурний режим інкубування ікри шляхом наближення його до оптимальних величин, можна регулювати ефективність використання запасних речовин, які знаходяться у жовтку, впливати на ріст білкової маси ембріону та на енергетичні потреби організму

Виходячи з вивчення механізмів дії факторів природного середовища на продуктивні властивості риб, можливості їх поліпшення, доцільно розглянути вплив чинників водного середовища на обмін речовин в організмі гідробіонтів, акцентувати увагу на форми обміну речовин.

В організмі риби процеси асиміляції і дисиміляції відбуваються неоднаково в різні періоди життя. Під час нерестових міграцій, коли риба припиняє або виключає своє живлення практично повністю, що поєднується із значним рухом, обмін речовин змінюється в бік дисиміляції процесів. Такий же зсув в обміні спостерігається за будь-якої великої м'язової роботи риби. Обмін речовин у риби, яка здійснює значну м'язову роботу, називається *енергетичним обміном*. У період посиленого росту або в період відгодівлі обмін речовин спрямований в бік створення нових клітин, структурних новоутворень. За таких умов відбувається нарощування маси живої протоплазми або відкладень. Такий обмін речовин називається *пластичним*. У цьому зв'язку доцільно розглянути сформовану концепцію у зв'язку з існуючими аспектами сучасного рибництва.

Пластичний обмін включає: 1) заміну або поповнення деяких складових компонентів протоплазми клітин; 2) зростання числа клітин (ріст); 3) відкладання (перш за все) жиру. В експериментальних умовах і у деяких випадках у природному середовищі риба може знаходитись у спокої, тобто вона не лише не здійснює зовнішньої роботи (руху) але і робота кишківника послаблена в значній степені (слабке голодування). У

такому стані риба живе, зберігає свою специфіку, спостерігається певний обмін речовин і розглядається в якості фізіологічного стану, що є *основним обміном*. Основний обмін – це такий обмін, без якого риба не може існувати навіть протягом короткого часу. У статевозрілої риби в період визрівання статевих продуктів обмін значно змінений і відрізняється від обміну нестатевозрілої особини. Цю форму можна виділити як генеративну, яка пов'язана з утворенням статевих клітин. Таким чином, у нормальному середовищі у дорослої риби здійснюється загальний обмін, який складається з різних форм обміну, що у схематичному і спрощеному вигляді у плані може певну складову:

Загальний обмін = основний + енергетичний + пластичний + генеративний

Співвідношення різних форм обміну у загальному обміні змінюється не лише з віком риби, фізіологічним станом, стадіями стану статевих залоз, але і в залежності від чинників зовнішнього середовища, взаємопов'язаних між собою. При цьому без заперечень всі форми обміну тісно пов'язані між собою і теоретично всі розглянуті три форми обміну завжди здійснюються в організмі риби, але з кількісного і якісного боку вони зовсім різні, співвідношення складових змінюється в часі і просторі. З рибогосподарської точки зору увесь обмін речовин риби може бути розглянутий виключно у двох напрямках: обмін, який йде на підтримання життєдіяльності організму, і обмін, який йде на приріст, забезпечуючи накопичення їхтіомаси.

Щоб досягти найкращого приросту, необхідно знати не лише фізіолого-біохімічні, а й загально-біологічні особливості промислових видів риб на тлі відповідних, зовнішніх умов, або факторів середовища, за яких отримується найбільш повне перетворення харчових речовин у м'ясо риби.

Поряд з розглянутим існує так званий підтримуючий обмін речовин риби, який забезпечує лише підтримання основних необхідних життєвих функцій. У такому стані риби живляться, але не ростуть і зберігають свою

масу на попередньому рівні, що має виключно біологічне значення для збереження виду в ареалі.

Величина підтримуючого корму різна для різних видів риби і вікових груп, що поряд з викладеним і залежить від якості корму і умов середовища існування.

Із зростанням температури (від 10 до 20°C) підтримуючий обмін зростає приблизно в три рази, адекватно зростанню термічного режиму.

Розглядаючи зв'язок між віком риби і величиною підтримуючого обміну, доцільно наголосити на тому, що він має прямий характер. Молодші вікові групи вимагають забезпечення більш високого підтримуючого обміну, ніж старші вікові групи. Він приблизно в 3,4 - 5,9 разів більший за інших рівних умов між мальками і дволітками. При цьому на процеси травлення, пошук корму і заковтування його рибою витрачається до 70% всього підтримуючого обміну. Біля 30% йде на внутрішню роботу а саме: робота серця, зябрового апарату, залоз функції органів і систем життєдіяльності.

Виходячи з викладеного, доцільно розглянути загальну характеристику перебігу метаболічних процесів в організмі риби за умов зміни температури водного середовища, що має місце в природних умовах та умовах культивування. Враховуючи те, що риби пойкилотермні тварини, температура водного середовища, як незаперечно встановлено, є одним з основних чинників, яка має суттєвий вплив на обмін речовин. Відомо, що для кожного виду риби існує певний діапазон толерантності до температури води, що дозволяє визначати зони їх температурного комфорту. Зазвичай риби поділяють на стенотермних, тобто пристосованих до вузької амплітуди коливання температури і евритермних, тобто тих, які можуть жити в межах значного температурного градієнту. За відхилення від оптимальних температур, або зони, яка визначає температурний комфорт, у риби змінюється як загальний обмін речовин в цілому, так і функціональний, пластичний та генеративний обмін, зокрема.

Риби, зазвичай, обирають температури, близькі до середніх значень адаптивного діапазону. Саме такі температури є оптимальними для забезпечення процесів життєдіяльності риб у цілому і метаболічних процесів, зокрема.

Проте, багато видів риб протягом біологічного циклу в природі багаторазово піддаються дії критичних температур. Влітку за підвищення температури до максимуму і взимку за зниження її до мінімуму. При цьому у риб порушується синхронність перебігу фізіологічних процесів. У ці періоди витрачається енергії більше, ніж надходить з їжею, а також порушується її розподіл в організмі, а це у свою чергу приводить до зниження темпу масонакопичення, зростання темпу досягання. За мінімуму температури припиняється живлення і травлення і на життєзабезпечення витрачаються енергорезерви організму, без їх доповнення ззовні. Не є позитивними для життєдіяльності риб і максимально висока температура, яка пригнічує практично всі фізіологічні процеси і може розглядатися в якості сублетальної.

Відомо, що температура води є одним з основних чинників водного середовища, яка визначає харчові потреби, а також приймає участь в регуляції інтенсивності і спрямованості метаболічних процесів риб та інших пойкилотермних тварин, що є загальним положенням.

Спеціальними дослідженнями, які були виконані на багатьох видах риб, встановлено, що з підвищенням температури води в певних межах зростає інтенсивність споживання їжі і як наслідок цього - швидкість росту, що є закономірним. В умовах експерименту встановлено, що підвищення температури води в межах оптимальних величин супроводжується зростанням інтенсивності обміну і росту як у зародків, так і у дефінітивних особин, тобто у дорослих риб. Коли температура води зростає в арифметичній прогресії, швидкість розвитку і викльову вільних ембріонів або передличинок збільшується в логарифмічній прогресії. З підвищенням температури прискорюється загальний термін

ембріонального розвитку, а у живородячих риб скорочується період виношування ембріонів.

Інтенсивність перетравлювання їжі і засвоювання поживних речовин майже втричі вище у риб в літній період, ніж в зимовий, а секреція шлунку зростає з підвищенням температури води. За таких умов збільшується також пряме всмоктування поживних речовин з води, що справедливо для всіх видів риб, які населяють помірні і високі широти.

Підвищення температури води, яке виходить за межі оптимуму, навіть за необмеженої годівлі риб, супроводжується уповільненням їх росту. Це пояснюється різким зменшенням споживання рибами їжі. При цьому їжі, яка споживалась рибами у менших кількостях, за підвищеної температури води, у більшій мірі використовується не на ріст, а на функціональний обмін.

Підвищення температури води, що виходить за межі оптимуму, приводить до нераціональної витрати корму без зростання швидкості росту, а також до підвищення процесів жиронакопичення, що супроводжується порушенням функціональної діяльності печінки зі зниженням якості товарної продукції.

Дослідженнями багатьох вчених встановлена закономірність зміщення вліво температурної межі у холодноводних видів риб і вправо - у тепловодних. А це означає, що для холодноводних риб характерний більш вузький інтервал температурного оптимуму порівняно з тепловодними. Для молоді райдужної форелі температурний інтервал коливається в межах від 2 до 20°C (в окремих випадках до 22°C), а у більш холодноводного сига - в межах від 10 до 16°C. В залежності від екологічних умов ця складова може змінюватись навіть у одного і того ж виду риб в межах ареалу. Між тим, висока інтенсивність обміну у риб, які живуть за підвищених температур, може приводити до скорочення їх життєвого циклу порівняно з холодолюбивими рибами.

З викладеного вище відомо, що температура води визначає, регулює і контролює харчові потреби і швидкості метаболічних процесів риб, що

справедливо для всіх пойкилотермних тварин. Саме тому набувають виключного значення вплив температури водного середовища на показники різних форм обміну речовин у риб.

У цьому зв'язку на багатьох видах риб показано, що з підвищенням температури водного середовища в певних межах зростає інтенсивність споживання їжі і закономірно швидкість росту. Одночасно з цим, на прикладі лососевих встановлено, що за температури води вище 19-20°C споживання корму рибами різко знижується. За умов необмеженої годівлі таке явище було відмічене у молоді гольця, у якої з підвищенням температури за межі оптимуму зареєстроване різке уповільнення росту. При цьому корм, який споживався рибою в менших кількостях за підвищеної температури, у більшій мірі використовується не на ріст, а на функціональний обмін.

Температурний режим певних акваторій має свою специфіку, що відбивається безпосередньо на хімічній складовій. У цьому зв'язку значна увага приділяється біохімічним змінам в організмі риб, які розвивались в умовах різних температур. Зокрема, встановлено, що за низьких зимових температур води вміст триацилгліцеринів у цьоголіток коропа знижується, а кількість фосфоліпідів зростає. У річняків, які добре перезимували, виявлено збільшення вмісту докозагексаєнової кислоти порівняно з ослабленими рибами.

Незважаючи на значний фактичний матеріал щодо впливу температури води на різні процеси метаболізму у різних видів риб з встановленням деяких механізмів температурної адаптації, до останнього часу дослідженням змін кількісних співвідношень елементів обміну речовин за різних температурних умов приділялось дуже мало уваги. Між тим кількісні співвідношення величин різних процесів метаболізму мають велике як теоретичне, так і практичне значення. Ці показники можуть бути застосовані в якості біотестів, і за змінами їх величин можна судити про інтенсивність та спрямованість метаболічних процесів в організмі за умов впливу на нього температурного чинника.

Підвищення температури води стимулює інтенсивність використання енергії асимільованої їжі на пластичний обмін (ріст) різних видів риби. Проте збільшення температури води, які виходять за межі оптимальних, супроводжується пригніченням росту риби і зниження пластичного коефіцієнту. Однак, слід зазначити, що його зниження за зростанням температури води відбувається більш повільно, ніж на відрізок до оптимуму, що може бути обумовлено достатньо різними інтервалами сприятливих температур для риби.

Загальний характер змін коефіцієнту асиміляції (A/C) і пластичного коефіцієнту (P/A) з підвищенням температури до певної межі може свідчити про її стимулюючий вплив на асиміляцію енергії і речовини їжі на використання її на пластичний обмін. У зоні сприятливих температур кормові ресурси трансформуються у кормову базу більш ефективно, що відображується на суттєвому зростанні росту риби. При відхиленні температури води в обидва боки від оптимуму відносні показники використання асимільованої енергії їжі на функціональний обмін зростають, а на пластичний відповідно знижується. Таке явище може бути наслідком високої збалансованості фізіолого-біохімічних процесів в організмі риби в зоні температурного комфорту. На виробництво кожної одиниці продукції в цьому діапазоні температури витрачається мінімальна кількість енергії. Зміни показників відношення пластичного обміну до асиміляції їжі (P/A) та співвідношення функціонального обміну до асимільованої їжі (R/A) за оптимальних температурних умов здійснюється на основі високого рівня асиміляції речовини та енергії і свідчить про те, що температурні умови розвитку організмів риби не лише забезпечують, але й регулюють високу ступінь збалансованості харчових потреб, функціонального і пластичного обміну. За оптимальних теплових умов розвитку риби на максимальному рівні забезпечують харчові потреби і швидкість пластичного обміну і при цьому демонструють мінімальні функціональні витрати.

Важливими оціночними показниками, які характеризують можливий вплив абіотичних чинників водного середовища на стан іхтіофауни, можуть бути кількісні показники різних процесів обміну речовин у риби, а також співвідношення їх абсолютних величин. В цьому зв'язку доцільно уявити механізм впливу температури води на показники різних форм обміну речовин у риби. Зокрема, такими показниками можуть бути кількісні значення процесів трансформації речовини і енергії їжі і їх співвідношення. Важливе значення в цьому аспекті має встановлення закономірностей зміни кількісних співвідношень між споживанням і асиміляцією енергії їжі, показниками її використання на пластичний і функціональний, пластичний і генеративний, функціональний і активний обмін. У цьому комплексі розглянутих показників перше місце, займають харчові потреби риби і їх кількісні співвідношення з асимільованими поживними речовинами, пластичним і енергетичним обміном і їх елементами. При цьому необхідно враховувати, що значна частина пластичного обміну зазвичай представлена генеративним обміном з відторгненими при житті статевими продуктами. У функціональному обміні значну частку займає активний обмін, який забезпечує рух риби. Крім того, в процесі розвитку організмів частина речовини і енергії пластичного обміну, пов'язана безпосередньо з використанням білкової частини корму, що у свою чергу обумовлює глибокі зміни в білковому обміні.

Температура води мало впливає безпосередньо на травну систему у відношенні засвоєння білків, але одночасно має сильний вплив на біологічну спрямованість використання засвоєних з їжі білків. Зі зниженням температури зростає відносна частка засвоєного білка, який використовується на різні життєві потреби, але не на збільшення маси. Дослідженнями встановлено, що риби (короп) витрачають 31,3% засвоєного азоту на приріст, а із зниженням температури - 7,4% на приріст і 92,6% на життєві витрати. Підвищення або зниження температури не просто підвищує або знижує газообмін у риби, а й порушує злагодженість процесів обміну і співвідношення між окремими ланцюгами обміну

речовин, що може за певних умов досягти критичного рівня і призвести до летального стану.

Теоретичні передумови і численні експериментальні роботи свідчать про те, що в залежності від температури водного середовища суттєво змінюються показники асиміляції енергії їжі і показники її використання на пластичний і функціональний обмін. Встановлено, що з підвищенням температури води в межах від 3 до 11-15°C у личинок прісноводного лосося, райдужної і севанської форелі коефіцієнт А/С (відношення асимільованої їжі до загальної величини її споживання) закономірно зростає, але за подальшого підвищення температури води коефіцієнт А/С починає знижуватись. Встановлена залежність свідчить про те, що з підвищенням температури води до певного інтервалу молоді лососевих властиве посилення ефективності використання їжі за рахунок збільшення її асиміляції.

Як правило максимальні значення коефіцієнта А/С можуть вказувати на оптимальність температурних умов для росту і розвитку молоді тих чи інших видів риби, а відхилення температури води в межах 10-15% - може свідчити про її сприятливість.

У різних видів риби відношення асимільованої їжі до загальної величини її споживання (А/С), в залежності від температури води змінюється неоднаково. У холодолюбивих видів риби з осінньо-зимовим нерестом криві зсунені в ліву частину температурного інтервалу, максимум сприятливих температур для їх личинок знаходяться в межах 1-13°C.

У більш теплолюбивих видів риби, які нерестують весною, як самі криві, так і інтервал сприятливих температур зсувається вправо (13-15°C). При цьому слід зазначити, що такі зміни сприятливого інтервалу температур у різних видів риби, враховуючи їх генезис, повинні бути генетично закріпленими.

Поряд з видовою специфічністю пристосування риби до зміненого температурного режиму достатньо чітко виявлені аналогічні зміни і у

віковому аспекті. Спеціальними дослідженнями встановлено, що у личинок лососевих інтервал сприятливих температур, який проявляється в максимальному зростанні коефіцієнту A/C , зсунений дещо вліво, а у мальків, навпаки - вправо. Очевидно, це означає, що інтервал адаптаційних можливостей до температури води у личинок більш вузький, ніж у мальків.

Таке явище може бути обумовлене різною ступінню розвитку механізмів енергозабезпечення аклімації риб до температури, зокрема інтенсивності так званого тироїдного механізму. За цих умов, крім того, певну роль може відігравати співвідношення гліколізо-окислювальних процесів. Як відомо, інтенсивність споживання кисню (окислювальні процеси) зростають з підвищенням температури води до певної межі.

Підвищення температури води стимулює інтенсивність використання асимільованої їжі на пластичний обмін (ріст) різних видів і вікових груп риб. У ембріонів лососевих риб крива P/A різко зростає в інтервалі температур від $0,2$ до $2,5-8,5^{\circ}\text{C}$ в залежності від виду риб. Подальше підвищення температури води пригнічує ріст ембріонів, а коефіцієнт P/A знижується, де P -пластичний обмін, A -асимільована їжа. Для личинок пік кривої припадає на температурний інтервал $12-16^{\circ}\text{C}$. Приблизно в цьому ж інтервалі знаходяться максимальні значення коефіцієнта A/C , який показує асимілювання енергії їжі.

При відхиленні температури від оптимальних значень знижується відносне використання речовини і енергії їжі на пластичний обмін і їх збільшення на функціональний обмін. Таке явище може бути лише наслідком найбільш високої збалансованості фізіолого-біохімічних процесів в організмі риб за оптимального температурного режиму. На виробництво кожної одиниці продукції в цьому діапазоні температури необхідна мінімальна кількість енергії функціонального обміну.

Слід зазначити, що зміни показників P/A і R/A за оптимальних умов відбуваються на основі високої асиміляції речовини і енергії їжі, а це означає, що температурні умови розвитку організмів риб не лише забезпечують, а і регулюють високу ступінь збалансованості харчових

потреб, функціонального і пластичного обміну. За оптимальних температурних умов розвитку організм риб на максимальному рівні забезпечує харчові потреби і швидкість пластичного обміну за мінімальних функціональних витрат.

Ці закономірності дають можливість з впевненістю формувати уявлення про використання досить чутливих кількісних співвідношень різних процесів метаболізму (A/C, P/A і R/A) в якості біотестів якості водного середовища. З іншого боку, можна управляти процесами обміну речовин у риб шляхом регулювання температурного режиму їх розвитку. Оптимальна якість природних вод може бути оцінена максимальними значеннями коефіцієнтів A/C і R/A і мінімальними величинами P/A. При відхиленні цих показників від оптимуму до $\pm 10-15\%$ водне середовище з точки зору температурного режиму для риб може вважатись сприятливим. Між тим, з урахуванням відхилень A/C, P/A і R/A від оптимальних значень з'являється можливість кількісно оцінити ступінь порушення якості води.

Таким чином, щоб швидше виростити риб за найбільш раціонального використання їжі, необхідно створити такі температурні умови, за яких найбільша частина засвоєних білків йде на пластичний обмін, що має виключне значення при вирощуванні риби на термальних та підігрітих водах.

Встановлені закономірності дають можливість з впевненістю зробити висновок щодо використання досить чутливих кількісних співвідношень різних процесів метаболізму (A/C, P/A і R/A) в якості біотестів якості води акваторій рибогосподарського призначення. З іншого боку це створює теоретичне підґрунтя, відкриваючи можливість управління процесами обміну речовин у риб шляхом регулювання температурного режиму, що реально в умовах відповідних господарств.

Проблематика досягнення високих рівнів рибопродуктивності за мінімальних витратах відповідних ресурсів вимагає ретельного вивчення впливу температури водного середовища на обмін білків, ліпідів і вуглеводів.

Носіями потенційної енергії у риб є вуглеводи, жири, білки та інші хімічні сполуки, за перетворення яких вивільнюється енергія і трансформується в АТФ і тепло. Однак за екстремальних умов механізми енергозабезпечення адаптивних процесів в організмі в значній мірі перебудовуються. У процесі аклімації риб до виникаючих екстремальних умов енергетичне забезпечення адаптаційних процесів здійснюється в першу чергу за рахунок розщеплення вуглеводів. Після майже остаточного вичерпання їх запасів енергозабезпечення відбувається внаслідок окиснення ліпідів, переважно нейтральних жирів. Встановлено, що, із зростанням температури води від 15 до 30°C відбувається зниження вмісту глікогену в органах і тканинах риб. Зворотній механізм працює навпаки, зниження температури води з 20-25°C до 10°C супроводжується посиленням біосинтезу глікогену в печінці коропа.

Поряд з цим встановлено, що зміни температури води суттєво впливають не лише на вміст глікогену, але і на рівень глюкози в крові. За різкого підвищення температури води від 12 до 21 °C у райдужної форелі вже через дві години в умовах експерименту зростав вміст глюкози в плазмі крові, а за холодового стресу за різкого зниження температури до 6- 8°C підвищувався рівень глікогену в м'язах. При зменшенні глікогену в тканинах риб його поповнення в зимовий період здійснюється за рахунок глюконеогенезу вихідних субстратів, представлених амінокислотою лактозою. В процесі спеціальних досліджень доведено, що риби широко використовують гліколіз в умовах адаптації до холоду, короп може існувати тривалий час за рахунок енергії гліколізу і перетворення вуглеводів у жири. У той же час за зниження температури води процес аклімації райдужної форелі здійснюється шляхом залучення процесів гліколізу, в результаті якого глюкоза використовується не на синтез АТФ, а перетворюється гексозомонофосфатним шляхом, який акумулює енергію у вигляді триацилгліцеридів. Відмічені розходження в шляхах обміну речовин за низькотемпературної аклімації у представника тепловодних на

прикладі коропа і холодноводних на прикладі форелі можуть бути зв'язані з видовими особливостями перебігу метаболічних процесів в їх організмі.

Як вже зазначалось вище, за температурної аклімації у значній мірі змінюється активність ферментів циклу трикарбонових кислот, який є основним постачальником субстратів для синтезу в організмі жирних кислот і в кінцевому підсумку- ліпідів, що свідчить про те, що за зміни температури води апріорі можуть змінюватись якісні і кількісні характеристики цих енергетичних речовин в організмі риб.

У процесі росту молоді коропа незалежно від температури (26-34°C), за наявності інших рівних факторів, відчувається відносне збільшення вмісту жиру. Однак інтенсивність цього процесу у риб, вирощених за різних температур, неоднакова. Ефективність використання корму на жиронакопичення у молоді, вирощеної за температури 30°C, менше, ніж у молоді, вирощеної за більш низької температури. Виконані дослідження дозволяють припустити, що за більш високої температури води відбувається зміна обміну речовин у бік жиронакопичення. Вміст жиру у риб, вирощених за температури 34°C, стає набагато більше, а ефективність використання корму на жиронакопичення зростає. Отже, за температури води, що перевищує оптимальні для даного виду риб, відбувається посилене жиронакопичення в органах і тканинах, що знижує товарні якості рибної продукції. При цьому необхідно наголосити, що накопичення жиру відбувається за рахунок додаткової витрати кормів.

Між тим значення резервного жиру для молоді риб надзвичайно велике, оскільки забезпечує нормальну зимівлю, а за високих температур води, що виходять за межі оптимальних, сприяє теплоізоляції організму. Слід також зазначити, що в онтогенезі риб більш висока стійкість до низької температури води пов'язана саме із зростанням відкладення жиру у тканинах риб. За температури води, що перевищує оптимальну, поживні речовини, які надходять до організму, використовуються головним чином на біосинтез жиру, а не на побудову власного тіла, а зміна спрямованості обміну речовин у свою чергу призводить до відносного уповільнення

лінійного росту риб. Основна ж роль в пластичному обміні речовин риб, як і у інших тварин, належить білкам. Білки, які використовуються на побудову тіла риб, надходять до організму в складі їжі і не синтезуються з інших поживних речовин. Встановлено, що найбільш продуктивний синтез білків здійснюється у риб (коропа) за температури води не вище 29°C. Експериментально встановлено, що вміст білка в печінці змієголова за його витримування протягом 20 діб у воді з температурою 25°C був у 1,5 рази більше, ніж у риб, яких утримували за температури 15 °C. Аналогічні зміни спостерігались і у м'язевій тканині.

Цікаво, що посилення білкового синтезу може відбуватись не лише за підвищення температури води, але й за її зниження. Ця закономірність встановлена і в натурних дослідженнях за вирощування коропа у різнотемпературних умовах. Виявлено, що в діапазоні температур 23- 28°C в залозистих і м'язевих тканинах риб синтезується значно більша кількість білка, ніж за більш низьких температур. В білих м'язах коропів, яких вирощували в садках на підігрітих скидних водах, кількість білка більш, ніж вдвічі перевищувала показники, які були характерними для коропів того ж віку, але вирощуваних у більш холодних ставах. Температура води викликає суттєвий вплив і на метаболізм білків в організмі риб. Як відомо, конформаційна структура білків обумовлена різного роду хімічними зв'язками. За різкої зміни температури водного середовища ці хімічні зв'язки можуть розриватись, що обумовлює порушення метаболізму білків. У діапазоні, який ми розглядаємо в якості фізіологічного, коливання температури води, як правило, такі, за яких зміни не настають. Оптимальне підвищення температури води сприяє біосинтезу білка, зокрема, і пластичному обміну у цілому.

Отже, роль температури води в біологічних циклах, у тому числі і у відтворенні різних видів риб, як представників пойкилотермних тварин, досить важлива. Вона має значний вплив не лише на інтенсивність та спрямованість метаболічних процесів, на швидкість індивідуального

розвитку, але і є одним з вирішальних чинників у перебізі окремих ланцюгів репродуктивного циклу.

Виходячи з цього, виключне значення набуває вплив температури води на енергетичний обмін риб, морфологічні, фізіологічні і біохімічні параметри зародків, що розвиваються, передличинок, личинок і мальків пойкилотермних тварин, які досить чутливі до дії температурного чинника. Одним із основних підходів до виявлення температурного оптимуму розвитку є визначення виживання за різних температур інкубування, а в якості оптимуму вважаємо зону температур, в якій виживаність зародків максимальна.

Вивчення впливу температури на швидкість дихання і тривалість окремих стадій ембріогенезу, показало, що найбільша швидкість дихання спостерігається за низьких і високих температур, тоді як в зоні проміжних температур цей показник має мінімальні значення. Отже, в температурній зоні, де швидкість споживання кисню найменша, на забезпечення процесу розвитку використовується мінімальна кількість енергії. Тому зону мінімального споживання кисню прийнято вважати температурним оптимумом розвитку. За дещо більш високих температур, які не викликають порушень розвитку, швидкість ембріогенезу вище, ніж в зоні оптимальних температур. Однак за цих умов будуть більш високі енерготрати на забезпечення процесу розвитку, що може викликати несприятливий вплив на перебіг періоду ембріогенезу і в кінцевому рахунку на виживаність зародків.

Отже по мірі зародкового розвитку зона температурного оптимуму зсувається в бік більш високих температур. Зміна температурного оптимуму в процесі зародкового розвитку знаходиться у відповідності з ситуацією, яка має місце в природних умовах, де цей чинник середовища змінюється протягом ембріогенезу багатьох видів риб.

Фізіологічні дослідження свідчать, що поживні речовини, які надійшли з їжею до організму риб, під дією різних ферментних систем трансформуються у шлунково - кишковому тракті. Основна частина, а вона

досягає біля 80%, трансформованої їжі асимілюється через стінки кишківника і транспортується до органів, тканин і клітин для формування їх структури і функціональної діяльності. Значно менша частина, яка складає 20%, виводиться із організму і вигляді фекаліїв. Асимільовані речовина і енергія використовуються в організмі як на пластичний, так і на функціональний обмін. На окремих етапах розвитку риб величина пластичного обміну може досягати 50% асимільованої їжі, а за несприятливих умов, що має місце при голодуванні, мати негативне значення. У свою чергу величина функціонального обміну по відношенню до асимільованої їжі може бути 95%, а за несприятливих умов за рахунок пластичних речовин навіть перевищувати цей показник.

Слід зазначити, що величини будь-якої складової процесу обміну речовин можуть взаємно змінюватись шляхом перерозподілу речовини (енергії) асимільованої частини їжі в залежності від віку, статі, фізіологічного стану організмів, а також від якості і кількості спожитої їжі і особливо від зміни умов розвитку риб, що може бути пов'язане з температурою води, концентрацією розчиненого у воді кисню, забруднення акваторій речовинами антропогенного походження.

Для кількісної оцінки різнопланових процесів трансформації спожитої їжі і її використання на пластичний обмін розраховуються коефіцієнти P/C і P/A , на функціональний обмін- R/C і R/A , на генеративний обмін - G/C і G/A , на стандартний обмін - Rs/C і Rs/A , на ріст маси тіла- Pi/C і Pi/A , на створення резервних речовин Pr/C і Pr/A , на активний обмін- Ra/C і Ra/A і на здійснення функцій перетравлення- Rd/C і Rd/A , де C -енергія речовини, A -асимільована частина енергії (речовини) спожитої їжі.

Крім того, можуть бути визначені кількісні співвідношення між абсолютними показниками накопичення маси тіла і загальним рівнем пластичного обміну $P1/P$, функціональним і активним обміном Ra^7R , між пластичним і функціональним обміном Ra/R . Як відомо з абіотичних факторів саме температура має найбільш значний вплив на обмін речовин у

риб. За зниження температури відбувається значне зменшення пластичного обміну, в результаті чого зростає витрата корму на одиницю продукції.

Основний і енергетичний обміни також знижуються. Але зниження їх відбувається з меншою інтенсивністю, ніж зменшення пластичного обміну.

Порівнюючи основний обмін і енергетичний, можна констатувати, що основний обмін-найбільш стійкий, менше піддається впливу температури води порівняно з енергетичним і пластичним обмінами.

Вплив температури води на активність ферментних систем організму риб. Як відомо, активність травних ферментів в значній мірі визначається температурою оточуючого середовища. Однією з основних властивостей ферментів є їх термолабільність. Це означає, що при нагріванні вони втрачають свою активність, а для ефективної дії ферментів існує певний температурний оптимум. Чутливість до дії температури теж є характерною властивістю ферментів, що пояснюється їх білковою природою, а білки, як відомо, при нагріванні денатуруються.

Оптимум дії більшості ферментів тваринного походження коливається в межах 40-50°C. Слід зазначити, що активність травних ферментів за низької температури у холонокровних тварин значно вище, ніж у теплокровних. Це означає, що температурні оптимуми активності травних ферментів теплокровних тварин суттєво вище, ніж холонокровних. Якщо температурна аклімація торкається активності ферментів і їх систем, то це повинно відбитись і на кількісній стороні субстратів, які використовуються даними ферментами в процесі метаболізму. За температурної аклімації змінюється вміст енергетичних речовин не лише в тканинах, але і в клітинних структурах. У риб, як у пойкилотермних тварин, від температури води в значній мірі залежить активність травних ферментів, інтенсивність обміну речовин і загальний фізіологічний стан.

За дуже низьких і високих температур риби, як правило, не живляться навіть за наявності їжі. Діапазон коливань температур, за яких відбувається

живлення риб, неоднаковий для різних видів риб. У той же час можна спостерігати різницю в температурних межах живлення у представників одного виду, які живуть в одній водоймі, але за різного температурного режиму.

Відмічено також, що риби, за умов низької вгодованості, як правило беруть їжу і за зниженої температури води на 3-5°C, тоді як вгодовані риби за такої температури не живляться. На відміну від теплолюбивих видів арктичні види риб є холодостійкими і живляться вони за більш низьких температур, ніж тропічні. Викладена концепція базується на тому, що в умовах високих і низьких широт стоять різкі зміни температури води у відповідні сезони року. Спеціальними дослідженнями при вивченні впливу температури на активність протеолітичних ферментів травного трактуменька, щуки, сома, судака, ляща, коропа, карася, які населяють водосховища встановлено:

- Характер температурної залежності протеїназ слизової кишковогока у риб різних видів, які відносяться за типом живлення до різних екологічних груп і які населяють різні водосховища, досить близький і у більшості випадків залежить від типу субстрату, а це може бути казеїн, білки плазми крові, нативні м'язи.
- У літній період температурний оптимум протеїну слизової кишківника риб різних видів відповідає 60°C, в зоні низьких температур (0-5°C) становить 5-10%, в зоні фізіологічних температур - 10-20% від мінімальної активності.
- У зимовий період за тих же експериментальних умов, на тлі терміну інкубації 10 хв., рН 7,4, у коропових риб характер температурної функції протеїну близький до оптимального. У щуки в залежності від типу субстрату температурний оптимум дорівнює 60°C відповідно до білків плазми крові, нативних м'яз або 50°C казеїну.

Температурна характеристика одноіменних ферментів відображує екологічні умови водойм, які населяють риби і характер їх живлення.

При вивченні адаптації травної системи до типу живлення риб різних екологічних груп встановлена відмінність оптимумів активності ферментів у мирних і хижих риб. Для мирних риб, коропа, карася, ляща, синця, плітки, максимальна активність гідролізу крохмалу під дією L-амілази спостерігається за температури 40°C, в той час як у типових і факультативних хижаків, до яких віднесені менько, щука, сазан, окунь, йорж, чехоня - у більшості випадків за температури 30°C.

У процесі акліматизації риб до зміни температури водного середовища певну роль відіграють окремі ферменти, активність яких також може змінюватись у досить широкому діапазоні. Зокрема, це стосується ферментів, які відповідають за генерування енергії в клітині. До них відносяться ферменти циклу трикарбонових кислот і дихального ланцюга. Одні і ті ж ферменти, які функціонують за різної температури, мають певні відмінності в структурі. Одним з таких механізмів аклімації ферментного препарату, відповідального за процеси тканинного дихання риб, є вибірковий синтез ізоферментів, які найбільш пристосовані до оптимального для них діапазону температур.

За адаптації риб до низьких температур в їх залозистих тканинах відмічена активація практично всіх ланок мітохондріальної системи транспорту електронів, які забезпечують зростання енергетичних потреб організму. У першу чергу аклімацію до понижених температур виявляють ферменти, які приймають участь у виробленні енергії гліколізу, перенесення електронів, окиснення жирних кислот.

Крім цього, в механізмах адаптації риб до змін температури води значна роль належить ферментам, відповідальним за використання запасної енергії в клітині, зокрема, Mg^{2+} - АТФ-азі та Na^+K^+ - АТФ-азі. Одним із механізмів аклімації ферментного апарату, відповідального за процеси тканинного дихання риб, є вибірковий синтез ізоферментів, які найбільш пристосовані до оптимального для них діапазону температур.

Таким чином, впливові температури води піддаються в основному ферментні системи, які пов'язані з процесами перетворення енергії, тобто ферменти гліколізу та аеробного дихання.

Механізми адаптації риб до зміни температури водного середовища достатньо специфічний. Як відомо, для кожного виду водних тварин, зокрема риб, існує свій температурний оптимум. Для лососевих в літній період він коливається в межах 20-21°C, сигових 22-23°C. Найбільш висока активність і засвоєння їжі коропом спостерігається за температур 20-27°C. Найбільш сприятливою температурою для молоді оселедця є 12°C, для білого амура -18,3-29,4°C. В діапазоні саме цих температур багатьма дослідниками зареєстрована найбільш висока інтенсивність росту цих видів риб, що безпосередньо пов'язано з ефективністю засвоєння їжі.

Проте протягом всього життя, особливо в різні сезони року, риби піддаються дії широкого діапазону коливань температури водного середовища. Зазвичай швидка зміна температури води, навіть якщо вона відбувається в межах адаптивного діапазону, може привести до загибелі риб. Але цього не відбувається за умов поступового підвищення або зниження температури. Більш того, поступова аклімація риб значно розширює їх температурний діапазон. Температура води, яка виходить за межі оптимальних, приводить не лише до суттєвого зниження споживання їжі та уповільнення інтенсивності росту риб, але й до порушення фізіологічних систем і біохімічних процесів.

Характерні для помірних широт сезонні коливання температури води, навіть якщо вони знаходяться в межах температурного діапазону для даного виду риб, вимагають від них суттєвої певної перебудови обміну речовин, а також використання певних вироблених в процесі еволюції адаптаційних механізмів, спрямованих на пристосування організму до змін температури водного середовища і нормалізації фізіолого-біохімічних систем.

Вироблені рибами в процесі філогенезу адаптивні механізми дозволяють переносити коливання температури води в досить широкому

діапазоні без суттєвих негативних наслідків для діяльності різних функціональних систем організму.

Існує певний взаємозв'язок між температурою водного середовища і перебігом фізіолого-біохімічних процесів в організмі водних тварин, що в повній мірі стосується риб.

Оскільки у риб на фоні зміни температури води виникають зміни інтенсивності обміну речовин, існують внутрішні механізми, які спрямовані на стабілізацію цього рівня і зниження впливу чинників оточуючого середовища.

Із зміною температури водного середовища тісно зв'язані інтенсивність та спрямованість метаболічних процесів в організмі риб. Риби різних систематичних груп, які перебувають у тому чи іншому фізіологічному стані, виробляють за даної температури (у межах фізіологічної норми) свою температурну зону адаптації, в межах якої відбувається найбільш стійкий обмін речовин, тобто відбувається своєрідна стабілізація, яка суттєво знижує залежить від температури.

На нашу думку ключовим процесом в механізмах фізіологічного пристосування або адаптації риб є обмін речовин. Небезпечним для їх організму є не зміна рівня обміну, а порушення у співвідношеннях окремих ланок обміну речовин, його дизгармонія, порушення його якісних параметрів. У цілому ж фізіологічне благополуччя організму або його пристосованість до даної температури визначається здатністю виробляти для себе температурну зону адаптації.

Одним із інтегральних показників, які відображують реакцію організму риб на зміну температури води, є інтенсивність споживання ними кисню. Так, зниження температури води супроводжується зменшенням споживання кисню рибами, а її підвищення - приводить до значного зростання цього показника. З підвищенням температури води не лише зростають потреби риб у кисні, але й збільшується киснева ємкість крові, що відбувається за рахунок підвищення кількості еритроцитів і вмісту в них гемоглобіну. Забезпечення за таких температурних умов риб

необхідною кількістю кисню здійснюється за рахунок збільшення об'єму води, який проходить в одиницю часу через залозистий апарат зябр і посилене вилучення з неї кисню, відмічена закономірність характерна для теплолюбивих риб.

Одночасно з цим встановлено, що за холодової адаптації деяких холодолюбивих риб інтенсивність споживання кисню, навпаки, може зростати в 1,5-2 рази, із підвищенням температури води споживання кисню рибами може знижуватись.

Різна реакція теплолюбивих і холодолюбивих риб щодо споживання кисню за умов зміни температури водного середовища пояснюється видовими відмінностями, які обумовлені еколого-фізіологічними особливостями перебігу в їх організмі метаболічних процесів.

Слід зазначити, що аклімація риб до підвищення температури водного середовища настає швидше порівняно з холодовою адаптацією, тривалість якої у деяких випадках може досягати 20-ти діб. Адаптація риб до низьких і високих температур відбувається не лише різними шляхами зміни обміну речовин, але і відрізняється термінами перебігу цих процесів. Як правило, адаптація риб до низьких температур відбувається більш повільно, ніж до високих температур. У цілому ж для стабілізації метаболічних процесів, а відповідно і для адаптації риб до нових температурних умов, достатньо 5-10 діб.

Аклімація риб до більш низької температури води супроводжується інгібуванням процесів генерування енергії в мітохондріях, що відображується на рівні АТФ, а енергозабезпечення процесів аклімації риб до низьких температур здійснюється не за рахунок аеробного дихання, а через інші механізми генерування енергії. Зокрема, за аклімації риб до холоду може зростати роль пентозофосфатного шляху катаболізму глюкози. При цьому послаблюється інтенсивність перебігу гліколітичних процесів, на тлі посилення процесів глюконеогенезу, прискорення реакцій циклу трикарбонових кислот та підвищення активності відповідних ферментів, що його супроводжують.

Вплив факторів середовища, особливо температури води, загальні теоретичні основи цього явища, являють собою підґрунтя культивування різних екологічних груп риб відповідно до конкретних умов культивування, що відкриває можливості для створення оптимальних технологій виробництва риби в рибничих господарствах різного напрямку.

Загальні закономірності перебігу метаболічних процесів. Еколого-фізіологічна та біохімічна характеристика окремих періодів онтогенезу риб. Вивчення цього розділу слід розпочати ознайомленням з класифікацією С. Г. Крижанівського індивідуального розвитку риб, який він поділив на такі періоди: ембріональний, личинковий, ювенільний, період досягнення статевої зрілості, період статевого стану організму та період старіння.

Перш, ніж перейти до детального вивчення фізіолого-біохімічних процесів, які відбуваються в різні періоди онтогенезу риб, доцільно ознайомитись з морфологічним та біохімічними закономірностями раннього онтогенезу риб. Як відомо, конкретним інтервалом розвитку риб є етап - час, протягом якого здійснюється ріст і поступові якісні та кількісні зміни, які створюють необхідні передумови для переходу на наступні етапи розвитку. У різних видів риб залежно від їх біології кількість етапів може бути різною. Кожний етап поділяється на стадії, які являють собою конкретну характеристику певного морфологічного і фізіологічного стану організму. Виходячи з цього, перехідну стадію розглядають як завершальну кожного етапу, яка в результаті складних морфо-фізіологічних перетворень забезпечує перехід на нові етапи розвитку.

Більшості видів риб в процесі онтогенезу властиві періодичні зміни фізіологічних і біохімічних процесів. Суть періодичних змін інтенсивності споживання кисню у ранньому онтогенезі прісноводних риб полягає у значному зростанні його величин на перехідних стадіях. При цьому встановлено, що кожному етапу розвитку властиві конкретні межі і середні рівні газообміну.

Кожний якісний етап розвитку починається із значного зростання швидкості росту, яка потім дещо уповільнюється.

Загальною закономірністю розвитку прісноводних риб на ранніх стадіях онтогенезу є зростання абсолютних показників пластичного і функціонального обміну. Мінімальні величини пластичного обміну, як правило, спостерігаються в період посиленого морфогенезу за інтенсивного функціонального обміну, який здійснюється протягом відповідної стадії.

Після завершення переходу на новий етап розвитку інтенсивність функціонального обміну знижується, величина пластичного обміну зростає, тобто відбувається перерозподіл загальної енергії їжі на різні процеси обміну речовин, які у кожний конкретний момент мають певне значення для розвитку і росту організму. Протягом кожного етапу розвитку пластичний обмін домінує над функціональним, величина якого в кінці етапу знижується, що може бути пов'язано з вичерпанням як морфологічних, так і функціональних можливостей організму на конкретному етапі. Поряд з цим. вивчення процесів, які відбуваються в онтогенезі, особливо протягом ембріонального розвитку організму, потребує ознайомлення з фізіолого-біохімічними процесами, в період вітелогенезу, або досягання ооцитів. Адже в цей період відбувається формування жовтка, ступінь накопичення якого визначає рівень забезпеченості зародка відповідними субстратами пластичного і енергетичного обміну в процесі розвитку і росту зародків та переходу їх на зовнішнє живлення.

Слід усвідомити, що вже на стадіях, які передують початку вітелогенезу, в ооцитах відбуваються суттєві метаболічні і структурні зміни, які виражаються у посиленні синтетичної активності ооцитів, накопиченні в цитоплазмі рибосом, інтенсивному розвитку мембран ендоплазматичного ретикулуму і апарату Гольджі. Всі ці зміни метаболізму і ультраструктури ооцитів є проявом підготовки до синтезу компонентів жовтка. Слід зазначити, що в цей період відбуваються суттєві структурні зміни в печінці риб, де синтезується частина компонентів

жовтка, але певна частина жовтка синтезується самим ооцитом. Ендогенний жовток у свою чергу є продуктом діяльності ендоплазматичного ретикулуму і апарату Гольджі. У різних видів риб співвідношення цих двох шляхів утворення жовтка різне, хоча основна його частина має, очевидно, екзогенне походження.

Фізіолого-біохімічна характеристика ембріонального періоду риб є основою для розуміння процесів та явищ, які мають місце в процесі ембріогенезу. Ембріональний період - це період розвитку ікри і личинок до повного переходу на екзогенний тип живлення. Після овуляції, вимету визрілих яйцеклітин розвиток ікри і зародка в яйцевих оболонках відбувається за рахунок запасних поживних речовин, відкладених протягом періоду трофоплазматичного росту ооцитів. Протягом цього періоду відбуваються процеси трансформації відкладених речовин, біосинтез низки нових сполук, основу яких складають ферменти, вітаміни, ДНК. За рахунок накопичених у жовтку поживних речовин здійснюються основні метаболічні функції організму, які забезпечуються спеціальними структурами, що виникають в процесі розвитку організму.

Характерною особливістю ембріонального періоду розвитку риб є те, що в ході інкубації і розвитку личинок зменшується абсолютний відсоток вмісту органічних речовин, представлених білками, ліпідами, вуглеводами, і зростає абсолютний і відносний вміст води.

Слід також зазначити, що основу росту будь-якого багатоклітинного організму у ранньому онтогенезі становлять зміни в біосинтезі нуклеїнових кислот. Експериментально встановлено, що протягом двох тижнів після викльову в тканинах осетрових відбувається інтенсивний синтез нуклеїнових кислот, який супроводжується 3-4 кратним зниженням вмісту білка. У відсутності живлення личинок це свідчить про використання в синтезі нуклеїнових кислот у цей період, в основному енергії і продуктів розпаду резервного білка, свідченням чого є зростання у цей час кількості вільних амінокислот.

Поряд з білками і нуклеїновими кислотами, в ембріогенезі риб значно змінюється склад жирних кислот та ліпідів. На тлі загального підвищення відносного вмісту ненасичених жирних кислот, що відповідає переважним витратам тригліцеридів із системи, одночасно підвищується вміст ненасичених жирних кислот і знижується вміст жирних кислот.

Після запліднення на стадіях дробління яйцеклітини, закладення зародкових листків і до закінчення гастрюляції відбувається різке зниження вмісту ліпідів, зокрема їх структурних фракцій, тобто фосфоліпідів і холестерину. Поряд з цим, протягом 30-ти годинного розвитку риб в їх організмі спостерігаються також витрати тригліцеридів і глікогену, тобто основних енергетичних запасів яйцеклітини.

Слід звернути увагу на особливості енергозабезпечення метаболічних процесів у ранньому онтогенезі риб. Основним субстратом вуглеводного обміну у ранньому ембріональному розвитку голкошкірих, костистих риб і амфібій є глікоген. Проте в період великого росту ооциту основним субстратом вуглеводного обміну є не глікоген, а глюкоза. Саме на початку великого росту ооциту інтенсивність дихання ооцитів, яка є інтегральною характеристикою енергетичного обміну, досягає максимального значення. По мірі розвитку зародків, личинок і мальків риб відбувається зміна механізмів споживання кисню. Ріст і диференційовка організму супроводжується зростанням його маси і енергетичних потреб, що приводить до необхідності споживати по мірі розвитку зростаючу кількість кисню. Головною причиною посилення інтенсивності дихання на ранніх стадіях індивідуального розвитку є більш помітне зростання швидкості споживання кисню зародками і личинками порівняно із зростанням їх маси. На цьому етапі відбувається швидкий ріст і диференційовка системи дихання, що виражається в ускладненні механізмів споживання кисню. По мірі розвитку зародків і личинок ускладнюється механізми регуляції процесів дихання, тобто в процесах формування зябер виникають додаткові механізми контролю на рівні поглинання кисню кровоносною системою і його транспорт до різних

органів і тканин. На цих стадіях розвитку вже функціонують гормональні і нервові механізми регуляції процесу дихання. Слід звернути увагу на те, що ранні стадії розвитку характеризуються дуже вузьким діапазоном стійкості особин до чинників зовнішнього середовища, оскільки гомеостатичні механізми в цей період ще недосконалі. Тому протягом цього періоду онтогенезу спостерігається масова смертність личинок.

Особливості перебігу метаболічних процесів у личинковий період риб, визначають поряд з теорією явищ, складові оптимізації технології культивування личинок. Як відомо, розглядаєми́й період являє собою інформацію відносно росту і розвитку личинок за рахунок екзогенних джерел, тобто за рахунок переходу їх на зовнішнє живлення. Цей період у риб починається в недовзі до кінцевої резорбції жовткового матеріалу. За умов затримання цього процесу починається витрачання організмом органічних речовин тіла, що супроводжується голодуванням. Після переходу на зовнішнє живлення подальший ріст та розвиток відбувається за рахунок трансформованої їжі. З моменту переходу на зовнішнє живлення починається закономірне зниження ефективності трансформації засвоєних органічних речовин у тканинах організму. Змінюється спрямованість обміну речовин, починається поступове накопичення ліпідів та посилення синтезу деяких жирних кислот і зростають витрати вуглеводів. По мірі росту молоді знижується вміст води, білка і золи, зростає калорійність риб.

Поряд з цим, личинковий період риб характеризується розширенням діапазону стійкості особин до чинників середовища за рахунок формування структур, які забезпечують здійснення найважливіших функцій: дихання, виділення, живлення, руху, тощо, що супроводжується зростанням розмірів і маси тіла.

Метаболічні процеси у риб змінюються в часі і просторі. Виходячи з цього, необхідно володіти інформацією відносно їх характеру в ювенільний період. В цьому плані відомо, що Г. В. Нікольський виділяє у риб період нестатевозрілого стану організму і у його межах два

підперіоди: мальковий і статевого досягання. Мальковий період або ювенільний характеризується тим, що сюди включені процеси переходу від личинкової до малькової будови організму, які у різних видів риб мають різну тривалість - від кількох днів для оселедцевих, тріскових до декількох місяців для камбалових і до декількох років, для вугрів. Протягом цього періоду відбувається ряд важливих процесів, зокрема, наповнення повітрям плавального міхура, кінцеве становлення низки найважливіших функцій, пов'язаних з диханням, живленням, виділенням. Однак встановлено, що у цей період життя у деяких видів риб підвищується природна смертність.

Поряд з цим, протягом ювенільного періоду поступово зростає жирність і калорійність риб. Очевидно, після метаморфозу ріст окремих органів і всього організму відбувається, в основному, за рахунок росту самих клітин і зростання маси позаклітинної речовини, а не за рахунок проліферації.

Протягом ювенільного періоду онтогенезу відбувається інтенсивний лінійний ріст, який супроводжується зростанням вмісту білка в сухій речовині. При цьому поступово підвищується вміст вуглеводів і ліпідів і зменшується вміст зольних елементів. У кінці першого сезону нагулу темп синтезу білка в організмі цього літо уповільнюється, але посилюється накопичення ліпідів та змінюється їх фракційний і жирнокислотний склад. У деяких риб протягом першого року життя у складі жирів зростає частка тригліцеридів і знижується вміст холестерину, який бере активну участь в процесах диференцировки.

Протягом ювенільного періоду змінюється не лише частка білка і ліпідів у сухій речовині, але і зростає відносний вміст вуглеводів. Якщо в період ендогенного живлення в першу чергу використовуються вуглеводи, потім білки і ліпіди, то в личинковий і ювенільний періоди у молоді вуглеводи накопичуються з більшою швидкістю, ніж білки і ліпіди. Але при голодуванні мальків, навпаки, в першу чергу використовуються жири, потім вуглеводи і білки.

Період досягнення статевої стиглості зв'язаний із швидким розвитком і ростом статевих клітин. У цей період в ооцитах починається відкладання поживних речовин, відбувається швидкий ріст сім'яних клітин, швидко збільшуються в розмірах гонади самців і самиць. Генеративний обмін вимагає витрат значної частини ресурсів організму, що призводить до гальмування процесів соматичного росту. Якщо в межах минулого періоду онтогенезу обмінні процеси організму були спрямовані на забезпечення оптимальних умов для лінійного росту і накопичення маси, в період досягнення статевої зрілості розвивається нова форма обміну - генеративний обмін; у першу чергу забезпечуються оптимальні метаболічні умови для визрівання гамет і ефективного процесу нересту. Тому в рік досягнення статевої зрілості значна частина асимільованої їжі використовується не на приріст білка, а на зростання вмісту жиру в організмі.

Слід зазначити, що час досягнення статевої стиглості у більшості риб зв'язаний з досягненням певних розмірів, а не віку. Звертає також увагу те, що у риб з прискореним визріванням абсолютна і відносна плодючість, а також відносна кількість сухої речовини і жиру гонад, дефінітивні розміри і маса, ікри, абсолютна кількість сухої речовини, білка і жиру в одній зрілій яйцеклітині нижче, ніж у особин тих же поколінь, але, які досягають на рік пізніше.

Обмін речовин у період досягнення статевої зрілості різний у самців і самиць. У самців витрати на генеративний обмін менші, ніж у самиць. Однак у них більше енергії витрачається в процесі нересту. Поряд з викладеним менші витрати пластичних і енергетичних речовин на генеративний обмін визначають більш раннє досягнення статевої зрілості самцями багатьох видів риб. Досягнення статевої зрілості у риб зв'язано також з накопиченням в організмі певної кількості біологічно активних речовин, серед яких виключне значення мають вітамінів, ферменти, амінокислоти і жирні кислоти. У частини особин покоління, в організмі яких не досягнуто певного рівня вмісту резервних речовин, перехід

ооцитів у період трофоплазматичного росту затримується, тобто цей період росту ооцитів подовжується на рік або на декілька років період трофоплазматичного росту ооцитів.

У відносно рано досягаючих особин, які відрізняються швидким ростом та інтенсивним накопиченням жиру, період трофоплазматичного росту ооцитів прискорений, вітелогенез починається за менших вихідних розмірів ооцита. У подальшому в ході вітелогенезу спостерігається зростання розмірів і маси ооцитів, що розвиваються. Це очевидно, зв'язано як з досягненнями до початку трофоплазматичного росту розмірами, так і з тією кількістю пластичних і енергетичних речовин, які організм може виділити на розвиток статевих продуктів. У рано досягаючих риб ця кількість органічної речовини в абсолютному і відносному значенні менша, ніж у досягаючих пізніше особин того ж покоління. У цих особин утворення більш дрібної ікри визначається меншим вихідним розміром ооцитів періоду протоплазматичного росту і меншою забезпеченістю генеративного обміну пластичними і енергетичними ресурсами.

Отже, окремі частини покоління досягають статевої зрілості у різному фізіологічному стані про що переконливо свідчить фізіолого-біохімічна характеристика періоду досягання риб. Початок цього періоду зв'язаний з участю особин у процесі відтворення популяції, із швидким розвитком і ростом статевих клітин. Протягом росту і розвитку зародкових клітин, починаючи вже з III стадії стиглості, в гонадах риб значно зростає вміст білка, жиру і глікогену. У сім'яниках відкладається в 1,5-3 рази менша кількість білка і ліпідів, ніж у яєчниках. У той же час у них значно більшою мірою відкладається глікоген.

По мірі розвитку яєчників і сім'яників зростає їх калорійність, накопичуються вітаміни і низка інших біологічно активних речовин. Швидкий ріст і розвиток гонад, починаючи з III стадії зрілості, відбувається на тлі значних витрат не лише резервних сполук, але і завдяки тому, що в організмі створюються оптимальні умови для здійснення генеративного обміну.

У багатьох видів риб з осіннім нерестом у бореальних регіонах і з порційним нерестом у субтропічних та тропічних регіонах складові гонад значною мірою формуються за рахунок екзогенних джерел. Майже всі види риб з порційним ікрометанням інтенсивно живляться між виметом окремих порцій. У деяких видів риб, які населяють високі широти, відсутні можливості переднерестової відгодівлі. Накопичених за один вегетаційний період пластичних і енергетичних ресурсів недостатньо для досягнення гонад. За таких умов спостерігаються регулярні пропуски нерестів, а у ряді випадків у ході вітелогенезу частина ікри резорбується, але це одночасно сприяє дозріванню інших порцій.

У моноциклічних риб відсутні гомеостатичні механізми, які забезпечують виживання батьківських особин після нересту. Витрати фізіологічних і біологічних ресурсів організму на забезпечення процесу відтворення у них за досягнення статевої стиглості досягає незворотного рівня. Висока смертність особин у моноциклічних видів після розмноження веде до вивільнення кормових ресурсів для нащадків або для суміжних поколінь. У поліциклічних риб, на відміну від моноциклічних, відбуваються повторні нерести, причому кожний наступний нерест відбувається за іншого фізіологічного стану особин.

Таким чином, у період розвитку зародкових клітин в організмі створюються оптимальні метаболічні умови для їх росту і розвитку. При цьому виникають певні труднощі у підтриманні гомеостазу самого організму, які долаються різними способами: пропусками нерестів, використанням екзогенних джерел органічних речовин, резорбцією частини ооцитів. У крайніх випадках пронеси виснаження і порушення регулюючих систем досягають незворотного рівня, відбувається загибель організму або всієї популяції, яка бере участь у нересті, що типово для представників моноциклічних видів. При цьому загальновідомо, що з віком у тварин знижується інтенсивність біосинтетичних процесів.

В онтогенезі риб постійно знижується інтенсивність синтезу білка, що пов'язано з переходом організму в іншу якість. Протягом періоду

статевозрілого стану організму постійно зростає частка генеративного обміну у загальному обміні і знижується ефективність використання асимільованої їжі на приріст соматичних клітин. Це вимагає постійно зростаючих витрат пластичних і енергетичних речовин. Зростаючий в онтогенезі вміст ліпідів забезпечує енергією процеси енергетичного і генеративного обміну. Протягом періоду стиглого стану зростає амплітуда сезонних коливань у загальному вмісті жиру, одночасно поступово знижується інтенсивність синтезу білка. У цей період також значно знижується активність ряду ферментів, зокрема нуклеаз. З віком зменшується значення білка в окиснювальному обміні і зростає значення жиру, в печінці і м'язах риб зростає вміст глікогену, а в організмі зменшується вміст води. У зв'язку з віковим зниженням синтезу білка в організмі на тлі постійно зростаючих витрат на генеративний обмін з кожним наступним нерестом збільшується ступінь післянерестового виснаження риб.

Встановлено, що в онтогенезі також змінюється фракційний склад білків і ліпідів. Зокрема, в складі ліпідів зменшується частка фосфоліпідів, зростає вміст тригліцеридів - основної фракції запасних ліпідів, знижується вміст високоненасичених жирних кислот - основних донаторів енергії на ранніх стадіях розвитку. З іншого боку зростає відносний вміст моноенових жирних кислот, глюкози і глікогену.

Характерною рисою статевозрілих риб є демонстрація з віком зростання маси тіла. Багато видів досягає статевої зрілості за маси тіла, яка становить $1/5$ - $1/10$ від кінцевої. Збільшення індивідуальної абсолютної плодючості риб зв'язано лінійною залежністю з масою тіла. Таким чином, швидке нарощування маси тіла веде до збільшення відтворювального потенціалу нерестового стада.

Існують певні особливості перебігу метаболічних процесів у риб, в період вимету статевих продуктів. Період, що розглядається, є достатньо специфічним і саме тому слід звернути увагу на найбільш різкі зміни хімічного складу тіла, що спостерігаються у риб, які майже досягнувши

статевостиглого віку, здійснюють тривалі міграції до місць нересту. Щоб подолати значні відстані проти течії річкових систем та забезпечити вистигання статевих продуктів, мігруючі риби повинні мати у своєму тілі великі запаси високоенергетичних речовин. Основною особливістю обміну речовин у таких риб в міграційний період є високий енергетичний обмін у стані голодування.

Посилення окиснювальних процесів в організмі мігранта вимагає великої кількості енергетичного матеріалу, яким, перш за все, є жир. Але він сам по собі в організмі не окиснюється. Він вгорає лише за посередництва білка, який створює певну біохімічну спрямованість процесів окиснення. Виходячи з цього, втрата жиру мігруючою рибою супроводжується також і втратою білка, а ці втрати за час розмноження настільки великі, що риба часто не здатна вижити, і гине.

Процентний вміст загального і білкового азоту поступово падає в період міграції приблизно на 1/3. Причому 2/3 з цих витрат припадає на час до нересту і 1/3 - після нересту. Слід зазначити, що значні втрати жиру спостерігаються у більш жирних риб, а після суттєвої втрати жиру починаються глибокі зміни білка, особливо сильно змінюється в якісному відношенні м'язова тканина. Так, кета в період голодування може втрачати до 80 % білка, який, як правило, заміщується водою.

Різностатеві особини мають певні відмінності та особливості змін загального обміну речовин. Глибокі зміни загального обміну речовин і його окремих ланцюгів у зв'язку з розмноженням вивчені на прикладі окуня і стерляді. У період визрівання статевих продуктів у самця і самиці відбувається неоднакове споживання кисню і виділення вуглекислого газу та аміаку як кінцевих продуктів обміну. У період росту ооцитів (III і IV стадія) і сперміїв відбувається загальне підвищення окиснювальних процесів в організмі. Це підвищення більш різко виражено у самців, ніж у самиць. Крім цієї загальної схожості, є і досить глибокі відмінності між рівнем і характером обміну у самиць і самців. Якщо у самиць підвищення

споживання кисню відбувається досить поступово по мірі визрівання ікри від II до IV стадії включно, то у самців відразу ж після вимету відбувається різке зниження споживання кисню, а на III - IV стадіях воно знову зростає. Дихальний коефіцієнт на III - IV стадіях дуже близький до I, супроводжується розпадом білка до кінцевого продукту, але процес протікає дуже повільно.

Отже, у кожної статі по-своєму відбувається обмін речовин як з кількісної, так із якісної точки зору. У загальному тканина сім'яників дихає більш інтенсивно, ніж тканина яєчника, самець більше споживає кисню на 1г живої маси, ніж самиця.

Слід зазначити, що період визрівання статевих продуктів і нересту плідників характеризується суттєвими змінами фізіологічних характеристик: кількість гемоглобіну в крові самиць різко зменшується в період вимету і невдовзі після нього, а ближче до осені зростає. Відомо, що рівень гемоглобіну до деякої міри характеризує рівень окиснювальних процесів в організмі. Другою величиною, яка характеризує рівень окиснювальних процесів, є окиснювально-відновлювальний потенціал (Eh), або гак зване електронне напруження. Рівень електронного напруження крові має вирішальне значення для рівня електронного напруження в статевій залозі, яку кров безперервно забезпечує низкою речовин. Електронне напруження по мірі досягання гонад підвищується, отже в цей період відбувається зростання окиснювальних процесів. Таким чином, основною умовою нормального визрівання статевих продуктів риб на останньому етапі їх розвитку є високий рівень окиснювально-відновлювального обміну гонади, а отже, і відповідний фізіологічний стан організму.

Слід звернути увагу на те, що настання статевої стиглості у риб зв'язано з досягненням певного рівня вмісту жиру в організмі. Керуючись викладеним, можливо акцентувати увагу на тому, що є визначальним у процесі, що розглядається:

- у риб молодшого віку розміри, маса ікринок і вміст у них сухої речовини і жиру менше, ніж у старших, але не самих старих особин;
- у риб, які рано досягають, швидко ростуть і накопичують жир, період протоплазматичного росту овоцитів скорочений, вітелогенез починається за менших розмірів овоцитів;
- у риб з підвищеним вмістом жиру в організмі абсолютно і відносно зростає кількість продукуємої ікри;
- риби, які досягають у більш ранньому віці, відрізняються від пізно визріваючих особин цих же поколінь зниженою індивідуальною відтворювальною здатністю, меншими розмірами і масою зрілої ікри, пониженим вмістом в ній сухої речовини і жиру.

Існує певний взаємозв'язок між якістю кормів, які згодують плідникам риб та якістю їх нащадків. Так, у коропа найкращий приріст дають корми із співвідношенням амінокислот, близьких до співвідношення їх у білку м'язів, а кращі за ростом плідники дають нащадків кращої якості. Зростання у м'язах кількості протеїну супроводжується збільшенням його вмісту в ікрі, а від вмісту протеїну в ікрі залежить життєздатність личинок. Збільшення вмісту амінокислот в ікрі зв'язують із зростанням вмісту білка в кормі, а якість зародків і личинок риб значною мірою залежить від вмісту в ікрі амінокислот.

Цікаво знати типові, загальні ознаки, які характеризують процеси старіння риб. Під старінням розуміють такий стан організму, коли у нього порушується нормальний для попередніх етапів онтогенезу перебіг обміну речовин, переважна частина кормів йде на підтримання життя, а не на продукційні процеси. У старих особин знижується якість і кількість продукованих нащадків, часто порушується періодичність розмноження. З певного віку знижується відносна маса продукованих статевих продуктів, призупиняється процес збільшення розмірів зрілих статевих клітин, потім починається їх зниження. До появи цих ознак спостерігається зниження

інтенсивності жирового обміну, зростання вмісту води в органах і тканинах. У старших особин значно знижується запас глікогену в організмі, порушення синтезу якого можуть бути викликані послабленням діяльності ферментів, які каталізують процеси фосфорилування глюкози.

Найбільш гостро протиріччя між здійсненням процесу відтворення і підтриманням індивідуального гомеостазу проявляються протягом нерестового і післянерестового періодів, коли виснаження досягає максимуму. Відомо, що частка генеративного обміну в загальному обміні у риб з віком залишається постійною, а ефективність використання спожитої їжі на відновлення і ріст соматичних тканин падає швидше, ніж на процеси генеративного обміну і нересту, тому у цей період організмом витрачаються не лише запасні речовини, а й структурні компоненти. Відбувається виснаження організму, яке із збільшенням числа послідовних нерестів досягає незворотних значень і риби гинуть.

Отже, в період старіння знижуються синтетичні функції організму, спочатку ефективність синтезу білка, пізніше жиру, а у подальшому знижується ефективність відтворення.

Слід усвідомити, що риби з інтенсивним ростом, які рано досягають, менше число разів нерестять, раніше вибувають із складу нерестового стада. Тугорослі риби, які визрівають пізніше, навпаки, більший час знаходяться у складі нерестового стада. Отже, швидкоростучі риби швидше старіють і використовують фізіологічні та біохімічні ресурси свого організму, необхідні для процесу відтворення.

Запропонована інформація є теоретичним підґрунтям, засвоєння якого здатне розширити професійні уявлення про явища і процеси, від яких залежить формування і технологічні шляхи використання продуктивних властивостей риб в умовах культивування.

2.2 Можливості реалізації потенції росту риб у природних і штучних водоймах

Швидкість росту риб має провідне значення в процесі вибору об'єктів доместифікації, швидкість росту має не менше значення при визначенні видового складу промислової іхтіофауни в якості основи промислу.

Тривалими спостереженнями та спеціальними дослідженнями, працюючи з різними видами риб, встановлено, що чим старшого віку досягає організм, тим менша в нього швидкість росту. Визначена закономірність відносно того, що швидкість росту організму обернено пропорційна його віку. Тобто швидкість росту організму є функцією його віку.

Внутрішні фактори, які визначають інтенсивність росту організму, з віком зменшуються, причому ці зміни йдуть у бік поступового гальмування росту. З віком знижується також регенераційна здатність організму.

Спадання інтенсивності росту, так само як і тривалість росту організму, залежить від тих внутрішніх факторів, які виникають у процесі росту організму під впливом зовнішніх умов. Ці фактори є основною причиною того, що інтенсивність росту із збільшенням віку і маси організму спадає. Зростання організму ніби само в собі несе і поступово накопичує ті фактори, які гальмують власний ріст.

Ріст організму залежить від багатьох зовнішніх і внутрішніх факторів, вплив яких прискорює, затримує чи зовсім припиняє його. За несприятливих умов життя збільшення лінійних розмірів і маси тіла організму може тимчасово припинятись, але як тільки ці умови стають кращими, організм швидко збільшується в розмірі і масі і наздоганяє своїх ровесників, що росли увесь час за сприятливих умов. Отже, в несприятливих умовах життя організм не росте, а зберігає здатність до росту, причому деякі тварини зберігають цю здатність за межами нормального періоду росту.

Під впливом чинників зовнішнього середовища в організмі риби відбуваються якісні зміни вмісту клітин і органотворчі процеси (диференціація організму), які супроводжуються зміною інтенсивності росту. Ці зміни називають внутрішніми факторами росту. Риби однакового віку, але різного розміру, ростуть з різною швидкістю. Це вказує на те, що у них внутрішні фактори росту різні. Риби різного віку, але однакового розміру, ростуть майже з однаковою швидкістю. Припускають, що це може бути пов'язано з тим, що в таких риб внутрішні фактори росту майже однакові.

При цьому інтенсивність росту не є простою функцією віку організму. Вікове спадання швидкості росту зумовлене не лише віком організму. Інтенсивність росту риб закономірно спадає в зв'язку із збільшенням розмірів організму. Припускають, що внутрішні фактори, які гальмують ріст, виникають у зв'язку із збільшенням розмірів організму. У свою чергу риби однакового розміру, які мають різну історію росту, ростуть з різною швидкістю. Це вказує на те, що в таких риб внутрішні фактори росту неоднакові. Виходячи з викладеного, зрозуміло, що ці обставини необхідно враховувати при дослідженні впливу на ріст організму зовнішніх чинників, тобто у дослідах не можна брати для порівняння риб лише однакового розміру або однакового віку.

Організми одного виду, які мають однаковий вік, розмір і історію росту, мають однакові фактори, що визначають ріст. Внаслідок цього такі риби за однакових умов ростуть з однаковою швидкістю.

Риби одного віку, які населяють різні водойми, де умови розвитку неоднакові, дозрівають у різному віці. Це вказує на те, що риби однакового віку перебувають на різному ступені розвитку. Тривалість передстатевого періоду життя риби, як і ембріонального, великою мірою змінюється в залежності від зміни екологічних умов, за яких розвивається організм. За одного екологічного фону тривалість того чи іншого періоду життя риби скорочується в часі, за інших затягується. Цю особливість не слід забувати

при виявленні тих чи інших процесів у риб, які прожили в різних умовах однакову кількість часу.

У риб одного віку, які росли в різних водоймах, статеве дозрівання може відбуватись за різної довжини тіла. Це свідчить про те, що риби однакового розміру можуть перебувати на різних ступенях свого індивідуального розвитку.

Отже, довжина і маса риби, так само як і кількість прожитих років, не можуть слугувати надійним зовнішнім показником ступеня розвитку даної риби. Основною причиною того, що риби одного виду дозрівають в різних водоймах за різної довжини тіла, є зовнішні чинники, що необхідно враховувати при складанні правил рибальства для рибпромислових акваторій і при формуванні зграй плідників в умовах штучного відтворення.

Самці риб як правило, дозрівають і вперше нерестяться за меншої довжини тіла, ніж самиці. Це говорить про те, що самці і самиці однакового розміру перебувають на різних ступенях свого індивідуального розвитку.

Розглянуті особливості достатньо переконливо свідчать про те, що екологічна складова суттєво впливає на динамічні процеси.

Виходячи з цього, розглянемо екологічні закономірності вікової і сезонної динаміки обміну речовин у риб.

У розробці теорії управління і розширеного відтворення біологічних ресурсів в цілому виділяють два основних напрямки, які не протиречуть специфіці нашого об'єкту - рибі.

Перший напрямок – це організація охорони життєвих циклів природних популяцій, збереження структури і підтримання стійкості функціонування окремих біологічних угруповань. При цьому поряд з охороною природного відтворення деякі популяції можуть підтримуватися штучним відтворенням.

Другий напрямок – організація контролю над життєвим циклом популяцій, яка цілком базується на штучному відтворенні і управлінні

всіма етапами онтогенезу, чисельністю і продуктивністю угруповань організмів, які утримуються в штучних умовах.

Розроблення сучасних методів управління онтогенезом риб базується на дослідженнях фізіології росту і розвитку, а також на вивченні вікових змін обміну речовин, оскільки популяційні параметри – смертність, темп відтворення, продуктивність – визначаються саме закономірностями обмінного порядку.

Узагальнення багаточисельних результатів наукових досліджень із даного питання виявило існування загальних закономірностей обміну речовин для видів з різним ембріональним розвитком. Виявилась подібною черговість і темпи використання вуглеводів, білків і ліпідів в процесі ембріонального розвитку організму риб. У представників лососевих, осетрових і камбалових вміст вуглеводів від заплідненої ікри до викльову передличинок або вільних ембріонів знижувався в 3-5 разів, вміст білка – на 20-40%, а жиру – на 10-20%. В ході ембріогенезу значно змінюється амінокислотний склад білків та фракційний і жирокислотний склад ліпідів. Зокрема, суттєво змінюється співвідношення між двома групами амінокислот: аланін + пролін + серин і гліцин + метіонін + лізин, а також зростає вміст фосфоліпідів і високоненасичених жирних кислот.

У ранньому ембріогенезі риб відбувається значна перебудова обміну речовин безпосередньо перед вилупленням і в період вилуплення передличинок, а також при переході передличинок на активне зовнішнє живлення. Як відомо, процес викльову передличинок і досягнення личинкової стадії розвитку вимагає додаткових витрат енергії. До цього часу прискорюються витрати вуглеводів, а також посилюється ресорбція запасних білків та підвищується вміст найбільш реагентноздатних, високоненасичених жирних кислот, особливо докозагексаєнової, яка містить шість подвійних зв'язків. До моменту вилуплення у риб різко зростає активність деяких ферментів, зокрема, холінестерази та різних фосфатаз. Перед вилупленням і відразу після нього зростає також інтенсивність споживання організмом кисню.

Ще більш різкі фізіологічні і біохімічні зміни відбуваються при переході передличинок на зовнішнє живлення. У цей час суттєво збільшуються витрати вуглеводів, не дивлячись, очевидно на їх інтенсивний синтез, зростають витрати білку і жиру, а також збільшується інтенсивність споживання кисню, посилюється синтез високоненасичених жирних кислот.

У цілому, враховуючи термін від запліднення до переходу на зовнішнє живлення, лососева ікра й ембріон втрачають до 60% жиру і до 40% білку, а осетрові на стадії розвитку – до 40% жиру і до 60% білку.

Після переходу передличинок на зовнішнє живлення їх подальший розвиток і ріст відбуваються за рахунок природного походження їжі, яку вони знаходять у зовнішньому середовищі. У цей час значно розширюються діапазони стійкості риб до чинників середовища, завершується формування структур, які забезпечують здійснення найважливіших функцій організму - дихання, живлення, виділення. У цей час змінюється також спрямованість обміну речовин, починається накопичення білку і ліпідів в організмі, зменшується відносний вміст води на тлі зростання калорійності.

Період досягнення статевої зрілості пов'язаний із швидким розвитком і ростом статевих клітин. У цей час гонади самиць і самців швидко збільшуються в розмірах. Генеративний обмін вимагає витрат значної частини резервних речовин організму і викликає гальмівний вплив на процеси соматичного росту. Якщо протягом ювенального періоду онтогенезу обмінні процеси в організмі забезпечували оптимальні умови для інтенсивного росту риб, то в період досягнення статевої зрілості розвивається нова форма обміну – генеративний обмін, який інколи розглядають як особливу форму пластичного обміну. У цей час в організмі риб у першу чергу забезпечуються оптимальні метаболічні умови для визрівання гамет і ефективного процесу індивідуального відтворення.

Слід звернути увагу на те, що настання статевої зрілості у риб пов'язане з досягненням певного рівня вмісту жиру в організмі.

Поряд з викладеним важливо запропонувати певні положення, які витікають і уточнюють загальні положення:

- у риб молодшого віку розміри, маса ікринок і вміст в них сухої речовини і жиру менше, ніж у старших (але не самих старих) особин;

- у риб, які рано дозрівають, швидко ростуть і накопичують жир, період протоплазматичного росту овоцитів скорочений, вітелогенез починається за менших розмірів овоцитів;

- у риб з підвищеним вмістом жиру в організмі абсолютно і відносно зростає кількість продукуємої ікри;

- риби, які дозрівають у більш ранньому віці, відрізняються від пізновизріваючих особин цих же поколінь зниженою індивідуальною відтворювальною здатністю, меншими розмірами і масою зрілої ікри, пониженим вмістом в ній сухої речовини і жиру.

Існує певний взаємозв'язок між якістю кормів, які згодують плідникам риб та якістю їх нащадків. Коропи найкращий приріст дають при згодовуванні кормів із співвідношенням амінокислот, близьких до співвідношення їх в білку м'язів, а кращі за ростом плідники дають нащадків кращої якості. Зростання у м'язах кількості протеїну супроводжується збільшенням його вмісту в ікрі, а від вмісту протеїну в ікрі залежить життєздатність личинок. Збільшення вмісту амінокислот в ікрі зв'язують із зростанням вмісту білка в кормі, а якість ембріонів і личинок риб в значній мірі залежить від вмісту в ікрі амінокислот.

У багатьох риб поповнення нерестового стада ускладнюється неодноразовим дозріванням особин однієї генерації. В результаті значної мінливості швидкості росту і розвитку в межах генерацій риб спостерігається значно виражена диференціація особин не лише за абсолютним вмістом білку, жиру та інших органічних і мінеральних компонентів, але й за співвідношенням цих речовин. Зсуви у співвідношенні пластичних і енергетичних (білка і ліпідів) речовин у

значній мірі визначають відділення особин, що дозріли, від іншої частини генерації.

Особини, які досягають статевої зрілості, є більш крупними і жирними, ніж недозрілі риби із тієї ж генерації. Дозрілі самиці відрізняються від одновікових недозрілих самиць не лише більшим еквівалентом органічних речовин, але й співвідношенням енергетичного еквіваленту білка та жиру.

Якщо завершення ювенільного періоду у риб зв'язано із зростанням важливих для наступного етапу розвитку генеративних тканин сполук, то протягом періоду досягнення статевої зрілості відбувається транспорт цих речовин із м'язів, печінки і кров'яного русла в гонади. Крім того, розвиток нової форми генеративного обміну – супроводжується початком синтезу специфічних речовин (наприклад, фосфоліпідів у печінці), необхідних для розвитку гамет.

В онтогенезі риб відбуваються також закономірні зміни обміну речовин: постійно знижується інтенсивність синтезу білка і ефективність соматичного росту. Протягом періоду статевозрілого стану організму постійно зростає частка генеративного обміну у загальному обміні і знижується ефективність використання асимільованої їжі на приріст соматичних клітин, зростають масштаби енергетичного обміну, які забезпечуються посиленням відкладенням запасних енергетичних речовин, а саме жиру і глікогену. При цьому спочатку зростає, а потім стабілізується рівень генеративного обміну.

У риб, які ведуть різний спосіб життя, тобто населяють водойми з різними екологічними умовами середовища, співвідношення окремих форм обміну речовин не однаково. Якщо протягом перших місяців життя між молоддю планктофагів, бентофагів і хижаків, які живляться зоопланктоном, не спостерігається суттєвих відмінностей у співвідношенні пластичного й енергетичного обміну, то по мірі подальшого росту і розвитку відмінності у співвідношенні росту й енергетичного обміну ускладнюються. У дрібних планктофагів (сардини, кільки, атерини)

ефективність росту в онтогенезі суттєво знижується і паралельно зростають витрати на енергетичний обмін. У риб з підвищеною рухливою активністю, а це зазвичай стайні пелагічні риби, переважно планктофаги, питомі витрати енергії в 3-4 рази більше, ніж у менш рухливих донних і придонних риб, в основному хижаків і бентофагів.

Інформація щодо ефективності використання особинами різних вікових груп їжі на ріст разом з даними щодо їх чисельності дають змогу розрахувати виїдання даною популяцією кормових ресурсів водойми. Ці матеріали дозволяють також оптимізувати процес вирощування промислово цінних видів риб в умовах аквакультури.

Досвід цивілізаційних складових людства переконливо свідчить про те, що з віком флора і фауна планети демонструє суттєві зміни. Підґрунття цих змін пов'язане з докорінними змінами фізіологічних процесів протягом життя. Виходячи з цього, розглядаючи обмін речовин культивуємих особин в часі і просторі, працюючи над удосконаленням і регламентацією промислу, доцільно мати уявлення відносно обміну речовин в період старіння риб.

Під старінням розуміють такий стан організму, коли у нього порушується нормальний для попередніх етапів онтогенезу перебіг обміну речовин, переважна частина кормів йде на підтримання життя, а не на продукційні процеси. У старих особин знижується якість і кількість продукованих нащадків, часто порушується періодичність розмноження. З певного віку знижується відносна маса продукованих статевих продуктів, призупиняється процес збільшення розмірів зрілих статевих клітин, потім починається їх зниження. До появи цих ознак спостерігається зниження інтенсивності жирового обміну, зростання вмісту води в органах і тканинах. У старших особин значно знижується запас глікогену в організмі, порушення синтезу якого можуть бути викликані послабленням діяльності ферментів, які каталізують процеси фосфорилування глюкози.

Найбільш гостро протиріччя між здійсненням процесу відтворення і підтриманням індивідуального гомеостазу проявляються протягом

нерестового і післянерестового періодів, коли виснаження досягає максимуму. Відомо, що частка генеративного обміну в загальному обміні у риб з віком залишається постійною, а ефективність використаної спожитої їжі на відновлення і ріст соматичних тканин падає швидше. На процеси генеративного обміну і нересту у цей період організмом витрачаються не лише запасні речовини, а й структурні компоненти. Відбувається виснаження організму, яке із збільшенням числа послідовних нерестів досягає незворотніх значень і риби гинуть.

Отже, в період старіння знижуються синтетичні функції організму, а саме: спочатку ефективність синтезу білка, пізніше жиру, ще пізніше знижується ефективність відтворення.

В якості висновку слід усвідомити, що риби з інтенсивним ростом, які рано дозрівають, менше число раз нерестують, раніше вибувають із складу нерестового стада. Тугорослі риби, які дозрівають пізніше, навпаки, більший час знаходяться у складі нерестового стада. Отже, швидкоростучі риби швидше старіють і використовують фізіологічні та біохімічні ресурси свого організму, необхідні для процесу відтворення.

Виходячи з викладеного відносно особливостей вікових змін, можливо стверджувати, що існує відповідний зв'язок віку і фізіологічного стану плідників з життєстійкістю і фізіолого-біохімічними показниками нащадків.

Багатьма дослідниками встановлено, що у більшості випадків оптимальне для виживання співвідношення білка і жиру спостерігається у нащадків, отриманих від плідників середнього віку. Найменші розміри ікри і вміст у ній жиру спостерігається у найбільш молодих самиць нерестового стада. У старих самиць розміри ікри менші, у ній знижений вміст білка, хоча жирність і калорійність ікри може бути високою.

Отримання цієї інформації та інших даних комплексних досліджень дозволяє оцінити значення окремих вікових груп природних популяцій у відтворенні і сформулювати теоретичні засади підбору плідників для штучного відтворення. У цілому результати наукових досліджень в області

вікової фізіології та біохімії риб дали цінні матеріали для розуміння процесів становлення та реалізації індивідуальних механізмів адаптацій, які забезпечують виживання особини, її ріст, розвиток і відтворення.

В ранні періоди онтогенезу дія індивідуальних гомеостатичних механізмів спрямована на виживання особини, на створення умов для її участі у відтворенні популяції. Починаючи з періоду досягнення статевої зрілості, обмін речовин суттєво змінюється; у першу чергу в організмі забезпечуються оптимальні умови для росту і розвитку гамет.

Розвиток нової форми обміну – генеративного обміну – змінює загальну спрямованість обміну речовин в організмі. З цього часу різко знижується ефективність використання їжі на ріст, зростає відносна величина витрат на підтримання процесів життєдіяльності організму. При цьому масштаби генеративного синтезу спочатку збільшуються, потім стабілізуються, а в сумі витрат на підтримання процесів життєдіяльності організму компонента, зв'язана з забезпеченням генеративного синтезу, постійно зростає, оскільки в онтогенезі знижується ефективність всіх синтетичних процесів в організмі. В результаті за кожного наступного нересту збільшуються витрати речовини і енергії на забезпечення генеративного обміну. Поряд з цим поступове порушення співвідношень окремих форм обміну стають незворотними, що приводить до порушення механізмів підтримання механізмів індивідуального гомеостазу.

Між тим екологічне значення вікових змін в обміні речовин полягає у забезпеченні виживання особини до настання репродуктивного віку і її участі в процесі відтворення.

Вікові фізіологічні зміни в організмі риб являють собою основу для підтримання і вдосконалення до певних етапів онтогенезу механізмів індивідуального гомеостазу. Постійне збільшення не лише абсолютного, але й відносного вмісту жиру в організмі, яке відбувається на тлі зниження ефективності білкового росту, так же як і збільшення кисневої ємності крові, являє собою енергетичне підґрунтя для підвищення рухливої активності риб з віком. При цьому зростає швидкість і дальність плавання,

а також підвищується ефективність добування рибою їжі. Крім того, із зростанням жирності тканин риб, зокрема сазана, зв'язана зростаюча в онтогенезі риб стійкість до низьких температур. Отже, в основі змін в онтогенезі взаємовідношень особини з середовищем лежать закономірно вікові зміни в її обміні речовин.

Враховуючи той факт, що риби є пойкилотермними тваринами, а обмін речовин організму тісно пов'язаний з динамікою температурного режиму в часі і просторі, доцільно розглянути сезонні фізіологічні зміни в організмі риб.

Сезонні фізіологічні ритми риб нерозривно зв'язані з онтогенетичними дослідженнями. Добові та сезонні зміни фізіологічних і біохімічних процесів становлять невід'ємну частину процесу індивідуального розвитку організму. Ці ритми сформувались під безпосереднім впливом циклічних змін абіотичних і біотичних чинників, а інтеграція сезонних фізіологічних ритмів формує річний біологічний цикл популяції.

В онтогенезі кожен наступний циклічний процес виникає на тлі відмічених вище незворотних вікових змін обміну речовин, що сьогодні не викликає сумніву. Встановлено також, що для всіх класів хребетних тварин існує загальна тенденція щодо перебігу фізіологічних процесів. Зокрема, виявлена більша тривалість періоду росту у молодих тварин, менша чутливість у них сезонних фізіологічних ритмів. Крім того, показано, що з віком у риб амплітуда сезонних коливань величин морфофізіологічних і біохімічних ознак, а саме відносної маси печінки і м'язевої тканини, вмісту білка, жиру і глікогену, тощо зростає. В онтогенезі також збільшується тривалість періоду витрат і наступного відновлення після нересту і зимівлі вміст основних органічних речовин, скорочується тривалість періоду приросту білка, жиру і маси генеративних тканин.

Відмічається також неспівпадання у самиць і самців ритмів окремих фізіологічних процесів. У самців багатьох видів тріскових період

білкового росту протягом річного циклу менш тривалий, ніж у самок. Дозрівання гонад у них має менший вплив на інші фізіологічні процеси в організмі. Однак, енергетичні витрати самців в процесі нересту набагато вищі, ніж у самиць. У цей період у самців відмічаються надзвичайно інтенсивні витрати запасних енергетичних речовин.

У риб, які належать до різних екологічних груп, виявлені загальні і відмінні особливості сезонної динаміки абсолютного і відносного вмісту білка, жиру, глікогену і води в різних органах і тканинах. Відносний вміст білка в м'язах оселедцевих, тріскових і камбалових риб протягом року змінюється не суттєво, це зниження в основному простежується в переднерестовий і нерестовий періоди у статевозрілих риб та після зимівлі – у нестатевозрілих особин. Абсолютний вміст білка протягом зимівлі і нересту у планктофагів знижується на 10-20%, у хижих та бентофагів – на 20-40%. По мірі скорочення періоду росту у риб від низьких до високих широт одночасно знижується і річна амплітуда коливань у абсолютному вмісті білка.

У річному циклі змін вмісту білка в організмі бореальних риб з весняним нерестом виділено декілька фаз, в зміні вмісту білка, а саме в його синтезі протягом періоду нагулу і в його витратах в періоди зимівлі і нересту.

На початку нагульного періоду спостерігається повільний приріст білка. У цей час відбувається головним чином відновлення використаних протягом зимівлі і нересту білків крові, саркоплазматичних і м'язевих білків. Після завершення періоду відновлення спостерігається швидкий приріст білка в зоні оптимальних температур. Восени приріст білка в організмі бореальних риб уповільнюється, поки подальше зниження температури його зовсім не призупиняє. Далі настає період стабілізації вмісту білка в організмі. В період зимівлі білок витрачається повільно, його вміст починає швидко падати весною, коли активізується генеративний обмін і риби вступають у переднерестовий період.

У видів з осіннім нерестом сезонні коливання у вмісті білка виражені у меншій степені. Розвиток гонад у них відбувається паралельно з білковим ростом і в основному за рахунок екзогенних джерел – білків їжі. Крім того, значні кількості жиру, які накопичуються в організмі цих риб перед нерестом, забезпечують підтримання процесів їх життєдіяльності протягом всього зимового періоду.

Слід зазначити, що сезонні зміни у вмісті жиру у риб суттєво відрізняються від сезонних змін у вмісті білка. Амплітуда сезонних коливань жиру в організмі риб у багато разів більша, ніж вміст білка.

Протягом річного циклу змінюється не лише кількісний вміст білка і ліпідів, але й їх якісний склад. Причому зміни якісного складу білків менш значні, ніж жиру, і стосуються головним чином фракційного складу саркоплазматичних білків та білків крові і амінокислотного складу білків гонад, що розвиваються. Якісний склад м'язевих білків залишається постійним, а жиру протягом циклу потерпає значних змін.

У першій половині нагульного періоду у тріскових риб у печінці, в оседцевих та деяких інших у м'язах і в порожнині тіла, у камбалових у міосептах глибокої мускулатури інтенсивно накопичуються майже не перероблені жири кормових організмів, головним чином триацилгліцерини. У другу половину вегетаційного сезону більш інтенсивно накопичуються фосфоліпіди й ефіри стеринів, які є своєрідним «будівельним матеріалом» для утворення статевих продуктів.

Протягом зимівлі і нересту на потреби енергетичного обміну використовуються головним чином триацилгліцерини, а структурні ліпіди, як джерела енергії, використовуються лише в періоди максимального виснаження організму. Між тим, ці ліпіди приймають активну участь в процесах генеративного обміну.

Як і в період раннього онтогенезу, так і в періоди різкого зростання рухливої активності риб, у дорослих особин в період нерестової міграції і в процесі нересту в організмі суттєво збільшується вміст неестерифікованих жирних кислот і ефірів стеринів, до складу яких входять високоненасичені

жирні кислоти разом з вуглеводами, які є безпосередніми донорами енергії.

Специфіку вуглеводного обміну у риб і сезонні зміни вмісту вуглеводів визначає легка мобілізуємість вуглеводних резервів, їх швидка відновлюваність, здатність вивільнювати велику кількість енергії протягом досить короткого проміжку часу. Крім того, як відомо, частина вуглеводів у риб приймає участь у процесах анаеробного гліколізу.

У м'язах і печінці тріскових риб відмічено відповідно два максимуми і два мінімуми у вмісті глікогену: перший – в кінці нагульного періоду, коли глікоген накопичується в печінці паралельно з жиром і потім протягом зимівлі витрачається, і другий – безпосередньо перед нерестом в результаті глюконеогенезу із продуктів розпаду білково-ліпідних комплексів м'язів. Виявлено також, що у самиць глюконеогенез виражений у більшій мірі, ніж у самців.

Встановлене існування тісного зв'язку з білковим і жировим обміном, а також з сезонністю живлення водно-мінерального обміну у риб. Індикатором сезонних змін фізіологічного стану риб є сезонна динаміка відносної маси і хімічного складу печінки.

Риба в якості об'єкту промислу і предмету сучасної аквакультури однаково вимагає від фахівця сучасних професійних уявлень відносно фізіолого-біохімічних процесів в організмі в різні періоди річного циклу. Без такої інформованості дуже складно свідомо користуватися сучасними технологіями.

Як відомо, річний біологічний цикл розділений на періоди, які характеризуються певною спрямованістю обміну речовин, специфікою зв'язку популяції з водним середовищем, певною амплітудою мінливості фізіолого-біологічних показників.

Для видів з весняним і літнім нерестом виділені: переднерестовий, нерестовий, післянерестовий, нагульний і зимувальний періоди. У риб з осіннім нерестом спостерігається інша послідовність періодів: за нерестовим періодом слідує зимувальний, який включає зимувальну

міграцію, далі нагульний і переднерестовий період, який у них дещо скорочений.

Тривалість і якісні характеристики окремих періодів річного циклу визначаються специфікою способу життя окремих популяцій риб.

Підготовка до переходу в кожний наступний період річного циклу починається в надрах попереднього. У перехідні моменти переналаштовуються регулюючі системи, в організмі накопичуються значні енергетичні ресурси. В результаті дії компенсаторних біохімічних, фізіологічних і поведінкових реакцій знижується природна смертність риб.

У популяції риб, які піддаються сильному охолодженню в зимовий період, особливо у риб північних морів, найбільш складним періодом річного циклу є післянерестовий період. У більшості риб, які віднерестились у цей час відмічаються ознаки значного виснаження: обводнені органи і тканини, витрачені жири і частина структурних білків, знижена проникливість мембран, опірність організму до дії низьких температур, до інвазій та інфекцій. Ступінь виснаження самців у цей період значно вищий, ніж самиць.

Протягом нагульного періоду відбувається відновлення використаних протягом зимівлі і нересту енергетичних і пластичних речовин. Потім відбувається підвищення білкового росту і накопичення жиру.

У видів із зимовим і ранньовесняним нерестом (сайди, наваги, полярної камбали тощо) після нересту у першу чергу накопичується жир. По мірі підвищення температури води відновлюються використані м'язеві білки.

В нагульний період у бореальних видів з весняним нерестом процеси білкового обміну, жиронакопичення і визрівання гонад роз'єднані в часі. В період активного білкового росту в зоні оптимальних температур, який забезпечується енергією дисиміляції жиру, інтенсивного приросту жиру не відбувається. Лише в кінці нагульного періоду, коли низькі температури призупиняють білковий ріст, накопичення жиру починає переважати над

приростом білка. У цей час відбуваються досить важливі зсуви у стані гонад: в ооцитах починається відкладення жовтка, в сім'яниках – утворення сперматогоніїв.

Після завершення білкового росту і накопичення жиру в організмі за зниження можливості засвоєння і трансформації поживних речовин в умовах низьких температур починається зимувальний період. У багатьох видів риб цьому періоду передує зимувальна міграція.

Основною особливістю обміну речовин бореальних риб протягом зимівлі є різке зниження інтенсивності загального обміну і рухливої активності, мінімізація енергетичних витрат, призупинення процесів загального обміну.

Переднерестовий період характеризується активізацією процесів генеративного обміну, посиленням діяльності залоз внутрішньої секреції, підвищенням рухливої активності. В цей період посилюються витрати запасних речовин, в енергетичний обмін залучається білок. У риб, які живляться перед нерестом, частково відновлені енергетичні ресурси забезпечують процеси дозрівання гонад і сам процес нересту.

Всі попередні періоди річного циклу з їх системами фізіологічних і біохімічних адаптацій, спрямованих на збільшення ресурсів пластичних і енергетичних речовин (нагульний період), на економні витрати енергії (період зимівлі), на забезпечення виживання особини і створення оптимальних умов для росту і розвитку гамет – у певній мірі є підготовкою до найважливішого періоду річного циклу – нерестового. В цей період всі біохімічні, фізіологічні і поведінкові ресурси організму мобілізуються для здійснення найбільш ефективного процесу відтворення. В енергетичний обмін залучаються не лише запасні, але й структурні фракції ліпідів, зростає концентрація неестерифікованих жирних кислот, використовуються ресурси глікогену, які були накопичені у попередній період в результаті глюконеогенезу. У цей період особливо помітними стають відмінності у хімічному складі органів і тканин самиць і самців. Протягом самого процесу нересту самці витрачають значну кількість

енергії, тому відразу після закінчення періоду нересту їх організм виснажений у більшій мірі, ніж у самиць. З цими обставинами пов'язана широко відома значна післянерестова смертність у самців багатьох видів риб.

У видів і популяцій з осіннім нерестом (кумжа, нототенієві риби, осінній балтійський оселедець) динаміка вмісту окремих речовин протягом річного циклу неоднакова. Досить короткочасний переднерестовий період і нерест відбувається у них невдовзі після завершення періоду нагулу. Гонади у цих риб формуються за рахунок їжі. В результаті перед нерестом в організмі цих риб накопичуються значні ресурси білка, жиру і глікогену. Відразу після нересту у цих риб починається зимівля, протягом якої використовуються речовини, накопичені протягом нагульного періоду.

Жирність органів і тканин у видів з осіннім нерестом, зазвичай, вища, ніж у систематично близьких до них веснянонерестуючих риб. У цих риб також у меншій мірі в енергетичний обмін залучаються білки і в меншій мірі виражений глюконеогенез.

Отже, в онтогенезі риб відбуваються закономірні зміни обміну речовин, які в певній мірі визначають вікові зміни у взаємовідношеннях особин з середовищем. Зростають відносний вміст запасних енергетичних речовин, калорійність організму, а отже рухлива активність риб, і розширюються ареали. Підвищується стійкість риби до несприятливих чинників середовища. До певного віку відбувається удосконалення механізмів індивідуального гомеостазу. Поступово в ході онтогенезу у риб починає виникати дисбаланс між окремими формами обміну речовин, який викликаний невідповідністю зниження інтенсивності синтезу соматичних білків – з одного боку, і зростаючими витратами енергії на підтримання життєдіяльності організму і на процес відтворення – з другого боку. Спочатку ці явища носять зворотній характер, а у подальшому можуть наростати незворотні зміни, які приводять до порушення механізмів гомеостазу і загибелі особини.

Складні процеси, які проявляються в інтеграції індивідуальних і сезонних фізіологічних ритмів є одним з проявів гомеостазу популяцій: вони підтримують стійкість популяцій в умовах зміни екологічних умов.

Виходячи з того, що короп є найстарішим об'єктом тепловодного ставового рибництва і одночасно широко розповсюдженим, доцільно розглянути еколого – фізіологічні основи адаптації коропа за високого рівня інтенсифікації ставового рибництва

Як відомо, інтенсифікація ставового рибництва забезпечується в основному за рахунок збільшення щільності посадки риби на одиницю площі водного дзеркала, а також за рахунок застосування концентрованих комбікормів, органічних і мінеральних добрив. Все це призводить до глибоких порушень екологічного стану водойм і якості води, що вимагає поглибленого вивчення реакції риб на зовнішні впливи шляхом застосування різних методів.

Доведено, що збільшення чисельності риб на одиницю об'єму має негативний вплив на якість води. Існує точка зору про те, що щільність посадки цьоголіток коропа у вирощувальні стави не повинна перевищувати 40-50 тис.екз./га. Але вже в перші дні вирощування риб за щільності посадки 80-100 тис.екз./га у воді накопичується значна кількість метаболітів про концентрацію яких свідчить накопичення аміаку, яке може досягти 3 мг/дм³, і більше.

Між тим експериментально доведено, що за вмісту у воді аміаку у воді в концентрації 3 мг/дм³ відбувається зниження інтенсивності споживання їжі, продуктивна дія азоту на приріст іхтіомаси, а за концентрації аміаку 5 мг/дм³ спостерігається загибель молоді риб.

За високих щільностей посадки суттєво змінюється загальний гідрохімічний склад води ставів, який виражається у підвищеній лужності, окисненості, вмісту хлоридів, сульфатів, солей азоту, що є свідченням забруднення води органічними речовинами. Підвищення у воді чисельності риб відбивається й на вмісті у ній розчинного кисню.

Із збільшенням щільності посадки знижується вміст хлорофілу і зростає жовто-зелений індекс. Зміна первинної продукції призводить до зміни природної кормової бази. Загальна біомаса організмів зоопланктону зростає за рахунок збільшення чисельності всіх копепод і коловерток, які мають позитивний вплив на кратність посадки але при цьому зменшується кількість дафній і босмін. Дещо знижується і біомаса зообентосу за щільності 80-100 екз./га., за рахунок хірономідного комплексу і збільшення кількості олігохет, *Tubifex tubifex*, які є індикаторами значного забруднення рибничих ставів органічними сполуками. Серед хірономід переважаючою формою стають *Chironomus plumosus*.

Щільності посадки риб в межах до 40-50 тис. екз./га викликає інтенсифікацію всіх процесів обміну речовин, що призводить до поліпшення забезпеченості молоді риб поживними речовинами. Подальше підвищення щільності посадки риб приводить до пригнічення пластичного обміну і посилення енергетичних витрат органічних речовин на підтримання життєдіяльності організму. З підвищенням щільності посадки риб до 80-100 екз./га, відбувається зниження в органах і тканинах глікогену.

Інтенсифікація процесів обміну речовин, яка пов'язана з підвищеними потребами в кисні за ущільнених посадок, викликає підвищення забезпеченості організму гемоглобіном. У риб за щільності посадки 50 тис. екз./га відбувається зростання об'єму крові за рахунок формених елементів, а за щільності 80 і 100 тис.екз/га – за рахунок циркулюючої плазми крові, розширюється амплітуда осмотичної резистентності еритроцитів.

Можливості реалізації потенції росту риб тісно пов'язані з встановленими та напрацьованими відомостями відносно закономірностей внутрішньопопуляційної мінливості фізіолого-біохімічних показників у риб.

Встановлення зв'язків мінливості фізіологічних і біохімічних ознак з умовами життя дозволяє розпізнати обмінні основи коливань виживання,

росту і відтворення в окремих поколіннях популяціях. Індивідуальна і групова мінливість ритмів сезонних фізіологічних процесів формує характерну амплітуду популяційної мінливості в ті чи інші періоди річного циклу. Різноманітність особин за такими ознаками, як загальна інтенсивність обміну, швидкість білкового росту, накопичення енергетичних ресурсів, відносна маса гонад,- важлива властивість кожної популяції.

Риби, як представники нижчих хребетних, відрізняються дуже високою пластичністю обміну речовин. Найбільш помітне пристосувальне значення цієї пластичності по відношенню до таких ознак, як швидкість росту або масштаби накопичення енергетичних резервів у особин еврибіонтних видів, які населяють водойми з мінливими умовами середовища. Існує майже абсолютна позитивна кореляція маси тіла риб з індивідуальною абсолютною плодючістю і зв'язок темпів накопичення білка і ліпідів в їх організмі з тривалістю життя роблять риб найбільш зручними об'єктами для вивчення загальних закономірностей мінливості.

Мінливість фізіологічних і біохімічних показників розглядається в екологічному плані як групове пристосування організмів, яке забезпечує відносну стабільність видів і підвищену ефективність використання їх популяціями природних чинників, що коливаються, в рамках видової норми реакції.

Відомо, що ступінь мінливості розмірів у передличинок риб, які виключились, невелика, вона зростає в ході розвитку в результаті того, що темпи розвитку у різних особин неоднакові: більш того, у одних вони можуть уповільнюватись в ранньому онтогенезі, у інших – прискорюватись. У багатьох випадках ступінь мінливості визначається селективною смертністю особин у поколінні. При цьому у більшості випадків елімінуються відстаючі в рості особини.

У будь-який момент часу мінливість конкретної ознаки в популяції являє собою результат складного накладення мінливості різних внутрішньопопуляційних угруповань: вікових, в їх межах-статевих; в

межах окремих поколінь-груп особин, які відрізняються інтенсивністю і ритмами окремих процесів, наприклад, білкового росту і жиронакопичення.

Під “віковою мінливістю” розуміють зменшення або зростання варіабельності окремих ознак з віком, зв’язане з впливом селективної смертності на окремі частини покоління, зі зміною співвідношень в окремих формах обміну в онтогенезі, які можуть проявлятися і в зміні маси співвідношень окремих органів і тканин, з порушенням у самих старших особин функції відтворення, коли різко порушуються закономірні співвідношення між індивідуальною абсолютною плодючістю, масою і жирністю тіла.

Під “сезонною мінливістю” розуміють зміну варіабельності якої-небудь ознаки в межах покоління або всієї популяції від сезону до сезону. Ці коливання амплітуди мінливості визначаються різною ступінню неспівпадіння ритмів сезонних фізіологічних процесів в різні періоди річного циклу у окремих поколінь, самиць і самців, різних груп особин одного покоління, які відрізняються обмінними характеристиками. Факторами сезонної мінливості також може бути селективна смертність, наприклад, смертність маложирних цьоголіток коропа в ставах і морських риб в період зимівлі, компенсаційні процеси.

Для виявлення екологічних закономірностей мінливості повинні виділятися ті ознаки, які є надійними індикаторами змін умов життя популяцій, з одного боку, і добре визначаються кількісно – з другого. Таким “універсальним індикатором” є швидкість росту риб, з якою тісно зв’язана швидкість розвитку, оскільки ріст-це кількісна сторона розвитку. Адже ріст риби-це один з найважливіших механізмів, за допомогою якого окрема особина і популяція в цілому автоматично реагує на зміни забезпеченості їжею перебудовою темпу свого розмноження і інтенсивності споживання їжі.

Виходячи з попередньої інформації, доцільно розглянути чинники морфологічної мінливості риб.

Значна мінливість білкового росту риб визначається великою залежністю їх обміну речовин від чинників зовнішнього середовища, складністю трофодинамічної структури водних екосистем і значними коливаннями в забезпеченості риб їжею, багатократною зміною характеру живлення в онтогенезі.

У результаті високої плодючості риб і мінливості показників, які характеризують ріст, значна мінливість темпів їх розвитку навіть в одновіковому потомстві одних батьків за загального прискорення темпу розвитку у одних особин і уповільнені у інших викликає відповідні зсуви швидкості росту окремих органів або частин тіла, які не завжди суворо синхронні. Як правило, мінливість мас та лінійних розмірів передличинок риб після викльову невелика і досягає максимуму до кінця першого року життя, але потім знову зменшується до періоду досягнення статевої зрілості.

Частка мінливості розмірів тіла, яка визначається власним генотипом ростучого організму, як правило, в процесі росту зростає. Чим пояснюється зростання варіабельності розмірів і маси тіла риб в онтогенезі і які екологічні аспекти цієї мінливості. Г.Д. Поляков (1975) пов'язує зміни ступеню різноякісності з умовами життя популяцій, головним чином з мінливістю забезпеченості їжею окремих вікових, розмірних і вагових груп як зсередини всієї популяції, так і в межах окремих поколінь. Для росту і розвитку цьоголіток риб велике значення має зміна характеру живлення, яка протягом першого року життя здійснюється багатократно і відбувається в короткі терміни.

Значна мінливість розмірів і маси особин в межах поколінь зберігається у риб протягом перших років життя. З різною швидкістю росту особин тісно зв'язані і інші показники обміну, а саме інтенсивність споживання кисню, швидкість і масштаби накопичення і витрат енергетичних ресурсів. Певна швидкість білкового росту разом з іншими фізіологічними і біохімічними показниками відображує певний тип обміну речовин, який зберігається у більшості особин покоління протягом всього

їхнього життя. Швидкість росту є кількісною стороною розвитку і в певній мірі відображує темпи розвитку. Мінливість швидкості росту особин у поколінні відображує мінливість швидкості розвитку.

Із збільшенням швидкості росту особин в поколінні інтенсивність споживання кисню знижується. За однієї і тієї ж маси тіла у повільноростущих особин старшого віку із двох суміжних поколінь інтенсивність споживання кисню була вище, ніж у швидкоростущих особин молодшого покоління.

Розглядаючи покоління в цілому, можна припустити, що існує мінливість програм росту для окремих особин. Риби, які ростуть швидко, раніше досягають статевої зрілості, у них у більш ранньому віці обмін зсувається в бік переважання накопичення енергетичних ресурсів над білковим ростом. До настання статевої зрілості білковий ріст риб більш мінливий, більше піддається впливу зовнішніх чинників і здійснюється з максимальною ефективністю. По досягненню статевої зрілості обмін речовин зсувається в бік забезпечення оптимальних умов в організмі для нормального перебігу процесів генеративного обміну. При цьому швидкість соматичного росту статевозрілих особин уже у порівняно меншій степені залежить від факторів середовища, які коливаються.

Крім впливу ендогенних чинників, зв'язаних з перебудовою обміну речовин в бік накопичення енергетичних резервів і забезпечення відтворення, з віком розширюються діапазони стійкості ряду процесів, у тому числі і білкового росту, до дії абіотичних чинників.

Значна мінливість швидкості росту особин в окремих поколіннях протягом перших років життя і в результаті цього значна мінливість довжини, маси тіла і абсолютної кількості накопичення у вигляді органічних речовин енергії визначають різне у часі досягнення статевої зрілості.

Слід зазначити, що варіабельність деяких морфофізіологічних і біохімічних показників у самців і самиць риб неоднакова: у самиць більша мінливість показників, які характеризують пластичний обмін, а саме

довжина і маса тіла, вгодованість, вміст білка у м'язах. Встановлено, що у самців вище мінливість показників, зв'язаних з енергетичним обміном за вмістом жиру, його окремих фракцій, вмістом гемоглобіну.

Для окремих поколінь, деяких видів риб (наваги, тріски, салаки, річкової камбали) співставлена мінливість ряду показників у груп особин з різною швидкістю росту і прослідковано зв'язок швидкості росту з жиронакопиченням і якісними та кількісними показниками розвитку відтворювальної системи. Як правило у риб до якоїсь межі прослідковується позитивний зв'язок накопичення жиру з швидкістю білкового росту. Однак, за більш високої інтенсивності росту витрати енергії на білковий синтез настільки великі, що досягнення високого вмісту жиру стає неможливим.

В межах окремих поколінь швидкоростущі особини виявляються фізіологічно більш старими: у них більш низька інтенсивність споживання кисню, менша жирність і нижче частка генеративного обміну. По відношенню до таких інтегральних показників обміну, як інтенсивність споживання кисню і ефективність використання їжі на ріст, ця закономірність проявляється вже протягом ембріонального, личинкового і ювенільного періоду: зниження інтенсивності жирового і генеративного обміну спостерігається у старших вікових груп популяції.

Отже, в межах окремих поколінь спрямованість змін морфофізіологічних і біохімічних показників така ж, як і в онтогенезі.

Диференціація особин поколінь за темпами росту і розвитку у риб має дуже велике екологічне значення. Протягом ранніх періодів онтогенезу з нею пов'язано більш повне і ефективне використання популяцією кормової бази. Неоднакове в часі досягнення статевої зрілості особинами покоління з різною швидкістю росту стабілізує процес відтворення. На багатьох видах риб доведена понижена виживаність нащадків від плідників, які досягли статевої зрілості у найбільш ранньому віці.

Крім того, швидкість досягнення статевої зрілості у риб певним чином зв'язана з тривалістю життя. Уповільнені процеси обміну, у тому

числі більш пізній початок періоду старіння у таких риб дозволяє зберегти здатність до відтворення. Риби з уповільненим ростом і розвитком приймають участь у більшій кількості нерестів, ніж особини з прискореним розвитком. Розтягненість часу досягнення статевої зрілості і різна тривалість життя у риб з різною швидкістю росту і розвитку приводять до виникнення феномену Лі, який полягає у тому, що до найбільшого віку досягають ті риби, які в перші роки жили повільно.

Таким чином, варіабельність біохімічних показників органів і тканин риб закономірно змінюється від сезону до сезону: вона мінімальна в кінці нагульного періоду, коли в найменшій степені проявляється неспівпадання сезонних ритмів фізіологічних процесів у риб різного віку з різними темпами розвитку і росту, і максимальна – в нерестовий період, коли відбувається значне виснаження ендогенних ресурсів організму.

Внутрішньопопуляційну мінливість морфофізіологічних та біохімічних складових риб доцільно розглядати в якості продукту тривалого філогенезу, а сучасний стан якості – складова і теоретичне підґрунття фахової підготовки.

Екологічне значення внутрішньопопуляційної мінливості морфофізіологічних і біохімічних показників витікає з концепції – важлива складова для свідомих технологічних рішень.

Важливою особливістю в цьому зв'язку являється надзвичайно висока мінливість білкового росту на ранніх етапах онтогенезу аж до досягнення статевої зрілості. За високих щільностей посадки популяцій молоді і значних міжсезонних і міжрічних коливаннях кормових умов природних і штучних акваторій значна мінливість розмірів і маси риб забезпечує більш повне використання ними обмежених харчових ресурсів.

Швидкоростучі особини логічно характеризуються високим темпом росту, більш швидким зниженням інтегральних показників обміну речовин, підвищеною інтенсивністю генеративного обміну. При погіршенні забезпеченості їжею у них швидше настають порушення у співвідношенні пластичного і енергетичного обміну. Крім того, у таких

риб вже за другого-третього нерестів намічаються різкі невідповідності між масштабами генеративного обміну і можливостями організму забезпечити його пластичними і енергетичними ресурсами. Порушення співвідношень між формами обміну, підвищена ендокринна активність гонад приводить до порушень гомеостатичних механізмів і до загибелі таких риб у більш ранньому віці.

Мінливість швидкості росту і часу досягнення статевої зрілості стабілізує структуру популяції, забезпечує більшу стабільність характеру відтворення в умовах великої смертності риб на ранніх етапах розвитку. З іншого боку, висока мінливість швидкості росту і темпів розвитку риб забезпечує "поле діяльності" для селективної природної смертності; в результаті елімінації риб з певним типом обміну речовин спостерігається їх характеристика "вікова мінливість", доживання до граничного віку найбільш тугорослих.

Мінливість швидкості росту організму риб, зокрема часу досягнення статевої зрілості, в значній мірі визначається також мінливістю темпів накопичення енергетичних ресурсів, і в першу чергу жиру. Слід відмітити, що якщо мінливість білкового росту найбільш велика протягом ранніх періодів онтогенезу, то мінливість вмісту жиру, навпаки, зростає з віком по мірі зсуву співвідношень між білковим синтезом і жиронакопиченням на користь останнього.

Знання теоретичних складових дає реальні можливості управління процесами обміну речовин у риб, що важливо для термінів накопичення маси і статевого формування особин.

Розвиток підходів до управління окремими процесами індивідуального розвитку вимагає глибоких знань вікових змін в обміні речовин з урахуванням адаптації організму до екологічних умов. Відомо, що в онтогенезі відбувається становлення гомеостатичних механізмів, які забезпечують виживання особин, її розвиток, ріст, участь в процесі відтворення; зростає діапазон стійкості організму до дії чинників зовнішнього середовища, а також розвиваються інтеграційні механізми.

Протягом індивідуального розвитку риб постійно знижується потенційно можлива ефективність соматичного росту на тлі зростання масштабів енергетичного обміну, що забезпечується накопиченням в органах і тканинах запасних енергетичних сполук – вуглеводів і головним чином – ліпідів. Саме така позиція сформульована в роботах Г.Є. Шульмана (1972) і М.І. Шатуновського (1980), яка є результатом тривалих спеціальних досліджень.

Суттєві зміни відбуваються в онтогенезі риб по відношенню до окремих форм обміну речовин.

М.І. Шатуновський (1980) стверджує, що протягом ювенільного періоду онтогенезу, протягом періоду досягнення статевої зрілості, періоду зрілого стану і старіння ефективність використання спожитої речовини (і енергії) на соматичний приріст виявляє постійну тенденцію до зниження.

По мірі зростання віку і розмірів риб змінюється їх забезпеченість їжею, відбувається неодноразова зміна характеру живлення в онтогенезі. При цьому реальні раціони деяких вікових груп риб значно менше максимально можливих. Тому за фізіологічно більших можливостей конвертування спожитої їжі у приріст реєструється значно менші коефіцієнти K_2 . Істинні величини фізіологічної ефективності використання їжі на ріст для різних вікових груп прісноводних риб значно вище, що встановлено експериментальним шляхом. Розбіжності в фактичних і теоретично можливих коефіцієнтах K_2 відкриває певні можливості щодо інтенсифікації і підвищення ефективності росту риб в умовах аквакультури. В природних умовах низькі величини K_2 пояснюються недостатньою забезпеченістю їжею або ж не оптимальними умовами її засвоєння і використання на приріст. Певний лімітуючий вплив на сумарний показник ефективності росту має в природних умовах величина енергетичного обміну. На деяких видах риб показано, що в період досягнення статевої зрілості коефіцієнти використання асимільованої їжі на приріст соматичних тканин знижується майже вдвічі. У коропа і райдужної форелі досягнення статевої зрілості зв'язано з різким

зниженням швидкості і ефективності росту. Тому одним з можливих заходів підвищення рибопродуктивності може бути вирощування ювенільних риб до максимально великих розмірів за високих рівнів конвертування спожитої їжі в соматичний приріст.

Відомо також, що вік і розміри тіла риб у меншій мірі впливають на швидкість обміну речовин, ніж на соматичний ріст. Однак в установках індустріального типу відкривається можливість зниження енергетичного (функціонального) обміну і підвищення ефективності соматичного росту. Підходи до управління енергетичного обміну і росту витікають із детального аналізу впливу на ці процеси окремих факторів і їх сумарної дії. Єдиним контролюючим фактором є температура, яка задає ритм живленню, перетравленню їжі, її засвоєння, включення її компонентів в обмін, в приріст тканин.

Розроблення підходів до управління процесами росту і розвитку орієнтується на зміні перебігу окремих фізіологічних процесів у контрольованих людиною умовах. Кінцевою метою управляемого впливу за вирощування ранніх стадій розвитку риб є значне підвищення виживаності молоді в умовах аквакультури порівняно з природними умовами, отримання життєстійкого рибопосадкового матеріалу. Другим етапом управління є вирощування з максимальною ефективністю до товарних розмірів і маси тіла молодих особин. Тому управління цим процесом повинно здійснюватись на основі експериментально і теоретично розрахованих ростових потенцій шляхом організації оптимальної годівлі риб, зниження рівня енергетичного обміну, проведення циклу вирощування за можливо більш короткий проміжок часу (переважно однолітній цикл) на тлі високих і поступово зменшуючих значень K_2 .

Крім товарного вирощування риби, не менш важливою метою у рибництві є формування маточних стад в штучних умовах. У цьому випадку доцільним є вже, починаючи з ранніх етапів онтогенезу, щоб умови вирощування були спрямовані не на досягнення максимальної маси тіла протягом максимально короткого часу, а на забезпечення оптимальних

умов для розвитку генеративного обміну, для формування повноцінних гамет. Вирощування і раціональне використання особин маточних стад повинно базуватись на постійному контролі за їх фізіологічним станом, особливо за умов промислового рибництва. Змінами термічного режиму, освітленості, газового режиму води, змінами режиму штучної годівлі і складу раціону можна у тій чи іншій мірі управляти термінами визрівання плідників, змінювати якість статевих продуктів, що формуються у необхідному напрямку. Важливим елементом штучного відтворення є і віковий підбір плідників. Однією з основ вікового підбору є встановлення зв'язків фізіолого – біохімічного стану плідників риб з якісними показниками зрілих статевих продуктів, з виживаністю нащадків. Однією з важливих задач управління за вирощування маточного стада риб є подовження вікового інтервалу періоду оптимального відтворення, виявлення і виключення з процесу відтворення вперше визріваючих особин і старіючих риб з заниженими якісними показниками статевих продуктів.

2.3 Закономірності формування статі та статевих продуктів риб

Висока сучасна чисельність видів риб сформувалася протягом тривалого філогенезу і напрацювала ряд особливостей в межах ареалу. Виходячи з цього, певний теоретичний інтерес викликає система понять про внутрішньовидові біологічні угруповання риб, що є вагомою складовою формування статі та статевих продуктів риб.

Час нересту у різних видів риб досить різноманітний і приурочений до різних сезонів року. Промислових риб помірних та високих широт розділяють на дві групи, нерест яких відбувається у різні пори року.

Перша група риб нерестує у березні – липні, а друга – у вересні – січні. У обох груп риб викльовування передличинок приурочені до весни і літа, коли у водоймах відбувається інтенсивний розвиток кормового планктону, який є їжею для всіх видів риб на ранніх стадіях їх розвитку. Неоднакові

календарні терміни ікрометання властиві також риbam одного виду і навіть однієї популяції.

Прохідні риби йдуть на нерест в ріки в різний період року і з неоднаковою ступінню стиглості статевих залоз. Одні з цих риб нерестять невдовзі після заходу в річку, інші – лише на наступний рік. Спостерігаючи таке явище, Л.С.Бер дійшов висновку, що у деяких лососевих і осетрових риб існують ярові і озимі раси. Ярові риби мігрують із моря в ріки, де вони мечуть ікру в цьому ж році. Озимі риби йдуть із моря в ріки, де вони нерестять лише наступного року.

Вивчивши особливості розмноження куринського і волзького осетра, вченими Н.А. Гербильским, Б.Н. Казанским, И.А. Баранниковою встановлена наявність біологічних груп всередині їх популяції, що слугувало поглибленню вчення Л.С. Берга про сезонні раси. Було встановлено, що осетер, мігруючий із Каспію у Волгу, має чотири біологічних групи: ранній яровий осетер, пізній яровий осетер, озимий осетер літнього ходу і озимий осетер осіннього ходу.

Ранній яровий осетер входить у Волгу ранньою весною з гонадами в близькій до завершення або завершеній IV стадії стиглості і відкладає ікру невдовзі після підйому в річку, коли температури досягають оптимальних для нересту значень, а це середина травня – початок червня. Пізній яровий осетер входить у Волгу весною і влітку з гонадами у незавершеній IV стадії стиглості і нерестить у цьому ж вегетаційному сезоні після зниження високих літніх температур, а саме в липні – серпні.

Озимий осетер літнього ходу мігрує до Волги в травні – липні зі слабозвиненими статевими продуктами, яєчники знаходяться в III – IV, а сім'яники в II – III стадіях стиглості і відкладає ікру ранньої весни наступного року, що припадає на кінець квітня – травень. Озимий осетер осіннього ходу мігрує до Волги в серпні – вересні з гонадами в близькій до завершення IV стадії зрілості і нерестить так же, як і озимий осетер літнього ходу, ранньою весною наступного року, що відбувається в кінці квітня – в травні.

Всі вказані екотипи мігрантів, за виключенням пізнього ярового осетра, є російським осетром. Пізній яровий осетер представлений в основному особинами другого осетра – перським осетром. Крім куринського і волжського осетра, внутрішньопопуляційна диференціація існує у осетра і в ряді інших рік. Біологічні групи є також всередині популяцій севрюги і білуги в ріках Каспійського і Азовського басейнів.

Озимі форми осетрових з яєчниками в IV стадії стиглості, в яких ооцити досягли дефінітивних розмірів, а це кінець трофологічного росту, заходять в річку і там в ній зимують. Ооцити цих риб знаходяться у такому стані аж до весни. З настанням сприятливих екологічних умов для нересту цих риб відбувається завершення оогенезу під впливом гонадотропного гормону гіпофізу. Такого роду адаптація, яка здійснюється за рахунок затримки ооцитів в стані завершеного протоплазматичного росту, залежить від функції клітин мезоаденогіпофізу, які продукують гонадотропний гормон. Восени вміст цього гормону в гіпофізі озимих форм осетрових у два рази нижче, ніж весною і влітку у ярових.

Велике значення в адаптації певної популяції деяких видів лососевих риб, а саме сьомги, до умов розмноження має утворення карликових самців в її межах, які постійно знаходяться в річці і приймають участь у нересті з мігруючими самками.

Місця нересту озимих риб розташовані у верхній течії рік, а ярових риб – у нижньому. Така внутрішньовидова диференціація прохідних риб відносно місць нересту також носить пристосувальний характер і дозволяє використовувати нерестовища, розташовані у різних ділянках річки на дуже великій її протяжності, що забезпечує сприятливі умови для виживання нащадків. Після нересту плідники прохідних риб і їх молодь мігрують із рік до моря.

Наявність біологічних груп всередині популяції обумовлено умовами ареалу. Внутрішньопопуляційна диференціація риб не проявляється за відсутності необхідних умов для її розвитку.

Таким чином, диференціація у межах популяції – це пристосування риб до умов розмноження і розвитку. Внутрішньовидова диференціація – це найважливіша видова адаптація до умов ареалу, що приводить до найбільш повного використання її можливостей.

Знання внутрішньопопуляційної диференціації дозволяє не лише науково обґрунтовано вирішити питання щодо регулювання рибальства і лімітування вилову цінних прохідних промислових риб, але й правильно розташовувати рибничі підприємства та визначати їх потужність. Це дає можливість скласти сезонний графік роботи з розведення різних біологічних груп в необхідній кількості і співвідношенні з тим, щоб зберегти генетичну і екологічну структуру популяцій і збільшити їх чисельність.

Збереження внутрішньопопуляційної диференціації у риб особливо важливо в сучасних змінних умовах під впливом негативних природних і антропогенних чинників, коли спостерігається скорочення нерестових площ і співпадання місць нересту у багатьох біологічних груп риб, порушення динаміки ходу плідників в ріки і погіршення їх фізіологічного стану. У зв'язку з цим необхідна подальша інтенсифікація риборозведення, яка передбачає впровадження у виробництво нових прийомів і методів управління біологічним процесом.

Знання внутрішньопопуляційних зв'язків у риб дозволили здійснити і науково обґрунтувати та розробити метод регулювання ходу статевого циклу і вистигання плідників осетрових, що дозволило також здійснювати розведення всіх біологічних груп цих видів риб у промислових масштабах. Впровадження цього методу у виробництво дозволяє раціонально управляти осетровим господарством у південних морях, має вагомий значення в процесі акліматизації та реакліматизації.

Штучне відтворення риб фактично є технологією, складові якої передбачають управління статевим циклом риб.

При промисловому риборозведенні велике значення має логічне планування і організація роботи з підтримання і збільшення чисельності

тієї чи іншої популяції з урахуванням її структури, яка історично склалась, що є важливою пристосувальною властивістю виду у кращому використанні нагульного і нерестової частин ареалу. У зв'язку з цим при промисловому риборозведенні слід зберігати всередині кожної популяції риб певне співвідношення між різними біологічними групами, які необхідні для прогресу виду і бажані для людини.

Завдяки проведеним дослідженням багатьма вченими ця проблема успішно вирішується в лососівництві та осетрівництві. Протягом останніх років були розроблені теоретично і впроваджені у виробництво еколого – фізіологічні основи управління статевим циклом осетрових. Вже зараз рибничі заводи можуть управляти вистиганням плідників різних біологічних груп осетрових. Виходячи з цього, напрацьовані відповідні варіанти витримування різних біологічних груп осетра у спеціально побудованих з цією метою басейнах на осетрових рибничих заводах.

- Витримування протягом декількох діб плідників раннього ярового осетра, гонади яких знаходяться в IV стадії стиглості, в басейнах з певним водообміном і за природних температур річкової води без зміщення їх статевого циклу.
- Витримування протягом 1,5 – 2 міс. плідників пізнього ярового осетра і протягом 7 – 8 міс. плідників озимих форм осетра до переднерестового стану, а саме IV стадія стиглості гонад) в басейнах з певним водообміном і за природних температур річкової води без зміщення їх статевого циклу.
- За оптимальних нерестових температур в річці можна здійснювати резервування до 2-3 міс. плідників ярового осетра, гонади якого знаходяться в IV стадії стиглості, і попередньо витриманих на заводі протягом 7-8 міс. плідників озимого осетра літнього і осіннього ходу, у котрих яєчники і сім'яники також мають IV стадію стиглості. Утримання цих плідників в басейнах з регулюємою температурою води, поступово зниженою до 2-4° С, і певним водообміном дозволяє змістити статевий цикл на більш пізні терміни шляхом його

затримки на IV стадії стиглості гонад. За потреб рибничого підприємства в цих плідниках температуру води в басейнах поступово підвищують до нерестової. Отже, за витримування плідників осетра в басейнах за регулюємих температур води і певного водообміну можна затримати розвиток гонад в IV стадії стиглості, за якої риби досягають переднерестового стану. Це забезпечує зсув у статевому циклі плідників осетра на бажаний час.

У всіх варіантах кінцеве вистигання статевих продуктів плідників різних біологічних груп осетра, гонади яких знаходяться в IV стадії стиглості, відбувається, як і у інших видів осетра, протягом 1-2 діб шляхом введення їм гонадотропного гормону гіпофіза, або препаратів аналогічної дії

Таким чином, на думку А.П. Іванова, рибоводи можуть отримати зрілих плідників різних біологічних груп осетра, застосовуючи той чи інший варіант управління їх статевим циклом.

Поряд з еколого – технологічними складовими, фізіолого – біохімічними чинниками важливе значення у формуванні сучасних технологій мають генетичні основи формування статі риб.

Як і всі видові особливості, статева структура популяції і її зміни у зв'язку із змінами умов життєдіяльності організму, зв'язані не лише з хромосомним набором, але й являє собою пристосувальну реакцію до умов оточуючого середовища. Раніше існувала точка зору про те, що співвідношення статей змінюється лише в результаті природного відбору без урахування впливу на ці процеси оточуючого середовища. Багаточисельними дослідженнями було встановлено, що шляхом зміни температури, солоності води, щільності посадки риб, зміни інтенсивності і характеру обміну речовин, а також впливом на ікру, що розвивається, статевими гормонами, можна змінювати співвідношення статей в популяції. Користуючись цими принципами, формування статей в популяції рибоводи можуть на свій розсуд, в залежності від завдань регулювати статевий склад вирощуваного стада риб.

Планування відповідних складових технологічного процесу передбачає отримання знань щодо закономірностей динаміки плодючості риб і зміни, які розглядаються як пристосувальна реакція популяції на зміну забезпеченості риби їжею. Адже відомо, що за покращення забезпеченості риби їжею плодючість популяції зростає, а за зменшення, навпаки, скорочується. Виходячи з цього, вкрай важливо розуміти закономірності розвитку статевих продуктів риб, оскільки від цього залежить успіх отримання повноцінних ікри і молок.

Розвиток статевої залози – це процес, який відбувається не сам по собі, а у єдності зовнішнього і внутрішнього, який залежить як від попереднього стану, так і від тих умов, в яких знаходиться організм в процесі вистигання статевих залоз. Розвиток останніх, як відомо, нерозривно зв'язаний із загальним обміном речовин. Враховуючи це, шляхом регуляції обміну речовин можливо в певних межах регулювати хід розвитку статевих залоз.

Необхідно також враховувати і ті обставини, що гаметогенез у різних видів риб достатньо специфічний, що необхідно враховувати поряд з тими умовами, які необхідні для проходження кожної фази овогенезу і сперматогенезу.

Успішність проведення технологічних заходів передбачає володіння відповідними знаннями, які розкривають закономірності зміни якості статевих продуктів. Як і плодючість, якість статевих продуктів виробляється як пристосування до умов життя і змінюється зі зміною цих умов. Так у плітки, за певного режиму живлення, найбільший запас жовтка в ікрі спостерігається у самок у віці п'яти років. За зміни режиму живлення, можна отримати ікру з найбільшим запасом жовтка, як у самок старшого віку, так і в більш молодих риб. В ікрі більш жирних риб, які, зазвичай, є більш плодючими, як правило, міститься дещо менший запас жовтка. З викладеного логічно витікає, що регулюючи режим нагулу, можна регулювати як вік статевого визрівання риб, так і потенційну плодючість.

Відтворення риб в штучних умовах передбачає наявність розмірно-статевої структури популяції. Загальне співвідношення статей у популяції багатьох видів риб близько 1:1, але співвідношення статей у різних вікових і розмірних вікових групах виявляється досить різним. Переважання самців спостерігається у молодших вікових групах, що пов'язано з більш раннім їх статевим досяганням порівняно з самицями, а також більш раннім вступом до складу нерестового стада і меншою тривалістю життя. Камбали Північного моря у своєму складі мають кількість самців у дволітньому віці - 63%, а потім їх кількість поступово зменшується, складаючи у 5-6-річному віці 50-51%, а в 9-річному – менше 13%. Розглядаючи певні нерестові популяції, можливо констатувати, що таке явище, як переважання дрібних самців у нерестовій популяції властиво далеко не всім видам риб. У деяких видів сомових самки більш дрібні, ніж самці і їх відсоток вище серед дрібних риб у нерестовій популяції.

За характером співвідношення статей серед особин різних розмірів виділяють три групи. У представників першої групи, до яких віднесений океанічний оселедець, між самцями і самками не виявлено суттєвої різниці за темпом росту, віком статевого вистигання і тривалістю життя.

Другий тип зміни співвідношення статей з розмірами і віком характерний для осетрових, більшості коропових, багатьох лососевих, окуневих. У риб з цим типом співвідношення статей самці стають статевозрілими раніше самиць і, зазвичай, раніше помирають. У зв'язку з цим у них серед дрібних молодих статевозрілих риб переважають самці, а серед крупних – самиці. Переважання самиць серед крупних риб спостерігається і у риб в межах однієї вікової групи. Така структура популяції, коли самиці виявляються крупнішими самців, забезпечує більшу плодючість стада, оскільки крупні особини відкладають більше ікринок. У той же час завдяки тому, що самці дрібніші самиць, за однієї і тієї ж кормової бази забезпечується висока чисельність популяції за збереження її відтворювальної здатності. У більшості видів цієї групи за

нересту з більш крупними самицями нерестять декілька більш дрібних самців.

Третя група риб – це види, у яких самці більш крупніші, ніж самиці, і вони переважають серед риб більш крупних розмірів. При цьому інколи виявляється, що за віком співвідношення статей виявляється оберненим. Більші розміри і більший вік самців порівняно з самками спостерігається у тих видів риб, у яких самці охороняють ікру, що характерно для сомів, губанів, бичків і деяких інших. У прохідних лососей більші розміри самців очевидно пов'язані з необхідністю подолання високих швидкостей течії протягом більш тривалого часу, що витікає з участю одного самця в нересті з декількома самицями.

У багатьох видів риб поряд з крупними за розмірами самцями, які інколи перевищують розміри самиць, є дрібні карликові форми самців про що сказано вище і типово для лососей. Такі самці у складі популяції в окремих випадках бувають представлені лише карликовими формами, що характерно для глибоководних вудильщиків.

У багатьох прохідних риб у мігруючій частині популяції відсоток самиць буває набагато вищим відсотку самців, що відмічено у багатьох лососей, гольців, аральського вусача. У деякі роки кількість самок досягає 80%. Виходячи з того, що в осіменінні ікри крупних самок приймають участь головним чином карликові самці, на рибничих заводах сперма карликових самців також може замінити сперму прохідних самців, що технологічно має певний сенс.

У деяких випадках популяція може бути представлена двома групами риб обох статей – карликовими самцями і самицями і крупними прохідними самцями і самицями. Нерест крупних і карликових риб відбувається одночасно, але прохідні самці лосося після нересту, зазвичай, гинуть, а карликові нерестують декілька разів у житті.

У складі іхтіофауни переважають роздільностатеві види, але для багатьох видів характерним є гермафродитизм. Таке явище притаманне

багатом костистим риbam. Серед гермафродитів є групи функціональних або синхронних і нефункціональних гермафродитів.

У гонадах функціональної групи гермафродитів можна розрізнити яєчникову і сім'яникову частини. В один і той же час в гонадах цих риб можуть знаходитись як зрілі яйця, так і сперма. Між тим у цих риб, зазвичай, самоzapлiднення не відбувається і кожна особина виконує по чергово то функцію самки, то функцію самця. Вважають, що самоzapлiдненню в природних умовах заважають, очевидно, якісь не вивчені до цього часу фізіологічні бар'єри.

У риб, які належать до групи не функціональних гермафродитів, в гонаді також можна розрізнити дві частини: яєчникову і сім'яникову. Однак, на відміну від функціональних гермафродитів, у нефункціональних гермафродитів обидві частини не функціонують одночасно. У одних видів риб у молодому віці найбільшого розвитку досягає яєчникова частина, а самцева залишається неактивною і такі особини функціонують як самиці. Після одного або декількох ікрометань яєчник цих риб піддається редукції, овоцити резорбуються, а сім'яник досягає найвищого розвитку, а явище зміни статі носить назву протогінії.

Одночасно у складі іхтіофауни існують види, де спостерігається інша закономірність - у молодому віці вони функціонують як самці, а в старших вікових групах трансформуються у самиць. Така зміна статей носить назву протандрії.

У деяких видів риб (*Diplodus annularis*) є як роздільностатеві особини, так і гермафродити, причому процент гермафродитних особин з віком зменшується. Серед чотирирічних риб самиць 60%, самців 20%, гермафродитів 20%, а серед шестирічних кількість гермафродитів становить біля 3%.

Існує третя група риб – гермафродити, які у більш молодому віці мають яєчник і вони функціонують як самиці, а через деякий час у них спостерігається реверсія статі і старші вікові групи риб представлені лише самцями. У цих риб спостерігається також протогінія, однак, на відміну від

протогінії нефункціональних гермафродитів, у риб з потенційним гермафродитизмом в гонаді самки не виражена сім'яникова частина. Серед овоцитів є лише недиференційовані статеві клітини – гонії, подальший розвиток яких і утворює замість яєчника сім'яник.

Біологічна суть гермафродитизму до кінця ще не встановлена. Між тим немає сумніву в адаптивному значенні цього явища. Протогінію і співвідношення статей, яке зсунуте в бік переважання самок у більш молодому віці плідників риб, можна розглядати як пристосування до збільшення швидкості відтворення за вкрай несприятливих умов. Так, у *Monopterus albus*, який вирощується на рисових чеках острова Ява, період розмноження досить короткий. Тому цей вид пристосувався до нестабільних умов на рисових полях. Після сухого періоду відбувається швидке відновлення популяції цих риб завдяки тому, що всі кормові ресурси використовуються в першу чергу для забезпечення процесів життєдіяльності особин, які функціонують як самиці, що і приводить до різкого підвищення чисельності популяції. Особини, які пережили несприятливий період, стають самцями, вони більш крупні, продукують більшу кількість сперми і здатні нерестувати з декількома самицями.

Отже, протогінія – це пристосування, яке забезпечує зростання чисельності популяції завдяки використанню кормових ресурсів водойми особинами, які функціонують як самки. Припускають, що протогінія притаманна тим видам риб, які живуть у водоймах або в біотопах з нестабільними екологічними умовами, або з нестабільною кормовою базою.

Значно рідше зустрічається явище протандрії. Припускають, що воно викликається дефіцитом кормової бази для вистигання самиць у більш молодому віці, але успішно використовується для визрівання самців. Але через деякий час самці, які підросли, перетворюються у крупних і, отже, у більш плодючих самиць.

Важливим позитивом явища гермафродитизму серед риб є й те, що у випадку синхронних гермафродитів забезпечується можливість відновлення популяції навіть за збереження поодиноких особин.

Щодо механізмів зміни статі у риб-гермафродитів, то він до цього часу досконало ще не вивчений. Існують лише припущення про те, що зміна статі відбувається під гормональним впливом. Адже доведено, що стать риб у значній мірі визначається статевими гормонами і будь-який агент чи вплив чинників водного середовища, які ведуть до зниження секреції гормонів, викликає перетворення статі. Реверсія статі може також спостерігатись у риб старших вікових груп у зв'язку із згасанням статевої функції, яке пов'язане з віковими змінами в обміні речовин.

Працюючи в обраній галузі, необхідно мати професійну точку зору на пристосувальне значення змін співвідношення статей і механізми регуляції статевої структури популяції.

Статева структура популяції має дуже важливе значення у відтворенні виду або популяції. У риб, як і в інших тварин, виробляються відповідні механізми регуляції статевого складу групи у зв'язку зі змінами умов життєдіяльності, зокрема, зі зміною забезпеченості організму їжею. Оскільки забезпеченість особини їжею тісно пов'язана з чисельністю популяції, то зміни чисельності повинні певною мірою відбиватися на співвідношенні статей в популяції, змінюючи її відтворну здатність. Існують літературні джерела про наявність тісного зв'язку між змінами статей і чисельністю популяції у круглоротих і риб. Зокрема встановлено, що у роки з більшою чисельністю популяції відсоток самців вище відсотку самок прісноводної форми морської міноги та деяких інших видів риб. У малочисельних нерестових групах горбуші самиці протягом багатьох років переважали над самцями, а в роки відносно високої чисельності, навпаки, самців було помітно більше, ніж самиць.

Основними причинами зміни співвідношення статей у риб є забезпеченість їх їжею і, очевидно, її якістю. За кращих умов відгодівлі співвідношення зсувається в бік самок, за гірших – в бік самців.

Збільшення кількості самців пов'язують з бідною кормовою базою, недостатньою для визрівання великої кількості самок.

Але у деяких видів риб зниження забезпеченості їжею викликає, навпаки, появу великої кількості дрібних самок, які рано визрівають, і здатні підтримувати високу чисельність навіть за несприятливих екологічних умов. Існує припущення про те, що у деяких випадках зміна співвідношення статей, зокрема у окуня, обумовлюється селекцією засобів лову. Однак, все ж-таки вважають, що основною причиною цих змін у окуня є різна забезпеченість їжею. За поганих умов живлення виділяються дві форми окуня, які швидко і повільно ростуть, і багаточисельні дрібні тугорослі самиці, які слугують їжею більш крупним самицям.

Існують також дані про те, що кількість самиць в популяції зростає за високих щільностей посадки риб. Виявляється, що і в потомстві риб, які живуть за високих щільностей посадки, самиці можуть за кількістю переважати кількість самців.

У процесі становлення водосховищ також спостерігається зміна співвідношення статей. В перший рік залиття Можайського водосховища суттєво покращилися умови відгодівлі риб, що викликало прискорення процесу розвитку статевих залоз риб. На другий рік залиття в нерестовий період популяції плітки кількість самців, які визрівають раніше самок, зросла більш ніж удвічі і досягла 59% замість 23,7%, як було раніше.

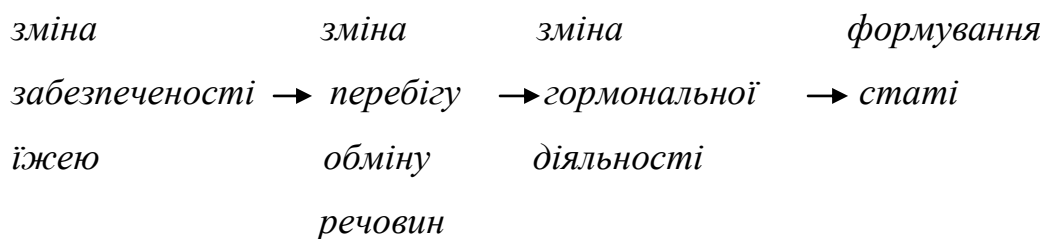
Інколи створюється ситуація, коли зі зміною щільності популяції змінюється темп статевого визрівання. При цьому, якщо зміни віку статевого визрівання в обох статей носять однаковий характер, тоді співвідношення статей у різних розмірних і вікових категоріях суттєво не змінюється. У випадку, коли темпи статевого формування статей у самців і самиць неоднакові, то це відбивається й на розмірно-статевій структурі популяції. Так, у круглого карася за виключно сприятливих умов росту різниця в часі визрівання самців і самиць нівелюється хоча за звичайних умов самці визрівають дещо раніше самиць, що не виключає одночасного статевого досягання. За цих умов відносна чисельність самців серед

молодших вікових груп зменшується, а серед старших, навпаки, – зростає. Співвідношення статей у нерестуючій частині стада може суттєво змінюватися в результаті пропуску самицями нересту за несприятливих екологічних умов чи умов нагулу.

Отже, на зміну забезпеченості їжею популяція реагує зміною співвідношення статей і розмірно-статевої структури популяції. Ці зміни можуть відбуватися в результаті як трансформації статі у риб, так і різного у часі статевого визрівання самців і самок або пропуску нерестового сезону, зазвичай самицями, за погіршення забезпеченості їжею.

В практичній діяльності існує певний інтерес до співвідношення самиць та самців в природних популяціях і в умовах культивування певних видів риб, що орієнтує на доцільність відносно теоретичної складової способів регуляції статі у риб.

Ученими та практикаками у сфері рибництва нагромаджено значний досвід щодо механізмів та принципів регуляції статевої структури популяції у риб. Зміна співвідношення статей у популяції відповідно із змінами забезпеченості їжею безперечно вказує на те, що співвідношення регулюється посередництвом зміни перебігу обміну речовин. Основні механізми статі можна відобразити наступною схемою:



Вважають, що це є основним механізмом регуляції статевої структури популяції. Очевидно, що суттєве значення має зміна віку статевого вистигання і максимального віку у зв'язку зі зміною забезпеченості їжею.

З викладеного витікає думка відносно визначення характеру і становлення розвитку тієї чи іншої статі. З цього питання існує декілька точок зору. Так, одні дослідники вважають, що провідна роль належить статевим хромосомам або статевоу хроматину, який був знайдений у

деяких тварин. Проте, статеві хромосоми вірогідно відомі лише у двох видів риб. Генетичне визначення статі у деяких видів риб автори хромосомної теорії намагаються довести дослідженнями з гібридизації.

Інші дослідники, виходячи з позиції єдності організму і середовища, розглядають статеву структуру і її можливі зміни як пристосувальний процес, який регулюється через обмін речовин і гормональну діяльність організму. У визначенні статі безперечно певну роль відіграє хромосомний комплекс, але не ізольовано, а в системі загального обміну. Отже, стать організму риб формується в процесі розвитку і в результаті взаємодії з середовищем, в результаті перебудови обміну речовин і регуляції гормональної активності.

Значна кількість досліджень присвячена проблемам регуляції статі в потомстві у риб з застосуванням гормональних препаратів. Особливої уваги заслуговують дослідження японського дослідника Ямамото, яким виконані роботи на рисовій рибці медаці. Він додавав до корму личинкам рисової рибки метилтестостерон, наслідком чого відбувалося перетворення самок у самців. Додаючи до корму естрон або стилбестрол, вчений викликав перетворення самців у самок. Від перетворених риб ним були отримані нащадки.

Введенням у воду тестостерону або естрогену, де знаходилася тільки що запліднена ікра або у воду, де відбувалося запліднення ікри, американський дослідник Барроу отримував в одному випадку самців, а в іншому – самок чавичі.

Деякими дослідниками з метою регуляції статі статевозрілим ридам, які були представлені мечоносцями, підшкірно вводили препарати еругону і тестостерону, наслідком чого було перетворення статевозрілих самок у плодючих самців. Живлення риб естрогеном також приводило до зміни співвідношення статей в бік зростання чисельності самок. Дослідженнями також встановлено, що у самців жіночий статевий гормон або викликає утворення змішаної статевої гонади (testis-ova), або гальмує розвиток сім'яника, або подовжує ювенільну жіночу стадію. Статевий гормон, який

представлено андрогенними речовинами, може прискорити розвиток сім'яника у самців, але у самиць він викликає або перетворення статі, або гальмує розвиток, або зовсім не викликає впливу.

У цілому гормони суттєво змінюють збалансованість обміну речовин в організмі риби. Проте, ефективність біологічної дії гормонів визначається дозою препаратів. Помірні дози жіночого статевого гормону викликають перетворення самців гуппі у самиць, а високі дози приводять до кастрації. Оскільки забезпеченість їжею залежить не лише від кількості корму, але й від умов його споживання і засвоєння, то через зміну температури, яка впливає на перебіг обміну речовин, вдається впливати на співвідношення статей у риби.

Суттєвий вплив на процеси розвитку і росту риби має температурний чинник. Відомо, що розмноження риби відбувається в певній зоні коливань температури. За оптимальних температур для даного виду риби спостерігається нормальний розвиток ікри. Більш низька, порівняно з оптимальною, температура викликає затримку розвитку і вилуплення ембріонів із оболонок, а більш висока температура приводить до прискореного розвитку і більш раннього викльовування. Шляхом зміни температури вдалося здійснювати регуляцію статі риби. Впливом високої температури на двомісячних мальків *Xiphophorus helleri* вдалося викликати переважання серед отриманої молоді самців, а співвідношення статей було 5:1. Цей факт вчений Теріан пояснює руйнівною дією підвищеної температури на яєчник і перебудовою його в сім'яник. Інші дослідники, вивчаючи вплив температури та деяких інших чинників водного середовища на співвідношення статей, відмічають загальну тенденцію зростання чисельності самиць за інкубації ікри за більш високої температури води.

Певний вплив на співвідношення статей має солоність води. Ліндсей у трьохголкової колюшки за розвитку молоді у прісній воді отримував співвідношення статей 1:1, а в прісній + морській воді у співвідношенні 1:1

отримано 7 самок і 3 самців, у прісній воді + морській воді у співвідношенні $1/3 + 2/3$ – 3 самки і 6 самців.

Зміна співвідношення статей у потомстві може також викликатись і перезріванням ікри до запліднення. За значного перезрівання яєць кількість самців зростає до 100%. Виявилось, що затримка ікри у порожнині тіла самиці на різну кількість днів викликає у молоді, яка розвивалася з цієї ікри, спочатку деяке переважання самиць, а потім самців. Вважають, що затримка ікри в порожнині тіла самиці на 4-7 днів викликає її дозрівання, тому ця затримка не викликає зростання кількості самців. Перезрівання ікри більше, ніж на 21 день здійснити практично важко, оскільки самиці погано переносять це витримування, наслідком чого є низька запліднюваність ікри. Однак, перезрівання можна отримати швидше, витримуючи самицю за більш високої температури, в недостатній кількості розчиненого у воді кисню.

Мінливість і успадкованість маси і довжини тіла, часу статевого визрівання і плодючості риб, що витікає з попередньої інформації має виключне значення для розуміння процесів та явищ, які значною мірою визначають ефективність використовуваних технологій у рибництві. Для всіх видів риб характерна мінливість швидкості росту. На ріст риб впливає дуже багато генів, оскільки будь-які зміни у будові риб і в функціях тих чи інших органів може так чи інакше відбитися у першу чергу на споживанні і засвоєнні їжі. Багаточисельні чинники водного середовища, які можуть суттєво змінити інтенсивність і спрямованість метаболічних процесів, а відповідно і швидкість росту риб.

Вплив середовища на ріст риб може бути встановлений ще в період розвитку ооцитів у яєчнику самки; різні ооцити в залежності від розташування в яєчнику можуть отримувати різне забезпечення, тому ростуть з різною швидкістю і накопичують різну кількість поживних речовин. Ще більше значення має неоднаковий ріст ооцитів в момент овуляції. Після овуляції і запліднення середовище викликає додаткову диференціюючу дію на зародки риб, які знаходяться в ікринці. В період

інкубації ікри також спостерігаються досить суттєві відмінності у забезпеченості ікринок киснем, у температурному і світловому режимі тощо.

Накладуючись на відмінності, які мають місце до овуляції, ця неоднорідність умов приводить до прискорення розвитку одних і уповільненню розвитку інших ембріонів, результатом чого виявляється зростаюча асинхронність ембріогенезу.

Викльов передличинок в одній і тій же порції ікри, зазвичай, розтягується на багато годин. Спадкоємність часу вилуплення для райдужної форелі невисока, а у сазана коефіцієнт варіації, як правило, не перевищує 5-6%.

Крупні і особливо ті передличинки, які виклюнулися раніше, швидше переходять до самостійного живлення і випереджають за швидкістю росту своїх ровесників. У цьому випадку варіація серед підростаючих мальків збільшується, більше може посилити цю мінливість риб харчова конкуренція.

Дещо пізніше вплив чинників середовища за достатньої кількості їжі починає згладжуватись, що приводить до поступового вторинного зниження показників фенотипової мінливості. У коропа цей процес продовжується тривалий час.

При дослідженні мінливості маси і довжини тіла у риб були встановлені певні закономірності. Розподіл риб всередині однорідної за походженням популяції або генетичної групи виявляється або близьким до нормального, або характеризується більшою чи меншою позитивною асиметрією.

Утримання коропів в умовах полікультури за надто щільних умов, коли корму для всіх видів риб зі схожим спектром живлення не вистачає, інколи стимулює різко асиметричний розподіл. Якщо з такої популяції вилучити найбільш крупних риб, то за збереження і у подальшому харчової конкуренції місце «чемпіонів» швидко займають інші екземпляри. До розтягування варіації у праву сторону приводять переваги

у живленні, які отримуються найбільш крупними особинами, які фактично віднімають корм у своїх ровесників. Збільшенню мінливості сприяє позитивна кореляція між вихідними розмірами і швидкістю росту. У риб зі зграйною поведінкою і свого роду «школами», в яких мальки наслідують один одному і не схильні до агресії в період живлення коефіцієнти варіації маси і довжини тіла зростають не так сильно, – розподіл залишається близьким до нормального. У domestikованих видів риб в результаті селекції накопичуються домінуючі гени, які сприяють прискореному росту.

За вирощування одних і тих же нащадків окремо і разом коефіцієнти наслідування вище у випадку сумісного вирощування. Генетичні відмінності зростають в основному внаслідок посилення під впливом харчової конкуренції взаємодії генотипу і середовища.

Швидкість росту риб тісно пов'язана з плодючістю і життєздатністю – головними компонентами племінної цінності або відтворюваності особини. Ознаки, які визначають племінну цінність, тобто здатність залишати достатньо багато чисельне і життєстійке потомство, у всіх тварин характеризуються дуже невисокою спадкоємністю. За всіма такими ознаками безперервно відбувається інтенсивний відбір, створюються складні системи взаємопов'язаних алельних і неалельних генів, підвищується вплив неаддитивної генетичної мінливості, в результаті чого знижується спадкоємність.

Значне прискорення росту найчастіше виявляється зв'язаними з певними дефектами у розвиткові статевих залоз, які обумовлюють уповільнення або припинення статевого визрівання. Проте, у більшості випадків вони є спадковими ознаками і накопичення таких «мутацій стерильності» в результаті відбору крупних риб може мати негативний результат в селекційній роботі.

До числа ознак, які безпосередньо визначають племінну цінність риб, відносяться час вистигання плідників і їх плодючість. Спеціальні дослідження показали, що у коропа прискорене визрівання визначається

багатьма, переважно домінантними генами, що не виключає наявності аномалій у інших видів риб.

Одночасно доведено, що час вистигання і нересту райдужної форелі у більшій мірі залежить від генотипу, що пропонує матеріал для продовження відповідних досліджень в цьому напрямку.

Встановлення закономірностей розвитку статевих залоз у риб, як представників нижчих хребетних тварин, має велике теоретичне і практичне значення, яке пов'язане з проблемами темпів індивідуального розвитку, системогенезу, етапності розвитку, динаміки популяцій тощо.

Швидкість розвитку репродуктивної системи у риб тісно зв'язана з умовами існування особин, а швидкість настання статевої стиглості впливає на вікову і статеву структуру нерестових популяцій і тим самим відображується на інтенсивності їх відтворення, на стабільності і цінності промислових уловів. Особливо чітко виявляються зміни у розмноженні риб і співвідношенні цінних і малоцінних видів в промислових умовах в результаті реконструкції внутрішніх водойм і господарської діяльності людини.

Вважають, що статева стиглість риб настає з моменту першого розмноження особин і закінчується припиненням функціонування статевих залоз в період старості. Зазвичай, статева стиглість у більшості видів риб настає у період переважання вагового приросту над лінійним, при досягненні особинами певного рівня обміну речовин, здатного забезпечити процес розвитку і виметування статевих клітин, багатих запасними поживними речовинами.

Необхідно підкреслити, що теорія етапності розуміється як теорія індивідуального розвитку організмів, етапи і періоди якого незворотні і послідовно змінюють один другого протягом всього онтогенезу – від початку розвитку і до смерті особини. Кожен з етапів характеризується певними морфо- еколого- фізіологічними ознаками розвитку всього організму. У кожного виду послідовність і тривалість окремих етапів і

періодів знаходяться у певній кореляції між собою, створюючи тим самим цілісний життєвий цикл.

Дослідженнями Б. В. Кошелева встановлено, що статеві залози починає функціонувати в різні періоди й етапи індивідуального розвитку. У зв'язку з переміщенням часу першого нересту (статевої зрілості) спостерігаються зміни не лише в тривалості окремих періодів індивідуального розвитку. А саме ювенільного, дорослого організму, старості, але й у співвідношенні швидкостей розвитку всього організму й окремих органів, зокрема, статевих залоз. Тому у цих випадках не виявляються прямі зв'язки між масонакопиченням і лінійним ростом, віком особин і швидкістю розвитку відтворювальної системи за умов існування. Між тим помічено, що у багатьох випадках для розвитку організму в цілому і для росту і розвитку статевих залоз необхідні різні умови. У деяких випадках сприятливі умови для розвитку організму і, зокрема, для нарощування лінійних розмірів і маси тіла є несприятливими для розвитку статевих залоз і навпаки.

Детальне вивчення закономірностей росту у риб дозволило В. В. Васнецову довести пристосувальне значення росту і особливості росту риб протягом всього життя особин за різних умов існування. Він відмічає, що за різних змін умов середовища межі етапів можуть змінюватись, а скоріше всього, очевидно, відбувається переміщення моменту настання статевої зрілості з одного етапу на другий.

Між тим Б. В. Кошелев вніс деякі доповнення до теорії етапності В. В. Васнецова. Він вважає, що послідовність адаптаціогенезу зв'язана з еволюцією фізіологічних пристосувань організму, а в першу чергу етологія, рівень і характер обміну речовин, а потім з морфологічними змінами, а саме екстер'єр, швидкість розвитку всього організму, різна скоростиглість тощо. Лише з урахуванням специфіки обміну речовин, характеру і рівня метаболізму відображається тісний взаємозв'язок індивідуального розвитку організму з умовами існування особин і процес еволюції онтогенезу.

Продовженням аналізу пристосувального значення росту риб і виявлення зв'язку темпу росту зі швидкістю настання статевої зрілості виявились дослідження з встановлення закономірностей динаміки чисельності риб у зв'язку з забезпеченістю їжею. Узагальнення інформації з в'яснення внутрішньовидових закономірностей визрівання і динаміки плодючості у риб. Ю. Є. Лапін і Ю. Г. Юровицький (1959) основну увагу приділили динаміці чисельності риб і поясненню саморегуляційного процесу, які базуються на двох основних положеннях:

- Чисельність стада риб знаходиться у відносній відповідності з кормовими ресурсами водойми;
- Статеве вистигання у риб зв'язано не з віком, а у більшій мірі з розмірами і масою тіла, тобто з темпом лінійного росту і масонакопичення.

Пряма залежність вистигання від віку характерна лише для популяцій, а не для виду в цілому. Автори показали чотири форми зв'язків між темпом росту і швидкістю статевого вистигання: 1 швидкий ріст і прискорене вистигання; 2 повільний ріст і уповільнене вистигання; 3 швидкий ріст і уповільнене вистигання; 4 повільний ріст і прискорене вистигання. При цьому відмічається, що зменшення кормності водойми до деяких меж викликає зменшення іхтіомаси популяції в її попередньому якісному стані. Зниження кормності водойм нижче деякої межі викликає вже якісну зміну особин: вони стають більш дрібними, вистигання у них відбувається вже у іншому співвідношенні з ростом. Свідченням цього явища є багаточисельні спостереження щодо біології карликових форм і різних видів риб, що характерно для плітки, карася, ляща, форелі тощо. Вивчення різних форм, які населяють одну й ту ж водойму, показує, що за низького темпу росту у карликових форм спостерігається більш раннє настання статевої стиглості. При цьому самки повільноростучих форм характеризуються високою відносною плодючістю і високою відтворювальною здатністю, порівняно із особинами із середнім темпом росту в даних популяціях. Багаточисельні дані про настання статевої

стиглості. у одного й того ж виду риб у різних водоймах переконливо показують, що настання статевої зрілості може відбуватися за самої різної довжини і у різному віці.

У зв'язку з різним віком настання статевої зрілості змінюється структура нерестової частини популяції, змінюється також тривалість життя особин, що суттєво впливає на швидкість відтворення окремих популяцій.

Ці закономірності у зміні тривалості розвитку статевих залоз і швидкості настання статевої стиглості є однією з форм пристосування організму до різних умов оточуючого середовища.

Заслуговує на увагу аналіз показників росту у зв'язку з початком функціонування відтворювальної системи у окремих видів риб з раннім, середнім і пізнім настанням статевої стиглості. У всіх випадках відмічені відносно низькі показники приросту маси порівняно з довжиною риби. По мірі розвитку особин відбувається зниження темпу росту риби в довжину, що спостерігається при аналізі змін абсолютних і ще більш чітких показниках приросту довжини риби порівняно з динамікою зміни її маси. Абсолютна і відносна маса особин з віком поступово зростає і в момент, коли приріст маси, виражений у відсотках, переважає над лінійним відносним приростом риби, як правило, починає функціонувати відтворювальна система у риб.

У різних водоймах у риб, об'єктом досліджень слугував лящ, спостерігається різна інтенсивність валового приросту і швидкість падіння приросту довжини, внаслідок чого відбувається зміна часу, тобто віку, коли приріст маси починає переважати над лінійним. В процесі досліджень встановлено, що у південних водоймах тривалість цього періоду достатньо мала. За значного лінійного приросту риби протягом першого року у подальшому відбувається швидке падіння приросту довжини тіла порівняно з інтенсивним збільшенням її маси. Швидке падіння лінійного приросту особин з досить раннім і швидким зростанням її маси зв'язано з скороспілістю, з раннім досягненням особинами даної популяції термінів

першого нересту. Повільне падіння лінійного приросту риби з поступовим і незначним збільшенням відносного приросту її маси зв'язано з пізніми термінами настання статевої стиглості, яка відбувається у віці 6-7 років (оз. Ільмень). На північній межі ареалу ляща (Сямозеро), не дивлячись на досить високі показники абсолютного приросту маси риби, відносний приріст як довжини, так і маси порівняно невеликий, а переважання нарощування маси над лінійним ростом у ляща спостерігається досить пізно і складає 8-9 років. У той же час відмічено перший нерест, тобто відбувається настання статевої зрілості у особин ляща у досліджених популяціях.

Аналіз деяких біологічних показників росту у риб з ранніми термінами статевої стиглості, але з одночасним вистиганням самців і самиць показує, що швидкий темп приросту довжини протягом перших років життя різко знижується після настання статевої стиглості, а приріст маси особин досить швидко починає переважати над лінійним, що погоджується з періодом настання термінів першого розмноження.

При порівнянні показників росту самиць і самців бичка-кругляка в Азовському морі і відсоткового співвідношення вікових груп в промислових уловах виявилось, що не дивлячись на більш високий темп росту самців, статева стиглість у них настає на один рік пізніше, ніж у самиць. За різного віку настання статевої стиглості у самиць у віці двох років і самців на один рік пізніше, у них виявлена різниця як у розмірах, так і в темпі валового приросту і швидкості падіння лінійного росту особин. У зв'язку з відміченими особливостями в рості і віці статевозрілих самців і самиць спостерігається різночасовий підхід до місць розмноження одновікових особин однієї статі, де відбувається промисловий інтенсивний лов бичка-кругляка. Цим визначається неоднакове значення окремих вікових груп в особливостях процесу, а саме - відціджуючі знаряддя лову вилучають зі стада 74% швидкоростучих самців і біля 64% самиць дворічного віку.

Аналіз літературних джерел щодо специфіки росту риб переконливо свідчить про те, що у багатьох випадках швидкість статевого вистигання не має прямого зв'язку ні з віком, ні з довжиною, ні з масою особини. Однак, очевидно, для окремих популяцій за відносно стабільної кормової бази та екологічних умов існування може спостерігатись пряма залежність між темпом росту і часом першого ікрометання. Лише за відносно стабільних умов середовища для особин даної популяції умови розвитку можуть виявитися сприятливими для вагового і лінійного росту, а також для розвитку відтворювальної системи.

Узагальнення багаторічних матеріалів досліджень щодо існуючих в природі співвідношень між темпом росту особин і швидкістю досягнення термінів першого ікрометання показано, що лише в деяких випадках спостерігається пряма залежність між темпом росту риби і швидкістю настання статевої стиглості. Якщо зростає темп росту, то відбувається досить раннє визрівання особин, а якщо темп росту падає, то відбувається більш пізнє настання статевої стиглості риб. Однак у багатьох випадках, не дивлячись на високий темп розвитку особин, спостерігається пізнє вистигання самців і самиць, а за низького темпу росту самок і самців, навпаки, спостерігається у них більш раннє настання статевої стиглості. Різний темп росту з неоднаковою швидкістю настання статевої стиглості можна виявити у самців і самиць різних видів риб. У більшості випадків темп росту самиць і самців однаковий і настання статевої зрілості спостерігається у них в одному віці. У деяких випадках темп росту самиць і самців може бути різним. Інколи може спостерігатися високий темп росту самиць за раннього настання статевої стиглості порівняно з самцями, у яких може бути низький темп росту і пізнє вистигання. У ряді випадків за високого темпу розвитку самців їх статева зрілість настає у більш пізньому віці, ніж у самиць, у яких, не дивлячись на низький темп росту, реєструється раннє настання статевої стиглості.

Отже, існування прямого зв'язку між темпом росту і настанням статевої стиглості у риб спостерігається лише у тих випадках, коли умови

існування популяції відносно стабільні, не виходять за межі звичайних для даного виду і є сприятливими як для розвитку всього організму і, зокрема, для лінійного і вагового росту особин, так і для темпу розвитку відтворювальної системи. За інших екологічних умов, які досить часто значно відхиляються від типових, що спостерігається під впливом господарської діяльності людини і зміни зв'язків, які історично склались між організмом і водним середовищем у ряду прісноводних видів риб, прямий зв'язок між темпом росту і швидкістю статевої зрілості може порушуватись. Тоді на перший план в якості однієї з форм адаптації популяції виступає зворотній зв'язок між цим процесами, коли особини визрівають швидше за низького темпу росту. Подібного роду зв'язки відмічені у видів з різною екологією і, зокрема, з розмноженням, і є своєрідними формами адаптаціогенезу. За глибоких і незворотних змін умов існування, а також на межах поширення виду, у різних екологічних форм і за статевого диморфізму спостерігається неодноразовість у розвитку окремих органів, і, зокрема, відтворювальної системи, що, безперечно, зв'язано із зміною обміну речовин у самок і самців і є пристосуванням особин, екологічних форм і популяції до різних умов існування.

Виходячи з розглянутої концепції, складові статевої стиглості і вистигання статевих продуктів мають безпосереднє теоретичне і практичне значення. Розробка заходів, спрямованих на підвищення рибопродуктивності водойм шляхом управління рибничими процесами вимагає глибоких знань життєвого циклу промислово цінних видів риб. Методи управління в основному базуються на оптимізації процесів розмноження риб.

Відомо, що розмноження – це ланка життєвого циклу риб, яка забезпечує у взаємодії з іншими ланками відтворення популяції і збереження виду. Для кожного виду риб характерні свої специфічні особливості розмноження, які обумовлені адаптацією риб до певних екологічних умов розмноження і розвитку молоді, яка дає поповнення,

необхідне для збереження виду і підтримання його чисельності. Поняття розмноження включає і розвиток статевих залоз, нерест, осіменіння, запліднення, ембріональний і постембріональний розвиток.

Промислово цінні види риб, які населяють певні водойми, є, зазвичай, різностатеві. Статеві залози самок називаються яєчниками, у них утворюються зрілі статеві клітини – яйця (ікринки). Статеві залози самців називаються сім'яниками, у них утворюються зрілі чоловічі статеві клітини – сперматозоїди.

Статева стиглість у окремих видів риб настає у різному віці. Час настання статевої стиглості у одного й того ж виду може бути також різним. Він варіює не лише у різних популяцій одного й того ж виду, але й у риб однієї популяції, природного ареалу.

Це явище розглядають як адаптацію організму риб до умов середовища з метою найбільшого забезпечення відтворення виду.

Більшість коропових, окуневих і лососевих риб досягають статевої зрілості у віці 2-4-х років. У деяких видів риб період розвитку статевих клітин затягується на більш тривалий період. Осетрові стають статевозрілими у віці 6-12 років, при цьому статева стиглість у самців, зазвичай, настає на 1-2 роки раніше, ніж у самиць.

Розвиток статевих клітин може прискорюватись або уповільнюватись під впливом чинників водного середовища, а у деяких випадках навіть призупинятись. Лящ, який населяє наші південні водойми, стає в масі статевозрілим на 3-4 році життя. У водоймах центральних водоймі він визріває на 4-5-му році життя. У північних водоймах з порівняно низькою річною температурою статева стиглість у ляща настає на 5-7-му році. Аналогічна швидкість вистигання статевих клітин спостерігається і в інших видів риб і це не явище а закономірність.

Встановлено, що низькі температури призупиняють кінцеві стадії визрівання статевих продуктів у осетрових риб. Недостатнє живлення риб стримує вистигання статевих продуктів. Між тим фізіологічно повноцінне живлення, яке повністю забезпечує організм в поживних речовинах,

прискорює їх вистигання. Зменшення чисельності популяції риби під впливом промислу приводить до підвищення забезпеченості їжею, а це відображується на прискоренні статевого вистигання особин.

Зсуви у часі настання статевої стиглості у риб можуть відбуватися під дією чинників зовнішнього середовища не лише у різних популяцій одного й того ж виду, але й у однієї і тієї ж популяції; волжська білуга, досягає статевої стиглості у віці від 10 до 18 років.

Розвиток жіночих статевих клітин (оогенез) і чоловічих статевих клітин (сперматогенез) є досить тривалим і складним процесом. Кожна статеві клітина, перш ніж вона повністю визріє, повинна обов'язково пройти у своєму розвитку відповідні стадії. При цьому розрізняють дві складові: – період до досягнення статевої стиглості, починаючи від виникнення первинних статевих клітин і, закінчуючи утворенням зрілих статевих продуктів; – періодичне вистигання певної частини статевих продуктів протягом міжнерестового періоду після досягнення статевої стиглості.

Перший період є більш тривалим, порівняно з другим, і у різних видів риб він займає неоднаковий час. Періодичне ж визрівання статевих продуктів у статевозрілих особин вимагає меншого часу, але знову ж-таки тривалість його у різних видів неоднакова. Сазан, лящ, судак і багато інших видів риб розмножуються, зазвичай, щорічно, а осетрові риби лише через 3-5 років, а окремі особини лише через 9 років, виключенням є тихоокеанські лососі, які після розмноження гинуть.

Стадії стиглості статевих залоз можна визначити за допомогою розроблених для кожної групи риб так званих шкал стиглості, які відображають специфічні особливості процесу визрівання статевих продуктів лише у даної групи риб.

О. Ф. Скакун, Н. А. Буцкол розробили дві універсальні шкали для наших промислових груп риб. Перша шкала відображує загальний хід визрівання статевих продуктів у самиць, а друга – у самців. Ці шкали дозволяють визначити стадії стиглості статевих залоз за їх зовнішнім

виглядом і гістологічною будовою. На основі цих двох шкал розроблена єдина універсальна шкала зрілості статевих залоз самок і самців.

Попередня інформація, яка викладена у відповідному розділі, переконливо свідчить про умовну універсальність розглядаємого процесу, але у різних видів риб, на фоні загальної закономірності простежуються відповідні видоспецифічні особливості, що необхідно враховувати при формуванні ремонтно – маточних стад.

Попередня інформація переконливо свідчить про наявність відповідного зв'язку між швидкістю настання статевої стиглості з умовами існування, віковою структурою і динамікою чисельності популяцій.

Відомо, що зарегулювання стоку рік, створення водойм – охолоджувачів ТЕС, здійснення заходів з акліматизації гідробіонтів тощо приводить до значних змін у фауні внутрішніх водойм, які проявляються у зміні видового складу фауни риб, їх морфо-фізіологічних характеристик, швидкості росту та настання статевої стиглості. Наслідком всіх цих заходів та змін є поява у водоймах карликових форм і риб-«гігантів» з різною швидкістю розвитку репродуктивної системи.

Існує безліч факторів переміщення термінів настання статевої стиглості на різні етапи і періоди індивідуального розвитку організму. Детально описані випадки того, що самці лосося нерідко стають статевозрілими в річці, не виходячи в море. Вони можуть мати зрілі статеві продукти за довжини всього 10 см, не переходячи в період дорослого організму. Між тим, самиці такої ж довжини, які населяють ту ж річку, мають зовсім недорозвинені яєчники.

Самці прохідних видів риб, що рано розвиваються і не покидають нерестових рік, суттєво відрізняються від дорослих прохідних самців не лише розмірами, а й цілою низкою морфологічних ознак. У далекосхідних лососів не виростають і не викривляються челюсті, не виростають крупні зуби, окрас тіла зберігає схожість з пестрятками, становлячись лише дещо яскравішим. У них майже не змінюються покриви тіла і не спостерігається типової картини дегенерації кишківника, як це має місце у прохідних

самців. Не дивлячись на затримку у розвитку всього організму карликових самців у них десь на стадії пестрятки починає функціонувати відтворювальна система, тобто відбувається зміщення статевої стиглості на більш ранній період індивідуального розвитку.

Аналогічні зміни у розвиткові відтворювальної системи спостерігається і в інших видів риб. Не дивлячись на уповільнений темп росту і затримку в розвитку на більш ранніх етапах онтогенезу, у тугорослого карася спостерігається відносно швидкий розвиток відтворювальної системи. Деякі зміщення початку функціонування відтворювальної системи на більш ранні етапи індивідуального розвитку є одним із способів пристосування особин даного виду до різних умов існування. У ляща, який населяє південні райони, статева зрілість настає у ранньому віці за своєрідного екстер'єру плідників порівняно з особинами в популяціях, що населяють водойми поблизу північної зони ареалу цього виду. За великої довжини тіла крупні і високотілі лящі північних водойм досягають статевої зрілості у 9-10-ти річному віці, а статева зрілість у ляща, який населяє південні водойми настає у дволітньому віці за довжини тіла всього 5,5 см. Порівняльний аналіз форми тіла на ранніх етапах розвитку ляща з формою тіла карликового ляща переконливо свідчить про те, що у карликової форми відбулася затримка в розвиткові екстер'єру на ранніх етапах онтогенезу. Не дивлячись на розвиток відтворювальної системи у карликової форми розвиток відбувається у швидкому темпі і особини досить рано починають розмножуватися, це явище спостерігається у віці 2-3 роки, але тривалість життя особин у таких популяцій скорочується до 5-6 років.

Отже, початок функціонування відтворювальної системи у риб може спостерігатися на різних етапах і періодах індивідуального розвитку. Природно, що у таких випадках буде мати місце нерівномірна швидкість розвитку організму і репродуктивної системи, а час настання статевої стиглості у особин різних популяцій не буде зв'язаний ні з віком, ні з довжиною, ні з формою тіла. Ці закономірності різночасовості розвитку

відтворювальної системи і форми тіла протягом окремих етапів і періодів індивідуального розвитку є одним із шляхів адаптації організму до різних умов існування, тобто шляхом розширення ареалу даного виду.

Відомий вчений І. І. Шмальгаузен (1935) відмічав, що процес росту не можна собі уявити ізольованим від розвитку, а організм, що розвивається, не зв'язаним з тим середовищем, в якому відбувається процес. Характер розвитку і росту є специфічним для кожного виду, а потенційні можливості зміни розвитку і росту за зміни умов існування мають різну варіабельність і проявляються у різній формі. Вивчаючи особливості росту риб, які населяють різні географічні широти, Т.С. Расс (1948) відмічав, що специфіка й розвиток навіть у близькородинних видів безпосередньо зв'язана з різною тривалістю проходження окремих фаз і стадій протягом індивідуального розвитку. Вивчаючи процеси онто- і філогенезу О. М. Северцов (1949) вказував, зокрема, на відносно пізні закладання репродуктивної системи у ссавців, пояснюючи це тим, що функціонування органів відтворювальної системи, яка передбачає відтворення нащадків і піклування про них батьків, повинно настати у той період індивідуального життя особин, коли за сумою біологічних умов батьки досягають повної сили і здатні прогодувати і захистити підростаючих нащадків.

У ікромечущих видів риб, всі стадії розвитку яких відбуваються у водному середовищі, онтогенез, а також гонадо- і гаметогенез у більшій мірі, ніж у теплокровних, зв'язані з тими або іншими абіотичними чинниками, оскільки у них інтенсивність процесів обміну речовин і діяльність залоз внутрішньої секреції залежить, від тієї чи іншої температури води та інших чинників. Тому і нейрогуморальна регуляторна система є наче б «відкритою системою», діяльність якої знаходиться у більшій залежності від безпосереднього впливу умов існування, ніж у гомойотермних тварин. Основні біохімічні та фізіологічні процеси, які зв'язані з розвитком, ростом, обміном речовин і розмноженням риб, узагальнюються і контролюються у більшій чи меншій мірі гормонами.

Однак, ендокринний контроль риб, які розмножуються щорічно, повинен у значній мірі відрізнятися від ендокринного контролю у ссавців, які мають досить складний статевий цикл. Існує інформація про те, що до цього часу жоден дослідник не зміг добитися тривалого росту ооцитів у пойкилотермних тварин від первинних овоцитів до повністю розвиненої яйцеклітини за допомогою фолікул-стимулюючого гормону. Порівняно з іншими хребетними тваринами у риб розвивається значна кількість статевих клітин. Коефіцієнт зрілості, який характеризується відношенням маси статевих клітин до маси тіла, що виражений у відсотках, становить у різних видів риб перед ікрометанням у середньому біля 20%. У овоцитах, що розвиваються, накопичується велика кількість поживних речовин. У видів з осінньо-зимовими термінами накопичення поживних речовин в овоцитах, процес гаметогенезу і, зокрема, період інтенсивного вітелогенезу, має тривалий проміжок часу, який визначається шістьма місяцями. Вказані особливості розвитку статевих клітин у риб, зв'язані з накопиченням значної кількості поживних речовин в овоцитах, що розвиваються, з великою плодючістю, з тривалим періодом вітелогенезу, адекватно умовам існування, а саме впливу пресу хижаків, холонокровності, морфо-екологічними особливостями всіх періодів онтогенезу тощо. Тривалість перебігу окремих етапів і періодів онтогенезу, різночасовість розвитку органів, систем органів і всього організму в цілому тісно зв'язані екологією окремих видів в цілому і з багатьма екологічними чинниками, які впливають на характер перебігу цих процесів.

Встановлено, що багато факторів середовища абіотичних та біотичних складових можуть впливати на специфіку й інтенсивність обміну речовин як у самиць, так і у самців, зміна якого, у свою чергу, приводить до зміни корелятивних співвідношень в темпі розвитку окремих органів, впливає на екстер'єрні особливості особин у зв'язку з різночасовістю розвитку організму, його масонакопичення і лінійного

росту зі швидкістю розвитку окремих органів і в першу чергу статевих залоз.

Отже, початок функціонування відтворювальної системи у риб переміщується на різні етапи й періоди онтогенезу і є одним із способів адаптації особин до різних умов існування. Початок функціонування статевої залози, тобто часу першого нересту риб, спостерігається, зазвичай, на початку періоду дорослого організму, або статева стиглість може зміщуватися на більш ранні або більш пізні етапи і періоди індивідуального розвитку. Інколи статеві залози починає функціонувати у особин вже в мальковий період. У деяких випадках відбувається затримка у темпі розвитку гонад, а початок функціонування відтворювальної системи, тобто перше розмноження особин спостерігається в середині періоду дорослого організму, і на кінець, статева зрілість може наставати досить пізно. Слід зазначити, що у особин з пізнім настанням статевої стиглості значно подовжується тривалість життя плідників у популяціях, порівняно з самицями і самцями з ранньою статевою стиглістю, з раннім досягненням термінів першого нересту.

Таким чином, у більшості випадків у різних популяцій видів риб з широким ареалом відсутні прямі зв'язки між темпом росту і віком особин, із швидкістю розвитку і початком функціонування відтворювальної системи. Зазвичай, у більшості риб спостерігається інтенсивний лінійний приріст в ювенільний період, а інтенсивний приріст маси – в період дорослого організму. В період переважання відносного приросту маси особин по відношенню до їх довжини, коли відбувається начеб-то «перехрест» цих величин, настає статеві стиглість у риб, тобто спостерігається перший нерест. Між тим біологічні показники росту риб піддаються великим змінам як у окремих видів, які населяють різні зони ареалу, а саме в центрі і на його південній і північній межах, так і у різних екологічних форм. Все це приводить у ряді випадків до неодноразовості і розходження в швидкості росту маси тіла і лінійного росту, темпі розвитку репродуктивної системи. Темп розвитку відтворювальної системи у риб

тісним чином зв'язаний з рівнем і характером метаболізму в особин у зв'язку з різними умовами існування.

Зміна в характері і рівні обміну речовин викликає ту чи іншу різночасовість у розвитку всього організму – його рості, формі тіла, і швидкості настання статевої стиглості, яка зв'язується з початком функціонування статевих залоз, тобто з першим нерестом.

Зміна швидкості розвитку відтворювальної системи і часу досягнення статевої зрілості зв'язано з різночасовістю розвитку всього організму і окремих органів. Тому початок функціонування статевих залоз може бути приурочено до того або іншого етапу і періоду індивідуального розвитку.

При цьому всі зміни є реакцією організму на зміну умов існування і одним із способів адаптації особин до різних умов середовища. Віку статевого визрівання присутня різна індивідуальна мінливість. У окремих популяцій за зміни умов існування відсоток визріваючих самиць, які відносяться до різних поколінь, має дещо змінюватися, тобто спостерігається різна швидкість настання статевої стиглості. У ранніх вікових груп, що у деяких випадках суттєво впливає на структуру всього нерестового стада, значно змінюючи величину поповнення і залишку. Всі ці зміни швидкості настання статевої стиглості у особин і окремих популяціях за відносно стабільних умов їх існування має певний розмах варіабельності і спостерігається пряма залежність статевої стиглості від умов існування, яка зв'язана, досить часто, з темпом росту особин, то у виду в цілому зміни у термінах настання статевої стиглості мають більш складний характер, який зв'язаний із специфікою розвитку всього організму і відтворювальної системи. Зміни у тривалості розвитку статевих залоз у самок зв'язані з подовженням або скороченням термінів проходження II стадії стиглості яєчників, періоду протоплазматичного розвитку овоцитів, кінцеві фази якого характеризуються овоцитами у фазі одношарового фолікула. Прискорення або уповільнення швидкості розвитку статевих залоз у самиць, які досягли терміну першого нересту,

припадає в основному на період превітелогенезу. У зв'язку з різним темпом досягнення термінів статевої стиглості змінюється і структура популяцій: за раннього настання статевої стиглості нерестова частина популяції складається з молодших вікових груп, граничний вік життя у таких популяціях невеликий. У більшості випадків це другий тип нерестової популяції, коли залишок менше поповнення. За пізнього настання статевої стиглості у особин нерестова частина популяції складається з великої кількості різновікових поколінь – це третій тип нерестової популяції, коли залишок переважає над поповненням. Особини у таких популяціях приймають участь у розмноженні багато разів протягом всього життя. Граничний вік життя плідників у таких популяціях досить великий. Природно, що швидкість відтворення популяцій з раннім терміном настання статевої стиглості у особин з коротким віковим рядом нерестової частини популяції і тривалим життям особин, значно вище, ніж у популяцій з пізнім терміном настання статевої стиглості у особин, з розтягненим і великовіковим складом плідників у статевозрілій частині популяції, з відносно тривалим періодом життя особин в таких популяціях. У зв'язку з глибокими і незворотними змінами умов існування, популяції першого типу виявляються менш вразливими і досить швидко відновлюють свою чисельність.

Популяція другого типу, не дивлячись на велику стійкість до короткочасних змін умов існування, дуже важко і протягом тривалого часу відновлюють свою чисельність за тривалих несприятливих умов існування, і у тому числі необхідних для перебігу всіх ланок репродуктивного циклу.

Особливості розвитку ооцитів у риб до настання термінів першого ікрометання – теоретична складова яка значною мірою визначає технологію відтворення в штучних умовах, що є вагомою складовою рибництва.

В іхтіологічній літературі досить поширена інформація про різний час настання у риб статевої стиглості. Зміни у тривалості проходження стадії стиглості статевих залоз у самиць в період досягнення термінів

першого нересту припадає на початкові стадії розвитку гонад (I і II). Відомо також і те, що тривалість ювенільного періоду досить різна не лише у різних видів риби, але вона достатньо схильна до стійких змін у одного і того ж виду, поширеного у водоймах різних широт з різним гідрологічним режимом. У зв'язку з цим серед прісноводних костистих риби можна виділити скороспілі і пізньоспілі популяції певних видів. Виходячи з цього, в інтересах рибництва тривалість цього процесу можна змінити.

Вважають, що управління онтогенезом у риби в рибогосподарських цілях, очевидно, буде полягати у створенні оптимальних умов для кожної фази розвитку, а також у зміні режиму розвитку, у прискоренні або, навпаки, уповільненні його, збільшенні або, навпаки, скороченні тривалості тієї чи іншої фази, а звідси і в зміні типу і характеру всього життєвого циклу.

Отже, вивчення специфіки перебігу стадій стиглості статевих залоз і особливостей розвитку ооцитів у риби в період настання часу першого ікрометання має не лише велике теоретичне, але й практичне значення.

Дослідженнями Б. В. Кошелєва встановлено, що у різних видів риби у зв'язку зі зміною умов існування спостерігаються значні зміни у тривалості проходження періоду протоплазматичного росту ооцитів. Ці фази стиглості ооцитів характерні для II стадії стиглості статевих залоз. Саме в цей період розвитку статевих клітин відбуваються найбільш суттєві зміни в ядерно-плазмових співвідношеннях в овоциті, що розвивається. Ці зміни є попередниками наступного періоду, зв'язаного з накопиченням поживних речовин в овоцитах.

В процесі ово- і сперматогенезу є різні періоди, протягом яких можуть відбуватися тривалі затримки у розвитку статевих залоз у самців і самиць. Затримки у розвитку статевих клітин у самиць відмічалось після анатомічної диференціації гонад, що характеризувалося завершенням формування яйценосних пластинок, в яких овоцити знаходилися на різних фазах стиглості періоду протоплазматичного росту. Саме в цей період у

самиць лососевих можливі тривалі затримки у розвитку відтворювальної системи, які припадають на період превітеллогенезу аж до початку трофоплазматичного росту ооцитів. У самців лососевих риб розглянуті затримки можуть відбуватися в той період розвитку гонад, котрий характеризується збільшенням числа статевих клітин у сім'янику і продовжується анатомічною диференціацією, а саме формування ампул до цитологічної диференціації сім'яника.

Тривалі зміни у статевих циклах у риб припадають на період протоплазматичного росту ооцитів як у особин за досягнення термінів першого ікрометання, так і у плідників в період дорослого організму.

Зміни у швидкості розвитку гонад, які пов'язані з тривалістю перебігу фази протоплазматичного росту ооцитів (превітеллогенезу), приводять до збільшення або зниження часу віку настання статевої стиглості, тобто до утворення швидкоспілих або пізньоспілих форм.

Різна швидкість настання статевої стиглості має великий вплив на вікову структуру популяції, змінюючи співвідношення поповнення і залишку, початок розмноження особин, тривалість життя, кількість статевих циклів, а це, у свою чергу, без сумніву, змінює (збільшує чи зменшує) швидкість відтворення окремих популяцій. Порівняльний аналіз специфіки перебігу окремих стадій стиглості статевих залоз у риб, які досягли термінів першого нересту і розмножуються повторно, показав, що найбільш тривалі зміни у тривалості періоду протоплазматичного росту, а це II стадія стиглості статевих залоз, відмічені у період досягнення термінів першого нересту. У плідників, які розмножуються другий, третій і наступні рази, ці зміни у тривалості перебігу періоду протоплазматичного росту піддаються менш значним коливанням. Взагалі тривалість II стадії стиглості гонад у самок, що розмножуються повторно, значно скорочена порівняно з II стадією у особин в період досягнення термінів першого ікрометання.

Для забезпечення нормального і ритмічного функціонування відтворювальної системи також необхідні певні енергетичні резерви в

організмі, які б могли бути своєчасно мобілізовані для накопичення значної кількості запасних поживних речовин в овоцитах, що розвиваються. Особи в період досягнення термінів першого ікрометання для накопичення резервних поживних речовин необхідно значно більше часу, ніж дорослим плідникам з режимом розмноження, який вже сформувався та встановився раніше. Тому у особин одного й того ж виду, які населяють водойми різних широт в межах ареалу, спостерігаються більш суттєві зміни у тривалості II стадії стиглості статевих залоз, або іншими словами тривалості періоду превітеллогенезу у ювенальних особин, у яких розглядаєма стадія розтягується на декілька років, ніж у плідників за повторних статевих циклів. Тривалість II стадії у певних видів риб за щорічного нересту зростає на один або декілька місяців.

Якісні та кількісні критерії обміну речовин в організмі риб безсумнівно впливають на їх ріст та розвиток. Виходячи з цього, суттєвий інтерес викликає зв'язок обміну речовин зі швидкістю розвитку статевих залоз у риб.

Розвиток статевої залози – це процес, перебіг якого відбувається у єдності зовнішнього і внутрішнього, який залежить як від попереднього стану, так і від тих умов, у яких знаходиться організм у процесі вистигання статевих залоз, розвиток яких нерозривно зв'язаний з загальним обміном організму.

У зв'язку з цим при розробленні теоретичних аспектів рибництва велика увага приділяється дослідженню обміну речовин, встановленню взаємозв'язків між специфікою обміну речовин у риб і початком функціонування репродуктивної системи. Виявлена залежність між плодючістю і швидкістю розвитку яєчників, відмічена фізіологічна неоднорідність окремих поколінь, яка впливає на темп вистигання особин в популяціях, встановлено тісний взаємозв'язок між віком плідників і якістю статевих продуктів, а також зареєстрована специфіка обміну речовин у окремих видів і своєрідність характеру метаболізму у риб з

різною біологією у зв'язку з розвитком статевих залоз. Всі ці та інші дослідження розширюють нашу уяву щодо фізіологічних механізмів зміни швидкості і послідовності перебігу окремих етапів у розвитку риб і темпі розвитку окремих органів протягом всього онтогенезу.

Слід зазначити, що у риб період накопичення запасних поживних речовин в овоцитах є досить тривалим і напруженим періодом у розвитку статевої залози і особин в цілому, оскільки з ікрою в період нересту «втрачається» біля 25% маси тіла, що об'єктивно - маса статевих залоз відносно маси тіла становить біля 15-25%. Якщо в статевих клітинах, що розвиваються, як правило, протягом тривалого часу, який складає біля 4-6 місяців, накопичується велика кількість запасних поживних речовин, то природно, що для здійснення процесу вітелогенезу необхідні великі енергетичні витрати з боку материнського організму. У зв'язку з цим в організмі повинні бути відповідні резерви, які б могли бути спрямовані на розвиток великої кількості ооцитів у статевої залозі, особливо у особин в період досягнення термінів першого ікрометання. У деяких видів риб, в міру надходження поживних речовин, відбувається паралельний розвиток всього організму, що супроводжується збільшенням маси та лінійних розмірів статевих залоз. Одночасно в яйцеклітинах відбувається інтенсивне накопичення поживних речовин. У інших видів риб спочатку відбувається інтенсивний лінійний і особливо ріст маси самиць, і лише після накопичення певних енергетичних резервів починається досить швидкий розвиток ооцитів, який зв'язаний з проходженням періоду трофоплазматичного росту. Якщо за якихось причин знижується рівень і швидкість обміну речовин, то не відбувається накопичення резервних речовин в овоцитах, які розвиваються, і спостерігається затримка в їх розвитку на фазах превітелогенезу. Однак великих енергетичних витрат вимагає не лише розвиток овоцитів, але й сам процес розмноження особливо у видів, які починають переднерестову міграцію далеко від місць ікрометання. У цьому плані досить цікавими є спостереження за нерестом морського менька, самиці якого після ікрометання деякий час знаходяться

у стані спокою, потім починається період інтенсивної годівлі, а через деякий час вони знову виметують чергову порцію стиглих ікринок. На відміну від видів риб з асинхронним ростом ооцитів і порційним типом ікрометання, у морського менька тривалий нерестовий період забезпечується не одночасною, а переривистою овуляцією якоїсь частки ооцитів, яка синхронно розвивається, і які знаходяться на завершальних і однакових фазах періоду вітелогенезу.

Отже, всі зміни умов існування тісним чином зв'язані зі зміною фізіологічного стану особин і у першу чергу, зі зміною обміну речовин, що є пристосуванням організму до різних умов існування. Ці закономірності дають змогу зрозуміти зміни, які відбуваються у швидкості розвитку окремих органів в онтогенезі, розвиток яких може інколи відбуватися з різною швидкістю, змінюючи процес системогенезу.

Багатовіковий досвід людства відносно взаємозв'язку між якістю плідників і нащадків загальновідомий. Одночасно з цим характер впливу і механізм процесу вимагає певного тлумачення і теоретичного обґрунтування.

У процесі формування промислового стада риб та розроблення методів штучного відтворення цінних видів риб досить важливим є питання щодо взаємозв'язку між якістю батьків і якістю отриманих від них нащадків, а також питання щодо впливу їх життестійкості на формування наступного покоління риби. Існує інформація щодо впливу віку плідників на якість нащадків, згідно якої від середньовікових плідників отримують кращих за якістю нащадків. Поряд з цим відомо, що самки форелі, які характеризуються високим рівнем обміну речовин, продукують нащадків також з найкращими показниками метаболічних процесів і інтенсивним ростом, особливо на ранніх етапах життя.

Між тим експериментально доведено, що личинки тарані і ляща з більшою швидкістю ембріонального розвитку характеризувались більш низькою життестійкістю. Це пов'язують з тим, що швидкість розвитку до певної міри характеризує швидкість обміну речовин у ембріонів і загальні

процеси життєдіяльності, які визначають якість даного потомства. Тому зрозумілим стає те, що у личинок, які не отримують їжі ззовні, тривалість життя буде в загальному меншою у тих, які характеризувались підвищеною швидкістю розвитку. Для самиці чотирирічної тарані, які характеризувалась найбільш інтенсивним ростом, голодуючі личинки виявились найменш життєстійкими, а у самиці ляща семирічного віку з модальним приростом виявились найменш життєстійкими личинки. Припускають, що ці зв'язки можна розуміти так, що чотирирічні самиці тарані із швидким ростом і семирічні самиці ляща з середнім ростом характеризувались найкращим обміном речовин, який і передали своїм нащадкам. Однак останні завдяки інтенсивному обміну речовин і розвивались, і закінчували своє існування за умов голодування значно швидше, ніж личинки, які отримали у спадок гірший обмін.

Особливої уваги заслуговують дані щодо впливу вмісту жиру у м'язах і на внутрішніх органах риб на життєстійкість личинок. Виявилось, що у самок ляща із збільшенням кількості жиру у м'язах і на внутрішніх органах життєстійкість личинок, які живились, в середньому зростала. У тарані, навпаки життєстійкість личинок від самиць з відносно більшим вмістом жиру у м'язах і на внутрішніх органах була меншою. Однак звертає увагу той факт, що вміст жиру у самиць ляща перевищував у 3-4 рази, ніж у тарані. Це свідчить, що жировий обмін у цих видів риб відбувається по-різному. Вважають, про те, що самці ляща на період розмноження необхідно мати більше запасного жиру, ніж самці тарані. Тому, очевидно, вміст жиру у ляща у більшій мірі відображує конституціональні властивості самиць, а звідси і життєстійкість личинок у них позитивно зв'язана з кількістю жиру у самиць. На відміну від ляща, у самиць тарані великий залишок жиру після вітелогенезу і зимівлі може означати, очевидно, порушення жирового обміну, що може свідчити про гірші конституційні властивості самиці, тому і життєстійкість личинок від таких самиць виявилась низькою.

Вивчення впливу віку на якість нащадків показало, що вік самиць впливає на ступінь заплідненості ікри і виживаність ембріонів. Найкращий результат дають самиці у розквіті життєвих сил, у стиглому віці (чотирьох - шестирічного віку), гірший – молоді самиці трьохрічного віку і найгірший – старі самиці семи-восьми років. Вік самців також впливає на запліднюваність ікри і виживаність ембріонів, але цей вплив не дуже великий. Між тим виявлено, що запліднення ікри і виживаність ембріонів у зріловікових самців чотирьох - п'яти років краще, ніж у молодих двох – трьох років і старих у віці шести-семи років.

За різного віку підбору плідників з метою штучного осіменіння з подальшим заплідненням ікри найкращий результат з запліднення ікри і виживаності ембріонів дає поєднання статевостиглих самиць і самців між собою, найгірший – поєднання старих плідників з молодими і між собою. Застосування зріловікових плідників у поєднанні з молодими і старшими плідниками покращує результат запліднення ікри і виживаності ембріонів порівняно з найгіршими поєднаннями.

Між тим доведено, що за різних вікових поєднань плідників по мірі розвитку нащадків відносна сила впливу віку плідників на виживаність нащадків в дослідних умовах поступово слабшала за відносного зростання впливу чинників середовища.

В ланцюгу робіт з розведення риб вагомою складовою є об'єктивне прогнозування впливу швидкості росту плідників на виживаність і чисельність нащадків у риб.

У більшості видів риб показники якості ікринок із збільшенням швидкості росту і плодючості самок знижуються. Між тим розмірам, масі і жирності ікринок надається виключно важливе вирішальне значення для виживання поколінь риб, оскільки вони визначають величину запасу поживної речовини в найбільш вирішальний період життя поколінь – період змішаного живлення личинок. У зв'язку з цим важливим є зв'язок між цими показниками якості ікринок і виживаністю нащадків.

Експериментальним шляхом встановлено, що тривалий період виживання голодуючих личинок, виведених із крупних і більш важких ікринок, не завжди свідчить про те, що такі ікринки є найбільш високоякісними. Тривалість життя голодуючих личинок незалежно від розмірів ікринок, з яких вони отримані, зв'язана негативним зв'язком з інтенсивністю обміну речовин. Скоріш гинуть ті з них, які мають кращий обмін, тому без їжі вони швидше витрачають запаси енергетичних речовин в тілі. Личинки, які швидше гинули за голодування, можуть виявитися за умов нормального живлення більш високоякісними, ніж ті, що тривалий час живуть без їжі.

Значно більш тісний взаємозв'язок встановлено між виживаністю личинок тарані і ляща і вмістом загального азоту, вуглеводів, кальцію і жиру в ікринках. Тривалість життя голодуючих личинок обох видів риб по мірі збільшення вмісту загального азоту в ікринках значно знижувалась, а із збільшенням вмісту вуглеводів і кальцію – в загальному зростала.

Аналогічний зв'язок із вмістом жиру в ікринках за характером був майже такий. У личинок, які живились, виживаність була найвищою за середнього вмісту в ікринках загального азоту, вуглеводів і жиру. Такий же зв'язок виявляється у виживаності личинок тарані з вмістом кальцію, а у ляща з зростанням кальцію виживаність дещо збільшувалась.

Про значення розмірів ікринок для виживання риб на ранніх етапах розвитку в літературі існують різні точки зору. Проте не виключено, що у деяких дослідах, які показали кращу виживаність нащадків із крупних ікринок, останні були отримані від зріловікових самок, які, як відомо, дають кращих нащадків. Інші автори, які вивчали вплив віку плідників на виживаність нащадків у риб, вважають, що величина ікринок не може слугувати показником їх життєздатності. Остання на думку цих вчених залежить від більш глибоких властивостей і не лише (і, може бути, не стільки) від величини запасу енергетичних і пластичних речовин в ікринці, але й від біохімічних і фізіологічних процесів, які забезпечують обмін і морфогенез ембріону, що розвивається. А величина, маса і жирність

ікринок є лише слабким відображенням цих властивостей. Виключенням можуть бути лише випадки, які досить характерні, коли вони забезпечують гідростатичні властивості пелагічних ікринок певних видів риб.

Надавати вирішальне значення масі і жирності ікринок у виживанні покоління, яке визначається в період змішаного живлення, значить не визнавати адаптивне значення швидкості росту плідників і величини плодючості. Адже логічним є те, що збільшення швидкості росту самок і разом з нею зростання їх плодючості є адаптивною відповіддю на покращення умов існування популяцій, які повинні вести до збільшення чисельності, а відповідно і до поліпшення якості статевих продуктів і зростання життєстійкості нащадків. Проте, як показують експериментальні дослідження, у багатьох видів риб із збільшенням росту і плодючості зменшується і величина, і маса, і жирність ікринок, а разом з цим – і тривалість життя личинок за голодування. Тобто, якщо ці якості ікринок дійсно мають велике значення для виживання нащадків, то у даному випадку їх зміни повинні вести не до збільшення, а до зменшення їх чисельності. В дійсності ж із зростанням швидкості росту плідників і їх плодючості відбувається одночасно і покращення якості статевих продуктів і збільшення життєстійкості нащадків.

Це пояснюється багатьма факторами і перш за все, необхідно відмітити, що фізіологічні властивості плідників передаються нащадкам. Встановлено, що самки осетра, форелі, коропа, ляща, тарані, маринки та інших, які характеризуються кращим обміном, демонстрували більшу життєздатність і виживаність. Разом з тим виявилось, що інтенсивність обміну може зростати із збільшенням приросту тіла. Адже на коропі показано, що швидкість росту самиць також передається нащадкам. Багаторічний відбір кращої молоді райдужної форелі від кращих за ростом, плодючістю і якістю статевих продуктів плідників привів до суттєвого зростання швидкості росту риб і прискорення вистигання, збільшення плодючості і виживаності.

Розглянемо більш детально питання щодо впливу швидкості росту плідників риб на виживаність їх нащадків на ранніх етапах постембріонального розвитку. З цього приводу існує досить широка інформація, отримана на багатьох видах риб. Ікра від тугорослої самки ляща виявилась більш чутливою до високої температури в період інкубації і дала більш високий відхід, ніж ікра, отримана від самиць з гарним ростом. Спеціальними дослідженнями на тарані встановлено, що із зростанням приросту самиць виживаність личинок, які живились, збільшувалась, а тривалість життя голодуючих, навпаки – зменшилась, що пов'язано з кращим обміном речовин.

Самиці судака віком від 3 до 5 років, які мали більший розмір, дали зародків з кращою виживаністю і з більшою інтенсивністю росту, ніж тугорослі самиці того ж віку.

Узагальнюючи ці та інші багаточисельні дані, вчені дійшли висновку про те, що виживаність мальків, які народились від швидкоростучих самок, вище, ніж від тугорослих самиць.

Важливим є також питання щодо існування взаємозв'язку між швидкістю росту плідників і чисельністю їх нащадків. У цілому виявилось, що плідники, які характеризувались більш високим ростом, давали загалом і більше нащадків.

2.4 Еколого – фізіологічні основи природного та штучного відтворення риб.

На відміну від теплокровних диких та домашніх тварин і птахів, розведення риб досить специфічне, що обумовлено їх видовою різноманітністю, яке поєднується з виключно високою значимістю абіотичних, біотичних і антропогенних факторів. При цьому перша і друга група факторів можуть впливати на риб безпосередньо, а третя група – виробничі фактори, можуть діяти як безпосередньо так і опосередковано через зміни кількісних і як наслідок, якісних характеристик умов існування, розмноження та розведення риб. Нажаль об'єктивна реальність

свідчить про те, що інтенсивність впливу антропогенних факторів зберігає тенденцію підвищення, що обумовлено нарощенням господарської діяльності людини у регіональних і планетарних масштабах. Змінюється гідрологічні режими, фізико – хімічні показники континентальних і морських вод, що об'єктивно негативно впливає на видовий склад, чисельність і біомасу гідробіонтів і зокрема риб.

При цьому необхідно враховувати той факт, що критерії екологічної пластичності певного виду риб, необхідно диференціювати в зв'язку з відповідним життєвим циклами. При такому підході стає наочним, що процес розмноження риб характеризується достатньо вузькою екологічною пластичністю і є виключно консервативним, що типово для переважної більшості цінних видів риб. Розглянута біологічна особливість знаходить своє фактичне відображення в динаміці чисельності популяцій риб, коли порушується екологія розмноження, і як наслідок в окремі роки з'являються маловрожайні покоління. Так, випадіння певних видів риб із промислу відбувається протягом досить тривалого часу. Після чого їде ряд низьковрожайних поколінь молоді, причому кожне наступне покоління нижче урожайності попереднього. За умов збереження такої тенденції в часі і просторі перспектива достатньо негативна, а саме повне припинення розмноження і зникнення виду не тільки з промислу, а і складу іхтіофауни відповідної акваторії.

За таких умов рибогосподарське значення акваторії може бути збережено за умови обґрунтованих робіт з реакліматизації у поєднанні з раціональною експлуатацією водойми за принципом пасовищної аквакультури, що знайшло своє втілення в практиці сучасного світового рибництва.

Проте, згадана практика збереження рибогосподарського значення водойм, змогла стати реальністю тільки тому, що були розроблені теоретичні основи штучного риборозведення і вирощування життєстійкого рибопосадкового матеріалу який використовується в якості інтродуцентів для цілеспрямованого формування іхтіофауни природних і штучних

акваторій за умови збереження туводної іхтіофауни.

Повертаючись до специфічних особливостей розмноження кожного виду доцільно розглянути цей процес в адаптаційному плані. Специфічність або видоспецифічні особливості цього процесу не що інше, як пристосування до певних умов розмноження і розвитку молоді, забезпечуючих циклічність поповнення, що необхідно для збереження виду і підтримання чисельності його популяцій в ареалі.

Чисельність поповнення, його якісні параметри залежать від якості нерестової популяції, умов ембріогенезу і раннього постембріогенезу.

Розмноження риб має свої специфічні особливості, характерні для водних тварин, і обумовлені життям у воді, що необхідно враховувати при розведенні. Одночасно з цим, на відміну від теплокровних тварин, що мешкають у воді, у абсолютної більшості риб запліднення яйцеклітин проходить поза межами материнського організму, а саме в зовнішньому середовищі. Яйцеклітини і сперматозоїди до настання запліднення певний час знаходяться у воді, поза особинами – плідниками, де і відбувається проникнення сперматозоїдів в яйцеклітину і формування зиготи, що і свідчить про факт запліднення.

Виходячи з викладеного, зрозуміло, що фактори середовища безпосередньо впливають на процес розмноження в природних умовах, маючи провідне значення в процесі розведення риб. При цьому доцільно пам'ятати, що нерест є виключно ваговою складовою відтворення, але це своєрідний фінал, якому передуює процес формування відтворної системи. Тривалість цього процесу і якість статевих продуктів залежить не тільки від видоспецифічних особливостей, тут вагоме значення набувають абіотичні і біотичні фактори середовища, рівень їх залежності від антропогенних чинників.

Для одержання повноцінних статевих продуктів, які формуються у відповідних статевих залозах, необхідно володіти інформацією відносно процесу, перебіг якого відбувається в статевих залозах до досягнення статевої стиглості.

I стадія – статевозрілі (ювенальні) молоді особини. Статеві залози мають вигляд тонких прозорих тяжів, які прилягають до стінок порожнини тіла. Статеві клітини самиць можуть бути представлені оогоніями, або молодими овоцитами періоду протоплазматичного росту, статеві клітини самців представлені сперматогоніями.

Овогонії, або первинні статеві клітини самиць утворюються із зачаткового епітелію протягом всього життя. Ці клітини округлої форми і невеликих розмірів, що не дає можливості виявити їх візуально. Для цього виготовляють гістологічні препарати і за великого збільшення розглядають під мікроскопом. Вони прозорі, мають відносно крупне ядро, оточене тонким шаром протоплазми (рис. 2.1., 2.2).

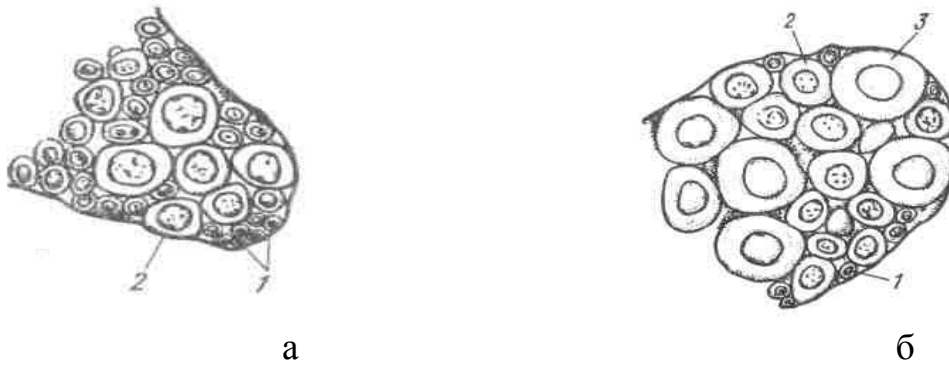


Рис. 2.1. - Ділянки яєчників I (а) і II (б) стадії зрілості:

1 - овогонії; 2 - овоцити початку протоплазматичного росту; 3 - овоцити кінця протоплазматичного росту

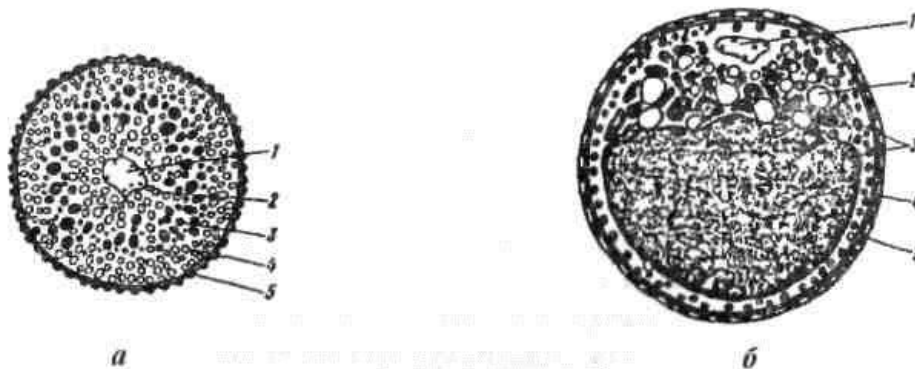


Рис. 2.2. - Ооцити з яєчників III (а) і IV (б) стадії зрілості: 1 - ядро; 2 - каплі жиру; 3 – жовток; 4 - вакуолі; 5 - оболонка ооцита.

Овогонії розвиваються і діляться, що веде до збільшення їх кількості. Цей період в розвитку статевих клітин отримав назву періоду поділу овогоній. Після цього частина овогоній припиняє процес поділу, проходить період перетворень в ядрі (так званого сенаптенного шляху) і починають збільшуватись в розмірах (ріст). Статеві клітини періоду росту мають назву овоцитів. Ріст молодих овоцитів відбувається за рахунок збільшення кількості протоплазми — цей період їх розвитку називають періодом протоплазматичного, або малого росту (2.3).

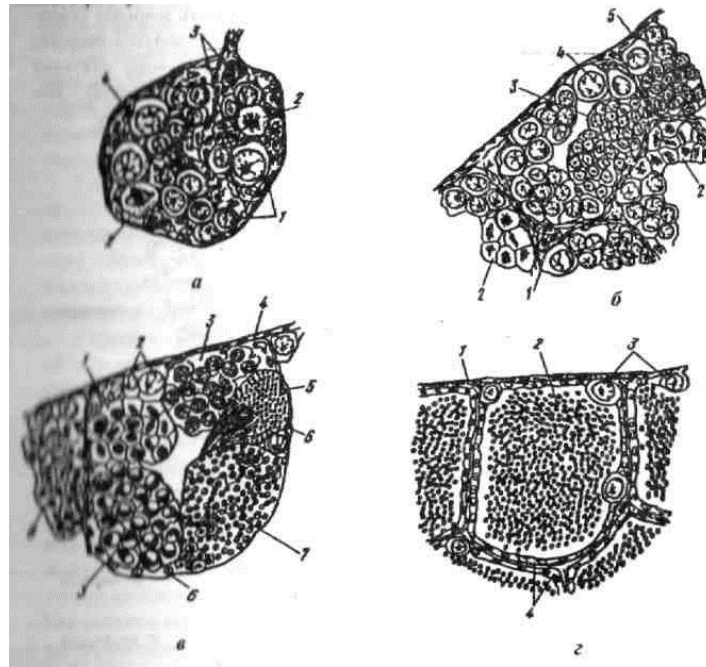


Рис. 2.3. - Поперечний розріз судин сім'яників на різних стадіях зрілості (а - I; б - II; в - III; г - IV стадії): 1 – Кровеносна судина з еритроцитами; 2 - сперматогонія; 3 - поділ сперматогонії; 4 – оболонка сім'яника; 5 - циста з сперматоцитами I порядку; б - циста із зрілими сперматоцитами; 7 - сперматозоїди; 8 - циста із сперматидами; 9 - циста з поділеними сперматоцитами II порядку; 10 - фолікулярний епітелій

Сперматогонії — первинні статеві клітини самців, які утворюються із перитонеального епітелію. Вони присутні у самців в будь-який період року і на будь-якій стадії статевого циклу. Це найбільші клітини в сім'яниках, для

них характерна округла форма і відносно крупне ядро, оточене товстим шаром цитоплазми.

II стадія — дозріваючі особини або особини, в яких проходить розвиток статевих продуктів після нересту. Яєчники прозорі, практично безбарвні. Вздовж проходить велика кровоносна судина, що має відгалуження. В яєчниках деяких риб, зокрема в осетрових, наявна значна кількість жирової тканини. Під час розгляду яєчників при збільшенні добре розрізняються овоцити періоду протоплазматичного росту, які складають основну масу статевих клітин. Значна кількість овоцитів проходить кінцеві фази цього періоду. Вони мають відносно великі розміри за рахунок збільшення ядра і об'єму цитоплазми (2.4).

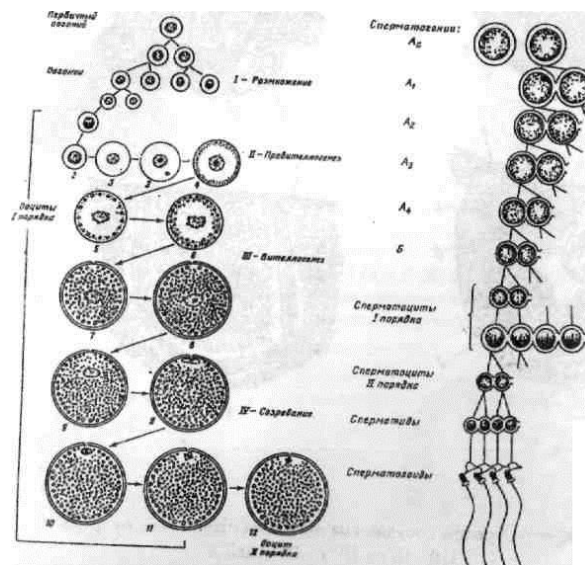


Рис. – 2.4. – Схема овогенезу і сперматогенезу

Окремі овоцити закінчили протоплазматичний ріст і їх уже можна розрізнити неозброєним оком. Навколо овоцитів проходить закладка шару фолікулярних клітин, які утворюються із зародкового епітелія яєчників. Це початок формування фолікулярної оболонки. Паралельно з овоцитами, що пройшли період протоплазматичного росту, (в яєчниках є також овогонії і овоцити початкових фаз періоду малого росту. Ці статеві клітини виступають як резервний фонд, який може бути використаний організмом самок поліциклічних риб (багаторазово нерестуючі протягом життя) після майбутнього нересту в черговому циклі дозрівання статевих продуктів.

Сім'яники представлені округлими тяжами або тонкими нитками сіруватого або біло-рожевого кольору. У прохідних оселедців, лососів та у деяких інших видів риб через сильний розвиток кровоносних судин сім'яники можуть набувати різних відтінків від рожевого до багряно-червоного. Статеві клітини самців представлені сперматогоніями в стані розмноження.

Сперматогонії декілька разів поділяються, при цьому збільшується їх кількість і зменшуються розміри. Таким чином, з кожної початкової крупної сперматогонії формується група більш дрібних сперматогоній, що мають спільну оболонку. Ці групи статевих клітин мають назву цист. Розмноження сперматогоній приводить до збільшення розмірів сім'яника, що супроводжується його помутнінням і втратою прозорості.

III стадія — статеві залози добре розвинені. Яєчники заповнюють половину об'єму черевної порожнини і містять овоцити, видимі неозброєним оком. Овоцити збільшують свої розміри за рахунок зростання об'єму протоплазми і в результаті накопичення трофічних речовин, представлених зернами (гранулами) жовтка і краплинами жиру. Цей період розвитку овоцитів має назву періоду трофоплазматичного, або великого росту. Завершення періоду росту характеризується тим, що овоцити досягають розмірів, які в багато десятків разів перевищують початкові розміри овогоній. Овоцити при цьому втрачають прозорість, мутніють і набувають за рахунок жирових капель і гранул жовтка забарвлення від світло-жовтого з різними відтінками до яскраво-жовтогарячого, що приводить до загальної зміни кольору яєчників. У осетрових завдяки акумуляції у верхньому шарі цитоплазми дрібних гранул бурувато-чорного пігменту овоцити набувають характерного для них темного забарвлення. Крім крапель жиру і гранул жовтка, в овоцитах костистих риб з'являються вакуолі, що містять речовини вуглеводної природи.

На цій стадії проходить формування оболонки овоциту. Спочатку утворюються мікролійки на поверхні овоциту, біля основи яких формується тонкий шар гомогенного, не маючого структури матеріалу, безпосередньо

контактуючого з поверхнею овоциту і на деякій відстані від фолікулярних клітин. При збільшенні накопичення жовткових включень в овоциті формується додатковий шар, що складається із пучків трубчастих структурних елементів. Він розміщується безпосередньо між тонким гомогенним шаром і поверхнею цитоплазми. Після цього внутрішній структурний шар переходить в гомогенний зовнішній і обидва шари утворюють єдину оболонку. У осетрових, кети, салаки, окуня, атлантичних і тихоокеанських оселедців, деяких інших видів риб ця оболонка складається з двох шарів, зовнішнього і внутрішнього. У багатьох інших видів вона, як правило, має тільки один шар. Оболонка пронизана каналцями, в яких лежать ворсинки овоциту. Під мікроскопом на оболонці овоциту видно характерну радіальну почерканість, що утворена найтоншими порами каналців, що і лежить в основі назви — радіально-почеркана оболонка (*zona radiata*). Сама оболонка представлена міжклітинною речовиною, яка пронизана радіальними каналцями, в яких проходять мікрворсинки овоциту. Таким чином овоцит зі сформованою *zona radiata* оточений фолікулярними клітинами, які утворюють фолікулярну оболонку, або фолікулу. Зовнішня поверхня фолікули вкрита сполучною оболонкою. Над *zona radiata* в овоциті ряду видів риб формується іще зовнішня оболонка, яка буває представлена одним шаром гомогенної або ворсинчастої будови. При цьому у різних видів риб відстежуються специфічні особливості. Плітка має ворсисту зовнішню оболонку, у осетрових на поверхні *zona radiata* утворюється друга оболонка, яка складається із радіально розташованих стовпчиків (щільниковий шар). Таку оболонку називають ніздрюватою, драглистою або щільниковою. Для ряду риб характерне утворення наростів на *zona radiata* у вигляді гребенів і ниток. У одних видів риб ці нарости розташовані рівномірно по всій *zona radiata*, а в інших вони розміщуються на локальних ділянках. Особливості будови оболонок овоцитів різних видів риб обумовлені адаптацією ікринки до умов ембріогенезу, які виробились в процесі філогенезу. Так у риби, ікра яких розвивається в товщі води, можливість механічного травмування мінімальна і потрібне максимальне

полегшення ікринок для гарної їх плавучості, овоцити мають дуже просту будову оболонок, представлених лише *zona radiata*, або додаткове покриття зверху дуже тонким гомогенним шаром. У риб, які відкладають ікру на ґрунт і занурені рослини, де вірогідність механічного пошкодження досить висока, овоцити мають *zona radiata* і зовнішню оболонку, якщо ж її немає, то на *zona radiata* існують нарости. Коли яйцеклітина попадає у воду, зовнішня оболонка або нарости набрякають, стають клейкими і виступають в якості специфічного органу, який забезпечує фіксацію ікри на субстраті.

Очевидно, що для третьої стадії стиглості яєчників характерна наявність овоцитів періоду трофоплазматичного росту. Поряд з цим в яєчниках поліциклічних риб присутні статеві клітини резервного фонду, представлені овоцитами і овоцитами періоду протоплазматичного росту.

Сім'яники третьої стадії стиглості значно збільшуються в об'ємі, стають щільними і тугими. На початку стадії їх колір рожево-сірий, а в кінці жовтувато-білий. Сім'яні каналці заповнені цистами і статевими клітинами. Сперматогонії, пройшовши період розмноження на другій стадії стиглості сім'яників, вступають в період росту і трансформуються в сперматоцити першого порядку. Спостерігається деяке збільшення розмірів цих клітин, що супроводжується складними ядерними перетвореннями, які відіграють досить значну роль в спадковості. Після цього чоловічі статеві клітини вступають в період досягання і двічі послідовно діляться. Наслідком поділу є утворення із кожного сперматозоїда першого порядку двох сперматозоїдів другого порядку, а потім чотирьох сперматозоїдів, які відрізняються від початкових меншими розмірами, відносно великим ядром, яке оточене найтоншим шаром цитоплазми. Внаслідок двократного поділу кількість хромосом в сперматидях зменшується в два рази, що тісно пов'язане зі спадковістю. Сперматиди, що утворились, вступають в період формування і поступово перетворюються в зрілі сперматозоїди. Форма головки сперматозоїдів у різних видів риб не однакова. У більшості костистих риб форма головки сперматозоїда кульовидна, яйцевидна, жолудеподібна, у осетрових і у деяких інших видів форма головки паличковидна (рис.2.5).

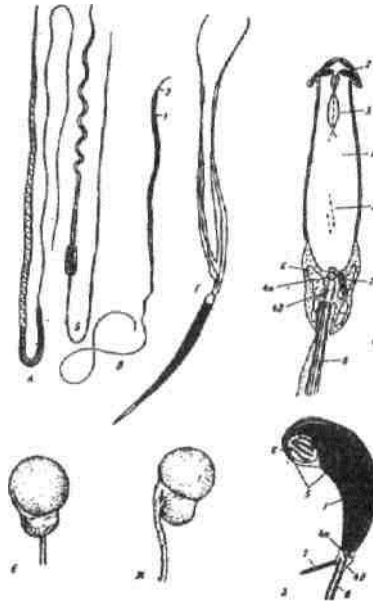


Рис. 2.5.- Сперматозоїди риб:

А - акули (*Spinax niger*); Б - шипуватого скату (*Raja clavata*); В - латимерії; Г - мрогоптеруса (*P. aethiopicus*); Д - севрюги (*A. Stellatus*); Е - псевдорозбори її' *mlorasbora parva*); Ж - очкового гірчака (*Rhodeus ocellatus*); З – австралійського вугря (*Anguilla australis*);

1. головка; 2 — акросома; 3 - внутрішньоядерний канал з акросомними нитками; 4 - центріольний апарат (4 п- проксимальна, 4 д - дистальна центріолі); 5 - субфібрили; 6 - мітохондрії (мітохондральне тільце); 7 – придаток центрионального апарату; 8 – джгутик

Основна маса головки сперматозоїда представлена ядром, у осетрових в передній частині головки знаходиться невелике утворення — акросома, формою нагадуючи шапочку, у інших видів аналогічне утворення відсутнє. До задньої частини голівки прилягає середня частина сперматозоїда, в утворенні якої беруть участь клітинний центр, мітохондрії і сперматиди. Середня частина, в свою чергу, переходить в хвіст, утворений основною ниткою, яка оточена шаром цитоплазми, і вкритий на поверхні плазматичною мембраною. Хвіст забезпечує рухові функції сперматозоїда. Після завершення процесу утворення в цистах сперматозоїдів оболонка цист руйнується, і вони вільно лежать в сім'яному каналі. Сперматозоїди нерухомі в спермійній рідині і набувають здатності руху тільки за контакту з водою.

Це найменші клітини із усіх вихідних статевих клітин, що продукуються сім'яниками.

Підсумовуючи викладене, необхідно акцентувати увагу на тому, що в сім'яниках третьої стадії стиглості спочатку є сперматогонії, сперматоцити першого і другого порядків та сперматиди, а при завершенні стадії з'являються окремі групи зрілих сперматозоїдів.

IV стадія — ікринки великі, практично повністю досягли відповідних розмірів і маси і займають більшу частину порожнини тіла. Колір яєчників у різних видів варіює в широких межах. Зазвичай він жовто-жовтогарячий, а в осетрових риб сірий, або практично чорний, що пов'язано зі ступенем пігментації овоцитів. Навіть у самок одного виду риб колір яєчників може бути різним. В яєчниках є овоцити, які закінчили трофоплазматичний ріст і готові до овуляції при ікрометанні в період нересту. В яєчниках розглядаємої стадії деяких видів риб поряд з цими статевими клітинами є також овогонії і овоцити протоплазматичного росту, що складають своєрідний резервний фонд. Овоцити, які закінчили трофоплазматичний ріст і досягли характерних розмірів для ікринок даного виду риб, вступають в період досягання, а саме в період, що завершує розвиток статевих клітин. Характерною діагностичною ознакою цього явища є зміщення ядра овоцита до мікропіле. Костисті риби мають одне мікропіле, в осетрових мікропіле декілька. Мікропіле являє собою канал, який пронизує *zona radiata*, а також драглисту оболонку, якщо вона є в овоцита. Цей канал має форму лійкоподібного заглиблення на поверхні оболонки (оболонок), яке закінчується коротким кінцевим каналцем, що відкривається в цитоплазму в середині *zona radiata*. Зміщення ядра в овоциті приводить до полярності розміщення ядра і жовтка, на одному полюсі — анімальному — ядро і основна маса цитоплазми, на другому — вегетативному — жовток. В подальшому повне або часткове злиття жовтка з жиром надає прозорості овоцитам (рис. 2.6.).

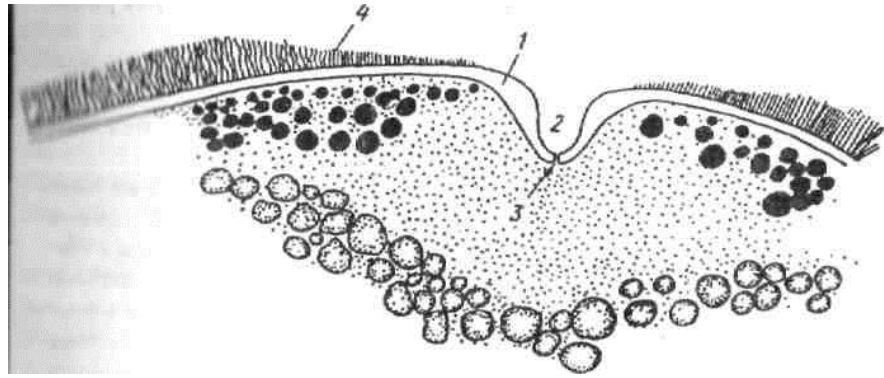


Рис. 2.6. - Мікропіле зрілого ооциту великоротого буфало:

1 - воронка ооциту; 2 - воронка мікропіле; 3 - каналець мікропіле;
4 - хоріон.

Сім'яники на четвертій стадії зрілості досягають найбільшої величини, набувають молочно-білого кольору, і в них завершується сперматогенез. В сім'яних каналцях статевих залоз містяться зрілі сперматозоїди, що вийшли з цист. При цьому в сім'яниках зберігається запасний фонд статевих клітин, представлених сперматогоніями. При пальпуванні черевця риби із генітального отвору з'являються краплини сперми, що мають консистенцію густої сметани.

V стадія — статеві продукти текучі і йде нерест риби. При обережному пальпуванні черевця риби ікра і сперма вільно витікають із генітального отвору. Цією стадією завершується процес підготовки овоцитів до запліднення. В овоцитів осетрових риб ядерця ядра розчиняються, а його оболонка набуває складчастості на вегетативній стороні, через яку каріоплазма частково виходить в цитоплазму. В цій частині овоциту утворюється велика лакуна, яка заповнена матеріалом, що не містить жовткових гранул. Ядро стрімко скорочується в розмірі, плазма в значній мірі змішується з цитоплазмою, а незначна її частина представлена острівцями, що збереглися, і які створюють своєрідну розлогу сітку. Після завершення цього процесу — оболонка ядра розчиняється і розпочинається мейотичний поділ. Процес завершується звільненням овоцитів від фолікулярної і сполучнотканинної оболонок. Фолікули розриваються, і овоцити у більшості видів риби випадають в порожнину яєчників, а в

лососевих і осетрових, котрі мають незамкнені яєчники — в порожнину тіла.

Розрив фолікул і вихід в порожнину яєчників або тіла (овуляція) у одних видів риб протікає синхронно, а в інших цей процес розтягнутий в часі. Фолікули, що лопнули, залишаються в яєчниках, де з часом вони резорбуються. В яєчниках поліциклічних риб окрім тріснувших фолікул, містяться статеві клітини резервного фонду.

На п'ятій стадії стиглості в сім'яниках утворюється сім'яна рідина, яка розбавляє концентрацію сперматозоїдів і викликає їх вільне витікання. Сперма має консистенцію молока або рідкої сметани, сім'яники м'які, і по мірі витікання сперми їх розмір зменшується.

Стадія VI - II — відображує післянерестовий стан статевих залоз, яйцеклітини і сперматозоїди, виведені в процесі нересту. В цей період яєчники мають невеликі розміри, характеризуються дряблістю і запаленнями. Типовим є багряно-червоний колір, викликаний крововиливами, пов'язаними з розривами фолікул. Спорожнілі фолікули і окремі зрілі ікринки, що залишились в яєчниках не виведеними, в процесі нересту резорбуються. Для поліциклічних риб характерна наявність в яєчниках резерву, представленого недозрілими статевими клітинами. Таке явище не спостерігається у моноциклічних риб, нерестуючих тільки раз в житті. Склад статевих клітин, що утворюють резервний фонд поліциклічних видів риб, поданий структурами, які відповідають другій стадії стиглості яєчників. Таким чином, черговий цикл в цьому випадку починається з другої стадії стиглості яєчників (рис. 2.7.).

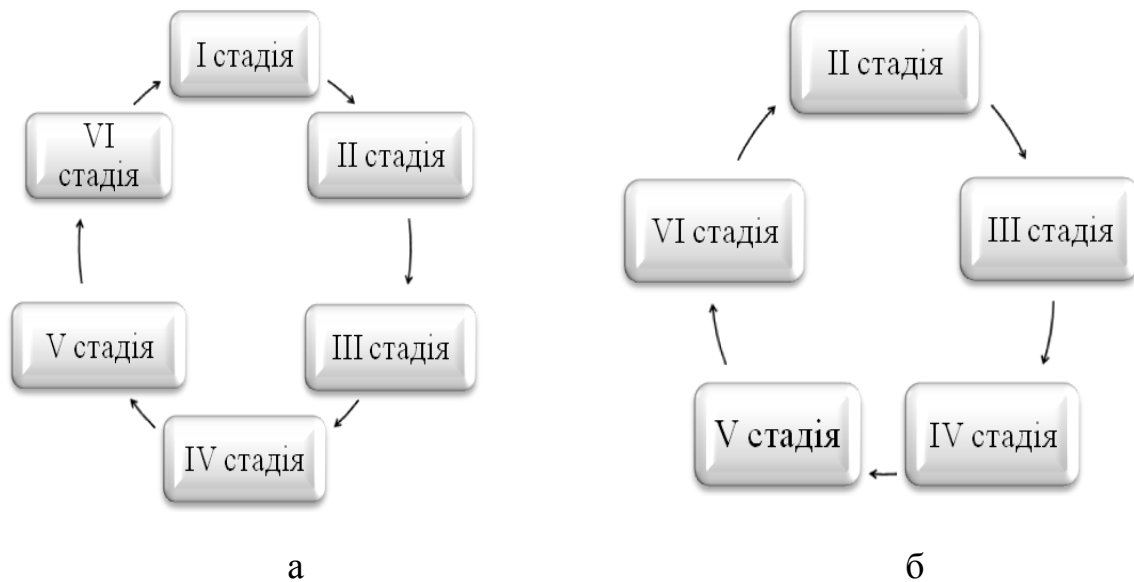


Рис. 2.7. – Стадії розвитку статевих залоз риб

а – моноциклічних та першонерестуючих; б – поліциклічних та багатократнонерестуючих риб.

Зрозуміло, що за умов нормального проходження відповідних стадій статевої стиглості залоз будуть отримані високоякісні статеві продукти.

При цьому виключне значення набувають абіотичні фактори середовища, особливо його окремі параметри, які забезпечують в природних умовах нормальне живлення, а в штучних умовах цей процес може корегуватися кормами.

Розглядаючи еколого – фізіологічні основи природного та штучного відтворення риб, необхідно наголосити на тому, що в основі лежить біологія розмноження, яка дуже складна, видоспецифічна регуляція якої, має нейрогуморальний характер. При цьому існують дві функціональні складові – наявність статевостиглих самиць і самців з одного боку і відповідність умов для нересту, які передбачають суму факторів абіотичного і біотичного походження.

В складі іхтіофауни є види, які віднесені до еврибіонтів, саме вони переважно легко адаптуються до різних умов відтворення, але переважна більшість цінних об'єктів з господарських позицій є стенобіонтами, вони легко втрачають здатність до відтворення на тлі зміни абіотичних і

біотичних факторів середовища.

В цьому зв'язку історія питання полягає в тому, що фахівці з давніх-давен, в процесі доместикації різних видів риби зіткнулися з ситуацією різного рівня здатності до відтворення в штучних умовах, що було важливим при виборі видів, які доцільно і можливо культивувати.

Протягом тривалого часу фахівці спрямовували свої зусилля на створення умов максимально наближених до природних з метою отримання ефекту відтворення в штучних умовах. На цьому шляху були досягненні певні успіхи, але для багатьох бажаних видів риби проблема залишилася далекою від вирішення, що знайшло своє відображення в концепції екологічних методів витримування плідників для забезпечення статевої стиглості. Тривалі дослідження ефективності екологічних методів стимуляції і досягання статевих залоз показало обмеженість цього напрямку, а у роботі з певними видами риби повну непридатність в умовах рибничих господарств.

В 30 – 40 роках ХХ століття сумісні зусилля фахівців в галузі фізіології, іхтіології, рибництва дозволили суттєво розширити уявлення відносно механізму нересту риби в природних умовах, що відкрило нові можливості для культивування риби в режимі аквакультури.

Сутність цього механізму полягає в тому, що плідники певних видів риби, які мають статеві залози у завершній IV стадії стиглості при настанні нерестових температур в природних умовах починають рух у напрямку нерестовищ. На цьому шляху поступово відбувається перехід з IV стадії в V стадію стиглості. Але завершеність цієї стадії відбувається безумовно тільки на нерестовищах за умови наявності всіх відповідних факторів абіотичного і біотичного походження.

Сума відповідних факторів за якісними і кількісними характеристиками сприймається органами чуття риби, які передають відповідні сигнали у головний мозок, де вони досягають критичної маси і примушують головний мозок впливати на відповідну залозу внутрішньої секреції. Під дією відповідного сигналу головного мозку гіпофіз, який і є

цією залозою, виділяє або викидає у кров попередньо напрацьований гонадотропний гормон. Гонадотропний гормон, рухаючись у складі крові досягає статевих залоз статевостиглих особин, що забезпечує перехід від завершенної IV в V стадію стиглості. Наочним критерієм цього явища є вільне витікання відповідно ікри і молок, що при їх безпосередньому контакті забезпечує процес осіміння.

Безпосередньо після осіміння сперматозоїди активовані водою проникають в яйцеклітину, утворюється зигота – початок ембріогенезу.

В штучних умовах утримання ряд видів – стенобіонтів можуть не досягати завершенної IV стадії стиглості, а ряд видів досягає цієї стадії, що залежить від умов утримання. Поряд з цим перехід у V стадію достатньо проблематичний і не кожний вид демонструє таку здатність. Використання максимальної можливості екологізації умов утримання в режимі аквакультури не дає відповідних гарантій для ряду видів риб, а певні види практично не реагують на такі заходи, перехід з завершенної IV стадії стиглості в V стадію не відбувається, що виключає можливість отримання повноцінних статевих продуктів.

Відсутність можливості нересту в природних умовах відповідних видів риб полягає в тому, що органи чуття не мають можливості отримати відповідне подразнення, в головний мозок не надходять відповідні сигнали і він не віддає своєрідну команду гіпофізу. У свою чергу гіпофіз, як залоза внутрішньої секреції, залишається пасивним, не викидає в кров гонадотропний гормон, який, насичуючи кров, впливає на перехід статевих залоз з завершенної IV в V стадію стиглості. Ікра і молоки не виштовхуються в зовнішнє середовище, що виключає можливість відтворення в штучних умовах.

Засвоєння попередньо викладеної інформації дозволяє констатувати – без відповідної концентрації гонадотропного гормону гіпофізу у крові риб перехід статевих продуктів із завершенної IV стадії стиглості в V стадію стиглості, коли статеві продукти вільно витікають у зовнішнє середовище, принципово не є можливим.

Концептуальний розгляд об'єктивно існуючого механізму нересту приводить до висновку – для забезпечення ефекту відтворення необхідно досягти оптимальної концентрації гонадотропного гормону гіпофізу у складі крові статевозрілих особин, що дозволяє перевести завершену IV стадію стиглості статевих залоз в V стадію стиглості, яка забезпечує вільне витікання у зовнішнє середовище статевих продуктів. У свою чергу їхній контакт між собою розглядається як осіміння, за умови якого виникає вірогідність потенційного запліднення, що у свою чергу вимагає відповідних умов і демонструє різну ефективність.

Керуючись викладеним, були запропоновані, так звані гіпофізарні ін'єкції препаратами природного походження, отриманих від статевозрілих особин певного виду, вилученого з природних умов. Рухаючись по цьому шляху, вчені і практики прийшли до можливості використання препарату від інших видів риб. Як в першому, так і в другому варіантах, гормон гіпофізу можна отримувати виключно у статевозрілих особин і бажано у преднерестовий період.

Розглядаючи можливість отримання ефекту нересту в штучних умовах, і спираючись на тенденцію екологізації умов отримання плідників у преднерестовий період в режимі культивування, цей метод отримав назву екологічного. Об'єктивна оцінка цього методу свідчить про його суттєву обмеженість, що є перепорою на шляху до промислового використання.

Розглядаючи можливість отримання ефекту нересту в штучних умовах за рахунок штучного введення препарату гіпофізу і надходження його в кров статевостиглих особин, далеко не у всіх випадках, не у всіх видів риб спостерігався позитивний результат.

Для риб, як для пойкилотермних тварин, спусковим механізмом для початку перед нерестової міграції, яка переходить у нерестову, є температура води. Для теплолюбивих видів риб, з весняно – літнім нерестом, це підвищення температури води і наближення її до нерестових температур. Для холодолюбивих видів риб, з осінньо – зимовим нерестом, це зниження температури води і наближення до нерестових температур.

При відповідності термічного режиму вимогам виду, за наявності ряду інших абіотичних факторів, в межах норм для виду, дія штучно введеного гонадотропного гормону гіпофізу адекватна і забезпечує перехід статевих залоз в V стадію стиглості.

Таким чином стало зрозуміло, що ефект дії гонадотропного гормону гіпофізу за його штучного введення забезпечує позитивний ефект виключно за наявності певних (часткових, але необхідних) абіотичних параметрів середовища, серед яких домінує температура води.

Виходячи з запропонованої інформації, стало зрозуміло, що ефективність фізіологічної складової може дати позитивний ефект виключно за умов відповідності певних абіотичних параметрів середовища.

Саме тому вважаємо, що існуючий термін комбінований метод доцільно замінити на еколого – фізіологічний метод стимуляції переходу статевих залоз риб з IV в V з метою отримання статевих продуктів високої якості в штучних умовах.

Сьогодні поряд з гонадотропним гормоном природного походження широко розповсюджені синтезовані препарати аналогічної дії. Таке розповсюдження стимуляторів дозволило використовувати оптимальні умови для відповідних видів риб, а сам метод отримав широке розповсюдження у практиці сучасного рибництва.

В практичній роботі з розведення риб важливими складовими є знання теорії запліднення у риб, вибіркової запліднення, впливу якості сперміїв на формування потомства, особливостей підбору плідників для забезпечення одержання якісного потомства, вплив віку плідників на якісні показники розведення.

Розглядаючи теорію запліднення риб, доцільно запропонувати коротку історичну інформацію, що проливає світло на еволюцію поглядів, які пов'язані з розумінням самої суті запліднення.

Тут необхідно відзначити, що у вісімнадцятому столітті вчені не мали чіткої уяви про процеси розмноження тварин, що населяють

водойми. Навіть найвидатніші натуралісти того часу помилялись відносно ролі сперматозоїдів в заплідненні яйцеклітини, вважали їх сторонньою, несуттєво важливою частиною статевих клітин самців.

В своїх працях С.Л. Якобі вирішив встановити, чи не відкладають риби ікру, яка вже була раніше запліднена в результаті парування, аналогічно з птахами, які відкладають запліднені яйця. Для відповіді на це запитання він, працюючи з фореллю, утримував самок і самців окремо, що дозволило зібрати ікру, відкладену самками за відсутності самців. Цю ікру переносили у воду, де були створені всі необхідні умови для нормального розвитку заплідненої ікри. Проте неодноразове повторення цього експерименту протягом декількох років не дозволило отримати нащадків із ікри, яку брали від самок у відсутності самців. Це дозволило досліднику переконатися в тому, що запліднення у риб відбувається поза материнським організмом. Це на сьогодні абсолютно очевидне явище в свій час було вирішальним у визначенні шляхів підходу до вирішення проблеми штучного рибозведення.

Отримавши якісно нову інформацію, значення якої важко переоцінити, С.Л. Якобі продовжив дослідження, спрямувавши свої зусилля на встановлення місць і особливостей запліднення у риб в природних умовах.

Багато років спостерігаючи за природним відтворенням форелі, дослідник установив, що в листопаді-лютому самці і самки збираються в зграї і локалізуються на мілководних ділянках струмків. Для місць концентрації форелі характерні швидка течія і вистелене гравієм дно струмка. При цьому особини двох статей, штовхаючи черевцями гравій, роблять в ньому заглиблення, куди самки відкладають ікру, а самці виділяють молочко, «так як в кожній краплі сім'я міститься багато сот «анімалькулей» (сперматозоїдів), то вода такого струмка в тих місцях і в час, коли нерестують форелі, наповнені ними. Звідси не дивно, що в кожне яйце проникає анімалькуль і запліднює його». Виклавши свої думки таким чином, С.Л. Якобі не залишив нащадкам сумніву відносно того, що він об'єктивно висловив і чітко уявив суть процесу запліднення ікри риб в природних

умовах. Більш того, досягнуті результати привели його до оригінальної думки відтворити процес запліднення риб в посудині з водою, де в результаті змішування ікри і молочка відбувалось запліднення.

Отримані результати фактично стали одним із способів штучного осіменіння ікри, який забезпечує за інших рівних умов високий відсоток заплідненості і успішно використовується до цього часу.

Окрилений результатами досліджень, С.Л. Якобі розширив масштаби робіт. Працюючи з молочком і ікрою лососів, інших риб, він супроводжував експерименти багаторазовими повторами, проте незмінно здобувались аналогічні результати, що виключало сумніви відносно їх достовірності. Таким чином, в штучних умовах був відтворений процес, що відбувається в природних умовах, чим була доведена принципова можливість штучного осіменіння ікри риб, яке в подальшому забезпечує запліднення.

Теоретичні дослідження видатних натуралістів дев'ятнадцятого століття мали виключне значення в галузі пізнань процесу запліднення, заклавши основи сучасної ембріології. В цьому зв'язку, узагальнення провідних вчених – «всіляке дозріле яйце, яке прийшло в контакт з сім'яною рідиною тварини того ж виду, запліднюється, і в результаті відбувається розвиток зародка, якщо яйце знаходиться в сприятливих умовах» є проникливим. Розвиваючи і узагальнюючи раніше сформульовану концепцію, К.М.Бер пише: «В усякому випадку ясно, що всі яйця, які призначені природою для запліднення і розвитку поза материнським тілом, дуже легко можуть бути запліднені штучним шляхом». Очевидну зацікавленість і зауваження має К.М.Бер про те, що термін «штучне запліднення» застосовується вченими в значенні штучного нанесення рідини чоловічих статевих залоз на яйце, обминаючи статевий акт. Таким чином очевидно, що існує принципова різниця між осіменінням і заплідненням, незалежно від того, чи явище проходить в природних чи штучних умовах.

В усякому випадку осіменіння може бути як природним, так і штучним, а запліднення — тільки природним.

В зв'язку з заплідненням ікри риб в штучних умовах велику зацікавленість представляють спостереження відомих фахівців в галузі штучного розведення риб, які в процесі роботи із штучного розведення миньків емпіричним шляхом встановили, що незапліднена ікра відрізняється від заплідненої рихлістю, помутнінням і втратою клейкості, але це не позначається на її розмірах. Це спостереження підтвердило інформацію і надало практичному риборозведенню критерії якості ікри.

Видатний рибовод В.П. Врасський, починаючи з 1854 року, присвятивши своє життя актуальним проблемам риборозведення, поряд з виключно значними фундаментальними дослідженнями, також багато зробив в галузі штучного розведення риб, об'єктивно оцінивши його практичне значення, поставив собі завдання «щоб там не сталося розкрити таємниці і удосконалити прийоми штучного запліднення». Не менш цікаві його практичні висновки, що не втратили актуальності і на сьогодні, відносно здатності ікринок бути заплідненими. «Якщо при витискуванні ікри не виходить разом з нею кров і вона виходить легко, то можна бути впевненими, що виходить цілком зріла, нормально відокремлена від яєчника ікра, і якщо ще не всі ікринки дозріли, то незрілі не вийдуть». В.П. Врасський рахував, «що необхідно приписувати невдачу в заплідненні якій-небудь іншій причині», а не тому, що самки віддають ікру, яка не повністю дозріла.

Підсумовуючи свої дослідження в існуючій на той час спеціальній літературі матеріали, В.П. Врасський пише, що ікра лежить в порожнині черева в нейтральному (не активному) стані і що нейтральний стан ікри зараз же по виході її звідти у воду припиняється; тут з нею відбуваються самі очевидні зміни: вона починає всмоктувати в себе воду, через що набрякає її зовнішня оболонка і стає значно товщою і твердішою... Коли закінчилося це всмоктування, живчики не можуть проникнути в яйце...». В зв'язку з можливістю запліднення дослідник пише, що сперматозоїди можуть знаходитися в сім'яниках, за певних умов, протягом досить тривалого часу, «але... будучи вийняті із риби і змішані з водою, в перші миттєвості

після змішування, хоча вони і чинять під мікроскопом самий бадьорий рух, але він скоро до того ослаблюється, що вже по закінченні 1-2 хвилин тільки в деяких із них помітні судорожні, так би мовити, передсмертні рухи, які ще досить довго продовжуються».

Дійшовши висновку про те, що ефективний процес запліднення можливий тільки за умови мінімального проміжку в часі між народженням у воді яйцеклітин, сперматозоїдів і їх контакту між собою, В.П. Врасський пише «...я пересвідчився, що чим більшим був проміжок часу між випусканням ікри і молочка у воду і змішування їх між собою, тим менше ікринок запліднювалось».

Дослідження В.П. Врасського мали величезне теоретичне значення і зробили великий внесок не тільки в пізнання принципів запліднення риб, але і заклали основи сучасного риборозведення. Значна частина встановлених ним принципів покладена в основу сучасних методів штучного розведення багатьох видів риб.

У зв'язку з загальною проблемою розведення риб необхідно зауважити, що в сучасній рибогосподарській літературі спостерігаються випадки подвійного уявлення і тлумачення суті деяких термінів, а в окремих публікаціях ми стикаємось навіть з помилковою трактовкою спеціальних термінів. В цьому плані це, в першу чергу, стосується таких понять, як осіменіння і запліднення, що зумовлює необхідність їх розтлумачення, інакше різко погіршується наступне сприйняття матеріалів даного розділу.

Осіменіння — це стикання, контакт сперми з ікрою (сперматозоїда з яйцеклітиною). Суть цього процесу залишається незмінною, вона не залежить від того, чи сперму виділяє самець на ікру, яка викинута самкою в умовах природної водойми, чи рибовод в умовах штучного риборозведення забезпечує контакт яйцеклітини і сперматозоїдів. Таким чином осіменіння може бути натуральним і штучним.

Запліднення — це злиття жіночих і чоловічих статевих клітин, що дає початок новій якості — зиготі, яка в свою чергу дає початок новому життю.

Цей процес не може бути штучним. Це природний процес, суть якого зводиться до наступного: сперматозоїд через мікропіле проникає всередину яйцеклітини, де відбувається злиття чоловічих і жіночих статевих клітин. В результаті цього утворюється зигота, яка несе в собі чоловічий і жіночий початок. Вона шляхом складних поділів в процесі ембріогенезу перетворюється в багатоклітинний зародок, або ембріон.

Потрапивши у воду, ікринки досить швидко втрачають здатність до запліднення. Для більшості видів риб цей період не перевищує 2-3 хвилин, а іноді і того менше. Для сперміїв риб характерна відсутність виявленого таксису, або іншими словами вони не здатні до активного пошуку яйцеклітин. Ефективність стикання сперміїв з яйцеклітинами обумовлена не їх індивідуальною активністю, а чисельністю і рухливістю. При контакті з водою рухова активність сперміїв стрімко зростає, максимум спостерігається через 50-150 секунд, а потім поступово знижується. В.А.Амінєва і А.А.Яржомбек пропонують фізіологічне бачення процесу запліднення. Такий підхід, на нашу думку, дозволяє значно краще сприймати дане явище і буде сприяти розширенню загальноприйнятого уявлення дещо нетрадиційно.

За свій короткий період життя сперматозоїд може подолати відстань, що не перевищує 20-100 його власних довжин, тобто не більше 1 сантиметру. Як відомо, процес проникнення сперматозоїда в яйцеклітину здійснюється через мікропіле – характерний отвір в зовнішній оболонці, що має лійковидну форму.

Поряд з мікропіле для ікри костистих риб типова наявність великої кількості дрібних пор, пронизуючих її наскрізь. На розрізі ці пори сприймаються як покреслення, тому оболонка ікринки має і іншу назву — промениста оболонка. Пори променистої оболонки легко проникні для молекул води, але виключають проникнення макромолекул. Перивітеліновий простір в ікри утворюється незалежно від запліднення. Вода проникає під оболонку ікри і викликає набрякання кортикальних (коркових) альвеол, особливих пухирців, заповнених колоїдом. Альвеоли

розриваються, колоїд набрякає і збільшується в об'ємі, розтягуючи еластичну в цей час променисту оболонку. Під нею утворюється перивітеліновий простір, який функціонально захищає зародок від механічних пошкоджень. Утворившись, перивітеліновий простір дає можливість проникнення сперматозоїда, а звідси і запліднення.

Ікра, яка овулювала, може деякий час зберігати здатність до запліднення, якщо її тримати прямо в тілі виловленої риби або в оваріальній рідині. Ікра форелей і лососів може зберегти здатність до запліднення декілька діб за нульової температури, ікра сигових і коропових — декілька годин.

З цього можна зробити висновок, що для абсолютної більшості представників іхтіофауни осіменіння і запліднення ікри відбувається у воді, поза материнським організмом. Така форма осіменіння і запліднення отримала назву зовнішнього, що знайшло відповідне відображення в спеціальній літературі. Проте деякі види риб характеризуються внутрішнім осіменінням і заплідненням. Цей процес проходить усередині материнського організму. При цьому в самців таких видів риб є спеціальні парувальні органи, які в найпростішому вигляді представлені анальною папілою. Самці у акул і скатів мають спеціальний апарат — птеригоподій, який сформувався із крайніх внутрішніх променів черевних плавців. Ці промені, збільшуючись в розмірах, утворюють на кожному із плавців масивний виріст, на внутрішньому боці якого є жолобок. При спарюванні самець складає обидва вирости разом і уводить їх в клоаку самки.

Серед костистих риб є достатня кількість живородящих видів, зокрема в ряду короподібних. Для цих видів риб характерна наявність видозмінених променів анального плавця (частіше третього і четвертого), які перетворені в досить складний копулятивний орган — гоноподій. У сома трахіхорістеса відразу після внутрішнього запліднення відбувається викидання запліднених ікринок. Внутрішнє запліднення у деяких родів морських окунів також виключає внутрішньоутробний розвиток. Сперма цих риб зберігається в порожнині тіла самки до дозрівання яйцеклітин. Напевно, в даному

випадку, внутрішнє запліднення сприяє заплідненню більшої маси ікри. Після запліднення, протягом короткого проміжку часу, проходить викид ікри в зовнішнє середовище, де відбувається подальший розвиток нащадків.

Таким чином очевидно, що сучасна іхтіофауна, сформована в процесі філогенезу, представлена досить великою видовою різноманітністю і характеризується величезною варіабельністю зовнішньої і внутрішньої будови, а також систем і органів певних видів, їх адаптацією до умов існування, що суттєво відбилось і на розмноженні риб.

Доцільно зробити висновок, що запліднення — це природний процес, але необхідною умовою запліднення і утворення зиготи є проникнення сперматозоїда в яйцеклітину, що можливо лише за безпосереднього контакту сперматозоїда і яйцеклітини. Це положення є загальним і не залежить від способу осіменіння. Воно правильне для зовнішнього і внутрішнього осіменіння, для натурального розмноження в природних умовах і для штучного розведення риб. Знання загальних закономірностей запліднення і його видоспецифічних особливостей стосовно окремих систематичних груп дозволяє не тільки усвідомлено підходити до оптимізації технології штучного розведення риб, але і різко поліпшувати умови відтворення цінних видів риб в природних і штучних водоймах, що виключно важливо для рибогосподарських водойм в умовах зростання антропогенного впливу.

Виходячи з викладеного, доцільно навести диференцировку сперматозоїдів залежно від існуючих критеріїв, основою яких є концентрація сперматозоїдів в 1 мм^3 . Поряд з цим оцінюють тривалість руху сперміїв за наявною систематикою:

бал 5 – всі спермії рухливі, рух поступальний, рухливість дуже висока;

бал 4 – чітко виражені поступальні рухи, окремі спермії мають зигзагоподібні, коливальні рухи;

бал 3 – зигзагоподібні рухи переважають над поступальними, окремі спермії нерухомі;

бал 2 – поступальні рухи майже відсутні, є лише коливальні, окремі екземпляри демонструють коливні рухи, зрідка зустрічаються зигзагоподібні, до 75 % сперміїв нерухомі;

бал 1 – всі спермії нерухомі.

Оцінюючи сперму, звертають увагу на консистенцію, забарвлення, відсутність частин екскрементів, зайвої рідини, крові, що суттєво знижує термін зберігання та запліднюючу здатність.

Сперма різних видів риб зберігає рухливість, а з цього здатність запліднювати, протягом різного терміну. При правильному зберіганні сперми, вона не втрачає здатності запліднювати декілька днів.

Зрозуміло, що вибірковість запліднення існує, вона залежить від якісних характеристик сперматозоїдів. При цьому з урахуванням здатності ікри до запліднення необхідно акцентувати увагу на всіх особливостях батьків. Особини, які вперше досягли статевої стиглості, переважно демонструють сперму не дуже високої якості, що не виключає невисокої якості сперми для плідників старших вікових груп. Узагальнюючи це положення, необхідно акцентувати увагу на тому, що висока якість сперматозоїдів, за рівних факторів середовища і здатність до осіменіння яйцеклітин, типова для плідників середньовікових груп, на яких базуються штучні відтворювальні комплекси та нерестові популяції в природних умовах.

Одним з головних показників якості плідників є якість нащадків. Саме виходячи з цього постулату зрозуміло, що якість статевих продуктів, а безпосередньо сперматозоїдів, безумовно впливає на формування якісних і кількісних, екстер'єрних та інтер'єрних показників. При цьому необхідно враховувати і жіночу складову, яка в значній мірі корегує і може нівелювати вплив чоловічої статі.

Відповідно до тематики, доцільно привести народну говірку, яка безумовно належить фахівцям – «Від поганого семені не чекай доброго племені». Виходячи з цього ефективність запліднення, його безумовна вибірковість пов'язані з якістю сперматозоїдів, що орієнтує на сумнівність

процесу в природних і трансформованих акваторіях і жорсткий штучний відбір з урахуванням віку статевозрілих особин при формуванні ремонтно – маточних стад відповідних рибничих господарств.

Розглядаючи проблему підбору плідників для уявлення і формування відповідного світогляду, необхідно пов'язати між собою фактично взаємопов'язані теоретично – технологічні заходи, а саме методи відбору та підбору.

Успіх селекції залежить від правильності оцінки риб при відборі їх для відтворення. Потомство відібраної риби повинно повторити показники батьків, чи переважати їх. Таким чином, відбір є рушійною силою поліпшення спадкових якостей тварин. Ефективність відбору визначається величиною мінливості, спадковості та інтенсивності відбору. За малої мінливості селекціонер може просто не знайти у стаді особин, які б відповідали його вимогам. Дуже значна мінливість також небажана, оскільки, проявляючись у кожному наступному поколінні, зумовлює підвищену величину регресії, тобто повернення до середніх показників популяції у нащадків тварин, які були попередньо відібрані за тією чи іншою бажаною ознакою. Чим вища спадковість, тим ймовірніший прогноз генотипу племінної риби при відборі.

В залежності від способу оцінки відібраних особин розрізняють два основних методи відбору: масовий та індивідуальний.

Масовий відбір - є основним методом селекції риб. При цьому оцінку і підбір здійснюють за масою тіла, екстер'єром та іншими ознаками, тобто їх фенотипом, передбачаючи, що «добрі» фенотипи мають і «добрі» генотипи. На плем'я залишають особин, які найповніше задовольняють бажаний тип, а інших вибраковуюють. Ознаки при відборі можуть бути найрізноманітнішими, а їх вибір залежить від мети селекції.

Основна перевага масового відбору полягає у його відносній простоті, що робить його доступним не тільки для фахівців, але і для досвідчених практиків. Селекціонер працює з чисельним матеріалом, що дає змогу досягати високої, достатньої ефективності. Проте оцінка за

фенотипом за масового підбору має певні вади, вона не дозволяє достовірно робити висновок про генетичну цінність відібраної особини. Це можна здійснити лише за індивідуального відбору.

Індивідуальний відбір. Ґрунтується на оцінці фенотипу найближчих родичів. Опосередковане значення фенотипу родичів відібраної особини дає можливість визначити її генетичну цінність і тому відбір індивідуальний називають за генотипом. У селекції тварин, де досягнуті найвищі показники, використовують три типи індивідуального відбору: відбір за походженням, сімейний відбір і відбір за якістю нащадків.

При відборі за походженням враховують продуктивність родичів, що потребує систематичних записів, родоводу риб. За сімейної селекції нащадки від різних пар чи невеликих груп плідників вирощують в максимально ідентичних умовах. Потім визначають якість цих сімейств і вибирають кращі з них для подальшого вирощування та розведення. Оцінюють сімейства за середніми величинами, розрахованими для кожної сім'ї. Завдання сімейної селекції та індивідуального відбору дещо різняться між собою, оскільки у першому випадку кращі сім'ї, а в другому - кращих плідників. Вважається за бажане об'єднання цих двох форм відбору в єдиний процес, що значно підвищує швидкість досягнення мети і загальний ефект.

Не треба протиставляти одне одному - застосування індивідуального відбору не знижує ролі масового відбору. Виходячи з відомих наукових концепцій, доцільно впровадити комбінований відбір, який полягає у послідовному проведенні в одному поколінні сімейної селекції, масового та індивідуального відборів.

Відбір за нащадками. Найефективніший метод індивідуального відбору, який дозволяє отримати об'єктивну характеристику відносно якості плідників. У даному випадку оцінюваних плідників (самицю чи самця) парують із кількома плідниками іншої статі і за продуктивністю нащадків роблять висновок про племінну цінність плідника.

Результати дослідів щодо оцінки плідників залежать від фізіологічного стану риб, маси тіла, вгодованості. Більш крупні й вгодовані плідники дають кращих нащадків. При цьому батьківський і материнський ефекти особливо сильно проявляються у нащадків на ранніх стадіях розвитку: у коропа вплив самців проявляється в основному до досягнення нащадками віку 1-2 міс, вплив самиць - до кінця першого року вирощування. Фенотипове значення ознаки, за якою роблять висновок про племінну цінність тварин, залежить певною мірою від поєднання спадкових факторів та умов середовища. Взаємодія «генотип-середовище» особливо сильно виражена в ознаках із низькою спадковістю, зокрема ріст і виживаність. У риб особливо сильний вплив на результати оцінки відносної цінності різних груп може мати, наприклад, різна щільність посадки при вирощуванні.

При цьому виключне значення має низка умов, або технологічні параметри фону, на якому відбувається селекція. Технологія виробництва при селекції риб повинна бути подібною до технології потенційного товарного рибиництва. Інакше у племінних господарствах формуватимуться типи риб, не придатних для товарних господарств, що, на великий жаль, має місце, нівелюючи зусилля селекціонерів.

Відбір за однією й тією ж ознакою, але у різних умовах, сприяє створенню особин, які суттєво різняться між собою за своїми спадковими якостями.

Зазначені вимоги до умов вирощування селекціонованого матеріалу поширюються лише на період, що передує основному відбору, наприклад, при селекції коропа за масою тіла - до досягнення рибами дворічного віку. В подальшому основним завданням стає вирощування фізіологічно повноцінних плідників, що досягається за рахунок оптимізації умов; створення оптимального фізико-хімічного режиму води, розрідженої посадки, годівлі високоякісними комбікормами, на тлі добре розвиненої природної кормової бази. Вирощені в таких умовах плідники можуть повною мірою проявити свої спадкові відмінності за репродуктивними

властивостями (швидкість, статевого дозрівання, плодючість), що дає змогу вести відбір і за цими важливими ознаками.

Суттєвим моментом при організації масового відбору і оцінки плідників за якістю нащадків є стандартизація умов середовища; щільність посадки, годівля, тривалість вирощування. Припустимо як спільне, так і роздільне вирощування риб, при цьому необхідна не менш як триразова повторність дослідів. За сумісного вирощування риб різних ліній, сімейств і груп необхідно вирівняти посадкову середню масу. Якщо це неможливо, треба визначити поправочний коефіцієнт і внести відповідні нормативи в одержані прирости. Піддослідні групи риб повинні бути поміченими, таким чином, який гарантує їх від перемішування протягом дослідного періоду.

В основі всіх існуючих форм відбору покладено принцип використання генетичної мінливості. Ефект відбору за полігенними ознаками визначається і основними показниками: спадковістю ознаки, за якою ведеться відбір, і селекційним диференціалом.

Ефективність селекції визначається значною мірою застосуванням раціональних систем вирощування ремонтного молодняка. Система вирощування молоді риб повинна забезпечити нормальний ріст і розвиток організму, сприяти достатньо повній реалізації генотипу.

Методи відбору. Мета відбору полягає у складанні батьківських пар для одержання нащадків з бажаними властивостями. Відбір завершує всю попередню роботу по вирощуванню, виявленню господарської і племінної цінності відбору кращих особин для їх розмноження. Відбір - це синтез, у результаті якого селекціонер намагається найдоцільніше поєднати у нащадків основні бажані ознаки самців і самок, відібраних для відтворення.

Відбір плідників заснований на відмінностях у ступені вираженості у спарюваних особин бажаних якостей. Парування самців і самок, які різняться між собою за ступенем вираженості ознаки, одержало назву *різнорідного (гетерогенного) відбору*. Основна мета його визначається концепцією про те, що гірше з кращим дає краще. Відбір може бути

гетерогенним або гомогенним за віком, екстер'єром, екологічними умовами, в яких вирощувались спаровані особини. Всі ці фактори слід враховувати при підборі, але головними, що визначають доцільність підбору, є показники продуктивності плідників і можливість поліпшення їх при даному поєднанні.

Однорідний (гомогенний) підбір полягає в тому, що самці і самки при підборі подібні між собою за ступенем вираженості даної ознаки. Цей прийом дає змогу надійно відтворити в потомстві ознаки породи, тип та індивідуальні продуктивні якості батьків, зумовлює підвищення успадкування ознак.

Залежно від диференційованості підбору і від кількості спарованих самок і самців розрізняються підбір індивідуальний та груповий.

Індивідуальний підбір. Застосовують у спеціалізованих, племінних господарствах, де добре поставлений облік індивідуальних якостей плідників, його здійснюють фахівці високої кваліфікації. При його використанні слід визначити, яку з самиць і з яким самцем доцільно парувати, щоб в очікуваному потомстві одержати нові якості.

Груповий підбір. Одержав значне розповсюдження, його все ширше використовують у тваринництві, в тому числі і в рибництві. У спеціалізованих племінних господарствах основним методом удосконалення тварин стає робота з лініями і сімействами, іншими спорідненими групами.

Лінія ведеться за самцями, оскільки максимальний відбір, особливо у малоплідних тварин, можливий лише серед самців, без збитків для чисельності тварин, яких розводять. Найважливіше завдання селекціонера, який працює з лінією, полягає у збереженні цінних і рідкісних генетичних комбінацій родоначальника лінії.

Мета розведення за лініями - розвиток і закріплення у нащадків цінних особливостей кращих тварин для одержання наступного покоління із стійкою спадковістю, використання якого забезпечить швидше удосконалення стада чи породи. Зробити це можливо не лише жорстким

відбором особин більш подібних до родоначальника, а й помірним інбридінгом. Застосування інбридінгу дає можливість використовувати одержану цінну генетичну комбінацію для створення більш чи менш однорідних груп. Тому при підборі необхідно враховувати притаманні цим групам властивості. Знання спадкових особливостей спорідненої групи є більш надійною основою для підбору і прогнозу його результатів.

Слід мати також на увазі, що в процесі індивідуального розвитку спостерігаються закономірні зміни морфологічних, фізіологічних, біохімічних та інших особливостей організму, причому час і порядок прояву цих змін в онтогенезі визначаються спадковістю організму. При одновіковому і різновіковому підборі плідників коропа якість потомства і вихід товарної продукції залежать і від віку риби. Використання у відтворенні крайніх вікових груп (тих, які нерестяться вперше і старших) приводить до одержання потомків з пониженою життєздатністю.

Поряд з викладеним достатньо цікавим в теоретичному і практичному плані є біологічне значення різноякісності стад риб. Ця особливість виступає в якості основи підбору плідників та технологічних складових, що суттєво у практичному риборівництві.

Формування високопродуктивних маточних стад передбачає обов'язкову наявність в їхньому складі високого рівня гетерогенності, яка є біологічною основою удосконалення та прогресу на шляху домістефікації, формування порідних груп та порід. З метою забезпечення цієї умови в процесі селекційно – племінної роботи, фахівець постійно працюючи над забезпеченням оптимального співвідношення статевих та вікових груп, приділяє прискіпливу увагу питанням гетерогенності за відповідними ознаками, виходячи із бажаності її забезпечення і накопичення.

Виконуючи технологічні операції в процесі осіменіння ікри, підбирають самиць і самців, користуючись відповідними параметрами гетерогенності. В практичному плані реалізація сформованої концепції зводиться до того, що для отримання високоякісної молоді, здатної

демонструвати високу життєстійкість та продуктивні якості, необхідно на всіх технологічних операціях, починаючи з відтворення, і, завершуючи наступною генерацією плідників, орієнтуватися на створення стада плідників з різноякісними позитивними особливостями, які кореспондуються з якісними ознаками, забезпечуючи відповідну спадковість.

Створення і тривала робота, яка використовувалася протягом багатьох років, була орієнтована на оптимальну якісну структуру самиць і самців у стаді плідників і базувалася на вимозі так званого «прилиття крові». При цьому мається на увазі залучення аналогічних плідників з інших господарств, інших регіонів, виловлених з природних акваторій.

В практичному рибництві господарства обмінюються плідниками, але зручніше обмінюватися спермою відповідних плідників, або заплідненою ікрою, що не вимагає суттєвих витрат на транспортування плідників і пов'язані з цим травматизація та відхід особин в процесі транспортування.

З попередніх спеціальних дисциплін, в першу чергу з курсу «Розведення риб» загальновідомо, що еколого – фізіологічні аспекти біотехніки штучного і природного відтворення базуються на однаковій нейро – гуморальній основі. Поряд з цим ефект досягається в природних умовах без втручання людини, а в штучних умовах на тлі відсутності відповідних екологічних передумов, людина втручається в цей процес активно, але втручання має природний, за своїм походженням і дією характер.

Запропоноване теоретичне обґрунтування має принциповий характер, фактично є підґрунтям сучасних уявлень про процеси, які пов'язані з відтворенням в природних, трансформованих і штучних умовах.

Виходячи з викладеного, бажаним є короткий огляд еколого-фізіологічних аспектів біотехніки штучного і природного відтворення риб. Ефективність відтворення, як і сам факт відтворення можуть бути різними,

відтворення взагалі може не відбуватися, що у свою чергу залежить від багатьох факторів зовнішнього середовища з якими тісно пов'язані фізіолого – біохімічні процеси плідників і особливо чітко простежуються у пойкилотермних тварин, до яких належать риби.

Штучне відтворення або розведення риб передбачає застосування відповідної біотехніки, яка у свою чергу базується на проведенні низки послідовних технологічних операцій. При цьому розрізняють загальну технологію, яка не несе в собі видоспецифічних особливостей відповідних видів риб, і спеціальна технологія штучного відтворення конкретних видів риб.

Еколого – фізіологічні аспекти біотехніки розведення і розмноження риб передбачають наявність відповідних факторів середовища з одного боку і наявності статевозрілих особин з другого боку, що орієнтує на певні положення.

Зрозуміло, що в природних умовах коли відсутність негативного впливу людини забезпечується збереженням біологічної норми, розмноження відбувається на загальному позитивному фоні. Відносно природної динаміки факторів середовища, то в переважній більшості випадків особини видів адаптовані до таких явищ в процесі філогенезу.

В штучних умовах, стикаючись з проблемою розведення, виникає необхідність штучно формувати, в припустимих межах, екологічних параметрів середовища, що дозволяє успішно працювати з видами, які невибагливі до умов нересту і переважно є еврибіонтами. Працюючи з видами риб, які віднесені до стенобіонтів, управління екологічними параметрами середовища, в межах можливостей, не забезпечує досягнення ефективного розмноження, що спонукає до використання фізіологічно активних препаратів відповідного спрямування.

Сприйняття попередньої інформації дозволяє безпосередньо перейти до загальних технологічних процесів, які пов'язані з розведенням риб.

- Наявність статевозрілих самців і самиць, які можуть бути безпосередньо в межах підприємства або заготовлюватися в природних (трансформованих) акваторіях.
- Переднерестове утримання плідників в умовах максимально наближених до природних.
- При досягненні переднерестових температур для конкретного виду висадити нерест, попередньо забезпечивши наявність відповідного субстрату. Види, які демонструють певну вибагливість до умов нересту, їх забезпечення не є реальним в штучних умовах, доцільно використовувати фізіологічно активні препарати гонадотропної дії.
- Керуючись видоспецифічними особливостями, динамікою температури води, через певний період після ін'єктування отримують статеві продукти.
- Залежно від особливостей виду здійснюють осіменіння одним з існуючих способів і створюють умови для ефективного запліднення.
- Залежно від особливостей виду, типу інкубаційних апаратів, необхідності запліднення ікри її завантажують в інкубаційні апарати, в яких відбувається ембріогенез.
- Збір і витримування передличинок або вільних ембріонів до переходу на личинкову стадію розвитку.
- Пересадка личинок у штучні і природні акваторії, що залежить від цільового призначення.

За наявності всіх рівних факторів в умовах природного і штучного нересту його ефективність і якісні характеристики потомства безумовно залежать від дотримання біотехніки штучного відтворення і умов природного нересту, умов попереднього нагулу плідників, якісних характеристик плідників, їх статевих продуктів. На цьому фоні практика зіткається з показниками, які суттєво відхиляються від нормативних за наступних параметрів: запліднюваність ікри, вихід вільних ембріонів,

передумовою якого є концентрація сперматозоїдів, термін їх контакту з ікрою, не може бути виключений і людський фактор.

Для плідників, які приймають участь у нересті, особливо для видів з весняно – літнім нерестом, виключного значення набуває вгодованість і жирність. Ця вимога базується на тому, що в переважній більшості випадків в період зимівлі плідники не живляться і активно втрачають запаси жиру в зимовий період. За відсутності відповідних жирових запасів, які накопичуються влітку, в період нагулу, плідники виснажуються, хворіють і не здатні продукувати високоякісні яйцеклітини і сперматозоїди, що орієнтує на створення відповідних умов для плідників і період інтенсивного нагулу.

Аналіз процесу еколого – фізіологічних основ природного і штучного відтворення риб переконливо свідчить про те, що поряд з об'єктивними передумовами біологічного характеру важливою складовою є оператор-фахівець, від якого залежить безпосередньо виконання технологічних операцій.

Статеві продукти високої якості можуть бути зіпсовані недбалим відношенням при їх одержанні, зберіганні, використанні. Саме ін'єктування вимагає певної кваліфікації, яке виключає травмування риби і одночасно виключає витікання препарату у зовнішнє середовище після ін'єкції.

Особливу увагу необхідно приділяти безпосередньо роботі з плідниками, використовуючи для цього відповідний інвентар і мати відповідні навички.

Плідник – продукт тривалої людської праці протягом багатьох років, його збереження та участь в багатьох нерестових кампаніях свідчить про професіоналізм фахівця, який з ним працює, свідчення свідомого дотримання біотехніки штучного розведення риб не тільки за формальними ознаками, а одночасно з турботою про перспективу.

2.5. Етапність розвитку риб і його використання у рибництві

Забезпечення високої рентабельності виробництва рибної продукції вимагає глибоких знань закономірностей розвитку об'єктів рибиництва, а також базується на розумінні біологічних особливостей об'єктів розведення в різні періоди їх життя. Не менш важливим є також глибоке розуміння всіх без винятку технологічних процесів, особливо штучного відтворення, зокрема екологічних умов утримання плідників, стимуляції і досягання, отримання статевих продуктів, осіменіння і запліднення ікри, її інкубації, витримування вільних ембріонів, вирощування життєстійкої молоді тощо.

На сьогоднішній день найбільш розробленою теорією, яка висвітлює основні закономірності розвитку і базується на уяві єдності організму і водного середовища і на пристосувальному характері процесу розвитку, вважають теорію етапності розвитку, яка була створена В.В. Васнецовим в 40-50-х роках минулого століття і до цього часу не втратила свого значення. Він показав, що весь розвиток риби являє собою послідовна низка етапів, кожен з яких відрізняється особливостями будови, фізіології і екології риби. Створена теорія базується на морфо-фізіолого-екологічному аналізі певного інтервалу розвитку риби майже всіх систем органів. В.В.Васнецовим та його учнями вивчались не лише форма, а й функція тіла і плавців, шкіряних органів чуття, ротового і глоткового апарату та травної системи на послідовних стадіях розвитку. За стадію розвитку приймали кожен момент розвитку риб. Оскільки найбільш показовим критерієм був постійно зростаючий ріст риби, то вивчались личинки розміром через кожен десятку частку міліметра. Стосовно змін екології риб автори реєстрували у ембріонів відношення їх до розчинного у воді кисню, яке виражається у особливостях будови кровоносної системи і руху ембріона, у личинок і старших періодів розвитку – це перш за все зміна живлення а також зміна якості харчових об'єктів, або їх відносних розмірів. Про деякі особливості судили шляхом вивчення анатомічної будови риби. Так, наприклад, верхній рот за відповідної будови плавців слугував показником живлення біля поверхні води, нижній рот і певна

форма тіла – про живлення біля дна водойм. Такий методологічний і методичний підхід і системна послідовність досліджень дозволили досить чітко спостерігати зміни у розвиткові риб.

Щоб проілюструвати, що являють собою етапи розвитку, можна навести такий приклад. Виклюнувшись із оболонки, зародки фітофільних риб, зокрема, ляща, починають плавати і підвішуватись до підводної рослинності. Вони живуть у цей час вже поза оболонки, їх екологія суттєво змінилась. Це є новим етапом у їх життєдіяльності порівняно з етапом розвитку, який відбувається в процесі розвитку ембріона всередині оболонки. Між тим ембріони ростуть і розвиваються, поступово використовуючи власний жовток. Але в ньому на цьому етапі недостатньо поживних речовин для інтенсивного розвитку і росту організму, тому виникає необхідність у додатковому живленні зовнішньою їжею. З метою забезпечення нею передличинки відриваються від рослинного субстрату, починають плавати, переслідуючи здобич у вигляді дрібних планктонних організмів, ловити її і перетравлювати. Цей новий етап в біології риб (з моменту початку живлення зовнішньою їжею називають личинкою) іменується етапом змішаного живлення, оскільки личинки поряд з власним жовтком споживають і зовнішню їжу.

Але у подальшому власний жовток личинками використаний повністю і вони переходять виключно на зовнішній (екзогенний) тип живлення, починаючи тим самим новий етап – чисто зовнішнього живлення. Автори досліджень підкреслюють, що кожній особливості біології відповідає і відповідна будова, а отже, і функція риби.

На межах етапів розвитку за переходів від одного етапу розвитку до другого, які відбуваються стрибкоподібно, з'являються зачатки нових органів і нові функції змінених органів. Так, у деяких корошових риб зачатки черевних плавців виникають при переході від шостого личинкового етапу розвитку до сьомого. При цьому ці зачатки несуть нову функцію балансирів. Протягом етапу розвитку зачатки – балансиру поступово збільшуються і укріплюються спочатку мезенхімними, а потім

окостеніваючими променями, у зв'язку з тим, що риба інтенсивно росте і їй потрібні вже більш сильні балансири. У момент переходу на новий етап розвитку вони змінюють свою функцію, набуваючи здатність активного руху.

Звертає увагу й те, що групи етапів розвитку які об'єднуються загальним пристосуванням, становлять періоди розвитку. У зв'язку з цим відмічають ембріональний, личинковий, мальковий період і період статевої стиглості у риб. Характерним етапом ембріонального періоду розвитку і одночасно загальним є те, що органами дихання слугують кровоносні судини, які розташовані на жовтку, на тілі ембріона, інколи і на плавцях. При переході на личинковий період виникає зяброве дихання, але зберігаються лише залишки попередньої системи дихання. Для всіх етапів личинкового періоду загальним є те, що органами руху слугують плавцеві складки, а малькового – те, що за наявності багатьох рис будови дорослої риби відсутня ще статеві стиглість, і на кінець, виникає низка особливостей, які характеризують етапи періоду статевої стиглості, у першу чергу, статеві стиглість.

Слід зазначити, що В.В. Васнецов основну увагу зосередив на переходах від одного етапу до іншого етапу розвитку, на стрибкоподібності цих переходів. Між тим всі ті процеси, які відбуваються протягом всього етапу, він назвав інтервалом розвитку, протягом якого відбуваються лише повільні, поступові, майже непомітні зміни. Проте теорія етапності продовжувалась поглиблюватись і розвиватись послідовниками В.В. Васнецова. С.Г. Крижанівський встановив, що протягом кожного моменту розвитку, тобто на кожній стадії розвитку відбувається як кількісні, так і якісні зміни, і тим самим всі передумови для переходу на новий етап розвитку створюються на попередньому етапі розвитку, що підтверджує концепцію про єдність організму і середовища. Дійсно, кожен момент обміну речовин викликає і кількісні, і якісні зміни. Слід пам'ятати й про те, що ріст, який нерозривно зв'язаний з розвитком організму, становить його кількісну сторону, є результатом цього обміну.

Він також є і поступовим, і стрибкоподібним саме тому, що є результатом кожного моменту обміну речовин.

В якості підтвердження наголошуємо на тому, що споживання кожної частки власного жовтка є, навіть у незначній кількості зміна навіть форми тварини, а також зміна розміру і маси змінюють і відношення організму з водним середовищем. Таку ж картину можна уявити і по відношенню до кожної функції тварини.

Виходячи з цього, найбільший інтерес мають питання, які стосуються пояснення змін, що відбуваються в процесі розвитку організму.

Більш детальними дослідженнями виявлено, що протягом етапу поступово, послідовно накопичуються кількісні і якісні зміни будови, а отже, і функції тваринного організму і тим самим найдрібніші зміни відношень з оточуючим середовищем. Накопичення цих змін продовжується до певної межі. Але по досягненню певної міри здійснюється перехід до нової якості відношення з середовищем, перехід на новий етап розвитку, що підтверджує філософську концепцію відносно переходу кількості в якість. Щодо такого підходу цих змін досить оригінально висловився С.Г. Крижанівський, який сказав, що «... останні, зміни, які обумовлюють виникнення нової якості і перехід на наступний етап розвитку, можуть бути незначними як крапля, що переповнює чашу».

Послідовно змінюються і етапи розвитку, які складають періоди розвитку. За досягнення певної межі цих змін, здійснюється перехід до нового, більш крупного, ніж перехід від етапу до етапу розвитку, зміни якості екології тварин – перехід до нового періоду розвитку. Так, наприклад, здійснюється перехід від личинкового до малькового, від малькового періоду до періоду статевої зрілості тощо.

У розвитку загальної теорії етапності позитивну роль зіграла теорія екологічних груп риб С.Г. Крижанівського, яка дозволила усвідомити пристосувальний характер різних етапів у представників різних видів риб та представників різних екологічних груп риб число етапів розвитку, які складають періоди розвитку, виявились різними. Так, у шуки виявлено

лише три личинкових етапи розвитку, у літофітів – чотири, у фітофілів–шість. У літофільних лососевих риб личинковий період розвитку по суті може розглядатись як довготривалий етап змішаного живлення власним жовтком і зовнішньою їжею. У фітофільних коропових риб цей етап є досить коротким – протягом майже всього личинкового періоду молодь живиться зовнішньою їжею. У лососевих риб виявлено нерестовий етап розвитку, який характеризується перебудовою системи адаптації цих риб, зв'язаної з виходом на нові, сприятливі для розмноження ділянки водойми.

В природі спостерігається велике різноманіття пристосувань ембріонів риб до дихання, вони змінюються в онтогенезі і суттєво відрізняється потреби різних видів в кисні. Існують дані щодо закономірної зміни функції дихання на зародкових етапах розвитку у декількох видів риб, представників різних екологічних груп.

Встановлено також, що середні розміри риб на кожному етапі розвитку коливаються в певному діапазоні, який є специфічним для кожного виду. Однак за значних змін екологічних умов риба більш пізніх етапів розвитку може бути більш дрібною, ніж риба більш ранніх етапів. Тому недостатнім є характеристика етапу лише за розміром риби, необхідним є проведення більш глибоких і детальних досліджень з метою зібрання інформації для різносторонньої характеристики етапів розвитку.

Тривалість етапів розвитку залежить від середовища, зокрема, від наявності необхідної їжі, хімічного складу води, її температури та інших умов розвитку. Тому у різних місцях ареалу одновікова молодь певного виду може виявитись на різних етапах розвитку.

Факти розходження термінів, розмірів і морфологічних особливостей за зміни етапів розвитку у одного й того ж виду за різних умов не протирічить теорії етапності розвитку, а лише підкреслює пристосувальний характер процесу розвитку організму.

Виходячи з викладеного, доцільно розглянути періоди і етапи розвитку риби.

Теоретичні основи етапності розвитку риб, які були розроблені В.В.Васнецовим, зводяться до того, що протягом різних періодів онтогенезу розвиток риб відбувається не лише поступово і безперервно, але і переривчасто, стрибкоподібно. При цьому відбуваються різкі зміни в будові систем органів, перебіг яких відбувається досить швидко, інколи протягом декількох годин і навіть хвилин. Ці морфологічні зміни нерозривно зв'язані із змінами біологічних особливостей риб. Між такими стрибкоподібними змінами відбувається поступовий ріст і, інколи ледве помітні кількісні зміни. Всі ці зміни відбуваються в певних межах, тому вони не змінюють основної якості, яка характеризує даний інтервал розвитку риби. Тобто якісні особливості організму і його відношення з зовнішнім середовищем зберігаються незмінними. Такі інтервали відносної стабільності у розвитку риб між двома стрибкоподібними змінами називаються етапами.

У свою чергу кожен етап розвитку риб характеризується певними особливостями будови організму, біологічними особливостями і вимогами до умов зовнішнього середовища. За відсутності необхідних умов риби затримуються на тому чи іншому етапі. При цьому вони уповільнюються або повністю припиняють ріст і гинуть.

Спираючись на теоретичне підґрунтя, розвиток риб за теорією В.В.Васнецова відбувається і поступово, і переривчасто (стрибкоподібно) і розпадається на низку слідуючих один за одним етапів, протягом яких відбувається ріст і поступові зміни, але не відбувається яких-небудь принципових змін в будові, фізіології або біології організму риби. Розвиток риб є послідовна зміна пристосувань їх організму до зовнішнього середовища протягом певних етапів.

Перебіг певних етапів у різних видів риб відбувається неоднаково, вони мають різну тривалість і досить часто свої специфічні особливості. Цей висновок досить важливий для розроблення біотехніки штучного розведення риб. Він вказує на необхідність вивчення біологічних і

екологічних особливостей етапів розвитку кожного виду риб, який є об'єктом штучного розведення.

Періоди і етапи розвитку риб характеризуються певними морфологічними змінами, що вимагає ретельного вивчення морфофізіологічних закономірностей раннього онтогенезу риб.

Відомо, що чисельність популяції у значній мірі визначаються особливостями раннього онтогенезу риб. Тому одним із найважливіших аспектів щодо розроблення заходів з подальшого розвитку рибного господарства важливим є встановлення закономірностей продуктивності угруповань або окремих популяцій риб та знання морфофізіологічних особливостей їх індивідуального розвитку.

Дослідженнями В.В. Васнецова, С.Г. Крижанівського, Л.П. Рижкова встановлено, що конкретним інтервалом розвитку риб є етап, протягом якого відбувається ріст і поступові якісні зміни, які створюють необхідні передумови для переходу на нові етапи протягом досить короткого часу, але як сказано вище, стрибкоподібно. Дослідженнями було також доведено існування періодичності змін швидкості диференцировки організмів. Так, зокрема, виявлено, що посилення темпу і зростання числа диференцировок, зазвичай, спостерігається в період переходу від одного етапу розвитку до другого, тобто у так звану перехідну стадію, а їх послаблення відбувається в продовж кожного етапу. Розглядаючи онтогенез особин певного виду, а це явище загальне, розрізняють чотири періоди – ембріональний, личинковий, мальковий і статевозрілий, які характеризуються певними морфологічними, екологічними і фізіологічними особливостями. Так, ембріональний період характеризується тим, що ембріон знаходиться в оболонці яйця, личинковий період являє собою личинку з ендогенним, змішаним і суто зовнішнім живленням до появи центральних пластинок луски. Мальковий період розпочинається з утворення перших склеритів на лусці до настання статевостиглості, а статевостиглий період починається з моменту настання статевої стиглості й триває до завершення життєвого циклу. Кожен з цих

періодів поділяється на ряд етапів з певними морфологічними і біохімічними особливостями.

Кількість етапів у різних видів риб може бути неоднакова і залежить від їх біології. Так, наприклад, у лососей личинковий період виявлено сім етапів, у севанської форелі – вісім, що обумовлено біологічними особливостями цих видів.

Кожен з етапів у свою чергу поділяється на стадії, яка являє собою конкретну характеристику певного морфологічного і фізіологічного стану організму риб. Виходячи з цього, перехідну стадію можна розглядати як завершуючу кожен етап, яка забезпечує в результаті складних морфологічних перетворень перехід на нові наступні етапи розвитку.

Спеціальними еколого – фізіологічними і біохімічними дослідженнями встановлено, що більшості видів риб в процесі онтогенезу властиві періодичні зміни фізіологічних і біохімічних процесів, зокрема, інтенсивності споживання кисню, тобто газообміну, які тісно зв'язані з морфологічними перетвореннями організму. Сутність цього явища в ранньому онтогенезі полягає у значному зростанні його величини в період перехідних стадій, і його зменшенні протягом всіх етапів розвитку. Кожному етапу розвитку властиві конкретні межі і середні рівні газообміну. Характерною особливістю також є зростання інтенсивності споживання кисню від моменту запліднення ікри й до початку живлення личинок з наступним його уповільненням за подальшого розвитку молоді риб.

Поряд з цим виявлена закономірна періодичність змін лінійного росту і накопичення маси риб, що визначається і діагностується досить чітким зростанням на початку кожного етапу розвитку з наступним уповільненням протягом етапів з мінімумом на перехідній стадії. Не дивлячись на деяке уповільнення швидкості росту організмів протягом етапів, кожному етапу розвитку властиві конкретні межі змін і середні величини швидкості, які обумовлені морфологічними особливостями

організмів протягом даного періоду розвитку, видоспецифічними особливостями риб.

Загальною закономірністю є те, що кожний якісно новий етап розвитку починається із значного зростання швидкості росту і потім також демонструє уповільнення. У той же час на початку етапу інтенсивність газообміну відносно стабілізується на рівні, характерному для відповідного етапу. Його величина в 1,5-3,0 рази нижче, ніж в період перехідної стадії. Протягом етапу темп диференцировок незначний. Під кінець етапу як швидкість росту, так і інтенсивність газообміну, досягає максимальних величин, але темп диференцировок може дещо зростати. У цілому організм у цей час підготовлений до переходу на новий етап розвитку. В результаті морфологічних і біохімічних перетворень під час перехідної стадії відбуваються якісні зміни в організмі, який переходить на якісно новий етап. Перехідна стадія розпочинається з різкого зростання інтенсивності споживання кисню, який забезпечує необхідні енергетичні можливості для морфологічних та інших перетворень. За досягнення максимального рівня дихання інтенсивно зростає темп диференцировки. У цей час лінійний і ваговий ріст організму досягає свого мінімуму. Всі енергетичні можливості організму спрямовані на швидке забезпечення перехідної стадії, протягом якої зареєстровано недостатньо стійка його взаємодія з оточуючим середовищем. Під кінець перехідної стадії інтенсивність газообміну і темп диференціації уповільнюються і до початку етапу відносно стабілізуються, а швидкість росту організму зростає. Зміни, які відбуваються протягом етапу розвитку і в період перехідної стадії, представлені на рисунку 2.8.

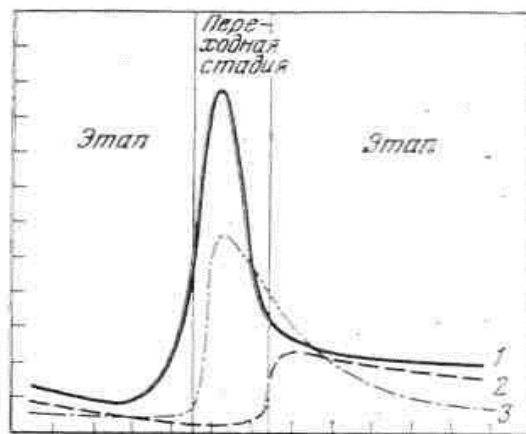


Рис. 2.8. Зміна швидкості росту і інтенсивності газообміну за переходу на нові етапи розвитку (за Рижков Л.П., 1984)

1 – інтенсивність газообміну; 2 – швидкість росту; 3 – темп диференціації.

Поглиблене вивчення періодичності перебігу процесів диференціації організму, швидкості росту і інтенсивності газообміну має не лише теоретичний інтерес, але й практичне значення для вивчення продуктивності біологічних систем і раціонального використання їх продукції за умов організації досліджень на якісно новому енергетичному рівні.

У процесі розвитку риб до досягнення статевої стиглості встановлено зростання абсолютних показників пластичного і функціонального обміну. Це може бути обумовлено загальним зростанням маси тіла риб, яке вимагає в процесі розвитку підвищення потреб енергетичних ресурсів як для побудови тіла організму, так і для здійснення основних процесів життєдіяльності. Загальною закономірністю для більшості прісноводних риб є суттєве зростання швидкості функціонального обміну порівняно з пластичним. Зміни величин функціонального і пластичного обміну тісно взаємозв'язані як між собою так і з інтенсивністю процесів морфогенезу, оскільки відомо, що найбільш інтенсивно морфологічні перетворення відбуваються в період переходу від одного етапу розвитку до другого – під час перехідної стадії.

Встановлено, що при переході на новий етап розвитку відбувається різке і, як правило, значне зростання використання трансформованої

енергії їжі на функціональний обмін, який забезпечує необхідною енергією морфологічні перетворення, свідченням чого є зростання темпу диференцировок і морфологічних змін.

Біологічна доцільність збільшення енергетичних витрат на функціональний обмін полягає в необхідності якнайшвидшого забезпечення переходу організму в якісно новий стан і тим самим ліквідації деякої нерівноваги, яка виникла між організмом і середовищем в кінці попереднього етапу. Після переходу на новий етап розвитку інтенсивність функціонального обміну знижується, а величина пластичного обміну зростає. Тобто в цей період відбувається перерозподіл загальної енергії їжі на різні процеси обміну речовин, які мають в кожний конкретний момент найбільш важливе значення для розвитку і росту організму. У деяких випадках відбувається одночасне збільшення абсолютних показників функціонального і пластичного обміну на початку нового етапу розвитку, що може бути пов'язано з значними ускладненнями структури організму і досить суттєвими змінами їх біології. Так, на етапі розвитку початку змішаного живлення зростання функціонального обміну може бути пов'язано із збільшенням витрат енергії організму на пошук їжі, її захоплення, перетравлювання тощо.

Протягом кожного окремого етапу розвитку пластичний обмін, зазвичай, переважає над функціональним, величина якого до кінця етапу знижується. Ця закономірність посилюється можливим вичерпуванням можливостей як морфологічних, так і функціональних конкретного етапу розвитку організму. Тому виникає необхідність нових морфофізіологічних і біохімічних перетворень для переходу організму на наступний етап розвитку.

Поряд з розглядом загальних закономірностей раннього онтогенезу риб в умовах господарської діяльності виключне значення має ембріональний і личинковий періоди розвитку, що орієнтує на доцільність окремого розгляду.

Запліднена ікринка – це вже ембріон, який розвивається, проходячи низку певних етапів розвитку. На етапі запліднення після проникнення сперматозоїда в ікринку спостерігаються складні перетворення і переміщення її вмістимого. Через 12-15 хв. після осіменіння ікринки деяких видів риб (коропових, осетрових) стають клейкими, які легко приклеюються до субстрату. Оболонки ікринок набрякають у воді, стають прозорими і міцними. Ікринки значно збільшуються у розмірах. Питома маса ікринок зменшується. Перивітелліновий простір заповнюється рідиною. Поверхневий шар цитоплазми зміщується у напрямку до протилежного боку анімального полюса. Цей етап закінчується злиттям (поєднанням) жіночого і чоловічого пронуклеусів. Перехід до наступного етапу розвитку – етапу дробління – починається з моменту появи на ікринках першої борозни, яка утворює два бластомери. На цьому етапі кожна ікринка послідовно ділиться на все більшу кількість бластомерів, а в кінці його досягає стадії бластули. Далі зародок вступає на новий етап розвитку – етап гастрюляції, за якого починають формуватися тіло зародка і його жовтковий мішок. На наступному етапі розвитку зародка відбувається нейруляція. У зародка утворюється нервова трубка, яка являє собою зачаток нервової системи.

У подальшому у ембріона змінюється форма тіла, обособлюється хвостовий відділ, формуються відділи головного мозку, закладаються органи чуття і залози викльовування. У ембріона починають формуватися травна і видільна системи, утворюються серце і кровоносні судини, закладаються зяброві кишень, з'являється зачаток печінки, утворюються м'язові волокна, клітини крові і починається вакуолізація клітин хорди. Тіло ембріона розчленовується на окремі сегменти і на ньому з'являється плавцева складка.

Ембріон, який пройшов низку етапів розвитку, вже має функціонуюче серце і кровообіг, а також нервову систему і відповідає на зовнішні подразнення. У цей час міцність оболонок ікринок послаблюється під дією ферментів вилуплення і ембріони звільняються від них.

Ембріональний період закінчується на етапі, за якого передличинки, які вилупились, завершують свій розвиток і стають личинками.

З першого етапу свого розвитку ембріон вступає в тісний контакт з оточуючим середовищем. Значний вплив на розвиток ембріона (ембріогенез) має температура води, її газовий режим, рН, солоність, осмотичний тиск та освітленість. У кожного виду риб ембріогенез відбувається у певних температурних межах. При цьому розрізняють температурний оптимум, температурний поріг і температурний максимум. Температура, за якої ембріогенез відбувається нормально, називається температурним оптимумом. Підвищення температури прискорює процеси ембріогенезу, а зниження – уповільнює цей процес.

Температура, нижче якої ембріогенез не відбувається, називається температурним порогом. Однак порогова температура не приводить до загибелі зародків за впливу протягом обмеженого впливу часу. За відновлення оптимальної температури ембріогенез відновлюється і відбувається нормально. Температура, вище якої ембріогенез припиняється і ембріон гине, називається температурним максимумом. Знання температурних меж, в яких відбувається нормальний ембріогенез, важливо не лише для більш точного прогнозування майбутньої рибопродуктивності, але й для правильного ведення процесу інкубації ікри за штучного рибозведення.

Не менш важливу роль на процес формування ембріона має і газовий режим. За відсутності кисню у воді зародок гине від задухи. Знижений вміст кисню у крові уповільнює розвиток ембріона. Якщо ж недостатність кисню проявляється за підвищеної температури (порівняно з оптимумом), то розвиток ембріона відбувається не нормально, що приводить до утворення потворних особин, а у подальшому – до їх загибелі. Подібне явище спостерігається і за високих концентрацій CO_2 , які можуть бути за інкубації великої кількості ікри і у невеликому об'ємі непротічної води. У цьому випадку CO_2 зсовує активну реакцію середовища в кислий бік і порушує газовий обмін в клітинах зародка.

Відношення ембріонів до температури, газового режиму, солоності, світла, механічних впливів на окремих стадіях етапів розвитку неоднакове. Одні стадії більш чутливі до різких змін абіотичних умов середовища, що приводить до збільшення кількості потворних ембріонів і їх загибелі, інші – менш чутливі. Підвищена чутливість до різких змін водного середовища проявляється на стадіях перших етапів (запліднення-гаструляція) і на етапі перед викльовом.

Отже, інкубацію ікри можна проводити лише в таких умовах, за яких фактори зовнішнього середовища забезпечують нормальний перебіг ембріогенезу. За цих умов зародок добре росте і розвивається, використовуючи поживні речовини жовтка.

Ембріон, що виклюнувся, або так звана передличинка, перший час веде пасивний спосіб життя. Вона живиться за рахунок поживних речовин, які містяться в жовтковому мішку, який являє собою тимчасовий орган. Жовтковий мішок є також провізорним органом дихання передличинки. По мірі росту передличинки жовтковий мішок поступово зменшується. Невдовзі до кінцевої його резорбції закінчується ембріональний і починається личинковий період розвитку. Передличинка стає личинкою, котра переходить на змішаний тип живлення. На цьому етапі розвитку личинка використовує поживні речовини, які містяться у жовтковому мішку, і споживають їжу із зовнішнього середовища.

Жовтковий мішок у личинки недовзі повністю резорбується і вона повністю переходить на зовнішнє живлення. Личинка росте, розвивається і через деякий час перетворюється у малька, який за зовнішнім виглядом нічим не відрізняється від дорослої риби.

Тривалість личинкового періоду розвитку, як і ембріонального, у різних видів риб неоднакова – від декількох діб до місяця. У кожного виду риб вона зростає або зменшується в залежності від температури води та інших чинників абіотичних і біотичних умов середовища.

Знаючи етапи розвитку риб, можна вивчити шляхи і функціональні механізми перетворення популяцій прохідних, напівпровідних і

прісноводних риб у сучасних умовах комплексного використання водних біоресурсів на основі виявлення максимальних можливостей пристосованості цих риб до змін, які відбуваються у водному середовищі.

Запаси жовткового мішку витрачаються передличинками з різною швидкістю, що значною мірою залежить від температури оточуючого середовища. В цьому зв'язку доцільно мати відповідне уявлення відносно впливу температури на ріст і використання жовтка в ранньому онтогенезі риб.

Зазвичай, в іхтіології ріст ембріона і динаміку використання жовтка в ембріональний період визначають традиційними методами, зокрема, шляхом вимірювання довжини, маси ембріонів, маси жовтка. У деяких випадках здійснюють розрахунок об'єму ембріона і жовтка або площ їх проєкцій.

Між тим існує визначення Ф.Р.Хейса про те, що ріст ембріона – це, перш за все, утворення і накопичення в його тканинах білка, яке є підґрунтям зростання його маси і лінійних параметрів.

Дослідженнями Г.Г. Новікова та Н.Д. Куфтіною встановлено, що ріст білкової маси ембріонів тріски, пінагора, благородного лосося на перших етапах ембріогенезу за різних температурних умов мінімальний, що пояснюється низьким рівнем білкового синтезу в бластодермі. Цю думку поділяють Нейфах А.А., Тимофеева М.Я. (1977) базуючись на відповідних дослідженнях.

Деяке зростання білкової маси починається з етапу гастрюляції (у тріски і пінагора), а у лосося – з етапу органогенезу. У подальшому швидкість білкового росту зростає, у тому числі і з підвищенням температури води. Спеціальними дослідженнями встановлено, що чим вище температура розвитку, тим більша швидкість білкового росту протягом доби. Але в момент виходу ембріона із оболонки величина його білкової маси з підвищенням температури знижується.

Роботами науковців показано, що з підвищенням температури тривалість розвитку ембріона скорочується у більшій мірі, ніж зростає

швидкість росту білка. Саме цей взаємозв'язок може бути однією з причин зменшення кінцевих розмірів зародків в момент їх виходу із оболонки за більш високих температур. Це свідчить про те, що нормальний розвиток ембріона відбувається за оптимальних температурних умов, а порушення динаміки розвитку може розглядатись як вихід температури за межі оптимальних величин.

Дослідження показали, що, процес розвитку ембріона і його життєдіяльність здійснюється виключно за рахунок запасних речовин жовтка, основним компонентом якого є білкові речовини (Нейфах А.А., Тимофеева М.Я.) (1977).

На відміну криволінійного характеру росту тіла зародка, швидкість якого по мірі росту змінюється, процес резорбції білкових речовин у жовтку відбувається з постійною швидкістю і має вигляд прямолінійної залежності. Враховуючи ці закономірності, автори досліджень дійшли висновку про те, що процеси регуляції швидкості росту білкової маси тіла зародків і резорбції запасних білків жовтка можливо мають відносну незалежність.

Слід зазначити, що швидкість резорбції запасних речовин, як і швидкість росту ембріону, з підвищенням температури зростає. При цьому також виявлено, що характер резорбції білкових речовин жовтка погоджується з активністю протеолітичних ферментів, які здійснюють розщеплення білкових молекул жовтка. У нормі активність кислих протеаз залишається незмінною протягом розвитку ембріону, проте з підвищенням температури води вона зростає відповідно швидкість резорбції жовтка.

Не дивлячись на те, що з підвищенням температури розвитку швидкість резорбції білка в жовтку зростає, загальна кількість білка, резорбованого за період розвитку ембріона під оболонкою, навпаки, зменшується. Тобто величина залишкового білка в жовтку на вихідних стадіях розвитку знаходиться в прямій залежності від температури.

Наслідком непропорційних змін швидкостей резорбції білка в жовтку, з одного боку, і тривалості розвитку ембріону, з другого за

підвищених температур є те, що зародки, що розвиваються за цих температур, виходять з оболонки менших розмірів і з більшим запасом білка в жовтку. Це може свідчити про порушення процесів ембріонального розвитку риб за дії підвищених температур.

Заслуговують на увагу дослідження, пов'язані з вивченням динаміки вмісту білка в жовтку в процесі розвитку ембріона, яка встановлюється шляхом вивчення зміни білка в цілій ікринці. Ця динаміка визначається, з одного боку, масштабами резорбції білка в жовтку, а з іншого – ростом білкової маси зародка. Дослідженнями И.Е. Мороза та В.П. Лукіна (1973) показано, що на початку розвитку, коли ріст ембріона мінімальний, вміст білка визначається лише резорбцією білка в жовтку. З початком інтенсивного білкового росту вміст білка в ікринці зменшується і в кінці ембріонального розвитку стабілізується.

Наукові розробки у складі авторів Г.Г. Новікова та Н.Д. Куфтіної (1988) свідчать, що у цілому використання білка жовтка в процесах розвитку ембріона коливається в межах 10-40 % і залежить від виду риб і температури води. В процесі розвитку ембріона пінагора, тріски і лосося під оболонкою резорбується біля 30-40 % білка, але на ріст безпосередньо ембріона використовується 40-80 % резорбованого білка у тріски і пінагора, а у лососей – лише від 20 до 30 %. Це свідчить про те, що масштаби білкового росту ембріонів на одиницю вихідної білкової маси, ікри в процесі розвитку під оболонкою у тріски і пінагора в 2-3 рази вище ніж у благородного лосося.

Білок, який залишається, у значній мірі використовується організмом після виходу ембріона з оболонки. Тому у риб з дрібною ікрою і невеликою кількістю запасних речовин до початку екзогенного живлення використовуються практично всі запасні речовини жовткового мішка. Саме тому передличинки цих видів риб не можуть голодувати протягом тривалого періоду на відміну від передличинок лососевих риб, які мають у жовтковому мішку більшу кількість резервних речовин у яких після викльовування реалізується біля 70-80 % запасного білка.

Виходячи з цього великий вміст в ікрі запасних резервних речовин, спрямований на забезпечення розвитку організму поза оболонки ендогенними ресурсами до переходу на екзогенний тип живлення.

В життєвому циклі риб та в процесах розведення значні втрати відбуваються при переході від ембріону до личинки, що має наукове підґрунтя і підтверджується практичним досвідом. Об'єктивна реальність орієнтована на доцільності вивчення закономірностей переходу від ембріонального стану до личинкового. Торкаючись цього питання доцільно нагадати, що у онтогенезі риб розрізняють два ранніх періоди – ембріональний і личинковий, які складаються з етапів, що поступово змінюють один одного. Кожен з цих етапів характеризується цілим комплексом морфологічних, фізіологічних, біологічних ознак, які виникають в результаті реалізації спадковості за конкретних екологічних умов. Кожному етапу розвитку властивий певний комплекс органів і їх функцій, які змінюються в залежності від впливу чинників оточуючого середовища. Проте ці зміни мають свою межу, яка є наслідком реалізації адаптивних можливостей організму, вироблених в процесі еволюції виду.

Доведено, що процес ембріонального розвитку організму у кожному конкретному випадку обумовлюється дією багатьох чинників, що в кінцевому рахунку приводять до різноякісності нащадків, які мають більш широкий діапазон адаптацій, що забезпечують збереження оптимальної чисельності популяції. До числа чинників, які прямо або опосередковано впливають на ембріогенез, відносяться: вік і фізіологічний стан плідників; місце розташування ікри в яєчнику і ступінь її стиглості; термічний режим в період овуляції; статеві активність сперміїв; термічний режим в період ембріонального розвитку, який впливає на диференціювання ембріона і його метаболізм, а також мінералізація води, її активна реакція, пігментація ікри тощо.

Ембріональний період закінчується виходом ембріона із яйця, після чого починається личинковий період, перший етап якого – це етап

ендогенного живлення за рахунок резервних речовин, зосереджених у жовтковому мішку.

Момент виходу ембріона з яйцеклітини на перший погляд створює враження короткочасного стрибка. Однак у дійсності викльовування ембріона є досить тривалим процесом, який супроводжується накопиченням суттєвих морфо-фізіологічних змін. Цей процес складається із підготовки ембріону до викльовування, самого моменту викльовування і тих змін, які забезпечують найголовніші процеси життєдіяльності організму, який виявляється поза яйцевої оболонки. Кожен з цих моментів у кожному конкретному випадку може бути зсунений у будь-який бік дією температури, газового режиму, освітленості, механічного впливу.

Одним з критичних періодів ембріонального розвитку є підготовка ембріона до викльовування. У цей час ембріон є найбільш чутливим до зовнішніх впливів. Підвищена чутливість у цей період пояснюється досягненням певного для даного виду рівня розвитку комплексу органів, інтенсифікацією ембріональної моторики, посиленням гальмівного впливу яйцевої оболонки на газообмін ембріона, накопиченням в залозах вилуплення ферменту, який розчиняє яйцеклітинну оболонку. Між тим, шляхом зміни температурного режиму, концентрації розчиненого у воді кисню чи вуглекислоти та зміною інших чинників можна порушити погоджений хід ембріогенезу, викликати затримку викльовування ембріону або, навпаки, стимулювати його передчасний вихід, що є не бажаним.

Одним з найбільш суттєвих чинників, які впливають на викльовування, є температура води, її активна реакція, вміст розчинених у воді газів, механічні впливи тощо. Досить важливим висновком деяких досліджень виявилось те, що передчасне викльовування у риб призводить до загибелі ембріонів – личинок, коли вони досить рано покидають яйцеву оболонку.

За іншої ситуації, коли викльовування настає тоді, коли вже склався комплекс життєво важливих органів (завершилася сегментація тіла,

головний і хвостовий кінці тіла відділились від жовтка, з'явилась пульсуюча серцева трубка, яка проштовхує безколірну плазму, розвинулась нервово-м'язева моторика) за таких умов ембріони, які виклюнулись, виявляються життєздатними.

Між тим, в природних умовах вилуплення затримується з різних причин, особливо за зниження температури, опосередкована дія якої змінює газообмін ембріону, знижує напруженість ембріональних рухів і активність ферменту викльовування.

Слід звернути увагу на те, що пристосування, які забезпечують виживаність ембріонів поза яйцевої оболонки, повинні бути більш широкими у видів, які розвиваються за умов різких коливань середовища, особливо на мілководдях у ранньовесняний час. Існує інформація про значну пластичність пізніх ембріонів і ранніх личинок, яка виникає як адаптація. Ця пластичність полягає у тому, що у передличинок, а в подальшому і у личинок, які виклюнулись передчасно, прискорено розвиваються життєво важливі органи, особливо прогресує у розвиткові кровоносна система, яка забезпечує у цей час інтенсивний обмін речовин ембріона, який виявився в нових умовах. Доведено також те, що чим слабкіше розвинена личинка, тим темпи її розвитку вищі. Прискорений розвиток органів відбувається до моменту утворення комплексу органів, властивих ембріона при викльовуванні за оптимальних умов розвитку.

Тривалість першого етапу розвитку – стану ендогенного живлення – буде залежати від ступеню сформованості ембріона в момент викльовування. У одних період жовткового живлення буде більш тривалим, у інших – коротким. Крім того, личинки, що виклюнулись, як більш активні, будуть споживати жовток швидше, ніж однойменні ембріони, які залишилися під яйцевою оболонкою.

Отже, викльовування можна розглядати як стрибок, тривалість якого буде залежати як від видових адаптацій, так і від конкретних умов розвитку.

Біологічні і екологічні особливості розвитку риб на різних етапах суттєві складові рибогосподарської науки, які мають теоретичне і практичне значення. Знання етапів розвитку сьогодні дозволили вченим рекомендувати рибним підприємствам використовувати молодь анадромних риб до покатного стану, перехід до якого супроводжується складними змінами, які готують організм до існування в нових умовах – в умовах життя у морі, зокрема, лососевих. Для вирішення практичних завдань, які стоять перед штучним рибозведенням, велике значення має вивчення чинників зовнішнього середовища, які впливають на організм риб на різних етапах розвитку. Все це сприяє розробленню найбільш ефективних прийомів розведення риб.

Вчення про етапність розвитку риб виявилось найважливішим теоретичним підґрунтям для розробки біотехніки вирощування молоді промислово цінних видів риб і сприяє підвищенню ефективності штучного рибозведення, що орієнтує на набуття певної інформації відносно особливостей нерестового етапу і його специфіки у розвитку риб.

Знання біології розмноження риб, їх фізіологічних особливостей і екологічних вимог в період ікрометання необхідні з метою уточнення рибоохоронних заходів, підвищення ефективності робіт з меліорації нерестовищ, для розробки екологічного способу стимулювання визрівання плідників, підвищення ефективності нересту різних видів риб в нерестово-вирощувальних господарствах, в селекції плідників тощо.

Як відомо з викладеного вище, теорія етапності, створена В.В. Васнецовим, базується на уяві про нерозривний у протирічній єдності організму і середовища і розглядає розвиток організму як пристосувальний процес. Згідно цієї теорії процес розвитку є і безперервним, еволюційним, і у той же час перервним і стрибкоподібним, а весь розвиток організму відбувається поетапно. Протягом певного відрізка часу, який зветься етапом, біологія організму, який розвивається, суттєво не змінюється. В.В. Васнецов писав, що: «Кожний етап відрізняється від інших специфічною для нього будовою, фізіологією і біологією, причому і будова, і фізіологія

приспосовано до даної біології і до даних специфічних умов». Тобто для кожного етапу характерна певна система адаптацій. Зміни протягом етапу, які носять як кількісний, так і якісний характер, не переходять певної межі, не приводять до зміни системи адаптацій, однак готують до цього організм, що розвивається. При переході на новий етап розвитку, який здійснюється стрибкоподібно, суттєво змінюється вся біологія організму, а біологічно подібні етапи об'єднуються в періоди розвитку.

Досить цікавим в цьому аспекті є питання, пов'язане з інтервалом часу, протягом якого здійснюється нерест риби. Відомо, що багато видів риб для ікрометання обирають специфічні місця, мігрують до певних ділянок водойм. Літофільні риби йдуть виметувати ікру на ділянки з підводною рослинністю, хоча місця нагулу їх знаходяться в інших ділянках. Риби, які виметують пелагічну ікру в прісній воді, для ікрометання виходять на течію. Є риби, які нагулюються у прибережній частині моря, а для розмноження йдуть в пелагіаль. Тихоокеанський оселедець і деякі інші види, які є пелагічними, для розмноження підходять до берегів. Суттєво відрізняється нерестова обстановка у прохідних осетрових, лососевих та інших видів риб. Виходу риби на екологічне своєрідне нерестовище передують функціональна і зв'язана з нею морфологічна перебудова організму.

Однак, різкі відмінності місць розмноження і нагулу властиві далеко не всім риbam і тому переднерестові зміни виражені слабо або зовнішньо можуть бути непомітними.

Є й такі види риб, які в період розмноження не змінюють ділянки водойми, однак у них все ж – таки відбуваються суттєві морфологічні зміни, обумовлені специфікою біології розмноження. При цьому змінюються морфологічно й функціонально різні органи і тканини, а також з'являються нові органи і функції. У яйцеживородячих, живородячих і виношуючих риб перетворюється кишечник, статеві та інші органи, які забезпечують постачання ембріонів, що розвиваються, не лише киснем, але й поживними речовинами. Завдяки різним новоутворенням, які

розвиваються в переднерестовий період, і зміні функцій різних органів риба вступає з абіотичним і біотичним середовищем, зокрема з особинами протилежної статі і своїми нащадками, в якісно нові відношення і суттєво змінюється її біологія.

Суттєвий вплив на організм риб в період нересту має її відношення до їжі. Багато видів риб в період розмноження припиняють живитись. Це риби, які йдуть розмножуватися в місця, які не забезпечують плідників їжею, а характерними представниками таких є лососеві, осетрові. Окремі види, які виношують ікру в роті або в кишківнику, також не живляться в цей період. У інших видів риб змінюється склад харчових організмів у зв'язку з різноманіттям фауни місць розмноження і нагулу. Змінюється також ритм живлення у зв'язку із зміною всієї біології риб, що розмножуються. Припинення живлення, зміна їжі і ритму живлення призводить до зміни характеру обміну. Відомо, що обмін речовин в період розмноження змінюється також внаслідок зміни діяльності залоз внутрішньої секреції. Накопичені протягом нагулу резервні речовини спрямовуються на формування статевих продуктів, а у живородячих риб і на формування самих ембріонів; спостерігається генеративний обмін.

При виділенні етапів розвитку великого значення надається зміні способу добування їжі, характеру живлення і обміну речовин.

Переднерестовий, і, особливо нерестовий період, характеризується зміною характеру зграй і формування особливих нерестових угруповань, розвитком в шлюбний період складних поведінкових реакцій, що свідчить про вступ риб, що нерестять, в специфічні відносини, які властиві саме цьому періоду.

Отже, розмноження риб не може здійснюватись в межах попередніх адаптацій. Одним із способів вирішення цього протиріччя є перебудова організму. Зміни, які відбуваються в організмі риби за її переходу в нерестовий стан, означають зміну пристосувань, які необхідні для забезпечення процесів розмноження. Ця перебудова готується поступово і завершується стрибкоподібно перед початком ікрометання.

Стрибкоподібний характер зміни біології є одним з важливих ознак переходу організму на новий етап розвитку.

Оскільки риби в період нересту відрізняються фізіологічним станом, будовою, поведінкою, входять у специфічні відношення з абіотичним і біотичним середовищем і виконують особливу функцію, цей відрізок онтогенезу виділяється в якісно новий, нерестовий етап розвитку.

Поряд з викладеним у загальному плані доцільним є більш детальний аналіз цього етапу у моноциклічних і поліциклічних риб, враховуючи наявних особливостей відтворення.

Моноциклічні риби, яскравими представниками яких є тихоокеанські лососі, вугрі, деякі бички, після нересту гинуть або іншими словами відтворення відбувається один раз протягом життя.

У риб, які розмножуються протягом життя багаторазово, поліциклічних, онтогенез включає декілька циклів розвитку гонад.

Вчені застерігають, що повторність нересту не можна плутати з сезонною циклічністю, яка відображує особливості середовища всіх організмів, що розвиваються. Відомо, що кожна популяція розмножується в певний сезон року. Однак не кожна особина розмножується з настанням даного сезону. До нересту приступають лише фізіологічно підготовлені особини, що свідчить про відносність зв'язку нерестового етапу з сезонною циклічністю.

Між тим важливим є те, що нерест у моно- і поліциклічних риб завершується принципово однаково-закінченням циклу розвитку гонад і переходом риби в новий біологічний стан: у перших це буде смерть, а у других – перехід до нагулу. Тобто цей факт та інші свідчать про відсутність принципових відмінностей між моно-і поліциклічними рибами.

Однак у деяких видів чи особин риб існує проблема зміщення термінів статевого вистигання під впливом оточуючого середовища. Але досить важливим є встановлення цих чинників водного середовища, які визначають цей момент, що пов'язано з розробленням методів

прискорення або гальмування процесів статевого визрівання, тобто з управління процесами розмноження риби.

Між тим вже зараз відомі деякі з чинників, які сприяють вистиганню риби. Завершення вистигання і перехід плідників у текучий стан нормально відбувається за впливу на організм факторів водного середовища, які визначають екологічну специфіку місць ікрометання виду. Тобто підготовка і перехід риби до нерестового стану, як і увесь процес розвитку, - процес пристосувальний.

Відомо, що для переходу риби в текучий стан, в умовах штучного відтворення для певних видів риби, застосовують фізіологічно активні речовини. Однак цей метод фізіологічного або гормонального стимулювання вистигання риби має обмеження, оскільки ін'єкції дають позитивний результат лише тоді, коли риби знаходяться у стані достатньо високої стиглості. І для її досягнення необхідно створити рибі певні екологічні умови. Вважають, що два методи взаємно доповнюють один одного і сьогодні розглядаються в якості еколого-фізіологічного методу досягання статевих продуктів.

Отже, нерестовий етап розвитку має особливе значення у завершенні циклу онтогенезу і у забезпеченні єдності його різних етапів.

Зрозуміло, що теоретичні аспекти сучасного рибництва тісно пов'язані з практичною роботою відповідних напрямків рибного господарства. Виходячи з цього, доцільно визначитися і сформулювати складові, які конкретно характеризують значення теорії етапності для практики рибництва.

- Пізнання етапів розвитку риби, особливостей її біології в природних і штучних умовах дозволяє встановити потреби риби на кожному етапі розвитку і у зв'язку з цим виявити недоліки біотехніки штучного відтворення, що необхідно для раціоналізації риборозведення. Теорія етапності розвитку дозволяє біологічно обґрунтувати різні ланки біотехніки рибничих робіт і здійснити

біологічний контроль за розвитком риби в природних і штучних умовах.

- Встановлення етапів розвитку в популяціях, які населяють водойму, дозволяє зрозуміти різноякісну структуру цієї популяції і різноманіття її потреб.
- Встановлення етапів розвитку промислових і малоцінних риб, які населяють одні й ті ж водойми, дозволяє в'яснити, в якій степені, на яких етапах розвитку малоцінні риби становлять додаткове навантаження на кормову базу промислових риб, тобто дозволяє конкретизувати знання міжвидових відношень риб.
- Теорія етапності вимагає вивчення кормової бази з урахуванням різних споживачів на кожному етапі розвитку, тим самим конкретизує дослідження кормової бази риб. Знання особливостей перебігу кожного етапу розвитку дозволяє більш обґрунтовано прогнозувати чисельність риб в промисловому поверненні. Дефіцит певної їжі на одному з етапів розвитку може значно знижувати чисельність промислового стада.
- Зсуви термінів статевого вистигання в залежності від умов, в яких розвивається риба, може бути зареєстровано лише на основі чітких знань етапів розвитку риби.
- Знання етапності необхідно для розкриття закономірностей динаміки чисельності популяцій.

Слід зазначити, що на сьогоднішній день ще не всі питання, пов'язані з етапністю риб достатньо вивчені. Зокрема, ще не встановлені у порівняльному аспекті закономірності прояву етапності розвитку в різних екологічних групах риб. Не встановлені особливості переходів від етапу до етапу розвитку статевого вистигання з моменту викльову ембріонів із оболонки. Відсутня повна інформація щодо впливу різних умов середовища на етапи розвитку і переходу від одного етапу до другого. Важливими є встановлення еколого – морфологічних особливостей різних

систем органів на різних етапах розвитку. Тобто доцільним є вивчення функцій всіх органів і їх зміни в процесі розвитку організму від зародження й до смерті. Одним з найбільш важливих питань у розвитку теорії етапності є слабо вивченою проблема переміщення з певного етапу на етап статевого вистигання риб. На особливу увагу заслуговують питання щодо впливу чинників середовища на швидкість статевого вистигання риб.

Між тим до цього часу не існує чіткої інформації щодо того, який момент в розвитку риби повинен вважатися початком періоду статевої стиглості. Окремі дослідники вважають, що такою межею слід вважати початок першого нересту, а сам період іменувати періодом розмноження. Існує також думка про те, цей період буде складатись із етапу або етапів нересту і низки інших етапів, в залежності від екологічних особливостей риби; етапу нерестової міграції, післянерестового скату, етапу виношування ембріонів, охорони нащадків тощо.

Екологічні особливості риб настільки різноманітні, що можна припустити існування у деяких з них декількох етапів розвитку в інтервалі між послідовними нерестами. У осетрових такий інтервал продовжується декілька років, протягом яких риба проходить, можливо, декілька етапів розвитку, вона суттєво змінюється, готуючись до нового розмноження. У риб з одноразовим нерестом періодом розмноження завершується існування риби. Між тим з початком останнього періоду життя зв'язані досить суттєві морфо – функціональні і екологічні зміни риби. Відомо, що початок кожного періоду розвитку співпадає з початком етапу розвитку. У тихоокеанських лососей завдяки цьому період розмноження виявляється останнім існуванням риби.

У багатьох риб протягом періоду розмноження чергуються етапи нересту і нагулу. Кожен етап нересту характеризується особливостями будови і функції риби, специфічними для екології цього етапу. Якщо нерест розтягнений в часі і в проміжках між виметуванням окремих порцій

ікри біологія риби змінюється не суттєво, такий нерест об'єднується одним етапом.

Очевидно, за суворо певних умов багатократно нерестуючі риби проходять однакову кількість етапів нересту і нагулу протягом життя.

Виділення нерестового етапу у розвитку риб, вірно відображуючи біологічну своєрідність процесів розмноження, дозволяє глибше зрозуміти і деталізувати вивчення дорослих риб. Знання проходження етапів розвитку періоду і особисто періоду розмноження дозволяє поставити важливі для рибництва питання, зокрема, щодо причин затримок нересту, норм кількості нерестів у кожного виду риби за певних умов, щодо оптимальних умов, які сприяють успішному нересту, щодо прискорення цього процесу тощо.

Теорія етапності розвитку дозволяє зрозуміти пристосувальну сутність організмів в кожній момент його індивідуального життя і життя виду, виявити потреби організму на кожному етапі розвитку і тим самим дає ключ до управління цим розвитком.

В життєвому циклі риб є періоди які супроводжуються підвищеною чутливістю до зовнішніх факторів. Такі стани розглядаються в якості критичних періодів розвитку у риб, що пов'язане з дією негативних факторів впливу на певні складові життєвого циклу.

Критичними періодами розвитку є певні моменти диференцировки організму, за досягнення яких ембріони і личинки, які мають морфофізіологічні дефекти, отримані у спадку від батьків, або які виникли під впливом несприятливих умов на ембріональних і постембріональних стадіях, вже не здатні до подальшого розвитку і гинуть. Це, зазвичай, відбувається на найважливіших етапах раннього онтогенезу, особливо на початку функціонування органів, їх систем. Завдяки тому, що дефектні особини можуть мати різний характер дефектів і різну ступінь порушень органів, одні з них, з найбільш сильно вираженими дефектами, припиняють свій розвиток і гинуть раніше, що відбувається в ранні критичні періоди. Інші з меншими порушеннями, - пізніше, а треті з

малими дефектами, можуть взагалі обминути критичні періоди розвитку. Але у подальшому, за несприятливих біотичних і абіотичних умов середовища, елімінація відбувається в першу чергу за рахунок цих особин. Отже, критичні періоди розвитку можна коротко назвати періодами реалізації морфо – фізіологічних дефектів, а загибель є зовнішнім проявом критичних періодів розвитку.

В критичні періоди розвитку у організмі існують свої специфічні взаємовідносини з середовищем, але вони лише до деякої міри можуть визначати ці періоди, а не в цілому.

В ембріональному і постембріональному розвитку таких критичних періодів існує декілька. Одним із критичних періодів у багатьох видів риб є стадії кінця гастрюляції і початку органогенезу, а у деяких видів – і стадія викльовування.

У деяких морських пелагофільних риб таким періодом, очевидно, можна назвати також стадії кінця дробління – бластули.

У личинковий етап розвитку виявляється також декілька критичних періодів, причому у різних груп видів риб вони припадають на різні стадії розвитку. На личинковому етапі критичні періоди не обов'язково припадають лише на кінець розсмоктування жовтка і за переходу до активного живлення.

Виходячи з проблематики її теоретичної та практичної актуальності, доцільно розглянути критичні періоди личинкового етапу окремих видів риб.

Деякі дослідники вважають, що критичним періодом у осетрових риб є перехід личинок на активне живлення. Саме в цей період реєструється масова загибель личинок за штучного відтворення представників осетрових. Це явище пов'язують з несвоєчасною годівлею і невідповідністю якості їжі потребам личинок.

Проте існує й інша точка зору, яка ґрунтується на тому, що загибель личинок досить часто спостерігається не дивлячись на сприятливі умови живлення, а крім того, вона починається ще до переходу личинок на

активне живлення. Тому вважають, що загибель личинок викликана низькою якістю використаних за штучного відтворення статевих продуктів і незадовільними умовами інкубації. Підтвердженням цього висновку виявились результати спеціальних досліджень, якими встановлено, що загиблі в цей період личинки осетра характеризувались відставанням у рості за довжиною і масою, а також мали різні дефекти у будові: сутулість, вислохвостість рострума, зменшення розмірів печінки, різні порушення у будові кишківника, нерідко у поєднанні з водяною черевної порожнини і шлунку. Все це свідчить про те, що період розвитку личинок осетрових риб перед початком і на початку активного живлення може вважатись критичним періодом розвитку. У оселедцевих критичним періодом розвитку є кінець жовткового живлення і початок активного живлення. У лососевих також чітко проявляється критичний період розвитку в момент кінцевого розсмоктування жовтка і на початку активного живлення.

Що стосується коропових риб, то у них відмічається два періоди високої смертності личинок. Перший період загибелі личинок коропа спостерігається через 5-7 днів після їх викльовування, після того, як вони повністю перейдуть на зовнішнє живлення. Загальний термін цієї загибелі – до 10-12-го дня після викльовування. Личинки, що гинули, значно відстали у рості і розвиткові від своїх ровесників, вони або зовсім не жились, або жились дуже мало. У них також відмічається відсутність складчастості слизової кишківника, або вона буває слабо розвиненою. Припускають, що в цей період відбувається реалізація дефектів у розвиткові органів травлення.

Другий період високої смертності личинок коропа, зазвичай, реєструється з 19 по 27 дні після викльовування. Ті личинки до загибелі також значно відставали у розвиткові і рості. У більшості з них не утворюється спинний плавець, а спостерігається лише скоплення на його місці мезенхімних клітин, а у деяких личинок виявляються поява лише перших променів. На відміну від них у нормальних личинок реєструють повністю сформовані плавці, за виключенням черевних. Різниця у рості

інколи буває настільки високою, що крупні личинки часто заковтують дрібних або об'їдають у них хвости.

При цьому загибель личинок в період їх високої смертності не могла відбуватись із –за дефіциту відповідної їжі або від інших зовнішніх причин.

Вважають, що безпосередньою причиною загибелі личинок в період їх високої смертності є не зовнішня, а внутрішня. Цією причиною вважають низьку якість самих личинок, яка залежить у свою чергу від низької якості статевих продуктів, які продукували плідники. На виживаність личинок до деякої міри могло вплинути різке зниження або підвищення температури, що досить часто спостерігається за вирощування личинок. Отже, розглянуті два періоди високої смертності у личинок коропа можна вважати критичними періодами розвитку.

У личинок ляща також виявлено два періоди високої смертності. Перший з них припадає на 12-17-у добу, а другий – на 20-22-гу добу, які для личинок ляща є критичними.

На личинковому етапі у тарані теж знайдено, як і у ляща, 2 основних критичних періоди розвитку, з однією лише різницею, що у ляща найбільш вираженим є другий період, а у тарні – перший; крім того, у останньої тривалість періодів в середньому дещо більше.

Зовсім інші терміни періодів високої загибелі спостерігаються у личинок білого амура. Період масової загибелі личинок цього виду риб продовжується в цілому з 1-го по 6-й день після викльовування з піками, які припадають на 1-2 і дні і 4-5 дні. Експериментально встановлено, що елімінація личинок білого амура за рахунок нежиттєстійких особин відбувається в основному в період переходу на активне живлення – розсмоктування жовтка у них закінчується на 5 - 6-ий дні після викльовування.

Отже, вважають, що у личинок білого амура існує два критичних періоди розвитку. Один з них охоплює в основному перші 2 дні після

вилуплення, а другий – кінець розсмоктування жовтка і початок активного живлення, тобто 4-6-й дні.

Вважають, що розвиток як ембріона в цілому так і його складових частин, маються на увазі органи і тканини, складається з деякої невеликої кількості етапів, які характеризуються певними морфо-фізіологічними ознаками. Кожні з цих етапів починаються відносно коротким критичним періодом, після якого відбуваються видимі процеси розвитку, а саме ріст і диференціація. Головною ознакою, яка характеризує критичні періоди, є висока чутливість клітин зародків до дії зовнішніх чинників, яка обумовлена значною регуляторною діяльністю в ці періоди.

Згідно сучасних уявлень періоди високої чутливості розвитку у риб виявляються у переломні моменти онтогенезу, перед найважливішими морфологічними диференцировками. Вони характеризуються високою чутливістю організму до негативного впливу зовнішніх чинників і зниженням життєстійкості організму та його загального обміну і іншими фізіологічними властивостями, які показують, що ці зміни є не лише причиною високої чутливості в дані періоди розвитку організму, але й самі є наслідком вражень клітин. Ці періоди також характеризуються посиленням дихання і зниженням темпу росту.

Різні дослідники в ембріональному розвитку риб знаходять різну кількість періодів високої чутливості – від 3 до 8, що обумовлено видоспецифічними особливостями і умовами, які формують зовнішнє середовище.

Значні морфологічні і фізіологічні дефекти, отримані личинками у спадок від батьків і в період ембріонального розвитку під впливом несприятливих умов, реалізуються, зазвичай, в критичні періоди розвитку, коли починають функціонувати певні системи органів. Критичні періоди є скоріше видовою або популяційною властивістю, а не індивідуальною, оскільки вони відносяться до популяції в цілому. В нащадках, які з'явилися із ікри високої якості і за нормальних умов розвитку, критичні періоди не проявляються. Але елімінація за рахунок неякісних особин

відбувається не лише в критичні періоди; за погіршення будь - яких біотичних або абіотичних умов існування у першу чергу гинуть саме вони, і така загибель, очевидно, має велике значення в динаміці виживаності поколінь.

Ступінь прояву критичних періодів залежить, з одного боку, від якісного стану організму, а з другого – від умов середовища; за несприятливих умов вони можуть проявитися більш чітко. Оскільки, як встановлено, від умов середовища залежить швидкість розвитку, то й час прояву критичних періодів до певної міри також залежить також від них. Критичні періоди в нащадках, які розвивались із статевих продуктів високої якості та за сприятливих умов середовища, не проявляються і виживаність таких нащадків достатньо висока, тому їх слід вважати популяційною властивістю, а не індивідуальною.

Критичних періодів розвитку у ранньому онтогенезі не один, а декілька, і на личинковому етапі критичні періоди не обов'язково припадають лише на кінець розсмоктування жовтка і на перехід до активного живлення.

2.6. Теоретичні аспекти живлення і годівлі риб.

Інтенсивне виробництво риби потребує застосування кормів, а сама інтенсифікація супроводжується збільшенням особин на одиниці площі або об'єму води, що за аналогією з тваринництвом, можна розглядати, як стійлову форму вирощування сільськогосподарських тварин, яка передбачає ефективне використання кормів штучного походження.

За цих умов природні корми, тобто рослинна і тваринна їжа, їх рештки, які є основою раціону певних видів риб у межах ареалу, практично відсутні або їх кількість незначна і не може істотно впливати на живлення риби. Ще складніша ситуація створюється у разі використання теплих за походженням і термальних вод використання яких задовольняє бажання оптимізувати термічний режим з метою подовження періоду ефективної вегетації за рахунок закономірної інтенсифікації фізіологічних

процесів, що реально для пойкилотермних тварин. Фізіологічні процеси, у свою чергу, вимагають відповідного енергетичного забезпечення, що потребує додаткових витрат кормів і має одночасно гарантувати ефективне збільшення їхньої маси видів, які культивують.

Сьогодні лєвова частка собівартості продукції рибництва, яку вирощують за інтенсивними технологіями, припадає на корми, тому важко переоцінити актуальність проблеми, її теоретичної та практичної складових, в умовах сучасного ставового та індустриального рибництва.

Годівля є найбільш дієвим і ефективним заходом інтенсифікації рибництва в спеціальних рибничих ставах індустриального типу, малих і середніх водосховищах, забезпечує отримання максимальних показників рибопродуктивності за умов забезпечення визначальних абіотичних параметрів середовища.

Розглядаючи підняту проблему, шукаючи шляхи її вирішення, необхідно володіти певною інформацією відносно основних закономірностей живлення та годівлі різних видів риб.

Виходячи з існуючих сучасних уявлень про живлення риб, необхідно наголосити на тому, що живлення є провідним фактором, який визначає існування виду в ареалі. Поряд з цим загальновідомо – жоден організм не може збільшити свою особисту масу на більший показник ніж масу сухої речовини, яку мають спожити їм кормові компоненти раціону. При цьому ступінь засвоєння різних компонентів раціону штучного і природного походження має здатність демонструвати різний рівень засвоєння. Показник ефективності живлення представлений двома складовими, а саме це кормовий коефіцієнт, який характеризує кількість одиниць необхідного корму спожитого для отримання одиниці приросту особини. Друга складова залежить від виду риби, її біологічних особливостей, здатності акумулювати і трансформувати корми в особисту біомасу. З віком і ростом риби кормовий коефіцієнт зростає на фоні ідентичного раціону за поживним складом, що необхідно враховувати при годівлі риб. Невідповідність якості харчів вимогам риби кормовий коефіцієнт зростає,

що призводить до загальної перевитрати кормів, аналогічна ситуація спостерігається при живленні і годівлі риби в умовах порушення відповідних параметрів фізико – хімічного стану середовища.

Термін кормовий коефіцієнт є придатним виключно для загальної оцінки якості кормів, а в умовах аквакультури виключного значення набуває критерій, якій характеризує фактичну витрату кормів на отримання одиниці продукції культивуємих видів риби, яким є витрата корму на одиницю продукції.

Повертаючись до теоретичних аспектів годівлі риби наголошуємо на характері живлення риби, який сформувався протягом онтогенезу, що необхідно враховувати при формуванні якісних і кількісних параметрів раціону у часі і просторі.

Повертаючись до філогенезу теорії живлення риби, доцільно наголосити на тому, що первинними продуцентами органічної речовини є хемосинтезуючі бактерії, але лєвова частка продуцентів сучасних гідроекосистем представлена фітопланктоном та макролітами. Флора є їжею багатьох безхребетних, а також окремих видів риби. Безхребетні, в свою чергу, виступають в якості кормових гідробіонтів для багатьох видів риби, які віднесені до мирних тваринοїдних риби. Хижаки, у свою чергу споживають переважно мирних рослиноїдних і тваринοїдних риби. Складні харчові взаємовідносини формуються у трофічні ланцюги, які характеризуються відповідними якісними і кількісними параметрами.

Для багатьох видів риби типовим є зміна кормових об'єктів протягом онтогенезу. Для раннього постембріогенезу характерним є використання в якості корму дрібних кормових об'єктів низького трофічного рівня, з віком здійснюється перехід на крупні кормові об'єкти високого трофічного рівня. Виходячи з викладеного вище, можливість певного забезпечення і його сенс полягає в тому, що в процесі онтогенезу внутрішньопопуляційна харчова конкуренція поступово нарощується і є мінімальною на ранніх етапах онтогенезу.

Розглядаючи ситуацію, яка є типовою для природних акваторій, доцільно врахувати, що чисельність особин з віком падає і тут передуює природна смертність у поєднанні з інтенсивністю процесу, на цьому фоні біотичних і антропогенних факторів харчова конкуренція знижується.

Частина популяції може гинути протягом раннього онтогенезу в період переходу з жовткового живлення на зовнішній корм. При цьому суттєве значення набуває забезпеченість вільних ембріонів або передличинок жовтковою їжею, а це у свою чергу залежить від умов нагулу батьківського матеріалу у попередній сезон.

В межах фауністичних комплексів напруженість харчових взаємовідносин, споживаючих аналогічні корми послаблена, що обумовлено високим рівнем спеціалізації живлення різними видами організмів. За різких змін умов види, які утворюють певний комплекс, здатні переходити на споживання нетипових для виду об'єктів, що може приводити до загострення харчових взаємовідносин з видами – конкурентами конкретного комплексу.

Кожний вид в процесі тривалого філогенезу напрацював необхідні передумови для ефективною трансформації кормового ресурсу, а точніше його частину у кормову базу, що фактично узгоджено з віковими змінами та статевими змінами. Відносно здатності живлення особин багатьох видів у період раннього постембріогенезу сходною їжею необхідно наголосити, що формально це явище може розглядатися в якості конкуренції між певними видами, але вона фактично відсутня.

Запропонована концепція фактичної відсутності харчової конкуренції пов'язана з тим, що особини різних видів демонструють розтягненість нересту в часі і просторі, а це означає, що їх ембріогенез відбувається далеко не одночасно. Виходячи з цього, періоди раннього постембріогенезу, коли живлення формально однотипне, не співпадають у часі, а це забезпечує фактичну відсутність конкуренції в період проходження однакових стадій і етапів розвитку різних видів риб.

Така біологічна особливість різних видів риби є основою для використання їх видоспецифічних рис живлення в умовах аквакультури, яка орієнтована на культивування різних видів риби за принципом полікультури. Поряд із цим знання розглянутих особливостей живлення дозволяють ефективно корегувати технологію полікультури в умовах різних широт, в індустріальному рибництві.

Підсумовуючи викладене, необхідно наголосити на тому, що в природних умовах об'єктивно існує внутрішньовидова та міжвидова конкуренція, яка пом'якшується біологічними особливостями іхтіофауни певних акваторій і широт. Об'єктивний характер процесів живлення в природних умовах дає в руки фахівця вагомий важіль впливу на формування технології годівлі певних видів і вікових груп з урахуванням індивідуальних умов рибничих підприємств різної спеціалізації.

Світова іхтіофауна за характером живлення умовно поділена на еври – і стенофагів, що має виключне значення для становлення природних іхтіоценозів і одночасно орієнтує науковців і практиків на шляхи створення високопродуктивних штучних іхтіоценозів. Виходячи з цього, розглядаючи біологічне значення явища еврифагії і стенофагії, доцільно певну увагу приділити загальним уявленням відносно живлення риби.

Виходячи з характеру живлення певних видів риби, у складі світової іхтіофауни достатньо умовно розрізняють відповідні групи, які представлені рослиноїдними, твариноїдними і хижими видами.

До рослиноїдних віднесені види, основу живлення яких складають зелені рослини, представлені фітопланктоном і макрофітами. Вони отримали відповідні назви, а саме фітопланктофаги і макрофітофаги. Твариноїдні риби живляться безхребетними, які не здатні до активного руху, малорухомі, населяють товщу води – зоопланктон і в ґрунті – зообентос. Відповідно до характеру живлення у спеціальній термінології вони сприймаються в якості зоопланктофагів і зообентофагів. Хижаки переважно живляться рибою, але можуть споживати поряд із рибою таких хребетних як жаби, птахи, плазуни, ссавці.

Доцільно наголосити на тому, що розглянутий розподіл має умовний характер. За певних обставин мирні твариноїдні риби споживають молодь різних видів риб, не виключений канібалізм. Багато хижаків здатні споживати зоопланктон та зообентос, а багато видів демонструють змішане живлення. Для певних видів риб існує здатність змінювати характер живлення протягом доби, сезону, року, існують і зміни широтного характеру.

На цьому фоні певну цікавість викликають такі екологічні групи, як еврибіонти та стенобіонти. Еврибіонти населяють переважно прісні, малі за площею та об'ємами водойми для яких типовим є часта і достатньо різка зміна фізико – хімічних параметрів середовища, що безпосередньо впливає на біологічну складову загальної гідроекосистеми. Переважна більшість аборигенної флори і фауни досить легко переносять такі явища, швидко адаптуються і комфортно почувають себе на тлі динамічних змін абіотичних параметрів середовища. Стенобіонти переважно населяють великі за площею і об'ємом акваторії, в яких відсутня стрибкоподібна зміна динаміки абіотичних параметрів середовища, представлених головним чином морями та океанами.

Виходячи з викладеного, наочно, що серед еврибіонтів переважна більшість видів, завдячуючи наявності відповідних механізмів адаптації, здатна не тільки витримувати зміну абіотичних параметрів середовища, але і ефективно на цьому тлі споживати кормові ресурси, трансформувати їх у кормову базу відповідно до видового складу, чисельності і біомаси гідробіонтів. Для стенобіонтів така ситуація може мати критичний характер – зміна фізико-хімічних умов існування може негативно вплинути на видовий склад, чисельність і біомасу кормових гідробіонтів, що відповідно викликає напругу у забезпеченні біологічних потреб організму, а це може поєднуватися з фізіологічною складовою живлення і засвоєння кормових гідробіонтів.

Працюючи в технологічному режимі аквакультури, і, культивуючи еврибіонтів і стенобіонтів, безумовно необхідно враховувати біологічні

особливості екологічних груп риб, які розглядаються, і створювати відповідні умови в процесі годівлі.

Для риб, на фоні їх приналежності до певних екологічних груп, є типовою демонстрація деякої вибіркової здатності в процесі живлення. Достатньо умовно, а це значною мірою залежить від умов, в яких опинилися певні групи риб. Виходячи з цього, можливо розрізнити їжу по відношенню до неї риби на улюблену, замінюючу і вимушену. За наявності оптимальних умов риба надає перевагу улюбленій їжі, яка домінує у кишківнику і шлунку. За умов, коли улюблена їжа відсутня, її мало, формуються умови, коли вона стає недоступною, риба переходить на споживання їжі що замінює, а за умов відсутності останньої риба переходить до споживання вимушеної їжі.

Біологічні особливості риб демонструвати різні риси своєї екології та етології формують здатність до вживання за відносно тривалої відсутності відповідних харчів і змін спектру живлення відповідно до наявності відповідних кормів, не виключене тривале голодування.

Протягом життя різні види риб здатні демонструвати певні особливості живлення, що має пристосувальний характер, несе у собі вікові і статеві складові, що робить актуальним використання розглянутих особливостей у рибництві.

Абсолютна більшість представників світової іхтіофауни демонструє різну анатомічну будову органів і систем, які безпосередньо пов'язані з процесами живлення. Дивергенція будови тіла, систем окремих органів є результатом тривалого філогенезу, який забезпечив різноманітність видового складу іхтіофауни, завдячуючи удосконаленню адаптаційних можливостей різних видів риб на фоні достатньо специфічних факторів оточуючого середовища.

Специфічна анатомічна будова різних видів риб демонструє свої характерні риси з віком, а на ранніх стадіях і етапах постембріонального розвитку конвергенція мінімальна, фізіолого – біохімічні процеси з якісного боку мають багато спільного, що орієнтує переважну більшість

компонентів природного іхтіоценозу на споживання одних і тих же харчових гідробіонтів.

Керуючись формальним підходом до запропонованої концепції, виникає думка про те, як це можливо для всіх компонентів іхтіоценозу споживати спільно однотипні харчові гідробіонти, якщо кормових організмів на всіх вистачає. Справа в тому, що мова йде про зоопланктон, який є основою природного раціону практично всіх видів риб в період раннього постембріогенезу. Саме тому сумніви відносно можливості забезпечення зоопланктоном всіх мешканців певної акваторії достатньо проблематично.

В процесі тривалого філогенезу сформовані різні екологічні групи риб, які здатні існувати в умовах однієї акваторії. Однією складовою цього процесу є об'єктивна реальність – існування у високих і середніх широтах видів риб з весняно-літнім і осінньо-зимовим нерестом і відповідно різною тривалістю ембріогенезу. Така особливість суттєво знижує навантаження на зоопланктон, його дрібні, середні, крупні форми, забезпечуючи розходження спектрів живлення не формально, а в часі і просторі.

Поряд з тим в межах кожної екологічної групи розглянутої вище за наявності практично всіх рівних факторів існує достатньо жорстка диференціація відносно нерестових температур, а це забезпечує позитивне розходження в часі нересту різних видів риб. При цьому процес, що розглядається, включає в себе такий фактор, як різна тривалість ембріогенезу. Викладене об'єктивно свідчить про те, що ідентичні стадії і етапи раннього постембріогенезу для переважної більшості риб відповідного іхтіоценозу протікають з великим розривом у часі і просторі, що значною мірою виключає або суттєво знижує фактичну міжвидову конкуренцію в живленні. Внутрішньовидова харчова конкуренція суттєва, але вона згладжується, завдячуючи розтягнутості в діапазоні нерестових температур для особин одного виду, але різних вікових груп, які можуть демонструвати різний фізіологічний стан системи відтворення.

Викладене вище свідчить про те, що конкуренція між різними видами існує, але вона суттєво пом'якшена за рахунок біологічних особливостей видів і екологічних груп в період раннього постембріогенезу.

Поступово, з віком всі види риб переходять на харчовий раціон, типовий для конкретного виду, що є основою віднесення певного виду за характером живлення до фітопланктофагів, макрофітофагів, які безпосередньо споживають флору, яка розглядається в якості головного продуцента первинної органічної речовини. Поряд з рослиноїдними видами риб, яких не багато, існують твариноїдні види риб, які живляться зоопланктоном, зообентосом, детритом. Як було акцентовано увагу вище, вони поєднані в групи мирних твариноїдних і представлені зоопланктофагами, зообентофагами, детритофагами. Окрему групу складають хижаки – основу їхнього раціону складають хребетні, це переважно риба, птахи, жаби, плазуни, ссавці.

При культивуванні різних видів риб доцільно звертати увагу не тільки на видові особливості живлення, а й на статеві складові процесу живлення, що пов'язано з анатомічною будовою відповідних органів і систем фізіологічної відповідності.

Виходячи з викладеного, вважаємо за доцільне запропонувати достатньо обмежену інформацію з анатомії і фізіології живлення риб у зв'язку безпосередньо з рибництвом.

Анатомічні особливості живлення риб представлені специфічною системою органів живлення і травлення і складаються з ротового отвору, ротової порожнини, глотки, стравоходу, шлунка та кишківника. Ефективне травлення у риб забезпечують великі секреторні залози — печінка і підшлункова залоза. Проте умови існування і харчові потреби риб змусили їх адаптуватись до ширшого харчового спектра, що спричинило значне різноманіття будови та функціонування травної системи. Споживання кормових об'єктів, які знаходяться лише у водному середовищі, сприяло виникненню індивідуальних пристосувань, відсутніх у наземних тварин.

Відповідно до характеру живлення анатомічні та фізіологічні складові мають характерні ознаки і характеристики, які пов'язані з процесами споживання і засвоєння поживних речовин різних кормових гідробіонтів. Більшість фітофагів поїдає обмежене число рослин, має відповідні спеціальні структури для подрібнення їжі, призначені для вилучення максимальної кількості поживних речовин з цього низькоенергетичного виду корму. Необхідно наголосити на тому, що досить умовно до рослиноїдних риб зараховують *детритофагів*, які споживають детритні маси, що складаються з решток відмерлих гідробіонтів рослинного і тваринного походження, сапротрофних мікроорганізмів та мінеральних часточок, що дозволяє віднести детритофагів до риб, яким притаманне змішане живлення.

У харчовому спектрі всеїдних риб трапляються організми як тваринного, так і рослинного походження, їх наявність у раціоні залежить від доступності окремих кормових організмів, пори року і фізіологічного стану риби.

Споживання кормових компонентів різної енергетичної цінності, які містили неоднакову кількість баластних речовин, зумовило появу певних відмінностей у будові органів травлення рослинно-, тваринно- і всеїдних риб. Насамперед це відбилося на довжині травного каналу відносно довжини тіла риби, що добре ілюструють дані табл. 2.1. Крім харчового раціону, на довжину травного каналу риб впливають інтенсивність живлення, вікові та сезонні зміни, доступність кормових організмів.

Таблиця 2.1. - Відносна довжина травного каналу риб різного типу живлення

Вид риби	Тип живлення	Відносна довжина травного	
		Середня	Коливання
Щука	Іхтіофаги	1,0	0,80-1,20
Судак	—	0,8	0,70-0,85
Окунь	—	1,1	0,95-1,15
Жерех (білизна)	—	0,95	0,90-1,15
Жовтощок	—	0,6	0,55-0,70
Пічкур	Зоофітофаги	0,8	0,75-0,90
Карась	—	2,0	1,90-2,20
Короп	—	2,7	2,60-3,00
Лящ	Зообентофаги	1,2	1,10-1,25
Тараня	—	1,3	1,10-1,35
Білий амур	Макрофітофаги	3,1	2,50-3,80
Білий товстолобик	Фітопланктофаги	11,5	8,50-13,00
Піленгас	Детритофаги	4,5	4,45-4,60

З харчовим раціоном тісно пов'язана будова ротового апарату риб. Форма, розміри і положення ротового отвору, будова зубів і зяберних дуг визначаються типом живлення, розмірами їх кормових об'єктів та умовами водного середовища. Розрізняють три основні типи положення рота (рис. 2.8): *верхній рот* — нижня щелепа більша за верхню і ротовий отвір спрямований догори — мають риби, які беруть поживу з верхніх горизонтів; *кінцевий рот* — коли обидві щелепи однакові — мають риби, які беруть поживу з товщі води; *нижній рот* — коли верхня щелепа більша за нижню і ротовий отвір спрямований донизу — мають риби бентофаги.

Залежно від розмірів кормових об'єктів, щільності їх розподілу та способу захоплення корму рибою формуються розміри ротового отвору і ротовий апарат. За будовою і функціями розрізняють кілька типів рота риб: *хапальний* — кінцевий або верхній, великий з гострими зубами як на щелепах, так часто і на лемеші та піднебінних кістках, зяброві тичинки короткі, рідкі і гострі; *всмоктувальний* — нижній, у вигляді трубки, часто висувний (рис. 2.9), як правило, без зубів, слугує для живлення донними безхребетними; *подрібнювальний* — кінцевий, з міцними зубами у вигляді

пластин або шипів, слугує для подрібнення твердих панцирів безхребетних;

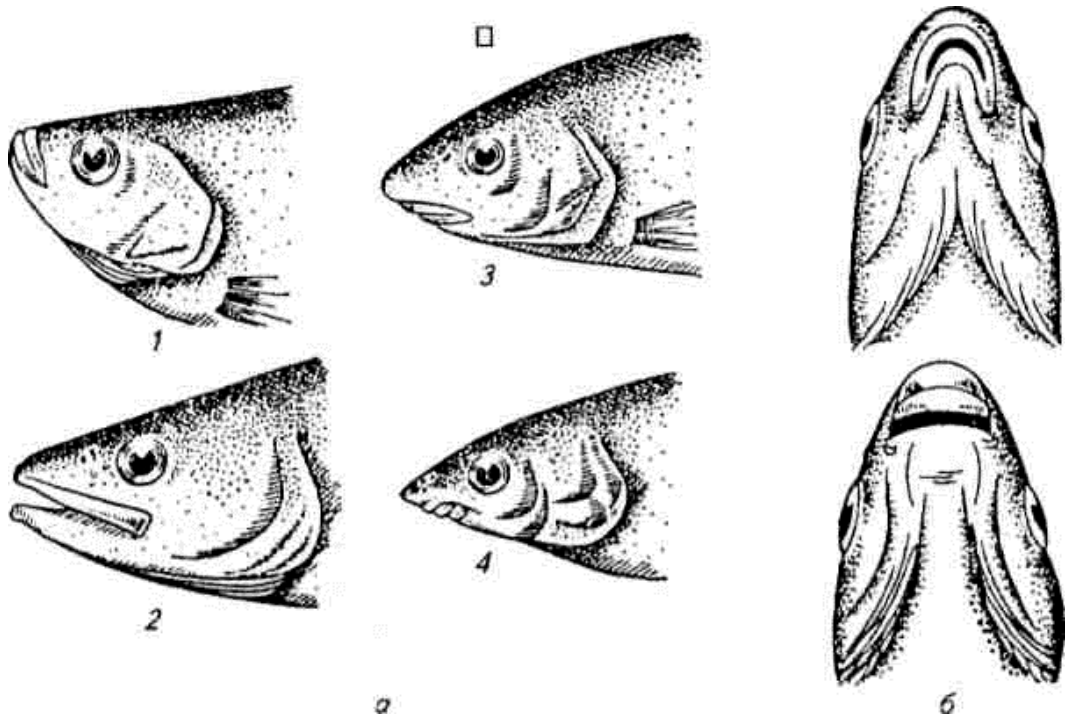


Рис. 2.8. - Типи положення ротового отвору:

1 — верхній; 2 — кінцевий; 3,4 — нижній (а — вигляд збоку, б — вигляд знизу)

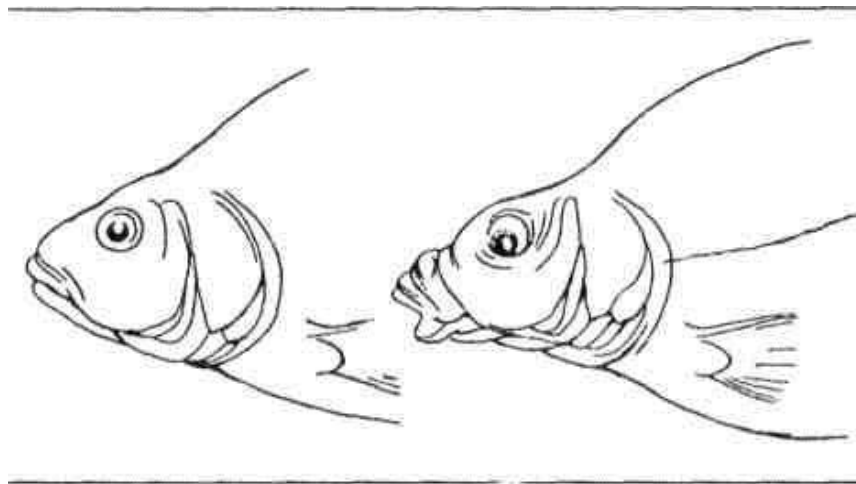


Рис. 2.9. - Всмоктувальний (висувний) рот

планктоноїдний — кінцевий або верхній, зазвичай великий і, як правило, невисувний, зуби дрібні або частіше їх зовсім немає, зяброві тичинки довгі, діють як сито; *перифітоноїдний* — розміщений у нижній частині голови, у

вигляді поперечної щілини, нижня губа має гострий ріжучий край, іноді вкритий роговим чохликом, зубів, як правило, немає.

Ротова порожнина, яку вважають переднім відділом травного каналу риб, переходить у *глотку*. Це різною мірою виділений м'язовий канал, у передню частину якого крізь відповідні отвори проникають зяброві тичинки і залежно від спектра живлення утворюють цідильний або проштовхувальний апарат різної будови. У задньому відділі глотки багатьох костистих риб є *глоткові зуби*, які забезпечують механічну обробку, подрібнення корму і попереднє формування кормової грудки. Глотка сполучає ротову порожнину із *стравоходом*, який має вигляд короткого широкого проходу з кільцем поперечнопосмугованих м'язів і забезпечує проштовхування їжі до шлунка або безпосередньо в передній відділ кишечника безшлункових риб. У стравоході здійснюються додаткова смакова рецепція за допомогою смакових цибулин і змочування кормової грудки секретом слизових залоз.

У шлункових риб їжа із стравоходу потрапляє до *шлунка*, який має вигляд розширеної травної трубки, де відбувається механічна і хімічна обробка кормової грудки. Його розміри і форма залежать від характеру живлення риб. Риби, які споживають велику здобич (*макрофаги*) через відносно довгі інтервали часу, мають великий мішко- або сифоноподібний шлунок. Риби, які живляться дрібними кормовими організмами (*мікрофаги*) через короткі інтервали часу, мають невеликий грудкоподібний шлунок. Порожнина шлунка у вигляді дрібних складок вистелена одношаровим слизовим епітелієм, у заглибленнях якого відкриваються отвори залозистих трубок, крізь які надходять травні ферменти. Безшлункові риби не мають шлунка, його функції виконує передній відділ кишечника.

Кишківник риб складається з переднього, середнього і заднього відділів. Як уже зазначалося, його довжина залежить від характеру корму і здебільшого становить 20—1200 % довжини тіла риби. Причому з віком відносна довжина кишківника риб, як правило, зростає. Стінка кишківника

складається із чотирьох шарів: слизового, підслизового, м'язового і серозного. Внутрішня одношарова епітеліальна слизова оболонка утворена циліндричними абсорбційними клітинами з мікроворсинками, серед яких трапляються келихо - та грушоподібні секреторні клітини. У передньому відділі кишківника риб слизова оболонка утворює поздовжні складки, у далі розташованих відділах — складну сітчасту структуру. У низькоорганізованих риб (хрящові, осетро-, лососеподібні) на межі середнього і заднього відділів кишечнику внаслідок скручування епітелію та м'язової оболонки зберігається спіральний клапан, за рахунок чого збільшується площа "робочої" поверхні кишечнику. У деяких шлункових риб (оселедце-, лососе-, тріскоподібні) на початку переднього відділу кишечнику є добре розвинені, іноді досить численні (у лососів до 400) сліпі вирости кишки — *пілоричні придатки*, що збільшують його травну поверхню. У слизовій оболонці цих виростів відсутні секреторні клітини, які продукують травні ферменти.

Перетравлення кормової грудки забезпечує функціонування спеціалізованих утворів — *печінки* та *підшлункової залози*. Поділена на кілька частин печінка риб синтезує рідкий секрет — *жовч*, який накопичується у *жовчному міхурі* і по спеціальних протоках потрапляє у передній відділ кишечнику у міру надходження туди поживних речовин. У кишечнику жовч сприяє розщепленню, омиленню, емульгації і всмоктуванню жирів, жиророзчинних вітамінів, активує ферменти і чинить антисептичну дію. До переднього відділу кишечника прилягають дрібні протоки підшлункової залози, яка має дифузорну будову і складається з окремих розкиданих і розгалужених часточок чи трубочок.

Особливості анатомічної будови тіла риб є наслідком специфіки філогенезу, що не тільки забезпечило високий рівень адаптації до умов існування, а й процвітання риб, їх значне поширення в акваторіях планети.

Для пізнання теоретичних аспектів живлення і годівлі риб необхідно розглянути фізіологічну складову, а саме фізіологічні особливості живлення риб.

Потреби організму риб в енергії, пластичному матеріалі та елементах, необхідних для забезпечення всіх життєвих функцій, задовольняються їх травною системою. До її складу належать як органи, які безпосередньо виконують травну функцію, так і органи, які її регулюють. Органи, які виконують травну функцію, об'єднані у шлунково-кишкову або кишкову трубку з пов'язаними з нею компактними секреторними залозами, їх позначають як травний канал. Регуляторну функцію забезпечують два рівні нервової системи: на місцевому — ентеральні нервові закінчення, на центральному — відповідні структури центральної нервової системи.

Цілеспрямована травна поведінка риб формується за участю гіпоталамуса та інших відділів головного мозку. Кінцевим результатом діяльності травної системи є гідроліз харчових речовин (білків, жирів, вуглеводів) до мономерів (амінокислот, моногліцеридів, жирних кислот, моносахаридів) та їх транспорт з травного каналу до внутрішнього середовища організму. Фізико-хімічні процеси, які забезпечують цей результат, відбивають сутність травлення і всмоктування. Вони реалізуються в разі виконання травним каналом таких функцій, до яких можливо віднести: тимчасове збереження кормової грудки, розщеплення харчових речовин під дію сполук, які продукуються секреторними клітинами, моторно-евакуаційна дія на кормову грудку м'язового шару клітин, розташованих у стінці травного каналу, всмоктування мономерів епітеліальними клітинами кишківника, інкреторне виведення неперетравлених решток у зовнішнє середовище.

Однією з найважливіших характеристик ефективності дії травної системи є швидкість проходження їжі крізь шлунково-кишковий тракт. Слід зазначити, що пропускна здатність шлунково-кишкового тракту значно менша, ніж ковтального апарату. Передня частина травної системи діє як накопичувач кормової суміші, і поступово пропускає у вужчу дистальну частину невеликі порції первинно обробленого і розрідженого корму — *хімусу*. За рахунок цього зростає ступінь перетравлення кормової

грудки і полегшується подальше всмоктування поживних речовин. Однак при цьому подовжується час перебування корму у травній системі, на що впливають температурний режим, якість корму та фізіологічний стан риби (табл. 2.2.).

Таблиця 2.2. – Час спорожнення травного каналу деяких видів риби

Температура, °С	Час спорожнення, год		
	Короп	Білий товстолобик	Канальний сомик
12	60	—	90
17	35	16	35
20	30	13	28
24	24	10	20
28	-	7	-
30	—	5,5	-

Швидкість спорожнення травного каналу рослиноїдних риби вища, ніж всеїдних і твариноїдних. Травний канал рослиноїдних риби пристосований до пропускання крізь кишечник великої кількості низькопоживної їжі, з якої вони одержують незначну частину засвоєваних речовин. Раціон риби, який складається з більш енергетично цінного тваринного корму, утримується у травному каналі значно довше, перетравлюється повільніше, неперетравлені рештки виводяться пізніше. Існує чітко виражена обернена залежність, за якою зі зниженням енергетичної цінності їжі відповідно зростають частота живлення, інтенсивність травлення і швидкість виведення харчових решток.

За інтенсивністю процес травлення поділяють на дві стадії: "ефективну", під час якої руйнуються легкоперетравлювані компоненти корму, і "залишкову", пов'язану з руйнуванням важкоперетравлюваних компонентів корму. На першій стадії перетравлюється до 80 % маси кормової грудки. Ця процедура у хижих риби триває близько 3 діб, у мирних твариноїдних риби — близько 2, рослиноїдних — менше однієї доби. "Залишкове" травлення триває від 1,5 до 3 діб.

Істотно відрізняється ефективність травлення у шлункових і безшлункових риб. Шлунок забезпечує більшу приймальну місткість травної системи, тому шлункові риби живляться з більш вираженою періодичністю. Так, якщо періодичність живлення шлункових риб становить 1—2 доби, то безшлункових — 6—15 год.

На швидкість перетравлювання їжі у шлунку риб істотно впливає маса спожитого корму. Зі збільшенням об'єму кормової грудки знижуються ефективність травлення і засвоєння корму, гальмується моторика кишківника, підвищується частка поживних речовин, які не встигають всмоктатись, і виводяться назовні. Кількість їжі, яку риба може спожити за один прийом, значно варіює залежно від виду риби, середньої маси, сезону та екологічних умов живлення. Глибоководні хижаки здатні проковтнути рибу-жертву значно більших розмірів, ніж вони самі. Ємкість шлунка хижаків-засадників становить близько 50 % маси їх тіла. Зазвичай хижі риби поглинають їжі за один прийом від 5 до 25 % маси власного тіла. Раціон мирних риб значно менший і становить від 0,5 до 1,2 % маси їхнього тіла.

Слід пам'ятати, що тривалість перебування їжі у травній системі зростає з віком риби. Найшвидше спорожнюється травний канал у личинок риб; у личинок форелі за температури води 8 °С кишечник спорожнюється через 45—50 год., у мальків масою 2,5 г — в середньому через 60 год., у однорічок масою 150 г — через 150—200 год.

Процес перетравлення корму у риб забезпечується функціонуванням відповідних секреторних утворів. У ротову порожнину, глотку і стравохід риб секретується слиз, який не містить травних ферментів, і забезпечує лише захист епітеліальних тканин та полегшує проходження кормової грудки. Травні ферменти починають виділятися у наступних відділах травного каналу, але рівень їх ферментативної активності, енергетичні та кінетичні характеристики відрізняються залежно від типу живлення, складу їжі і фізіологічного стану організму. На відміну від вищих хребетних тварин ферменти риб менш теплотривкі і більш чутливі до зміни

температури зовнішнього середовища. Температурний оптимум ферментативної активності риб перебуває у межах 20—40 °С. Влітку вона вдвічі вища, ніж узимку, що справедливо для регіонів з чіткими порами року.

У шлункових риб утворюється кислий шлунковий сік ($\text{pH} = 1,2\dots5$). Кислотність шлункового соку риб-хижаків вища, ніж всеїдних риб. Ферменти шлунка представлені кількома типами протеаз, серед яких провідну роль відіграє пепсин. Ефективна дія цього ферменту спостерігається за $\text{pH} = 2\dots4$. Оптимальні умови травної активності пепсину забезпечуються виділенням соляної кислоти, кількість якої залежить від характеру корму, його об'єму та температури. У безшлункових риб секреція пепсину і соляної кислоти не відбувається.

Для кишкової секреції риб характерно виділення до 20 ферментів, що належать до трьох основних класів — протеази, ліпази і карбогідрози, які гідролізують три відповідні класи харчових речовин. Об'єм кишкового соку, його склад і ферментативна активність залежать насамперед від складу корму. Найвищу ферментативну активність сік має через 5—6 год. від початку годівлі риби. Простежується чітка залежність, за якою у хижих риб переважає протеолітична активність кишкового соку, у рослиноїдних — карбогідролітична. Основним протеолітичним ферментом у кишечнику риб є трипсин, менш виражені ектопептидаза і катепсин, максимальна гідролізна дія яких виявляється за $\text{pH} = 7\dots 11$. Джерело трипсину важко локалізувати, але, ймовірно, більша його частка надходить з підшлункової залози, менша — із секреторних клітин стінок кишківника, включаючи і пілоричні придатки. Ліполітична активність, пов'язана з розщепленням жирів до гліцерину і жирних кислот, виявлена в екстрактах підшлункової залози, печінки, кишківнику і пілоричних придатків. Карбогідрози, гідролізна дія яких спрямована на розщеплення вуглеводів, виявлено у великій кількості (мальтази, сахарази, лактази, целобіази, глюкозидази), більш виражені вони у рослиноїдних риб. З процесом травлення тісно пов'язана печінка, яка секретує жовч, що

накопичується у жовчному міхурі. Жовч не містить ферментів, а є сумішшю органічних і неорганічних солей, пігментних речовин, холестерину, жирних кислот, білірубіну, лецитину, води. Жовч крізь відповідну протоку надходить у передній відділ кишківнику або у пілоричні придатки, забезпечує перетравлення й адсорбцію ліпідів і споріднених речовин, таких як жиророзчинні вітаміни (А, Д, Е, К), активує дію травних ферментів.

Розщеплені в процесі травлення кормові компоненти всмоктуються крізь стінку кишківнику і переносяться у кров. Засвоєння з'їденого корму у риб коливається в широких межах і залежить від ступеня перетравлення кормової грудки. У фітофагів і детритофагів, раціон яких містить значну частку баластових речовин, ступінь засвоєння корму не перевищує 20 %, для хижаків досягає 80 %.

Наведені дані дають певні уявлення стосовно фізіології живлення риб у природних і штучних умовах, що необхідно для свідомого підходу до загальної справи, якою у сучасному рибництві є годівля. Водночас не слід забувати, що рівень перебігу фізіологічних процесів тісно пов'язаний з умовами зовнішнього середовища, яке часто визначає кількісні характеристики відправлень організму і впливає на ефективність годівлі риб.

Наведена інформація дає певні уявлення стосовно різних аспектів теорії живлення і практики годівлі риб, що необхідно для свідомого підходу до такої важливої справи, як сучасні погляди на живлення риб і практику застосування годівлі в різних умовах рибництва.

Питання для самоперевірки

1. Особливості впливу абіотичних та біотичних чинників на внутрішню популяційну мінливість морфологічних та фізіологічних – біохімічних показників риб.

2. Механізми регуляції статі у риб та основні чинники, які визначають час настання статевої стиглості, якість плідників, їх продуктивні характеристики та якість нащадків риб.
3. Значення теорії етапності розвитку для оптимізації умов розведення риб, поняття критичних періодів у розвитку риб.
4. Універсальний еколого – фізіологічний метод відтворення риб в штучних умовах. Види риб – об'єкти штучного відтворення.
5. Розподіл риб за характером живлення та особливості годівлі риб – об'єктів культивування.

3. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ВЕДЕННЯ РИБНИЧИХ ТЕХНОЛОГІЧНИХ ПРОЦЕСІВ

Теоретичні основи ефективного ведення рибничих процесів передбачають наявність відповідної теоретичної та практичної підготовки по певним складовим технологічних процесів. Виходячи із цього, вважаємо за доцільне пропонувати акцентувати увагу на провідних блоках загальної технології у відповідному порядку.

Зрозуміло, що будь-яке відтворення передбачає наявність плідників, якість яких переважно визначається якістю нащадків. Поряд з цим існує система інтер'єрно – екстер'єрних ознак, або показників, які свідчать про потенційні можливості плідників, що дозволяє певною мірою прогнозувати результати наступного відтворення. Одночасно важко уявити собі процеси безпосереднього відтворення без таких інформаційних складових теоретичного плану, як теоретичне підґрунтя відтворення риб, еколого – фізіологічні складові та механізми переходу статевих залоз риб у нерестовий стан. Технологія рибничих процесів передбачає отримання завершеного продукту, а це – рибопосадковий матеріал, або товарна продукція. Виходячи з розглянутої концепції, необхідно впевнено володіти теоретичними складовими вирощування рибопосадкового матеріалу у вирощувальних системах відповідно до технологічних процесів зимівлі цьоголітків, що дозволить свідомо і творчо підходити до культивування молоді на першому році життя. Отримавши життєстійкій рибопосадковий матеріал високої якості, створюються умови для виробництва товарної риби. Для реалізації потенційних можливостей рибопосадкового матеріалу необхідно мати відповідну теоретичну підготовку відносно процесів формування органічної речовини в нагульних ставах, акваторіях різного походження і цільового призначення, які використовуються для вирощування товарної риби. Вельми бажаними при цьому є теоретична інформація відносно біопродукційного потенціалу акваторій, кормових ресурсів відповідних водойм, шляхи їх трансформації у кормову базу

певних видів риби. Виробництво товарної риби передбачає вільне володіння теоретичними основами застосування інтенсифікаційних заходів, що забезпечить фахівцю можливість раціональної адаптації існуючих технологій виробництва товарної риби до відповідних акваторій, не виключаючи технологій індустріального рибництва, значення яких демонструє тенденцію зростання.

Реалізація положень, які передбачені теоретичними основами ведення рибничих технологічних процесів, передбачає вивчення засвоєння механізму формування інтер'єрно – екстер'єрних показників плідників риби, що є провідною складовою селекційно-племінної роботи.

3.1 Механізм формування інтер'єрно – екстер'єрних показників плідників риби

Сучасна селекційно – племінна робота в рибництві має велику кількість напрямків, орієнтованих на досягнення плідниками відповідних якостей, але поряд з цим домінує в цьому плані формування господарських ознак, орієнтованих на отримання нащадків відповідної кількості і якості, здатних забезпечити ефективне виробництво товарної риби.

Саме кількість і якість у поєднанні з мінімальними, але раціональними витратами з господарської позиції, є вирішальними для фінансування відповідних робіт. Поряд з цим провідним положенням в процесі формування інтер'єрно – екстер'єрних параметрів плідників, за умови стійкої передачі господарсько – цінних ознак нащадкам, є вихід їстівних частин з особини, які досягли товарної маси тіла в умовах відповідних технологій, і одночасно демонструють високі відтворні якості. У свою чергу високі відтворні якості передбачають статеве досягання в оптимальному для виробництва віці за умови високої якості статевих продуктів самиць і самців.

Керуючись викладеним зрозуміло, що досягнення високих показників, які характеризують плідників, спирається на генетичні передумови і можливості їх реалізації в умовах культивування.

Досягнення високих інтер'єрно – екстер'єрних показників плідників передбачає застосування певного механізму, якій базується на відповідній племінній роботі в процесі формування стад плідників в умовах культивування.

Організація племінної роботи в селекційних і товарних господарствах може бути різною, що пов'язано з цілями, методами і формами ведення, успіх робіт значною мірою визначається вихідним матеріалом, який залучено фахівцями, як зазначав М.І. Вавилов, місцевий матеріал, який у процесі філогенезу перебував під дією природного добору і пристосовувався для тих чи інших умов, звичайно, є великою цінністю, і він має бути всебічно використаний для селекції, і з нього треба починати селекційну роботу. Цього положення особливо важливо дотримуватись при селекції риб, оскільки характер їх розвитку і продуктивність більшою мірою, ніж в інших сільськогосподарських тварин, залежить від конкретних регіональних умов. У різних ґрунтово-кліматичних зонах продуценти і консументи різних трофічних рівнів, у різних акваторіях формують специфічний біопродукційний потенціал, який стосовно риб фактично є кормовим ресурсом. Залежно від наявності відповідного складу іхтіофауни, кормовий ресурс може бути трансформований у кормову базу. В цьому зв'язку безпосередньо для ефективного культивування коропа розроблено відповідне районування. З викладеного зрозуміло, що з одного боку еколого – технологічні фонові показники забезпечують контрольні рівні, які виступають в якості нормативних критеріїв. З іншого боку за формування інтер'єрно - екстер'єрних показників плідників, виключне значення мають генетичні передумови. В цьому зв'язку доцільно уявити теоретично можливі генетичні параметри, що передбачає засвоєння відповідної інформації.

Основні принципи формування маточних стад у репродукційних і промислових господарствах такі: вихідне маточне стадо слід комплектувати рибою відомого походження, бажано зі спеціалізованих господарств. Структура маточних стад має забезпечувати можливість

проведення промислового схрещування. З цією метою в господарствах треба мати дві неспоріднені групи риб, а саме різні породи, лінії. Кожну з цих груп відтворюють «у чистоті». Отримане від їх схрещування помісне потомство використовують для товарного вирощування.

За дволінійного розведення доцільно, щоб дві вирощувані групи різнилися між собою за якою-небудь спадково закріпленою ознакою, наприклад за лусковим покривом, забарвленням, біохімічними маркерами. Така ознака є міткою, яка запобігає випадковому змішуванню риб різних груп, при цьому виняткове значення має правильний добір породного матеріалу.

Важливою проблемою у племінній роботі з рибами в товарних господарствах є уникнення інбридингу, це положення є виключно важливим сьогодні, тому що більшість рибгоспів є дрібними, що суттєво ускладнює роботу. Маточні стада в таких господарствах, як правило, мають невелику кількість плідників чи кілька пар, що й призводить до інбридингу. З метою запобігання інбридингу при закладанні маточного стада і в подальшому при його відтворенні слід використовувати не менш як 20 пар плідників. Для отримання потомства на плем'я рекомендується проводити групове парування, за якого об'єднують ікру і сперму від кількох плідників (поліспермне запліднення). Для уникнення інбридингу можна проводити обмін плідниками (самцями чи самицями), статевими продуктами, заплідненою ікрою між господарствами.

Щоб правильно визначити чисельність плідників і ремонтного стада, слід враховувати потужність господарства (план реалізації продукції: личинок, цьоголітків, однорічок) і продуктивність самок табл. 3.1.

При розрахунках чисельності маточного стада резерв плідників зазвичай становить 100 %. Кількість ремонтної молоді різних вікових груп визначають строками використання плідників і обсягом щорічного поновлення маточного стада, яке за звичайних умов досягає 25 — 35 % загальної чисельності плідників. Строк використання плідників

визначається їх станом і коливається у межах 5-7 років. Краще потомство отримують від плідників, які використовуються у відтворенні 2-4 рази.

Таблиця 3.1. - Орієнтована продуктивність самиць коропа за заводського способу отримання потомства

Показник	Зона		
	Полісся	Лісостеп	Степ
Кількість, тис.екз.			
личинки на одну самку	225	250	250
цьоголіток (за виходу 30 %)	68	75	75
однорічок (за виходу 85 %)	51	56	56
дволіток (за виходу 85 %)	43	48	48
Середня маса дволіток, г	430	460	500
Загальна маса дволіток, т	18,5	22,1	24,0

Відбір особин на плем'я краще проводити серед цьоголіток, однорічок і окремих дволіток, які досягли статевої стиглості, а це переважно самці серед одноліток і дволіток відбирають близько 50 % загальної кількості риби. Серед інших груп ремонтної молоді проводять коригуючий відбір, тобто вибраковують близько 5 % риби, відсталих у рості, хворих чи травмованих, із вадами екстер'єру.

При переведенні риби в стадо плідників на плем'я залишають 50 - 75 % самиць і стільки ж самців. Орієнтовну кількість ремонтної молоді різних вікових груп коропа за заводського відтворення наведено в табл. 3.2.

Таблиця 3.2. - Чисельність ремонтної молоді різних вікових груп коропа (для відбору) за щорічного вирощування 100 пар плідників

Вік риби, роки	Зона		
	Полісся	Лісостеп	Степ
0+	3500	3300	2700
1+	1200	1200	950
2+	450	450	370
3+	370	370	150* (самки)
4+	150* (самки)	150* (самки)	—
5+	—	—	—

* Самців цього віку переводять у стадо плідників.

Питання щодо вибору строків і обґрунтування критеріїв оцінки плідників за якістю нащадків досі залишається одним із маловивчених у рибництві питань і вимагає додаткових спеціальних досліджень. Цікавим із практичного погляду є зміщення оцінки і відбору на більш ранні строки, що особливо важливо при роботі з лососевими рибами і тилапіями. Встановлено, що вплив плідників добре виражений у молоді масою 1 г, у риб масою 1,5 г спостерігається максимальна різноманітність за цією ознакою, і тому серед молоді можливий ефективний відбір за масою тіла з високою напруженістю.

Важливими чинниками, від яких залежать результати вирощування племінної молоді і плідників, є щільність посадки і годівля, саме вони визначають забезпеченість риб кормами природного походження.

Для літнього утримання плідників і ремонтної молоді потрібні спускні з незалежним водопостачанням, добре сплановані продуктивні стави, які у категорійному плані є літньо-ремонтними і літньо-маточними. Краще ремонтну молодь усіх вікових груп, а також статевостиглих самців і самиць утримувати окремо, оскільки сумісне утримання їх призводить до погіршення продуктивних якостей.

Племінний матеріал коропа вирощують переважно у монокультурі. У південних регіонах практикують сумісне утримання коропа і рослиноїдних риб, оскільки останні, як добрі меліоратори, поліпшують умови середовища для коропа.

Приріст маси риб за вегетаційний період є одним з основних показників, що характеризує, з одного боку, умови нагулу риб, а з іншого — їх породні якості. Орієнтовні маси тіла ремонтного молодняка різних вікових груп деяких видів ставових риб наведено в табл. 3.3.

Щорічний приріст маси плідників коропа і рослиноїдних риб має бути не меншим за 1 — 1,5 кг. Зрозуміло, що досягнення такої маси тіла можливе за умов дотримання відповідних щільностей посадки та

забезпечення достатньою кількістю повноцінних кормів природного походження.

Таблиця 3.3. - Орієнтовна середня маса племінних риб, г

Вік риби, роки	Короп	Білий товстолобик	Строкатий товстолобик	Білий амур	Форель	Великоротий буфало
0+	45 - 100	40	80	80	30-50	70
1+	500 - 1300	850	1350	1350	250- 500	1000
2+	400 - 2500	2000	3000	3000	500	2000
3+	2200 – 3500	3000	5000	5000	—	3000
4+	3000 – 4500	4000	7000	7000	—	4000
5+	3500 - 5500	5000	9000	9000	—	—

Норми щільності посадки, які визначають заданий приріст маси тіла риб, наведено в табл. 3.4.

Таблиця 3.4. - Щільність посадки риб, екз./га

Вид риби	Вік риби, роки						
	0+	1+	2+	3+	4+	5+	6+
Короп	30000-40000	1000-1400	450-600	300-400	150-500	100-200	150-300
Білий товстолобик	25 000	440	250	190	170	180	180
Строкатий товстолобик	10 000	190	100	70	50	50	30
Білий амур	3000	90	70	50	50	10	10
Буфало	40 000	500	200	—	—	80	80

Слід зазначити, що серед фахівців досі немає єдиної думки щодо раціональної щільності посадки риб молодших вікових груп, особливо цьоголітків і дволітків. На нашу думку це залежить від рівня розвитку природної кормової бази у певних ставах і реальних можливостей її корегування.

Поряд з цим зрозуміло, що щільність посадки риб у стави визначається технологією вирощування і годівлею, яка має особливе значення в тих випадках, коли риба практично позбавлена природного корму, що характерно за умов її вирощування у саджалках і басейнах, а

також за високої щільності посадки у ставах. Годівля риби незбалансованими за основними поживними речовинами кормами негативно впливає на фізіологічний стан і суттєво позначається на якості вирощених плідників. Годувати рибу потрібно з урахуванням запланованого приросту, при цьому слід враховувати втрати маси у період зимівлі і переднерестового утримання. Для самиць витрати корму планують не лише з урахуванням очікуваного приросту, а й поповнення маси тіла, втраченої у період нерестової кампанії, тому фактичний, приріст для самок повинен становити 2,0 — 2,5 кг.

Добовий раціон племінних риб залежить від низки чинників, насамперед від температурного режиму та маси їхнього тіла (табл. 3.5.).

Таблиця 3.5. - Добові норми годівлі ремонтного стада і плідників коропа за температури води 20 °С

Вікова група риб, роки								Плідники			
0+		1+		2+		3+		Самиці		Самці	
Маса, г	Норма, %	Маса, г	Норма, %	Маса, г	Норма, %	Маса, г	Норма, %	Маса, г	Норма, %	Маса, г	Норма, %
5	13,0	100	12,0	700	9,0	2500	3,5	4000	5,0	3000	4,0
10	11,0	300	8,0	900	8,0	3000	3,0	5000	4,5	4000	3,0
15	10,0	400	7,8	1100	7,0	3500	2,7	6000	4,0	5000	2,5
20	9,0	500	6,0	1300	6,0	4000	2,5	—	—	—	—
30	7,0	600	5,0	1500	5,3	4500	2,3	—	—	—	—
40	6,0	800	4,0	1900	4,6	5000	2,0	—	—	—	—
50	5,0	1000	3,0	2300	4,2	—	—	—	—	—	—

Зі зниженням температури води і вмісту розчиненого у ній кисню кількість корму слід зменшувати. При годівлі доцільно використовувати годівниці різних конструкцій, керуючись конкретними особливостями господарств, що значно підвищує ефективність використання кормів.

Годують плідників кормосумішшю переважно з вмістом протеїну 26 - 30 %, для самок краще використовувати корми з підвищеним вмістом

вуглеводів, а для самців — з підвищеним вмістом білка. У період, коли температура води у літньо-ремонтних і літньо-маточних ставах знижується до 8 - 12 °С, годівлю риби треба продовжувати, незважаючи на відсутність приросту. Це так звана підтримувальна годівля, що дає змогу зберегти масу, вгодованість і гарний фізіологічний стан риbam, які йдуть на зимівлю.

Відповідальним етапом в утриманні ремонтної молоді і плідників є зимівля. Більшість теплолюбних видів риb, у тім числі й короп, у цей період практично не живиться, а для підтримання життя витрачає значні запаси поживних речовин тіла, накопичені в літній період. Стави для зимівлі плідників і ремонтної молоді коропа і рослиноїдних риb мають бути невеликими (0,1 — 0,2 га) і досить глибокими. Самиць і самців, а також окремі вікові групи ремонтної молоді слід утримувати окремо, щільність посадки має бути не більшою за 10 т/га. З підвищенням температури води до 12 - 13 °С коропів слід підгодовувати комбікормом із розрахунку 0,5 - 1 % маси тіла риb.

Після зимівлі плідників розсаджують у стави переднерестового утримання площею 0,2 - 0,3 га. Щільність посадки не повинна перевищувати 200 - 400 екз./га самиць і 300 — 500 екз./га самців, тобто 50 - 60 риb в одному ставу. Більша щільність посадки погіршує умови, часто спричинює передчасне викидання ікри, що виключає можливість цільового використання самців.

Відразу ж після пересаджування плідників у переднерестові стави їх треба годувати. Для годівлі беруть кормові суміші з підвищеним вмістом білків тваринного походження і додаванням комплексу вітамінів. Для переднерестової годівлі плідників коропа можна використовувати форелеві гранульовані комбікорми РГМ-5В і РГМ-8В, годують коропа за поїданням. Середня норма кормів коливається від 1 до 3 % маси риби з урахуванням температури води. Плідників рослиноїдних риb у переднерестовий період доцільно підгодовувати лялечками шовковичного шовкопряда. При цьому для товстолобиків їх треба подрібнювати до борошноподібних фракцій,

білому амуру згодувувати без подрібнення, задавати зелену масу. Буфало і каналного сома у переднерестовий період не годують. За сумісного утримання у переднерестових ставах плідників коропа і білого амура останнього підгодовують м'якою наземною рослинністю. Згодовування макрофітів приводить до утворення великої біомаси екскрементів, які створюють ефект застосування добрив органічного походження і стимулюють відповідні ланки трофічного ланцюга, поліпшують умови живлення коропа, а за певних умов і інших видів риб.

Плідників райдужної форелі за 1,5 — 2 міс до нересту переводять у переднерестові басейни з температурою води 6 — 12 °С, створюючи щільність посадки — не більш як 25 екз./м². Плідників у цей період посилено годують гранульованими чи пастоподібними кормами, а за 15-20 діб до початку нересту раціон зменшують до 0,5 — 1,5 % маси риби.

З викладеного зрозуміло, що з одного боку еколого – технологічні фонові показники забезпечують контрольні рівні, які виступають в якості нормативних критеріїв. З другого боку, при формуванні інтер'єрно – екстер'єрних показників плідників, виключне значення мають генетичні передумови. В цьому зв'язку доцільно уявляти теоретично – можливі генетичні параметри, що передбачає засвоєння відповідної інформації.

У зв'язку з тим, що методичним центром селекційно-плеємної роботи в колишньому СРСР упродовж тривалого часу була кафедра ставового рибництва ТСГА, в основу матеріалів цього розділу покладено головні принципи, які були описані Ю.О. Привезенцевим, і не втратили актуальності до сьогодні.

Спеціальна генетика риби є невід'ємною частиною плеємної роботи, а істотною характеристикою виду в цьому плані є сукупність особливостей хромосомного набору — каріотипу. Число хромосом у риби варіює в широких межах, що можна простежити, зіставивши окремі її види табл. 3.6.

У селекції аналіз каріотипів потрібний при здійсненні віддаленої гібридизації і розробці спеціальних генетичних методів селекції.

Цитогенетичний контроль ембріонів, що розвиваються, використовують при отриманні потомства заводським методом. Нині найповніше вивчено генетику коропа і меншою мірою — райдужної форелі та пеляді. Спеціальну генетику інших видів риб, культивованих у товарних господарствах, вивчено ще недостатньо.

Таблиця 3.6. - Число хромосом у риб різних видів

Вид риби	Число хромосом
Короп	100
Райдужна форель і сталевоголовий лосось	58-62
Пелядь	74
Білий амур	48
Білий товстолобик	48
Строкатий товстолобик	48
Сріблястий карась	
диплоїдна двостатева форма	100
трилоїдна гіногенетична форма	160
Лин	48
Білуга	116-118
Стерлядь	116-118
Веслоніс	120
Канальний сом	56-58
Буфало	99 - 100
Тиляпія	44
Американський окунь	46

Серед якісних ознак у коропа найповніше вивчено закономірність успадкування лускового покриву. За ступенем його розвитку трапляються 4 типи коропів: лускаті, розкидані, лінійні і голі. Лускаті коропи мають суцільний лусковий покрив, луска утворює на тілі правильні ряди. У трьох інших типів спостерігається редукція лускового покриву. Найсильніше вона виражена у голих коропів, майже повністю вільних від луски. Розкидані й лінійні коропи дуже мінливі за кількістю луски та її розподілом. Тип лускового покриву визначається двома незчепленими аутосомними генами, кожен з яких представлений двома алелями (домінантним і рецесивним: Ss і Nn). Поєднання алелів обох локусів так

визначає тип лускового покриву коропа: $sSnn$, $Ssnn$ — лускаті, $ssnn$ — розкидані, $SsNn$ — лінійні, $ssNn$ — голі.

Домінантним алелям у гомозиготному стані притаманний летальний ефект, який виявляється на пізніх ембріональних стадіях розвитку і в період вилуплення. Схрещування коропів-носіїв домінантних генів дає у потомстві 25 % нежиттєздатних гомозигот. Відомості про генетичний контроль лускатоного коропа дають змогу прогнозувати результати будь-якого схрещування. Теоретичні результати всіх можливих варіантів схрещувань коропів із різними типами лускового покриву наведено в табл. 3.7.

Таблиця 3.7. - Успадкування лускового покриву у коропа

Плідники (незалежно від статі)	Потомство, %			
	Лускаті	Розкидані	Лінійні	Голі
Лускатий х лускатий	100 75	— 25	— —	— —
Лускатий х розкиданий	100 50	— 50	— —	— —
Лускатий х лінійний	50 37,5	— 12,5	50 37,5	— 12,5
Лускатий х голий	50 25	— 25	50 25	— 25
Розкиданий х розкиданий	— 50	100 —	— 50	— —
Розкиданий х лінійний	25	25	25	25
Розкиданий х голий	—	50	—	50
Лінійний х лінійний	33,3 25	— 8,3	66,7 50	— 16,7
Лінійний х голий	33,3 16,7	— 16,7	66,7 33,3	— 33,3
Голий х голий	—	33,3	—	66,7

Відмінності у виживаності між коропами, які мають ген N , і тими, що не мають його, різко посилюються за несприятливих умов утримання риби.

Гени, які контролюють лусковий покрив, великою мірою впливають на багато інших ознак, зумовлюють у цілому великі відмінності між

коропами з різним типом лускового покриву. Таких відмінностей налічується близько 29 і вони включають відмінності за морфологічними ознаками, біохімічними і фізіологічними особливостями та показниками продуктивності.

Низку морфологічних ознак, а саме число м'яких променів у плавцях, використовують як додаткові діагностичні ознаки. Для лінійних і голих коропів характерні недорозвиненість і зменшення числа м'яких променів в анальному і спинному плавцях. Є відмінності і за показниками продуктивності, найбільш продуктивні за вирощування у ставах лускатий і розкиданий коропа, а за швидкістю росту – голі й лінійні коропи, які поступаються їм на 15 — 20 %.

У коропа відмічається мінливість і в забарвленні тіла. Лускатий короп зазвичай має сріблясто-сіре із зеленкуватим відливом забарвлення тіла. Проте трапляються окремі екземпляри і з іншим, зміненим забарвленням: блакитним, чорним, золотистим, сірим. Спадкові зміни забарвлення відомі і в інших видів риби. У райдужної форелі виявлено кілька типів забарвлення: альбінізм, золотисте, темно-жовте, металічне. Золотисті риби, як і альбіноси, менш активні, ніж звичайна райдужна форель. Вони уникають світла і гірше ростуть, частіше стають здобиччю рибоїдних птахів. Серед американського сома також виявлені альбіноси, які характеризуються незадовільною виживаністю, низьким темпом росту та меншою плодючістю, що орієнтує на доцільність урахування цього факту в селекційно-племінній роботі.

Велику увагу в останні роки приділяють вивченню біохімічного поліморфізму риби. Серед культивованих видів найповніше вивчені короп, форель, пелядь і меншою мірою — рослиноїдні риби, буфало, тиліпії.

У коропа із 43 досліджених локусів, які кодують білки, 21 виявився поліморфним. Високий поліморфізм зафіксовано за трансферином. Описано дев'ять спадкових типів трансферину, що визначаються дев'ятьма алелями трансферинового локуса. Їх позначають зазвичай великими літерами латинської абетки в порядку зростання електрофоретичної

рухливості. Найчастіше у коропа виявляють трансферний А, В, С, рідше трапляється трансферин Б, характерний для коропів, які мають спадковість амурського сазана.

Дані щодо генетики якісних ознак широко застосовують у практиці селекції, про що свідчать роботи з коропом, встановлена різна зимостійкість за різними типами трансферину. Відмічено підвищену стійкість до дефіциту кисню у коропів гетерозигот за геном сироваткових естераз і в коропів з трансферином А. При роботі з райдужною фореллю найкращі результати отримують від схрещування самиць і самців з однаковим гомозиготним складом за трансферинами і гетерозиготним за альбумінами.

У селекційних роботах аналіз за поліморфними генами дає змогу визначити ступінь генетичних відмінностей між різними племінними групами. Відмінності за якісними ознаками застосовують і для генетичного маркування. Як мітки при роботі з коропом використовують тип лускового покриву, біохімічні маркери. Тестування риб за низкою білкових систем дає змогу проводити генетичну паспортизацію окремих плідників і ідентифікацію потомства за сумісного вирощування.

До категорії кількісних ознак належить більша частина господарсько – корисних особливостей, у тім числі і всі основні показники продуктивності (маса тіла, виживаність, плодючість, стійкість до захворювань), екстер'єру, фізіолого-біохімічні.

На відміну від наочних якісних ознак, кількісні ознаки залежать від багатьох генів. Такі ознаки, як маса і довжина тіла, розміри окремих органів та інші характеризуються безперервною мінливістю. Істотна особливість кількісних ознак полягає у значному впливі на величину чинників навколишнього середовища. Розглянуті особливості потребують застосування спеціальних методів біостатистики для оцінки частки генетичної мінливості в загальній фенотипній мінливості ознаки. Для характеристики мінливості часто використовують квадрат середнього

квадратичного відхилення, його виражають у відсотках середньої арифметичної величини (коефіцієнт варіації):

$$C_v = \frac{\delta}{\bar{x}} \cdot 100; \quad (3.1)$$

де C_v – коефіцієнт варіації; δ – середнє квадратичне відхилення; \bar{x} – середнє арифметичне.

Показник загальної мінливості хоча й має певне значення для практики селекції, сам по собі ще недостатній для визначення найважливіших генетичних параметрів. Тому для характеристики частки фенотипної мінливості (зумовленої спадковістю) різних господарсько корисних ознак конкретної групи риб, вирощених за певних умов, використовують коефіцієнт успадкування — h^2 .

Величина успадкування залежить від багатьох чинників і визначається природою самої ознаки. Повніше передаються морфологічні ознаки, але значно слабкіше — продуктивні якості. При цьому слід враховувати великий вплив умов вирощування, які діють безпосередньо на реалізацію потенційних можливостей особини. Відомо, що спадковість однієї й тієї ж ознаки значно варіює у різних стадах риб. Обчислюють цей показник різними методами, здебільшого на основі біометричного аналізу ступеня залежності даних ознак у родичів різних ступенів спорідненості, наприклад за регресією «батьки — нащадки». У цьому разі треба обчислити коефіцієнт регресії B , тобто встановити, на яку величину змінюється ознака у потомства при зміні її на одиницю у батьків. Для цього можна скористатись рівнянням прямолінійної регресії:

$$y = a + Bx; \quad (3.2)$$

де x і y — середні значення ознаки у батьків і потомства; a — стала величина, що відображає загальні відмінності у вираженні ознаки між поколіннями; B — коефіцієнт регресії.

Спадковість визначають і за величиною кореляції між значеннями ознаки у близьких родичів. У рибництві для обчислення коефіцієнтів успадкування частіше застосовують кореляцію між батьками і потомством. Спадковість обчислюють за формулою $H^2 = r$ і позначають або дробовим числом від нуля до одиниці, або у відсотках від нуля до ста.

Коефіцієнт успадкування — найважливіший популяційно-генетичний показник, оскільки від нього залежить успіх селекційної роботи. Якщо успадкування ознаки низьке ($H^2 < 0,3$), то непрямі методи оцінки генотипу виявляються малоефективними. Для ознак із високим успадкуванням ефективний масовий добір за фенотипом. При користуванні коефіцієнтами успадкування слід пам'ятати, що вони характеризують лише ті стада, за яких проведено їх обчислення. Починаючи селекцію за тією чи іншою ознакою у конкретному стаді, перш за все треба визначити коефіцієнт успадкування.

Для оцінки показника спадковості знаходять коефіцієнт повторюваності ознаки, що визначає, якою мірою рівень продуктивності (інші кількісні ознаки) в поточному сезоні повториться в наступні роки. Показники повторюваності тієї чи іншої ознаки частіше обчислюють розрахунком коефіцієнтів кореляції між ознаками, які вивчають, за два суміжні роки чи за інші періоди часу, низька повторюваність вказує на низьку спадковість. У стадах з малим коефіцієнтом повторюваності селекційна робота малоефективна. Точність оцінки ознаки може зменшуватись внаслідок деяких обставин, а саме через різкі зміни умов утримання, неправильні розрахунки чи помилки при реєстрації даних.

Найповніше спадковість селекційних і деяких морфологічних ознак вивчена у коропа, райдужної форелі, пеляді і каналного сома табл. 3.8.

Істотний чинник, який визначає ефективність селекції, — інтервал між поколіннями (генераційний інтервал). Якщо селекціонована ознака має високий ступінь спадковості і високу повторюваність, скорочення генераційного інтервалу відчутно прискорює селекційний процес.

Скорочення генераційного інтервалу можна досягти інтенсифікацією онтогенезу і прискоренням статевого дозрівання, наприклад вирощуванням риб у теплих водах.

Таблиця 3.8. - Спадковість деяких селекційних і морфологічних ознак у риби

Ознака	Райдужна форель	Короп	Канальний сом	Тиляпія	Пелядь
Маса тіла					
- молоді	0,12	0,21	0,42	0,04	—
- дорослих риб	0,17	—	0,49	—	—
Довжина тіла					
- молоді	0,24	0,21	0,12	0,06	0,14
- дорослих риб	0,17	—	0,61	—	—
Життєздатність	0,14	—	—	—	0,13
Відносна плодючість	0,20	—	—	—	0,20
Загальне число хребців	0,66	0,65	—	—	0,90

Для планування племінної роботи і прогнозування селекційного ефекту визначають селекційний диференціал — різницю між середнім значенням ознаки у відібраних особин і таким же значенням для всього селекційного стада перед відбором. Селекційний диференціал вимірюють у тих самих одиницях, що й селекціоновану ознаку, а для того щоб можна було порівняти інтенсивність селекції різних властивостей, селекційний диференціал виражають у стандартних відхиленнях.

Усі перелічені показники використовують для визначення важливішого показника — ефекту селекції, чи ефекту відбору:

$$E_b = \frac{Sd h^2}{i}; \quad (3.3)$$

де E_b — ефект відбору; Sd — селекційний диференціал; h^2 — коефіцієнт успадкування; i — генераційний інтервал.

Отже, селекційно-племінна робота потребує відповідної кваліфікації і матеріально-технічної бази, що сьогодні реально виключно в умовах

спеціалізованих господарств за активної участі і під контролем науково-дослідних установ відповідного профілю.

Використання розглянутого механізму дозволяє отримати плідників відповідних лінійних параметрів, маси тіла, відповідного віку і розрахувати коефіцієнти вгодованості. При цьому зрозуміло, що отримання плідників відносно тривалий процес і створювати необхідні умови необхідно, починаючи з молодшовікового ремонту.

Плідники, за умов розглянутого механізму формування і використання пропонованих принципів процесу, будуть мати не тільки відповідні інтер'єрно – екстер'єрні показники, а і оптимальні рівні перебігу фізіолого – біохімічних процесів – основи загального стану здоров'я.

Керуючись запропонованою інформацією, зрозуміло, що оптимальні поєднання генетичних можливостей особин та еколого – технологічних особливостей, на тлі яких формуються інтер'єрно – екстер'єрні показники плідників риб, є основою механізму, що розглядається.

3.2 Основи ефективного відтворення риб.

Формування ремонтно-маточних стад – це безумовна вагома базова складова ведення рибничих технологічних процесів, яка у свою чергу передбачає володіння основами ефективного відтворення риб.

Світова іхтіофауна, на думку різних авторів, включає від 16 до 22 тисяч видів риб, що зумовлює їх величезну різноманітність, зумовлену боротьбою за виживання протягом тривалого філогенезу. Адаптація видів до умов середовища існування протягом своєї історії здійснюється в різних напрямках, що привело до екологічного диференціювання риб, в основі якого закладений принцип поділу згідно місць їх існування.

В зв'язку з цим Г.В. Нікольський пише, що види риб, за аналогією з іншими живими організмами, населяють властиві їм місця існування. Виходячи з пропонованої концепції місцеіснування риб, в значній мірі характеризує вид в плані його взаємовідносин з екологічними параметрами

середовища і суттєвим чином визначає біологію розмноження. Відповідно за рівнем пристосування до конкретного місцеіснування певною мірою умовно розрізняють такі екологічні групи: морські, прісноводні, прохідні і солонуватоводні.

В зв'язку з тим, що знання про екологічні групи риб мають велике значення при розгляданні питань, що пов'язані з природним відтворенням, доцільно розглядати ці відомості перед конкретним переходом до суті, яка орієнтована на вивчення ефективного відтворення і як наслідок розведення риб.

Морські риби. Живуть в солоній морській воді протягом всього свого життя. Серед цієї екологічної групи виділяють пелагічних риб, що населяють товщу води, і донних, які живуть біля дна, в придонних шарах води. Морських риб також підрозділяють на океанічних, що живуть у відкритих частинах і поверхневих шарах океану, також неретичних, що населяють прибережні морські води, а також глибоководних, або аббісальних. Останні в свою чергу підрозділяють на батіпелагічних і донних.

Прісноводні риби. Риби, що живуть в прісній воді протягом всього свого життя, як правило, в солонуватій воді не зустрічаються. Прісноводні риби поділяються на реофільних, пристосованих до життя в проточній воді, і лімнофільних, пристосованих до життя в стоячій воді. В свою чергу реофільні і лімнофільні підрозділяються на пелагічних (що населяють товщу води), придонних і донних.

Прохідні риби. Риби, що проводять частину свого життя в прісній воді, а частину — в солоній. Процес розмноження їх пов'язаний з переходом із морської солоної води в прісну річкову, або навпаки із прісної в солону. В залежності від місць, де вони живляться, їх підрозділяють на трофічно морських і трофічно прісноводних.

Солонуватоводні риби. Риби, які населяють опріснені ділянки морів, естуарій і внутрішні моря, які характеризуються зниженою солоністю, завдячуючи річковим системам, які несуть прісні води. Підрозділяють на

напівпрохідних, які заходять для розмноження в пониззях рік, а живляться в солонуватій воді, і власне солонуватоводних, які постійно живуть в опріснених водах.

Характерною особливістю абсолютної більшості представників розглянутих груп є те, що за досягнення статевої зрілості вони здійснюють більш-менш виражені нерестові міграції, в процесі яких завершується статевий розвиток, проходить досягання статевих клітин в гонадах, що передує нересту.

Морські риби постійно живуть і розмножуються в морі. Для прісноводних риб, що проживають в ріках і прісних озерах, характерна слабка вираженість міграцій, вони нерестять безпосередньо біля місць постійного існування. Прохідні риби живуть в абсолютній більшості в морі, а на нерест заходять в ріки, по яких багато з них проходять сотні кілометрів, долаючи течію, водопади і пороги. Напівпрохідні риби локалізуються в опріснених ділянках моря, а для розмноження заходять в ріки, не піднімаючись по них так далеко, як прохідні.

В переднерестовий період яєчники самок несуть в собі статеві продукти, що відповідають завершеній IV стадії стиглості. В процесі підходу до місць нересту, під дією гонадотропного гормону гіпофізу вони зазнають змін, завершується процес овогенезу і проходить овуляція.

Процес овуляції досить складний, для забезпечення нормального його протікання необхідна наявність комплексу біотичних і абіотичних факторів, параметри яких повинні відповідати видоспецифічним особливостям риб. Серед екологічних факторів, необхідних для забезпечення процесу овуляції, виключне значення має температура води, хімічний режим, наявність або відсутність течії, присутність самців, для багатьох видів риб необхідний також специфічний нерестовий субстрат.

В зв'язку з нерестом очевидну цікавість мають дослідження Н.Л. Гербільського, який встановив існування специфічної системи нейрогуморальної регуляції процесу нересту. При цьому, якщо після настання нерестових температур, окремі із названих факторів середовища

незадовільні, не відповідають вимогам, овуляція не настає. Такий механізм має для риб пристосувальне значення, яєчники звільняються від овоцитів старшої генерації, і починається новий цикл розвитку.

За нормальних екологічних обставин, що відповідають видоспецифічним особливостям риб, відбувається овуляція, після чого проходить шлюбний акт, який називається нерестом, а місце нересту зветься нерестовищем.

Місця нересту, з урахуванням видоспецифічних особливостей, відповідають вимогам оптимуму для ембріонального і раннього постембріонального періоду життя риб. За аналогією з місцями існування риб, існує диференціювання риб, в основу якого покладений принцип поділу риб по відношенню до нерестових субстратів.

Іншими словами, для відкладання ікри риби вибирають такі ділянки, умови яких відповідають їх біологічним особливостям в період осіменіння, запліднення і розвитку ембріона, раннього постембріогенезу, що слід розглядати в плані адаптації виду в процесі філогенезу.

Г.В. Нікольський, в залежності від особливостей умов розмноження, розвитку і, в першу чергу, того місцеіснування, де проходить нерест, виділяє наступні екологічні групи риб: літофіли, фітофіли, псамофіли, пелагофіли, остракофіли.

Літофіли. Розмножуються, відкладаючи ікру на кам'янистих субстратах, зазвичай в ріках, на течії або на дні оліготрофних озер і прибережних ділянках морів, де, як правило, але не завжди, є сприятливі умови для дихання. До цієї групи відносяться: осетер, білуга, севрюга, стерлядь, сьомга, кета, чавича, горбуша, рибець.

Фітофіли. Розмножуються, відкладаючи ікру на рослинні субстрати за малої проточності або в стоячій воді на вегетуючі або відмерлі рослини. При цьому умови дихання дуже сильно варіюються. До цієї групи відносяться: лящ, сазан, щука, окунь, плітка, карась, сом.

Псамофіли. Розмножуються, відкладаючи ікру на пісок, іноді прикріплюють її до підмитих коренів рослин. Оболонки ікринок часто

інкрустуються піщинками, розвиваються зазвичай в сприятливих умовах дихання. До цієї групи можуть бути віднесені: піскарі і деякі види гольців.

Пелагофіли. Розмножуються, викидаючи ікру в товщу води. Ікра і вільні ембріони знаходяться в товщі води в завислому стані, вільно переміщуються під дією течій, хвиль і вітрових явищ. Розвиток, як правило, проходить в сприятливих для дихання умовах. До цієї групи можуть бути віднесені: багато видів оселедців, тріскових, камбал, чехонь, білий і чорний амури, білий і строкатий товстолобики.

Остракофіли. Розмножуються, відкладаючи ікру в мантийну або зяброву порожнину молюсків, іноді під панцир крабів і інших тварин. Ікра зазвичай розвивається в не досить задовільних умовах дихання. До цієї групи відносяться гірчаки.

Очевидно, що розглянуті групи риб не охоплюють всієї різноманітності іхтіофауни. Поряд з наведеними екологічними групами і видами, що в них входять, існують і живонароджуючі риби, у яких ембріогенез повністю або частково відбувається всередині материнського організму. В складі іхтіофауни є багато видів, які за характером розмноження займають проміжне положення, відносячись до різних груп. В залежності від умов середовища рибець, кутум, в'язь можуть відкладати ікру на кам'яному ґрунті або на рослинності, а судак і корюшка на пісок або рослинність.

Знання екологічних груп в зв'язку з особливостями розмноження в ланцюгу проблем, пов'язаних з розведенням риб, має виключну значимість, що обумовлено необхідністю обґрунтованого біологічного підходу до технології риборозведення.

В іхтіології взагалі і в риборозведенні, зокрема, існує поняття «нерестова температура». Це зумовлено тим, що за наявності суми факторів, необхідних для нересту риб, температура води виступає сигнальним фактором, що запускає механізм нересту. Проте для кожного виду риб потрібен точно визначений діапазон температур води, за якого можливий нерест, що повинно поєднуватися з наявністю відповідних нерестовищ. При цьому тривалість нересту, або нерестової кампанії, тісно

зв'язана з динамікою температури води. Звичайно, спостерігаючи нерестову кампанію, спеціаліст керується параметрами коливання або діапазону температур, температурними межами, у яких конкретний вид починає нерест, або його закінчує. Звідси очевидно, що тривалість нересту або нерестової кампанії залежить від того, з якою швидкістю буде змінюватись температура в процесі нересту, або скільки потрібно діб, щоб температура води змінилась до величини температури води, початку нересту, до температури води, відповідної до закінчення нересту. В умовах штучного відтворення, регулюючи температуру води, можливо безпосередньо впливати на тривалість окремих технологічних циклів, виходячи з особливостей певних підприємств.

Розглянуте положення має загальний характер і пояснює взаємозв'язок між тривалістю нересту і температурою води. В залежності від динаміки температурного режиму тривалість нересту, або нерестової кампанії може різко скорочуватись або суттєво розтягуватись. Поряд з цим на тривалість нересту має безпосередній вплив тип відкладання ікри. За порційного відкладання ікри характерний більш тривалий період нересту, ніж для риб з одночасним ікровикиданням. Досить значна також роль вікової структури стада; характерно чим довший віковий ряд особин, що представляють нерестову популяцію, тим триваліший період нересту. Коли в складі нерестової популяції є певні екологічні групи, то ця особливість теж може бути причиною розтягнутості нересту. За інших рівних умов, різкі зміни температури води, що виходять за межі нерестової, негативно впливають на результативність нересту. Фіналом і логічним завершенням нересту стає контакт ікри зі спермою, її запліднення і утворення зиготи.

Наведені екологічні особливості розмноження потрібно враховувати при створенні та адаптації технологій з риборозведення, маючи достатню спеціальну підготовку з цих питань.

Для іхтіофауни помірних та високих широт, де відносно чітко спостерігається сезонність, що обумовлює закономірну зміну температурного режиму водойм, об'єктивна наявність двох біологічних груп

риб. Загальновідомо, що час нересту різних видів риб досить різноманітний, але пристосований до відповідних сезонів року, що дозволяє, виходячи з реалій, виділити наступні групи риб:

- Весняно – літньонерестуючі, що нерестують у весняно-літній період, (щука, окунь, судак, тараня, лящ, сазан, осетер, білуга, рибець, севрюга);

- Осінньо – зимовонерестуючі, що нерестують в осінньо-зимовий період (сьомга, кета, чавича, кижуч, форель, миньок, сиви).

Для риб, що нерестують у весняно-літній період, характерна протяжність нересту з березня до серпня, а для осінньо-зимово нерестуючих - з вересня до січня. При цьому риби одного виду і навіть однієї популяції можуть мати різні календарні терміни ікровикидання.

Неодноразово відмічено, що для окремих груп прохідних риб, які відносяться до одного виду, характерні різні терміни заходу в ріки на нерест. В зв'язку з цим Л.С.Берг дійшов до висновку, що деякі лососеві і осетрові риби об'єктивно мають озимі і ярі раси. Ярї особини здійснюють нерестові міграції із моря в ріки, де вони відкладають ікру цього ж року, і повертаються на нагул в море. Озимі особини здійснюють нерестові міграції із моря в ріки, де зимують, а нерестують вже в наступному році, після чого повертаються в море на нагул. При цьому між ярими і озимими формами існує диференціація місць нересту. Місця нерестовищ озимих риб розташовані значно вище по течії рік, ніж в яривих. Така своєрідна спеціалізація всередині виду по відношенню до розміщення місць нересту має пристосувальний характер, що забезпечує певну стабільність виду в ареалі. Вид отримує можливість використання нерестовищ різних ділянок ріки на значних відстанях, що підвищує ефективність відтворення і збільшує можливості збереження і розквіту виду, дозволяє уникнути можливих несприятливих умов, які періодично виникають на окремих нерестовищах, сприяє кращому виживанню нащадків.

Різні біологічні групи всередині популяції є наслідком особливостей ареалу виду, але характерним є особливість певної мінливості, коли

відповідні умови відсутні, внутрішньопопуляційна диференціація не проявляється.

Диференціацію в межах популяції належить розглядати в якості пристосувального механізму до умов розмноження і розвитку. Внутрішньопопуляційна диференціація — не що інше, як адаптація до умов ареалу, що дозволяє найповніше використати його можливості. Інформація про диференціацію складу популяцій становить не тільки теоретичну зацікавленість, відповідні знання в цій галузі дозволяють кваліфіковано вирішувати багато практичних завдань, пов'язаних з лімітуванням вилову цінних прохідних риб, розміщенням риборозвідних заводів, свідомо планувати технологією риборозведення. Виключне значення за штучного риборозведення набувають роботи з різними біологічними групами одного виду при необхідному кількісному співвідношенні. Тільки таким чином можна зберегти генетичну і екологічну структуру популяції і забезпечити ріст чисельності, що досить вагомо за штучного відтворення осетрових і лососевих.

Досить важливим моментом, що визначає належність особини до статі, є характер поведінки самок і самців. В елементарному випадку репродуктивна поведінка пов'язана з утворенням нерестових скупчень і спільним викидом статевих продуктів на нерестовищах. Більш складна поведінка обумовлена «шлюбною грою», переслідуванням самцями самок (короп, щука). Іще більш різноманітна поведінка пов'язана з підготовкою самцями нерестовища, побудовою своєрідного «гнізда» і приваблюванням самки (тиляпії). Під час репродуктивного періоду самці проявляють агресивність, що обумовлено проявами демонстративної поведінки, залицання, охорони території.

Після викиду статевих продуктів для багатьох видів характерна та чи інша форма турботи про нащадків: обмахування ікри в процесі ембріогенезу, виношуванні ікри в ротовій порожнині, догляд за нащадками в період раннього постембріогенезу. Така поведінка самців і самок є результатом

включення природжених стереотипів під дією гормональної системи, однією з ланок якої є самі статеві залози.

У VIII столітті вчені фактично не мали чіткої уяви про те, як розмножуються тварини, що населяють водні об'єкти. Навіть найвидатніші натуралісти того часу помилялись відносно ролі сперматозоїдів в процесі запліднення яйцеклітин, вважали їх сторонньою, несуттєво – важливою частиною статевих клітин самців.

Особливості ембріогенезу і ранній постембріогенез є складовими процесу відтворення риб в природних умовах і розведення. Важко назвати ланки технологічного циклу розведення риб, які були б більш-менш значими для процесу взагалі. Всі ланки взаємопов'язані, послідовні і взаємозалежні. Втрати, понесені на будь-якому етапі технологічного циклу, не можуть бути надолужені наступними зусиллями оптимізації технології рибозоведення. Проте загальновідомо, що максимальні втрати при рибозоведенні спостерігаються в період ембріогенезу і раннього постембріогенезу.

Після запліднення ікринки і утворення зиготи відразу починається процес розвитку ембріона. Тривалість ембріогенезу у риб варіює дуже в широкому діапазоні від десятків годин до декількох місяців, що визначається видоспецифічними особливостями різних систематичних груп. Тривалість ембріонального розвитку може зазнавати суттєвих змін і в межах одного виду, що, за інших рівних факторів, залежить від температури води. Тим часом для цілого ряду видів риб встановлено, що температура води в межах норми впливає на тривалість ембріогенезу, але при цьому число градусо-днів характеризується практично постійними величинами. Так, для форелі це число складає 410 і фактично не залежить від температури води, на фоні якої можливий нормальний ембріональний розвиток:

Температура, °C	Тривалість ембріогенезу, діб	Число градусо-днів
2	205	$2 \times 205 = 410$
5	82	$5 \times 82 = 410$
10	41	$10 \times 41 = 410$

Із цього прикладу очевидно, що, змінюючи температуру води в процесі ембріогенезу, можна впливати на тривалість ембріогенезу. Це положення має закономірний характер і правильне для умов, близьких до вимог, що ставляться видом до термічного режиму в процесі ембріогенезу.

При цьому необхідно враховувати той факт, що кожний вид риб характеризується певним діапазоном нерестових температур, який може коливатись у вузьких (стенобіонти) або широких (еврибіонти) межах. В усякому випадку, що виключно важливо для розведення риб, існують оптимальні нерестові температури.

В зв'язку з цим, розглядаючи можливості терморегуляції в умовах заводського відтворювання певних видів риб, необхідно враховувати таке поняття, як оптимальний температурний режим, його межі, видоспецифічні вимоги об'єкту розведення.

Відомо, що температура замерзання морської води, через розчинені в ній солі, нижче нуля, що не заважає нормально розвиватись ікринкам ряду видів морських риб за мінусових температур. Зміна тривалості інкубаційного періоду за коливання температури на один градус при низьких температурах набагато значніша, ніж при високих. Проте ці зміни в ряді випадків не мають пропорційного характеру.

В процесі ембріогенезу на ікру, що розвивається, досить суттєво впливає світло. В ряді випадків збільшення освітленості справляє стимулюючий вплив, прискорюючи розвиток ікри. Так, ікра камбали в тіні, за однакових температур, розвивається на півтори-дві доби довше, ніж на світлі. Прискорення розвитку ікри на світлі і уповільнення в темряві відмічено у севрюги.

Діаметрально протилежно реагує на світло ікра риб, ембріогенез яких в природних умовах проходить в темряві. Так, форель відкладає ікру на нерестовищах в ґрунт, представлений гравійно – гальковими субстратами, а ембріогенез відбувається в місцях, які недоступні для сонячних променів, при освітленні спостерігається збільшення інкубаційного періоду на чотири-п'ять діб.

За інтенсивного освітлення ікри і вільних ембріонів у лососів спостерігається порушення нормального обміну речовин, що супроводжується масовою загибеллю. В зв'язку з такою видоспецифічністю в процесі онтогенезу у личинок цих риб виробилась негативна реакція на світло, або негативний фототаксис, вони активно ховаються від світла, локалізуються в затемнених місцях. Не виключено, що активний відхід із освітленої зони, поряд з іншими причинами, є і однією з форм захисту від ворогів.

Зміна параметрів середовища в межах амплітуди, відповідної адаптаційним можливостям виду, викликає у ембріона, що розвивається, певні морфологічні зміни, що мають адаптаційний характер. Проведені дослідження показали, що зниження температури води або підвищення її мінералізації в період сегментації ембріона приводить до збільшення кількості хребців у хвостовому відділі, що можна розглядати в якості специфічної реакції пристосувального характеру, обумовленої змінами щільності води. Підвищення температури води і зниження її мінералізації дає протилежний ефект, кількість сегментів в хвостовому відділі, а отже і кількість хребців у дорослих особин зменшується, для ряду видів оселедців, лососів.

В процесі ембріогенезу міцність оболонок ікринок зазнає суттєвих змін, що чітко простежується на ікрі осетрових. В осетрових міцність оболонки не тільки підлягає змінам в процесі ембріогенезу, але і є специфічною для кожного виду. Найбільш міцною є ікра білуги, розвиток якої відбувається на ділянках ріки з досить сильною течією. При цьому нерестовища білуги розташовані найбільш високо по течії. Поступає їй в міцності лише ікра нерестуючого нижче осетра, мінімальна міцність характерна для ікри севрюги, нерестовища якої розташовані найнижче по течії.

У риб, які живуть в водоймах, що пересихають, або які відкладають ікру у верхній частині припливно-відпливної зони, під час обсихання ікри розвиток може затримуватись, настає діпауза, тривалість якої може

досягати трьох місяців, а після контакту з водою ембріогенез продовжиться.

Викльовування ембріона з оболонки відбувається завдяки зниженню її міцності, що досягається дією спеціального ферменту, який виділяється залозами вилуплювання, розміщеними на головній частині ембріона. При механічному розриві оболонки фермент вилуплювання не виробляється. Подальший розвиток вільного ембріону після викльову із ікринки, як і до викльову, являє собою видоспецифічний процес, що має пристосувальний характер.

У зв'язку з цим необхідно звернути увагу на теорію етапності розвитку риб, що поліпшить розуміння і сприйняття тих змін, які характерні для ембріогенезу і раннього постембріогенезу. Докладний аналіз морфології і фізіології розмноження на фоні екології дозволив В.В.Васнецову (по Г.В.Нікольському) встановити, що протягом життя особини змінюються її біологічні особливості і взаємодія з середовищем, що і покладено в теорію етапності розвитку. У зв'язку з розглядаємою теорією стосовно до ембріогенезу і раннього постембріогенезу доцільно підкреслити, що кожний етап характерний для всієї різноманітності світової іхтіофауни, але специфіка умов розвитку представників кожної екологічної групи і видоспецифічні особливості привносять певну індивідуальність, обумовлену особливостями будови і фізіології.

Виходячи з викладеного, доцільно окреслити коло питань, що підлягають вивченню. Поняття ембріогенез в спеціальній літературі не несе тлумачення, що дозволило викладати матеріал, не зупиняючись на часових рамках. Практично всі класичні праці і окремі публікації прикладного характеру пропонують розуміти під ембріогенезом або ембріональним періодом розвитку часовий інтервал — від моменту запліднення ікри до переходу передличинки або вільного ембріона на активне живлення, що свідчить про завершеність ембріогенезу, а особина досягла личинкової стадії розвитку. Відносно ж значення поняття постембріогенез і його часові рамки існують різні думки. Окремі спеціальні дослідження обмежується

раннім постембріогенезом, що дозволяє акцентувати увагу на тому, що не виходить за межі поняття постембріогенез. Одне із широко розповсюджених формулювань пропонує вважати раннім постембріогенезом період розвитку риби від початку активного живлення до формування особини з усіма характерними ознаками, притаманними виду, іншими словами досягнення малькової стадії розвитку. Таким чином, очевидно, що відрізок часу між личинкою і мальком може розглядатись в якості раннього постембріогенезу, що є частиною загального постембріогенезу, охоплюючого часовий інтервал між личинкою і всією подальшою тривалістю життя риб.

Повертаючись до раннього постембріогенезу, переконуємося, що вільні ембріони, які виклюнулись з ікринки, в залежності від особливостей виду і температурного режиму в процесі розвитку, за інших сприятливих факторів середовища, можуть більш-менш тривалий час житись за рахунок жовткового мішка.

Для риб з весняно-літнім нерестом, відносно коротким періодом ембріогенезу процес так званого жовткового живлення не тривалий. Тривале жовткове живлення характерне для риб з осінньо-зимовим нерестом, відносно довгим ембріогенезом. Можливість нормального перебігу ембріогенезу і раннього постембріогенезу як у передличинок, так і у личинок, обумовлена наявністю достатньої кількості розчиненого у воді кисню, і нормальним розвитком відповідних органів дихання. У вільних ембріонів і личинок різних систематичних груп риб пристосування до дихання досить різноманітне. В процесі онтогенезу органи дихання риб зазнають суттєвих змін, що пов'язано з певними змінами в способі життя. У ембріонів і личинок риб до розвитку дефінітивних зябрів засвоєння кисню здійснюється через систему кровоносних судин на жовтковому мішку і плавцевій складці. При цьому відмічено, що за сприятливого кисневого режиму в ембріонів і личинок кровоносна дихальна система розвинена слабше, а за пониження вмісту кисню у воді спостерігається більш сильний розвиток капілярної сітки, що сприяє поліпшенню забезпечення організму киснем.

В процесі подальшого розвитку, що супроводжується розсмоктуванням жовткового мішка, скорочується і дихальна кровоносна сітка, але це явище компенсується за рахунок збільшення кровоносної сітки в плавцевих складках.

Личинки дводишних риб до розвитку дефінітивних органів дихання, властивих дорослим особинам, мають личинкові (зовнішні) зябра, зустрічаються і несправжні зябра або псевдобранхія. В якості ембріонального органу дихання виступають анальні відростки, що характеризуються добрим розвитком кровоносних судин.

Розглядаючи особливості дихальних органів передличинок і личинок, легко помітити наявність певного зв'язку з місцями нересту. Менший розвиток отримали личинкові органи дихання у пелагофільних риб, розвиток яких, як правило, проходить в сприятливих умовах на тлі високого вмісту кисню, розчиненого у воді. Личинкові органи дихання фітофілів досягають високої досконалості і представлені сіткою кровоносних судин не тільки на жовтковому мішку, але і в плавникових складках і зябрових кришках. Проте найбільшого розвитку і досконалості досягають личинкові органи дихання в літофільних риб. Поява формених елементів крові, як переносників кисню і необхідної умови дихання, спостерігається раніше у видів, що розвиваються в менш сприятливих умовах (фітофіли, літофіли, остракофіли), і відбувається звичайно до виходу з оболонки. У ембріонів, що розвиваються в сприятливих кисневих умовах (пелагофіли), формені елементи крові з'являються значно пізніше.

Виключившись із ікринки, передличинка або вільний ембріон має спеціальні функціональні системи, які забезпечують можливості утримання в місцях, які найбільш сприятливі для раннього постембріогенезу. В цей період передличинки і личинки, які ведуть пелагічний спосіб життя, мають своєрідні вирости тіла, які дозволяють їм протистояти течіям і утримуватися в товщі води.

Передличинки фітофільних риб, ікра яких розвивається в прикріпленому стані на рослинах в узбережній зоні, часто мають «цементний»

орган, який дозволяє їм фіксуватись на субстраті і утримуватись в поверхневих шарах води з оптимальним кисневим режимом.

Для остракофілів це явище не характерне, таких видів відносно мало, зокрема гірчак, у якого утворюються спеціальні вирости жовткового мішка, якими передличинка утримується в зябрових пелюстках моллюска. У псамофілів в процесі раннього постембріогенезу звичайно утримування здійснюється за рахунок збільшення грудних плавців, а в деяких піскарів утворюється подоба присоски.

Деякі особливості ембріогенезу і раннього постембріогенезу пов'язані з живонародженням, що вимагає короткої інформації з цього питання. Морська бельдюга характеризується справжнім живородінням, жовток у ембріонів бельдюги дуже малий, поживне середовище для розвитку ембріона — ембріотроф, формується в порожнині гонад із відмерлих яйцеклітин і ембріонів. Циматогастер із сімейства ембіотоцид характеризується внутрішньоутробним розвитком настільки тривалим, що самці народжуються статевостиглими. У цього виду ембріотроф утворюється із залишків сперми, відмираючих овоцитів і ембріонів. Всмоктування поживних речовин відбувається через поверхню жовткового міхура, а дихання — через дуже розвинені промені плавців. Досить досконалий процес внутрішньоутробного розвитку і в таких живородящих риб як пецилій, гуппі, молінезій і інших акваріумних риб. Для ембріонів цих риб характерний інтенсивний розвиток зовнішньої кровоносної сітки, що забезпечує їм дихальний процес, а оточуючі ембріон фолікули утворюють живильну псевдоплаценту. Високого рівня внутрішньоутробного розвитку досягли ембріони ряду акул, які народжуються повністю сформованими, а їх довжина може перевищувати 20 см. Ембріогенез у них відбувається в своєрідних матках, які забезпечені живильними утворами на зразок плаценти ссавців.

Видова різноманітність світової іхтіофауни, своєрідність і широка варіабельність кількісних і якісних параметрів середовища проживання

зумовили в процесі адаптації видів до умов існування відмінності в особливостях і характері ембріогенезу окремих систематичних груп.

В зв'язку з тим, що об'єктами розведення є види, які характеризуються ембріональним і раннім постембріональним розвитком, який проходить в зовнішньому середовищі, а не всередині материнського організму, оптимізуючи умови середовища, ми отримуємо реальну можливість управління процесами ембріогенезу і раннього постембріогенезу в умовах риборозведення.

В зв'язку з тим, що основним традиційним і достатньо вивченим об'єктом тепловодного ставового рибництва є короп і його розведенню приділяється особлива увага, необхідно розглянути його ембріогенез і ранній постембріогенез більш детально.

Короп є типовим фітофілом і відкладає ікру на рослинність в стоячій або слаботекучій воді за температури від 17°C і вище, що характерно і для його вихідної форми — сазана, існує інформація, що ефективний нерест є можливим за значно нижчих температур води.

Ікра звичайно жовтого кольору, але зустрічається із зеленуватим відтінком і безбарвна, середній діаметр ікринок 1,5-1,8 мм з невеликим перивітеліновим простором. За кількістю цитоплазми займає одне із перших місць серед ікри риб сімейства корошових. Діаметр жовткового міхура в середньому 1,2 мм. Оболонка ікринок клейка. Тривалість розвитку ікри коропа до виходу із оболонок вільних ембріонів або передличинок залежить в першу чергу від температурних умов. Встановлено, що для нормального розвитку ікри до викльову необхідна певна кількість тепла, для коропа це 60-80 градусо-годин.

Тривалість розвитку ікри коропа в залежності від температури (за даними Ф.М.Суховерхова і А.П.Сіверцева):

Температура води, °C	22	20	19	17	нижче 16
Тривалість інкубації, дні	2,5-3	3,5-4	4,5-5	7-7,5	більше 8

Сучасні уявлення свідчать про те, що ембріональний період розвитку коропа складається із декількох етапів (рис. 3.1).

На *I етапі* (1, рис.) відбувається утворення перивітелінового простору і бластодиску. У незаплідненій ікринці оболонка щільно прилягає до жовтка. Початком першого етапу онтогенезу є утворення зиготи. Етап продовжується до початку дробіння. Через декілька хвилин після запліднення в ікрі, що знаходиться у воді, відбуваються зміни, пов'язані з проникненням води в ікринку. Це призводить до відшарування оболонки від жовтка і утворення перивітелінового простору. Процес набрякання ікри за температури 19°C триває приблизно годину.

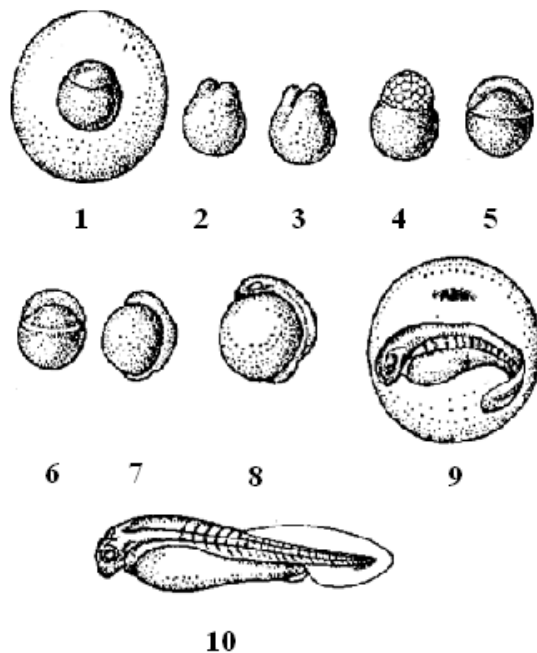


Рис. 3.1 – Етапи ембріонального розвитку коропа (пояснення за текстом)

Діаметр ікринок збільшується в середньому на одну третину. Одночасно в період набрякання утворюється зародковий диск, або бластодиск.

Активація ікринок, викликана заплідненням, призводить до глибоких змін обміну речовин. Протягом першої години після запліднення, коли настає різке оводнення ікринок, відносний вміст сухих речовин знижується із 30-32 до 10-12% і приблизно в такій кількості залишається до викльову

ембріона. Вміст глікогену — основного джерела енергії в період утворення бластодиска — зменшується в 2 рази, а величина аденозинтрифосфорної кислоти, яка займає центральне місце в енергетичному обміні, знижується майже в 3 рази.

На *II етапі* (2-3, рис) відбувається дробіння бластодиска від двох бластомерів до бластули, збільшуються кількість клітин і зменшуються їх розміри. Ікринка проходить ряд стадій розвитку. Через три години після запліднення настає стадія дробіння, з'являється перша боріздка, яка поділяє бластодиск на дві клітини — бластомери, а потім настають стадії чотирьох, восьми бластомерів. Через 6 годин з моменту запліднення настає стадія морули крупних клітин. Далі клітини бластодиску все більше дробляться. Настає стадія морули дрібних клітин. Між бластодиском і жовтком виникає невелика порожнина або бластоцель і настає стадія бластули. Бластула — це своєрідне утворення — бластодерма, яка розміщена на анімальному полюсі жовтка.

В цілому процес дробіння супроводжується значними внутрішніми енергетичними затратами. За цей період показник АТФ знижується майже в два рази.

В рибничій практиці на стадіях 4-8 бластомерів другого етапу дають оцінку якості ікри відносно нормальності дроблення. Утворення різномірних, асиметрично розміщених бластомерів свідчить про активний розвиток ікри. Саме на стадіях дроблення від 4-8 бластомерів до ранньої морули визначають відсоток запліднення ікри.

На *III етапі* (4-5, рис) відбувається обростання жовтка бластодермою, гастрюляція і формування зародка. Гастрюляція розпочинається з обростання жовтка багат шаровою бластодермою. Через 8-9 годин половина жовтка охоплюється бластодермою. З'являється зародковий валик, його досить чітко видно на стадії замикання жовткової пробки. На тілі зародка помітний розширений головний відділ. Жовткова пробка замикається. Гастрюляція завершується повним обростанням бластодермою всього жовтка.

Під час гастрюляції відбувається суттєва структурна перебудова, в результаті якої утворюється три зародкових пелюстки: ектодерма, мезодерма і ентодерма.

Обмін речовин під час гастрюляції має свої особливості. В цей період створюються основи органогенезу. Після гастрюляції кількість фосфору аденозинтрифосфорної кислоти і небілкового азоту знижується, а кількість загального білка зростає. Гастрюляція завжди супроводжується підвищеною загибеллю ікри. Тому облік відходів доцільно проводити не раніше проходження цієї стадії.

На *IV етапі* (6-7, рис) відбувається диференціація головної і тулубної частин зародка. Через 17-20 годин після запліднення ікри тіло зародка охоплює біля 3/5 окружності жовтка. Починається сегментація тіла. В тулубі утворюються перші два-три соміти. Через 22-24 години формуються очні пухирці і продовжується сегментація тіла. Через 24-28 годин за очними пухирцями в районі довгастого мозку з'являються слухові плакоти. Кількість сомітів досягає 9-11. Очні бокали (зачатки очей) здобувають щі-левидні заглибини.

На *V етапі* (8, рис) відособлюється хвостовий відділ, і зародок починає рухатись. В результаті відособлення хвостового відділу і росту в довжину зачатка кишкової трубки жовток набуває грушовидної форми. Через 35-45 годин в оці чітко видно кришталік. Кількість сомітів продовжує збільшуватись (більше 20). Тіло ембріона здійснює слабкі рухи. У віці чуть більше двох діб спостерігається сегментація хвостового відділу. До цього часу сегментація тіла майже закінчується. В очах з'являється чорний пігмент. Розрізняються відділи головного мозку. В слухових капсулах утворюються отоліти. При відособленні хвостового відділу і пігментації очей відбуваються певні зміни в обміні речовин: показник АТФ знову збільшується до вихідної величини, проте вміст білка і небілкового азоту залишається таким, як і за гастрюляції.

На *VI етапі* (9, рис) у віці 2,5 діб у ембріона з'являються формені елементи в крові. Кількість сегментів в тулубі 24, в хвостовому відділі — 16.

Очі пігментовані. Сформувалась шкіряна зяброва кришка. Голова пригнута до жовтка. На рилі перед очима з'являються нюхові ямки, а знизу ротова лійка. Позаду очей утворюються чотири зябрових плакоти. На рівні першого міотома розташовуються маленькі грудні плавці. Ембріон активно перевертається в оболонці.

Ця стадія зародку коропа, як і інших риб, найбільше підходить для транспортування в ізотермічних ящиках, де можлива певна терморегуляція — охолодження, що сприяє уповільненню розвитку ембріона.

На *VII etani* (10, рис) ембріон вилуплюється з оболонки. Це останній етап ембріонального періоду розвитку. Через три - п'ять діб інкубації ікри за температури 17-22°C починається викльов ембріонів. Ембріони, що виклюнулись, — передличинки мають відносно слабо пігментовані очі і тіло. Пігментні клітини розміщені на голові і вздовж хорди. Жовтковий мішок великий, грушоподібної форми, сильно пігментований. Вільний ембріон має суцільну плавцеву складку, розширену в хвостовій частині. Голова випрямлена і відділена від хвоста, грудні плавці маленькі. Рот нерухомий, в формі ямки, в нижньому положенні. Кишківник має вигляд прямої здавленої трубки без просвіту. Довжина від рила до кінця хорди (без плавникової складки) складає 4-5 мм.

Після виходу ембріону з оболонки відбуваються суттєві зміни в обміні речовин. Якщо основним джерелом енергії зародка є глікоген, то головним в ендогенному живленні передличинки є жир. Його запаси в два рази вищі (2-2,5%) ніж глікогену (0,7-1,2%). Змінюються і інші показники обміну. Вміст білка збільшується до 11.-14%, сухих речовин — до 19-20%, фосфору — до 300-360 мг %.

В цей період вільні ембріони живляться виключно за рахунок жовткового мішка і малорухливі. Як правило, вони висять; прикріпившись, до рослин, на які була відкладена ікра. Для цього у вільних ембріонів коропа є спеціальні органи, які представлені парними залозами, розміщеними нижче і спереду очей. Передличинки зрідка відриваються і знову

прикріплюються; це не тільки рятує їх від ворогів, але і сприяє поліпшенню дихання, для цього періоду характерний позитивний фототаксис.

Таким чином, клейка оболонка ікринок, наявність органів прикріплення вільних ембріонів, які дають можливість висіти на рослинах після викльову, відсутність світлобоязні характеризують коропа як фітофільну рибу, пристосовану до розвитку в стоячих або слабопротічних водоймах із зарослим і замуленим дном.

Необхідно звернути увагу на цю дуже важливу обставину, яку необхідно враховувати в рибогосподарській практиці і, особливо, в сучасному рибництві при широкому використанні заводського способу отримання личинок коропа.

Ікра риб в процесі ембріонального розвитку проходить ряд критичних періодів, коли спостерігається підвищена чутливість ембріонів до різних абіотичних факторів середовища (температура, газовий склад води, солоність, механічний вплив). Ця обставина обумовлена тим, що в періоди підвищеної чутливості відбуваються значні зміни, викликані перебудовою обміну речовин зародка, що розвивається, а порушення цих процесів приводить до масової загибелі.

Критичні періоди в розвитку коропа, як і у більшості нерестуючих навесні риб, припадають на стадії від початку дроблення до морули дрібних клітин, гастрюляції, безпосередньо перед викльовом і в період виходу ембріона з оболонки. Саме на цих стадіях ембріогенезу, особливо на початку дробіння, вступу ікри в стадію ранньої гаструли і замикання жовткової пробки, перед вилуплюванням і в момент виходу вільного ембріону з оболонки, спостерігається масова загибель. При цьому необхідно відзначити, що після проходження критичного періоду, загибель ембріонів спостерігається не відразу, а через деякий час, частіше перед настанням наступної стадії розвитку.

В критичні періоди необхідно забезпечити оптимальні умови для розвитку ікри: підтримувати в інкубаційних апаратах постійну, дещо підвищену витрату води, не допускати різких (більше 2°C) температурних коливань,

оберігати ікру від різних механічних впливів, виключити проведення санітарно-профілактичних заходів.

Личинковий і мальковий періоди розвитку коропа. В ранньому періоді з моменту вилуплення із оболонки короп проходить 9 етапів розвитку, які В.В.Васнецов позначив літерами: А, В, С1, С2, D1, D2, Е, F, G.

Етап А — передличинка відноситься до ембріонального періоду розвитку. Етапи В, С1, С2, D1, D2, Е характеризують личинковий, F, G — мальковий періоди (рис. 8).

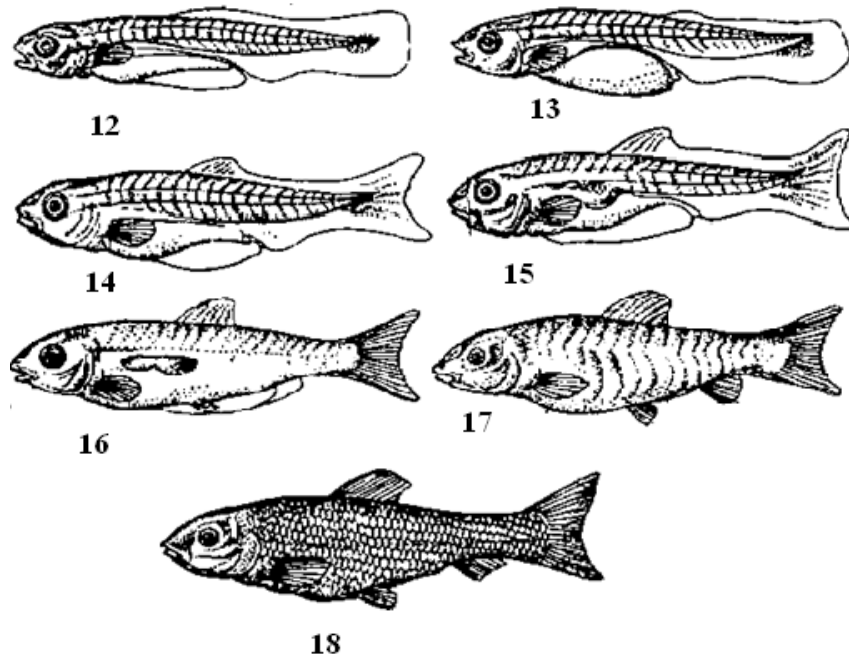


Рис. 3.2. – Личинковий та мальковий період розвитку коропа

В рибницькій практиці строки пересадки молоді в малькові або вирощувальні стави визначаються не віком, а етапом розвитку. Зарибнення малькових або вирощувальних ставів рекомендується здійснювати личинками на етапі змішаного живлення. При цьому тривалість підрощування в малькових ставах визначається часом, необхідним для завершення личинкового періоду розвитку і досягненні стадії малька.

Тривалість кожного етапу залежить від температури води, забезпеченості кормом, хімічного режиму і селекційних особливостей коропа (табл. 3.9.).

Таблиця 3.9. - Тривалість етапів розвитку коропа в залежності від температури води

Етап	Температура води, °С	Тривалість розвитку, діб
A	23,8	1 і більше
B	22,6	2,0
C ₁	24,0	2,0
C ₂	24,8	1,5
D ₁	25,5	1,5-2,0
D ₂	26,0	3,0
E	23,1	2,0
F	23,3	3,5
G	23,8	18-20

Знання особливостей ембріогенезу і раннього постембріогенезу коропа дозволяє свідомо займатись його штучним відтворенням в ставових умовах і спеціалізованих інкубаційних цехах.

Ембріональний розвиток рослиноїдних риб. За своєю значимістю рослиноїдні риби, до яких відноситься типовий макрофітофаг — білий амур і типовий фітопланктофаг — білий товстолобик, є основними компонентами полікультури тепловодних ставових господарств, досить значимими в рибництві рік, озер і водосховищ. До цієї групи також відносяться, через схожість штучного відтворення і походження, строкатий товстолобик і чорний амур, які за характером живлення не є класичними рослиноїдними рибами. Строкатий товстолобик живиться зоо- і фітопланктоном, а чорний амур споживає молюсків.

В умовах штучного розведення статеві залози рослиноїдних риб досягають 4 стадії розвитку, подальший розвиток репродуктивної системи припиняється, і для отримання зрілих статевих продуктів необхідне застосування фізіологічних стимуляторів. В зв'язку з цим для опанування технологією штучного розведення рослиноїдних риб необхідно мати чітку уяву про характерні аномалії ембріогенезу і раннього постембріогенезу, встановлених в процесі тривалих спеціальних досліджень. В біології розмноження і розвитку білого і чорного амурів та білого і строкатого товстолобиків багато спільного, тому в таблиці 2 і на рисунку 9.2 подається

опис характеру розвитку рослиноїдних риб в ранній період життя на прикладі білого амура, а відмінності наведені в таблиці 3.10

Таблиця 3.10. - Характеристика розвитку білого амура

Етап	Стадія
<i>Ембріональний період</i>	
I Оводнення порожнини яйцевою оболонкою і яйцеклітиною (поява перивіталінового простору) і утворення плазменого горбка — бластодиска	<p><i>Стадія 1.</i> Діаметр неоводненої ікринки після запліднення 1,2-1,3 мм. Яйцева оболонка щільно прилягає до поверхні яйця, вона неклеїка і представлена первинною радіальною оболонкою. Ікра прозора, безбарвна або злегка жовтувата.</p> <p><i>Стадія 2.</i> Вік 10 хв. Після запліднення. Відмежування яйцевої оболонки від жовтка і концентрація плазми у вигляді прозорої серповидної зони.</p> <p><i>Стадія 3.</i> Вік 40 хв. Утворення чітко окресленого бластодиску. Головним чином завершується оводнення перивіталінового простору. Діаметр ікринки 3,8-4 мм. а власне яйця 1,2-1,3 мм. Такий величезний перивіталіновий простір зменшує масу ікринок і забезпечує її плавучість у потоках води; у стоячій воді ікринка опускається на дно.</p>
II Дробіння бластодиску до бластули	<p><i>Стадія 4.</i> Вік 1 година. Утворення двох бластомерів.</p> <p><i>Стадія 5.</i> Вік 1 год. 20 хв. Утворення чотирьох бластомерів.</p> <p><i>Стадія 6.</i> Вік 1 год. 40 хв. Утворення восьми бластомерів.</p> <p><i>Стадія 7.</i> Вік 2 години. Утворення шістнадцяти бластомерів.</p> <p><i>Стадія 8.</i> Вік 2 год. 30 хв. Великоклітинна морула (рання).</p> <p><i>Стадія 9.</i> Вік 4 год. 50 хв. Мілкоклітинна морула (пізня).</p> <p>Завершення оводнення перивіталінового простору. Діаметр оболонки 4,32-5,32 мм</p> <p><i>Стадія 10.</i> Вік 6 годин. Бластула</p>
III Гастрюляція — утворення зародкових пластин	<p><i>Стадія 11.</i> Вік 7 год. 10 хв. Обростання бластодермою поверхні жовтка.</p> <p><i>Стадія 12.</i> Вік 10 годин. Жовткова пробка.</p> <p><i>Стадія 13.</i> Вік 12 год. 10 хв. Замикання жовткової пробки. Зачаток тіла набуває вигляду потовщеного валика, розширений головний відділ його починається на анімальному полюсі, і хвостова частина його закінчується на вегетативному полюсі.</p>

IV Органогенез – диференціація зародкових пластів на зачатки головних органів	<i>Стадія 14.</i> Вік 15 годин. Утворення Очних міхурів, закладка хорди, початок пігментації мезодерми. Закладка мозкових міхурів. <i>Стадія 15.</i> Вік 18 годин. З'явлення очних бокалів і щілевидного заглиблення в зачатках очей, сегментація тіла міотомі. Хорда добре помітна.
V Обособлення хвостового відділу від жовткового мішка, початок активного руху	<i>Стадії 16—18.</i> Вік 29-32 години. Випрямлення тіла. Початок енергійних коливальних рухів і обертальних поворотів. Поява на голові і в серцевій ділянці залоз вилуплення
VI Вилуплення зародка із оболонки	<i>Стадія 19.</i> Вік 34 години. Викльов. Довжина - 5.2 мм. В тулубі 29-31 сегмент, у хвості 12-14. Тіло без пігменту облямоване недиференцированою плавцевою складкою. В очах чорна пігментна пляма. Малорухомі. В природних умовах пасивно зносяться в товщі води.
VII Утворення ембріональної судинної системи, початок кровообігу.	<i>Стадія 20.</i> Вік 51 година. Довжина — 6.5 мм. Органи дихання – хвостова вена і кюв'єрові протоки, що розташовані на передній частині жовткового мішка. Рух пасивний. Живляться власним жовтком.
VIII Утворення і початок функціонування рухомого зяберно – щелепового апарату	<i>Стадії 21—22.</i> Вік 76-96 годин. Довжина 7,5 мм. Початок зяберного дихання. Рот рухомий. Очі повністю пігментовані Передличинки більш рухомі. Живлення жовткове. Чорні пігментні клітини – меланофори – з'являються на голові, над кишківником і в хвостовому відділі, на жовтковому мішку. Редукція ембріональних органів дихання. Закладка плавального міхура.
<i>Личинковий період</i>	
I Змішане живлення	<i>Стадії 23-24.</i> Вік 4,5-6 діб. Довжина 7,5 -7,8 мм. Дихання зяберне. Плавальний міхур заповнений повітрям. Личинка активна, споживає їжу, але продовжує також житись і за рахунок жовткового мішка. Пігментація тіла посилюється. Личинки плавають в товщі води. На цьому етапі пропонується перевозити личинок на далеку відстань або висаджувати їх в ставки.
II Екзогенне живлення	<i>Стадія 25.</i> Вік 7 діб. Жовтковий мішок повністю резорбований, живиться виключно зовнішньою їжею. Зяберно – щелепний апарат рухомий. Довжина 7,6 мм
III Формування непарних плавців	<i>Стадія 26.</i> Вік 9 діб. Довжина 8 мм. Утворення променів в нижній лопасті хвостового плавця. До 16 – ти діб плавці мають плавцеві промені

	<i>Стадії 27—28.</i> Кінець хорди загнутий доверху. У хвостовому плавці виїмка. Заповнюється повітрям передній відділ плавального міхура. Закладаються черевні плавці
IV Формування парних плавців	<i>Стадії 29-30.</i> Вік 20-22 діб. Довжина – 14,2 мм. В парних плавцях утворюються промені
<i>Мальковий період</i>	
I Закладення луски	Вік 1 місяць. Довжина 2 см. Вздовж бічної лінії з'являється луска.
II Мальок з лускатим покривом	Вік 1,5 міс. Довжина 4-5 см. Прианальна складка зникла. Тіло вкрите лускою. Видно отвори каналу бічної лінії.

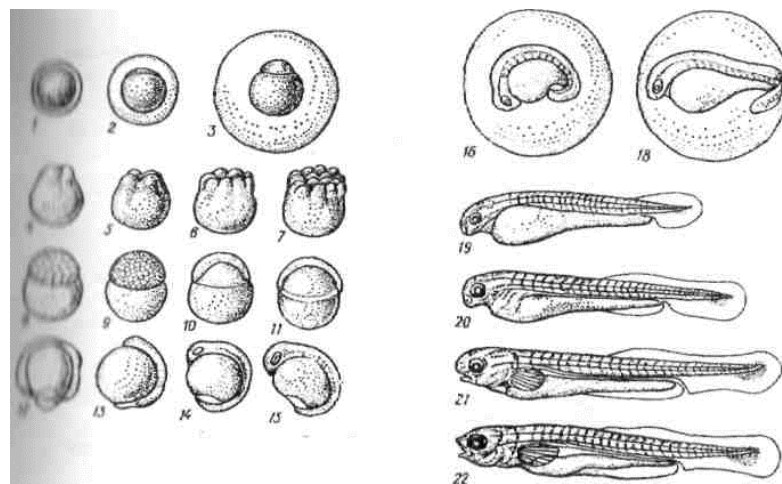


Рис. 3.3. Ембріональний період розвитку білого амура:

I етап. Обводнення положовткової порожнини. Стадії: 1 - необводнена ікринка, діаметр 1,3 мм; 2 - початок обводнення навколожовткової порожнини, вік 10 хв.; 3 остаточне обводнення ікринки, діаметр 6 мм, вік 40 хв.

II етап. Дроблення бластодиску. Стадії: 4 - два бластомери, вік 1 год.; 5 - чотири бластомери, вік 1 год. 20 хв.; 6 - вісім бластомерів, вік 1 год. 40 хв.; 7 - шістнадцять еластомерів, вік 2 год.; 8 - крупноклітинна морула, вік 2 год. 30 хв.; 9 - дрібноклітинна морула, вік 4 год. 50 хв.; 10 бластула, вік 6 год. 30 хв.

III етап. Гастрюляція. Стадії: 11 - початок гастрюляції, вік 7 год. 10 хв.; 12 – жовткова пробка, вік 10 год.; 13 - закінчення гастрюляції (замикання жовткової пробки), вік 12 год. 10 хв.

IV етап. Овогенез. Стадії: 14 - утворення очних пухирців, початок сегментації мезодерми, вік 15 год.; 15 - утворення очних бокалів, вік 18 год.

V етап. Обособлення хвостового відділу зародка. Стадії: 16 - початок обособлення хвоста, вік 1 доба 5 год.; 17 - випрямлення і початок згинань тіла зародків, вік 1 доба 5 годин; 18 - початок активного обертання зародка, вік 1 доба 8 год.

VI етап. Викльов ембріона з оболонки. Стадія 19 – ембріон, що тільки викльонувся довжина тіла 5,2 мм, вік 1 доба 10 год.

VII етап. З'явлення розвиненої ембріональної судинної системи. Стадія: 20 – ембріон з розвиненою судинною системою, довжина тіла 6,5 мм, вік 2 доби 3 год.

VIII етап. Поява рухомого зяберно-щелепового апарату. Стадії: 21 – початок рухомого стану зяберно-щелепового апарату, довжина тіла 7,4 мм, вік 3 доби 22 - редукція ембріональних органів дихання, закладка плавального міхура, довжина тіла 7,5 мм, вік 4 доби.

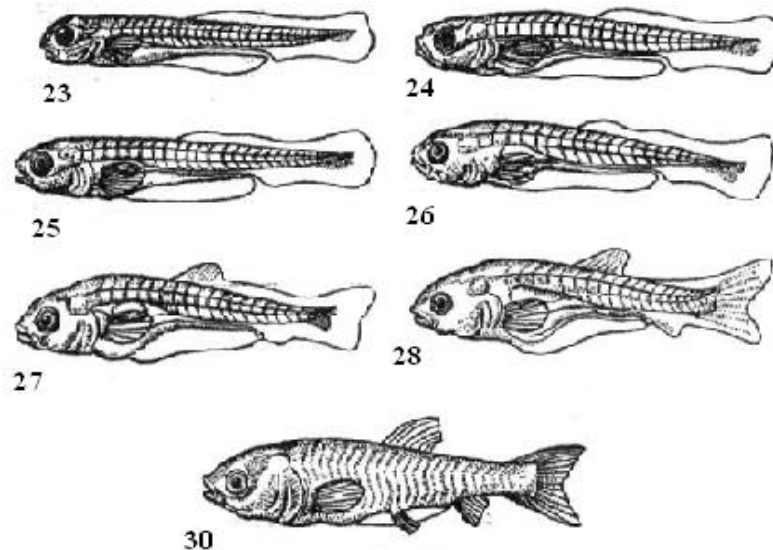


Рис. 3.4. - Личинковий період розвитку білого амура:

I етап. Змішане живлення личинки. Стадії: 23 - початок змішаного живлення личинки з переважанням жовткової їжі, довжина тіла 7,5 мм, вік 4,5 діб; 24 - змішане живлення личинок з переважанням зовнішньої їжі, довжина тіла 7,8 мм, вік 6 діб.

II етап. Повний перехід на зовнішнє живлення. Стадії: 25 – початок виключно зовнішнього живлення личинки, довжина тіла 7,6 мм, вік 7 діб.

III етап. Утворення непарних плавців. Стадія 26 – утворення скупчення мезенхіми в місцях закладки спинного і анального плавців, довжина тіла 8.1 мм, вік 9 діб; 27 – утворення плавцевих променів в парних плавцях, довжина тіла 9 мм, вік 16 діб.

IV етап. Поява другого відділу плавального міхура. Стадії 28 – поява переднього відділу плавального міхура, закладка черевних плавців, довжина тіла 10,2 мм, вік 18 діб.

V етап. Утворення плавцевих променів в парних плавцях. Стадії 29 – поява плавцевих променів в грудних плавцях, довжина тіла 11,5 мм, вік 20 діб (без рисунка); стадії 30 – наявність променів в грудних і черевних плавцях, довжина тіла 14,2 мм, вік 22 доби.

Таблиця 3.11. - Відмінності в розвитку білого амура, білого і строкатого товстолобиків

Морфологічні і морфометричні ознаки	Білий амур	Білий товстолобик	Строкатий товстолобик
<i>Ікра (набрякла)</i>			
Середній діаметр, мм	4,38-5,22	3,80-4,50	4,82-5,63
оболонки	1,21-1,36	1,10-1,20	1,42-1,50-
жовткового мішка			
<i>Передличинки, екз</i>			
Кількість міотомів	29-31	24-26	24-26
в тулубі	12-14	14-17	14-17-
в хвості			
Відношення довжини тулуба до довжини хвоста	2,5	2	2
Наявність чорного пігменту на жовтковому мішку	Пігмент тільки спереду	Пігмент спереду і на черевній частині	Пігмент спереду і слабо на черевній частині

За штучного розведення риб не завжди вдається забезпечити оптимальні умови для нормального перебігу фізіологічних процесів і

правильного розвитку. Це погіршує рибницьку якість ікри, викликає різноманітні порушення в будові зародків і знижує їх життєздатність.

Найчастіше причиною незадовільної якості ікри і аномалій личинок є перетримка ікри в тілі самок після овуляції.

Надійним критерієм якості ікри є відсоток її запліднення і морфологічний малюнок розвитку. Доброякісна ікра має високий відсоток запліднення (90-95%, а іноді і 100%) і не має порушень в розвитку. У недоброякісній часто спостерігається високий відсоток запліднення. При цьому розвиток може відбуватись нормально. Тому лише один показник відсотку запліднення ікри не може правити критерієм якості. Необхідно контролювати процес на різних етапах розвитку, завдяки чому можуть бути виявлені характерні аномалії, що залежать як від якості ікри, так і від умов середовища.

Наприклад, спостерігаються аномалії набрякання, причиною яких є різномірність ікринок, отриманих від однієї самки; така ікра, як правило, добре запліднюється, але має великий відхід в період інкубації і дає значну кількість личинок, для яких характерні різні аномалії розвитку, різні відхилення від норми в будові оболонки ікри, що веде до склеювання ікринок. Це відбувається в тому випадку, якщо ікру в момент заливу води після осіменіння старанно не переміщувати. В місці склейки з ікрою зовнішній шар оболонки розривається і в розрив випинається внутрішній шар.

За аномалії дрібнення бластодиска найбільш частим порушенням є відрив окремих бластомерів і різниця в їх величині (рис. 3.5).

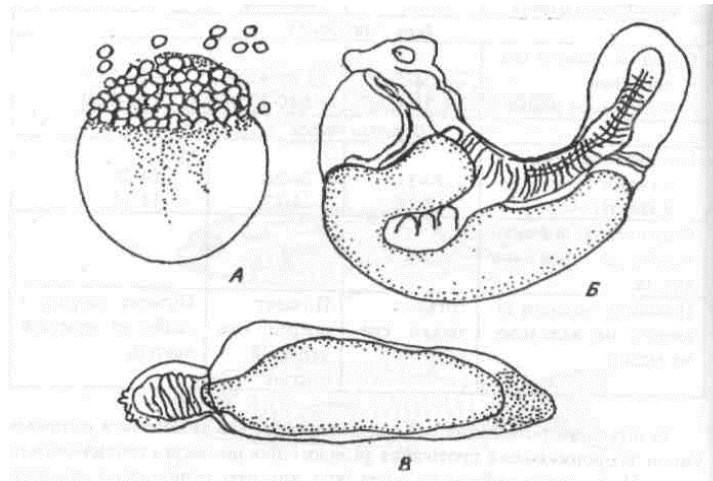


Рис. 3.5. - Порушення в розвитку білого товстолобика:

А - відщеплення бластомерів; Б - В - потворний зародок.

За аномалії жовткового мішка жовток у недоброякісній ікрі, порівняно з доброякісною, має більш крупні і неоднорідні гранули. Ембріони з такими змінами жовтка зазвичай доживають до викльову, але з переходом до личинкової стадії розвитку стають нежиттєздатними і масово гинуть.

Несправжній розвиток незаплідненої ікри відбувається своєрідно. Попавши у воду, вона набрякає, на анімальному полюсі утворюється плазматичний горбик, який починає дробитися. Проте дробління виявляється несправжнім, оскільки поділ бластомерів не відбувається до кінця, а утворюються різнорозмірні, асиметрично розміщені псевдобластомери — без'ядерні випуклості плазми (рис. 3.6).

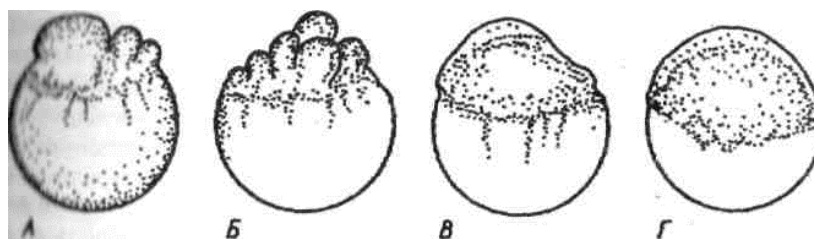


Рис. 3.6. - Зміни незапліднених яєць білого товстолобика:

А - Б - несправжнє дробління; В - Г - несправжнє обростання

Під час такого безладного псевдодробіння незапліднена ікра чітко відрізняється від заплідненої, бластомери якої мають однакові розміри і чіткі контури. Тому найбільш придатними для визначення відсотку запліднення є стадії дробіння від 4-8 бластомерів до ранньої морули. Пізніше межі несправжніх бластомерів зникають, плазма набуває рівну поверхню і починається несправжня гастрюляція.

Псевдогастрюляція завершується руйнуванням поверхні плазматичного шару і коагуляцією витікаючого з розриву жовтка. Масова загибель незаплідненої ікри співпадає з періодом початку формування тіла зародка в заплідненій ікри, що потрібно розглядати в якості критерію.

Типовою аномалією розвитку є водянка зародків, яка частіше проявляється на початку формування серця. Вона полягає в надмірному збільшенні і обводненні навколо серцевої порожнини, що в більшості випадків веде до значної деформації серця. Водянка може утворюватись позаду, навколо серцевої порожнини, під переднім або заднім відділом кишківника, в сечовому міхурі, але не виключено утворення такої аномалії і в інших місцях. Життєздатними бувають лише зародки з дуже малозначними ознаками водянки, які в подальшому зникають.

Досить часті і аномалії розвитку за деформації тіла зародку. В цьому випадку характерні викривлення тулуба, хвостового відділу, диспропорцій окремих частин тіла, що звичайно спостерігається і при водянці.

Причиною цих і інших аномалій є безперечна недоброякісність ікри, порушення умов її інкубації, зокрема, за зниженні температури та інших чинників, що потребують уточнень.

Одним із критеріїв оцінки ембріогенезу є діаметр набряклих ікринок. В природному ареалі процес формування фауністичного комплексу, до якого відносяться рослиноідні риби, здійснюється у водоймах, котрі характеризуються низькою мінералізацією води. Рослиноідні риби є прісноводними рибами, які характеризуються достатньою пластичністю.

В процесі акліматизації ареал цих видів зазнав суттєвих змін, і рослиноідні риби, проявивши високу екологічну пластичність,

продемонстрували можливість росту і розвитку в різних екосистемах на тлі досить широкого діапазону мінералізації води. Між тим, переважна більшість напівпрохідних і прохідних видів риб, незважаючи на адаптованість до води з підвищеною мінералізацією, в нерестовий період в якості нерестовища вибирають ділянки річкових систем з прісною водою. В цьому плані рослиноїдні риби, будучи жилими прісноводними рибами, повинні виявляти високу консервативність до підвищеної мінералізації води в процесі ембріогенезу і раннього постембріогенезу. Ця проблема становить певний теоретичний інтерес і виключно значима в практичному плані. Актуальність обумовлена тим, що в ряді регіонів, які успішно освоїли і культивують рослиноїдних риб, спостерігається тенденція не тільки росту мінералізації води вирощувальних і нагульних акваторій, але і акваторій, які використовуються як джерела водопостачання інкубаційних цехів. В зв'язку з цим очевидна необхідність встановлення межі лімітування можливості нормального ембріогенезу за мінералізацією води рослиноїдних риб, що актуально і для інших об'єктів іхтіофауни, яка культивується людиною.

Для отримання об'єктивної інформації були проведені спеціальні дослідження. Інкубація ікри рослиноїдних риб проходила в діапазоні оптимальних температур, активна реакція води була слаболужною-лужною, перманганатна окислюваність відповідала верхнім межам допустимих норм, таблиця 3.12.

Таблиця 3.12. - Деякі абіотичні параметри середовища в процесі ембріогенезу

Варіанти	Середня температура води, °С	pH	Перманганатна окиснюваність, м ² О/л	Мінералізація, г/л
1 (прісна)	23,6	9,1	15,4	0,3
	24,0	8,4	16,4	0,5
2 (солонувата)	23,2	8,8	17,9	1,1
	25,5	7,7	10,1	1,7
	27,7	8,1	10,0	2,7

Розвиток ікри рослиноїдних риб, яка інкубується на фоні оптимальних температур, носив типовий характер. За підвищення температури води було відмічено деяке прискорення розвитку. При цьому набрякання ікри білого амура і товстолобиків залежно від мінералізації води відбувається неоднаково. Найбільш інтенсивно цей процес проходить в прісній воді (0,3-0,5 г/л) і продовжується 1 год. 40 хв.-2 год. За збільшення мінералізації води до 1,1-1,7 г/л його тривалість досягає 2 год. 10 хв.-2 год. 30 хв., а при 2,7 г/л - 3 год. 30 хв. ($r = 0,96$).

Збільшення мінералізації води, яка використовується для водопостачання інкубаторів, не тільки стримує процес набрякання ікринок, але і справляє визначальний вплив на розміри ікри, що набрякла. Встановлено, що між середнім діаметром набряклих ікринок і концентрацією солей існує тісний зворотний зв'язок ($r = -0,88$), таблиця 3.13.

Таблиця 3.13. - Діаметр ікринок рослиноїдних риб, що інкубують за різної мінералізації води

Варіанти	Мінералізація, г/л	M±m	Діаметр, мм	
			lim	C _v
1 (прісна)	0,3	4,67±0,06	4,30-4,90	4,97
	0,5	4,32±0,03	4,00-4,50	2,62
2 (солонувата)	1,1	3,75±0,04	3,30-4,10	5,46
	1,7	3,63±0,03	2,90-4,15	9,51
	2,7	3,09±0,05	2,80-3,50	7,28

Про вплив мінералізації води (X , г/л) на розмір ікринок (y_1 , мм) свідчить відносна помилка апроксимації 3,4%. Зв'язок між цими показниками описується ступеневим рівнянням $y_1 = 3,82 X^{-0,17}$. Зменшення діаметра ікринок за підвищення мінералізації води відбивається на їх загальному об'ємі, що призводить до фактичного зниження навантаження на інкубаційний апарат. Залежність розрахункових норм завантаження (y_2 , г/л) відносно мінералізації води (X , г/л) описується рівнянням $y_2 = 10,97X^{0,45}$, яке має невелику відносну помилку апроксимації — 7,7%.

В зв'язку з цим певну практичну зацікавленість мають норми завантаження інкубаційних апаратів відносно мінералізації води таблиця 3.14.

Таким чином, очевидно, що за різної мінералізації води, та різного набрякання ікринок ембріогенез проходить нормально. При цьому зниження набрякання ікри не потрібно розглядати в плані аномалій. Більш того, за інкубації ікри в солонуватій воді відкриваються можливості більш ефективного використання можливостей інкубаційних цехів, але це потребує підвищення витрат води для ефективного видалення продуктів метаболізму.

Таблиця 3.14. - Розрахунок норм завантаження інкубаційних апаратів в залежності від мінералізації води і розмірів ікринок

Варіанти	Мінералізація води, г/л	Діаметр ікринок, мм	Об'єм ікринок, мм ³	Завантаження в інкубаційний апарат місткістю 100 л		
				об'єм ікри, л	маса ікри, г	кількість, тис.шт
1 (прісна)	0,3	5,0	65,4	31,4	600	450
	0,5	4,5	50,9		775	620
2 (солонувата)	1,1	4,1	36,1		1090	870
	1,7	3,9	31,0		1250	1000
	2,7	3,3	18,8		2000	1600

Діаметр набряклих ікринок може розглядатись, як один із критеріїв якості, але не є визначальним. В ряді випадків діаметр ікринок, який не досяг максимуму, після закінчення набрякання може бути більше або менше визначених уявлень. В цьому випадку потрібно проаналізувати абіотичні параметри середовища і не виключати індивідуальні особливості окремих самок, здатних продукувати яйцеклітини більшого або меншого діаметру без зниження їх якісних характеристик, що підтверджується не тільки нормальним ембріогенезом, високим виживанням в ранньому постембріогенезі, але і життестійкістю і якістю нащадків. Дослідження,

виконані з використанням в якості життєздатного матеріалу рослиноїдних риб, ймовірно і для ряду інших видів риб, які є об'єктами штучного рибозведення. Проте, для кожного конкретного виду риб очевидна достатньо висока специфічність.

Періоди і етапи онтогенезу. Проблематика різних аспектів розведення риб в значній мірі обумовлена біологією і екологією індивідуального розвитку. Різноманіття видового складу іхтіофауни, умов існування, видоспецифічних особливостей морфологічного, фізіологічного і біотехнічного характеру виявились об'єктивними передумовами, що визначають термін життя видів, вік досягнення ними статевої зрілості, особливості ембріогенезу і раннього постембріогенезу.

Вищесказане дозволило накопичити значний матеріал, що характеризує онтогенез риб. Проте, тільки В.В.Васнецов, аналізуючи існуючі дані і виконавши великий обсяг спеціальних досліджень, розробив теоретичні основи етапності розвитку риб, сформулювавши головні положення цієї теорії.

Основною концепцією запропонованої ним теорії є те, що незалежно від виду, протягом онтогенезу розвиток риб відбувається не тільки поступово і безперервно, але і переривчасто та стрибкоподібно, наглядно демонструючи філософську категорію переходу кількісних змін в якісні.

В процесі онтогенезу, як вже відмічалось, риб виділяють ембріональний, личинковий, мальковий періоди і період статевої зрілості. Для кожного періоду характерна якісна специфіка. В процесі ембріогенезу відбувається типове ендогенне живлення за рахунок поживних речовин жовткового мішка. Личинки живляться організмами, що живуть в навколишньому середовищі (екзогенне живлення), але в початковий період (від вільного ембріону до личинки) живлення має змішаний характер (ендогенно-екзогенне), і тільки після повного розсмоктування жовткового мішка здійснюється перехід на зовнішнє живлення. Для личинкового періоду життя риб характерна наявність специфічних личинкових органів, які пізніше зникають. З настанням малькового

періоду цей процес завершується, личинкові органи повністю зникають, з'являються нові, які роблять малька меншою копією дорослої риби даного виду.

Протягом кожного періоду відбувається низка послідовних етапів, з яких складається певний період. При цьому, кожний етап, в свою чергу, складається зі стадій розвитку, відповідних періоду розвитку. Під періодом розвитку розуміється група послідовних етапів, об'єднаних однаковою якісною специфікою.

Звідси очевидно, що теорія етапності розвитку риб передбачає в процесі онтогенезу чергування повільного, поступового розвитку (кількісні зміни) і перервних, стрибкоподібних (якісних) змін. При цьому спостерігаються різкі зміни у окремих органів і систем. Ці зміни стрімкі і відбуваються протягом декількох годин, а то і хвилин. При цьому необхідно врахувати, що морфологічні зміни найтісніше зв'язані із змінами ряду біологічних особливостей риб, в тому числі на біохімічному і фізіологічному рівнях.

Якісні, або стрибкоподібні зміни в процесі розвитку відбуваються досить рідко, між цим проходить послідовний ріст і повільні, але помітні кількісні зміни. Повільні, іноді латентні зміни, проходять в конкретних межах онтогенезу, що не змінює основної якості характеризуючого даний інтервал розвитку риб. При цьому якісні особливості організму і його відношення із зовнішнім середовищем залишаються незмінними. Інтервали відносної стабільності онтогенезу риб між двома різними якісними змінами іменуються етапами.

Етапи мають послідовний характер, вони носять певні риси і особливості будови організму, що характеризуються специфічними біологічними властивостями і ставлять конкретні умови до середовища існування. Відсутність необхідних умов для нормального перебігу відповідного етапу призводить до зупинки розвитку на певному етапі, що супроводжується пригніченням або повною відсутністю росту і в кінцевому варіанті — загибеллю.

Розглядаючи теорію етапності розвитку риб, ми бачимо, що для онтогенезу характерна як поступова, так і переривчаста динаміка, яка в свою чергу розподіляється на ряд послідовних етапів, протягом яких відбувається збільшення маси і лінійних розмірів, що супроводжується повільними, поступовими змінами, але принципові зміни в будові, фізіології та біології риб виключені. Онтогенез, або розвиток риб — послідовна зміна адаптації організму до середовища існування протягом конкретних етапів розвитку. Подальший розвиток основних положень теорії етапності розвитку риб пов'язаний з дослідженнями С.Г.Крижанівського, який встановив чітку різницю в характері перебігу окремих етапів, визначив їх різний тимчасовий ареал і специфічні особливості в залежності від ряду факторів. Це положення має важливе значення для розробки технології розведення риб. Тому необхідність подальшого вивчення всіх питань в цьому плані відносно видів, що є об'єктами штучного розведення.

Потрібно звернути увагу на те, що в цьому напрямі було виконано дослідження, що дозволило охарактеризувати біологічні і екологічні особливості розвитку риб на різних етапах.

Пізнання особливостей етапів дозволило відпрацювати рекомендації по вирощуванню молоді анадромних риб до скатного стану, перехід до якого характеризується складними і глибокими змінами, сутність яких — підготовка організму до існування в нових умовах. В практичному плані виключне значення має інформація, яка характеризує вплив факторів зовнішнього середовища на організм риби, що знаходяться на різних етапах розвитку.

Вчення про етапність розвитку слід розглядати в якості фундаменту, основи, на якій базується сучасна біотехніка вирощування молоді цінних видів риби і забезпечується ефективність штучного рибозведення.

3.3 Теоретичні складові вирощування рибо посадкового матеріалу риб

Виробництво рибопосадкового матеріалу протягом тривалого часу залишається проблематичним. Кількісні і якісні складові виробництва рибопосадкового матеріалу, включаючи його видовий склад, залишаються недостатньо вирішеним. На думку багатьох фахівців існуючі технології створені емпірично, а теоретичні складові вирощування рибо посадкового матеріалу риб вимагають відповідного підґрунтя. Проблема забезпечення рибницьких господарств життєстійким рибопосадковим матеріалом залишається однією з актуальних протягом усієї історії рибництва. Збільшення ставових площ, підвищення щільностей посадки за інтенсифікації ставового рибництва, розвиток індустріального рибництва, інтродукція у малі водосховища різного цільового призначення, середні і великі рівнинні водосховища потребують постійного нарощування обсягів виробництва рибопосадкового матеріалу. При цьому простежується тенденція розширення вимог споживачів до видового складу та якості посадкового матеріалу, що є обґрунтованим. Поряд із забезпеченням стандартної маси тіла особин очевидна потреба у певному видовому співвідношенні компонентів полікультури, а іноді для специфічних умов потрібний посадковий матеріал, маса тіла якого значно перевищує чинні нормативні параметри.

Сучасні вимоги великою мірою визначають прийоми і методи вирощування рибопосадкового матеріалу, засвідчують потребу володіння принципами виробництва цьоголітків коропа і рослиноїдних риб у моно- і полікультурі. Проте вимоги до вирощувальних ставів, особливостей їх підготовки до експлуатації та зариблення є загальними і практично не пов'язані зі специфікою культивуємих видів риб.

Розглядаючи теоретичні складові вирощування рибопосадкового матеріалу культивуємих видів риб, необхідно акцентувати увагу на якісних показниках батьків, а саме статевих продуктах та їх здатності до ефективного запліднення. Велике значення, в сучасних умовах, є здатність

адаптуватися до динаміки абіотичних факторів середовища і виходу продукції з одиниці площі або об'єму води на цьому фоні. Ефективність засвоєння штучних та природних кормів, якість пошукової реакції на кормові гідробіонти в акваторіях різного походження і цільового призначення набуває виключного значення в умовах зростання цін на корми. За переліченими складовими теоретично – практичного характеру, а їх значно більше, стоїть єдина складова – генетичні передумови можливості демонстрації цінностей, які є провідними в умовах культивування. Поряд із цим необхідно уявляти, що теоретично можливі, генетично обумовлені можливості виду фактично є певними межами бажаних складових, які в певній мірі можуть бути реалізовані за відповідного рівня роботи у заданих напрямках. Поряд з викладеним теоретично можливі результати значною мірою залежать від певних умов. Виходячи з цього, необхідно враховувати концептуальну складову «вид в ареалі» або іншими словами – реалізація бажаних генетичних можливостей тісно пов'язана з умовами культивування, що повинно бути у відповідності до технології, на фоні якої можливості виду реалізувати свої господарські якості.

Загальновідомо, що риби є пойкилотермними тваринами, а явище пойкилотермії у свою чергу передбачає повну залежність температури тіла від температури оточуючого середовища, відповідно до риби це температура води. Пряма залежність температури тіла риб від температури води передбачає і обумовлює рівень фізіолого – біохімічних процесів, значення яких перебільшити важко.

При цьому характер фізіолого – біохімічних реакцій організму набуває виключного значення для молодших вікових груп на першому році життя, коли має місце формування організму цьоголітків. Риби помірних широт, де чітко простежуються пори року (весна, літо, осінь, зима) досить умовно поділені на тепловодні і холодноводні, що покладено в основу розподілу сучасного рибництва на тепловодне та холодноводне. Такий розподіл не відкидає загальну теоретичну концепцію, яка використовує

такий критерій як зона температурного комфорту відповідно до різних екологічних груп риб.

Для холодолюбивих та теплолюбивих видів риб зона температурного комфорту співпадає з вегетаційним періодом, коли риба інтенсивно живиться, нарощує масу і лінійні розміри тіла, що значною мірою характерно для весняного періоду. Одночасно з цим сигнальним фактором початку нересту для холодолюбивих видів риб є зниження температури води, а для теплолюбивих підвищення температури води до відповідних показників. Така різниця значною мірою нівелюється тим, що ембріогенез холодолюбивих видів триває декілька місяців, а теплолюбивих декілька днів, а викльов вільних ембріонів спостерігається весною. Виходячи з цього, незалежно до приналежності холодолюбивих або теплолюбивих видів, вегетація припадає на весняно – літній період.

Таким чином для холодолюбивих та теплолюбивих видів, а це відповідно в холодноводному і тепловодному рибористві, від передличинки до цьоголітки на першому році життя абіотичні і біотичні параметри середовища в природних умовах об'єктивно є фоном на якому відбувається формування організму, створюються передумови реалізації потенційних позитивних складових, які прогнозовані існуючим генетичним механізмом.

В умовах культивування в залежності від прийнятої технології, залежно від рівня забезпечення відповідних параметрів середовища і харчових потреб певних видів риб, з урахуванням спадковості на першому році життя, можливе отримання цьоголітків відповідної якості.

Відносно взаємодії «організм – середовище» , при вирощуванні рибопосадкового матеріалу, виключне значення мають хіміко – біологічні процеси у вирощувальних ставах за культивування теплолюбивих видів риб. Для забезпечення бажаних результатів широкого розповсюдження набули відповідні меліоративні заходи. Сутність меліоративних робіт полягає у створенні відповідних умов для функціонування системи «продуценти – консументи» на рівні, який максимальною мірою може

забезпечити певні види риб в умовах монокультури або полікультури природною їжею на першому році життя. Саме гідробіонти, з урахуванням характеру живлення відповідних видів риб, є фізіологічно – повноцінною їжею, яка за умов певної чисельності і біомаси на відповідному екологічному фоні за умов наближених до оптимуму, забезпечить високу якість рибопосадкового матеріалу.

Для орієнтації фахівців, відносно вимог до рибопосадкового матеріалу, сучасне рибництво орієнтується на існуючі стандарти. Основою сучасних стандартів є фізіолого – біологічна доцільність, яка у спрощеному вигляді представлена середньою масою для певних видів риб. Відповідно до технології одержання товарної продукції, яка має відповідну стандартну середню масу необхідний рибопосадковий матеріал, який забезпечить досягнення товарної маси продукції за умов прийнятої технології. При цьому не існує універсального рибопосадкового матеріалу, який є однаково придатним для всіх ґрунтово – кліматичних зон, для різних технологій, для різних видів риб і це ураховано відповідними нормативними документами.

Вважається, що рибопосадковий матеріал певної маси, лінійних розмірів, коефіцієнту вгодованості з урахуванням нормативів для відповідних ґрунтово – кліматичних зон є фізіологічно повноцінним, здатним переносити зимівлю без великих втрат і на другому році життя, при виробництві товарної риби і забезпечити досягнення товарної маси відповідно до галузевих стандартів. При цьому передбачається, що в процесі вирощування товарної риби в умовах тепловодних ставових рибничих господарств буде досягнута не тільки товарна маса, одночасно буде забезпечено нормативний вихід і, як наслідок, відповідна рибопродуктивність.

Живлення культивуємих видів риб у переважній більшості випадків тісно пов'язане з біопродукційним потенціалом акваторій, складовою частиною якого є кормовий ресурс. Трансформація кормового ресурсу у

кормову базу є реальністю, коли його складові використовуються певними видами риб.

При цьому кормові організми, представлені флорою і фауною, за наявності споживачів природного або штучного іхтіоценозу, не можуть формально розглядатися самі в якості компонентів кормової бази. Вони об'єктивно існують у складі продуцентів і консументів, але необхідно мати на увазі, що вони повинні бути доступні до споживачів, а їхня біомаса і чисельність відповідає біологічним вимогам культивуємих видів риб на першому році життя.

Вирощування рибопосадкового матеріалу у спеціалізованих ставах, акваторіях різного походження і цільового призначення передбачає різний рівень інтенсифікації екстенсивний, напівінтенсивний, інтенсивний. В першому випадку передбачається отримання певної кількості цьоголітків на одиниці площі за умов відповідної якості, виключно за рахунок кормових гідробіонтів природного походження. У другому випадку передбачається отримання суттєвого об'єму продукції за рахунок стимуляції розвитку кормових гідробіонтів природного походження. Третій випадок орієнтований на отримання основного об'єму продукції за рахунок системи інтенсифікаційних заходів, які включають годівлю, але певна частина продукції отримується за рахунок стимуляції нарощування чисельності та біомаси кормових гідробіонтів.

Відповідно до поставленого завдання кормові гідробіонти природного походження мають виключне значення для отримання високоякісних цьоголітків. Велике значення кормових гідробіонтів пов'язано з тим, що вони виступають в якості фізіологічно повноцінної та оптимальної складової раціону, яку достатньо проблематично замінити на період раннього постембріогенезу існуючими кормами штучного походження.

В залежності від складу іхтіофауни, яка культивується у відповідних умовах, застосовують певні складові інтенсифікації, орієнтовані на стимуляцію розвитку відповідних груп кормових гідробіонтів, що

досягається використанням органо – мінеральних добрив відповідно існуючим технологіям. Застосування такого впливу для збільшення чисельності і біомаси кормових гідробіонтів припустимо виключно в умовах спеціалізованих тепловодних рибничих господарств. У водоймах різного походження і цільового призначення для використання органо – мінеральних добрив необхідно мати відповідне погодження, що передбачено для напівінтенсивної та інтенсивної форм вирощування рибопосадкового матеріалу.

Викладене вище переконливо свідчить про те, що саме видовий склад культивуємого штучного іхтіоценозу у зв'язку з характером живлення, визначає конкретику впливу органо – мінеральних добрив на відповідні групи кормових гідробіонтів для забезпечення їх відповідної чисельності та біомаси, що передбачається у відповідних розрахунках, пов'язаних з рибопродуктивністю вирощувальних ставів.

Одним з критеріїв, при плануванні експлуатації вирощувальних ставів, є щільність посадки об'єктів полікультури з урахуванням можливих рівнів інтенсифікації, орієнтованих на використання органо – мінеральних добрив в рибничих ставах і безпосередньо у вирощувальних, що у теоретичному плані спирається на ефективність продукційної дії і на необхідність збереження відповідної якості води.

Виходячи з цього зрозуміло, що рівень можливостей використання органо – мінеральних добрив з метою стимуляції чисельності і біомаси кормових гідробіонтів певною мірою обмежений, що орієнтує на використання кормів штучного походження. Керуючись викладеним, стверджуємо, що певна кількість продукції може бути отримана за рахунок природної кормової бази, певна кількість продукції може бути отримана за рахунок органічних і мінеральних добрив, завдячуючи їхньому стимулюючому впливу на продуценти та консументи різного трофічного рівня. Подальше нарощування рибопродуктивності вирощувальних ставів за умови досягнення оптимальної полікультури,

пов'язане з безпосередньою годівлею риби і передбачає застосування штучних кормів.

Доцільність використання штучних кормів не викликає сумніву за вирощування холодолюбивих видів риби на першому році життя. Технології культивування холодолюбивих видів риби, теплолюбивих в певних умовах, передбачають широке використання кормів штучного походження, що забезпечується діяльністю профільних комбикормових заводів.

Годівля цьоголітків передбачає для теплолюбивих ставових рибничих господарств, відповідних розрахунків, які обґрунтують щільність посадки, спираючись на бажану рибопродуктивність ставів, середню масу цьоголітків, на їх вихід з вирощувальних ставів. При цьому, застосовуючи складові інтенсифікації, і, виходячи з концепції, яка має додатковий характер, яка схематично може бути запропонована у вигляді своєрідного ланцюга наростання рибопродуктивності. Рухаючись по цьому шляху визначають: кількість рибної продукції, яку можна отримати за рахунок природної кормової бази, кількість рибної продукції, яку можна отримати за рахунок органічних добрив, кількість рибопродукції, яку можна отримати за рахунок мінеральних добрив, кількість рибопродукції, яку можна отримати за рахунок штучних кормів.

При цьому необхідно формувати раціональну щільність посадки, оптимізувати співвідношення компонентів полікультури з метою ефективного використання природних та штучних кормів, забезпечити відповідний рівень меліоративних заходів, попередньо розробити графік годівлі, орієнтований на динаміку температурного режиму і характер росту цьоголітків протягом вегетаційного періоду. Використовуючи штучні корми, необхідно пам'ятати, що це високовитратна складова інтенсифікації і саме тому будувати годівлю риби необхідно на раціональній основі, постійно перевіряючи ефективність поїдання кормів рибою.

Корми в період раннього постембріогенезу і онтогенезу на першому році життя коштують значно дорожче за корми, які використовуються для

вирощування товарної риби. Така реальність обумовлена тим, що склад кормів для цьоголітків включає високий вміст відповідних білків, які забезпечують і безпосередньо впливають на білковий, жировий, мінеральний і енергетичний обміни, забезпечуючи нормальний фізіологічний стан особин молодшого віку, особливо на першому році життя, а це має виключне значення для загально формування організму, його життєстійкості в процесі подальшого використання.

Штучні корми для цьоголітків, поряд з викладеними, у своєму складі повинні мати відповідні вітаміни, мікроелементи та антибіотики з метою профілактики виникнення хвороб певних видів риб на першому році життя.

Запропонована інформація відносно кормів і годівлі цьоголітків є фактично справедливою для всіх культивуємих видів, але штучні корми повинні бути такими, які відповідають біологічним особливостям живлення відповідних видів риб, враховуючи їх здатність в умовах культивування, ефективно використовувати збалансовані за всіма компонентами штучні корми.

Від якісних і кількісних параметрів засобів інтенсифікації, які використовуються за вирощування цьоголітків, щільності посадки об'єктів культивування, значною мірою залежить процес та результати формування екосистеми вирощувальних ставів, їх рибопродуктивність. При цьому необхідно пам'ятати, що екосистема класичних вирощувальних ставів, виходячи з режиму їх експлуатації, з одного боку, може сприйматися в якості гідроекосистем, а з другого боку – може сприйматися в якості ґрунтоекосистеми. При цьому, між таким подвійним тлумаченням є певний сенс, який має значною мірою формальний характер, що обумовлено значною взаємозалежністю обох станів.

Процес експлуатації вирощувальних ставів передбачає їх заповнення весною і скидання води в осінній період, коли вони спорожнюються, а цьоголітки виловлюються.

Таким чином, справедливо констатувати необхідність дотримання нормативних параметрів, що не виключає обґрунтованої корекції з урахуванням ситуації та умов, забезпечуючи відповідні рівні абіотичних та біотичних параметрів середовища.

В практичному плані, залежно від конкретних цілей, вимоги до рибопосадкового матеріалу можуть бути різними і це пов'язано з технологіями його подальшого використання. При цьому виключного значення набувають лінійні розміри та маса тіла особин. Залежно від щільності посадки у вирощувальному ставу і прийомів вирощування отримують цьоголітків різних розмірів. На застосуванні розріджених посадок мальків коропа ґрунтується однорічний оборот вирощування риби. За зариблення з розрахунку 2, 5, 6 тис. екз./га маса цьоголітків досягає 100 - 400 г відповідно. Природна рибопродуктивність становить 0,36 — 0,80 т/га. За щільніших посадок для отримання цьоголітків масою 40 - 100 г застосовують удобрення ставів, годівлю риби.

Теоретичні розрахунки засвідчують можливість вирощування стандартних цьоголітків за 60 діб, а за створення оптимальних умов — за 35 — 40 діб. На великих потенційних можливостях росту ставових риб ґрунтується метод дорощування протягом короткого терміну цьоголітків до маси, що значно перевищує стандарт.

В умовах дослідів для дорощування було взято цьоголітків масою 11,9; 21,0 і 28 г, щільність посадки їх становила 10- 20 тис.екз./га. Створення оптимальних умов (температура 20 - 22 °С, вміст кисню 5 - 8 мг/л, біомаса зоопланктону 11,4 г/м³, біомаса зообентосу 7,0 г/м²), годівля гранульованим кормом рецепту К - 110 дали змогу протягом 10 діб довести масу цьоголітків відповідно до 31; 40,1 і 61,1 г. Добова продукція риби становила 27,1 - 31,8 кг/га за дуже низьких витрат корму на одиницю приросту - 1,19 - 1,26.

Одночасно з теоретичними та експериментальними даними цільове вирощування рибопосадкового матеріалу з метою отримання особин, маса яких значно перевищує стандартну, досі достатньо проблематичне у

виробничих масштабах. Ситуація ускладнюється тим, що в останні десятиліття у зв'язку із загальним зростанням мінералізації води у традиційних прісноводних ставових рибничих господарствах поступово освоюються різні водойми з підвищеною мінералізацією води, що потребує адаптованого до їх специфіки рибопосадкового матеріалу.

У зв'язку з цим проаналізовані матеріали з вирощування рибопосадкового матеріалу низки господарств степової зони України і диференційовані в зв'язку з вирощуванням його у солонуватій і прісній воді.

Для встановлення об'єктивних залежностей отримані матеріали з вирощування цьоголітків коропа і рослиноїдних риб у прісній воді і воді з підвищеною мінералізацією, які проаналізовані з використанням математичних методів. Особливу увагу приділено встановленню оптимального режиму вирощування, який дає змогу отримувати цьоголітків певної середньої індивідуальної маси, що набуває виняткового значення за рибогосподарської експлуатації малих водосховищ.

Загально відомо, що середня маса цьоголітків коропа і рослиноїдних риб залежить від щільності посадки личинок і рибопродуктивності водойми. Помилка апроксимації при вирощуванні коропа у солонуватій і прісній воді за щільністю посадки характеризується близькими значеннями й коливається від 8,0 до 8,5%. За рибопродуктивністю ця різниця зростає: для прісної води помилка апроксимації становить 10,1, для солонуватої - лише 1,1%. Строкатіша картина у помилках апроксимації для рослиноїдних риб (за щільністю посадки в солонуватій воді - 4,7, у прісній - 12,3%). За рибопродуктивністю простежується протилежна тенденція - для прісної води помилка апроксимації становить 3,3, для солонуватої - 18,0%. У цілому рівняння адекватно описують об'єктивно існуючу залежність середньої маси цьоголітків від параметрів технологічного процесу, що дає змогу побудувати параболічні криві, які графічно відображають явища у прісній і солонуватій воді (рис. 3.7).

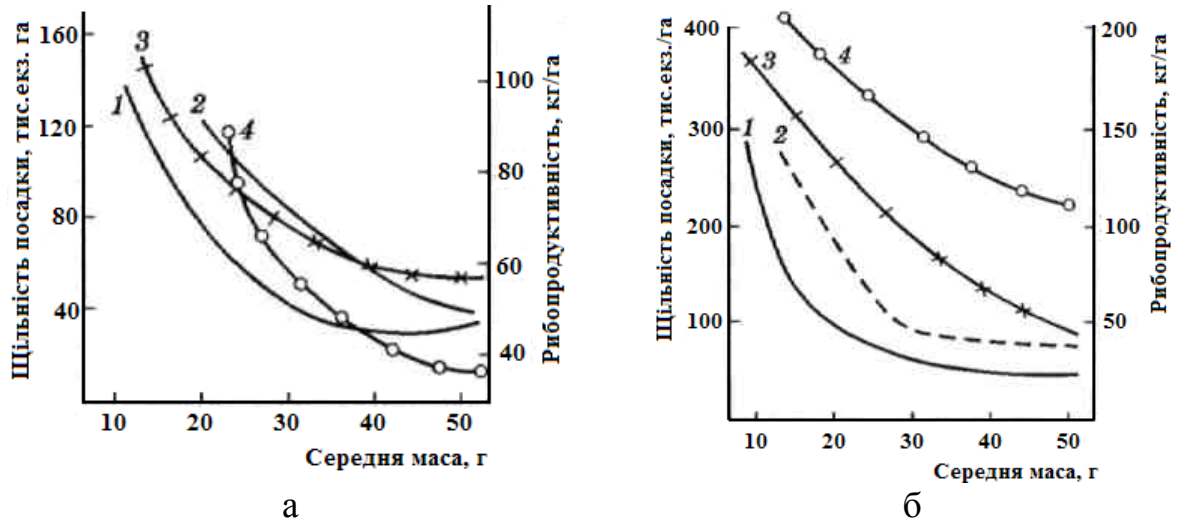


Рис. 3.7. - Залежність середньої маси цьоголітків коропа (1,2) і рослиноїдних риб (3,4) від щільності посадки личинок і рибопродуктивності за вирощування рибопосадкового матеріалу в прісних (а) і солонуватих (б) водах.

Як у прісній, так і в солонуватій воді, простежуються індивідуальні особливості реалізації потенціалу росту коропа і рослиноїдних риб на першому році життя за загальної тенденції збільшення середньої індивідуальної маси зі зниженням щільності посадки і підвищенням рибопродуктивності.

За параболічними кривими рівнянь залежності можна прогнозувати і моделювати оптимальні варіанти технології вирощування рибопосадкового матеріалу коропа і рослиноїдних риб в умовах різної мінералізації води залежно від заданої середньої індивідуальної маси цьоголітків (табл. 3.15.).

Таблиця 3.15. - Технологічні параметри вирощування цьоголітків коропа і рослиноїдних риб для отримання певної індивідуальної маси

Вид риби	Середня маса цьоголітків, г	Щільність посадки, тис. екз/га	Рибопродуктивність, т/га	Вид риби	Середня маса цьоголітків, г	Щільність посадки, тис. екз/га	Рибопродуктивність, т/га
<i>Вода прісна</i>				<i>Вода солонувата</i>			
Короп	20	85	0,95	Короп	20	90	1,00
	30	40	0,70		30	60	0,45
	40	35	0,60		40	40	0,38
	50	30	0,55		50	30	0,34
Рослиноїдні	20	105	0,95	Рослиноїдні	20	250	1,80
	30	70	0,59		30	150	1,50
	40	60	0,40		40	100	1,20
	50	50	0,36		50	60	1,00
Усього	20	190	1,96	Усього	20	340	2,80
	30	110	1,26		30	210	1,95
	40	95	1,00		40	140	1,58
	50	80	0,91		50	90	1,34

Встановлені залежності забезпечують обґрунтований підхід до питань подальшого вдосконалення технології вирощування рибопосадкового матеріалу в досить специфічних умовах.

Таким чином, встановлено, що залежно від еколого – технологічних параметрів вирощування рибопосадкового матеріалу, можливо отримати цьоголітків відповідної якості.

Існуючі теоретичні концепції, розрахунки вчених, спеціальні експериментальні дослідження сучасного рівня переконливо свідчать про реальну можливість перевести вирощування рибопосадкового матеріалу на якісно вищий рівень, забезпечивши сучасні потреби виробництва.

3.4 Особливості оптимізації зимівлі риби.

Риби є пойкилотермними тваринами і це відповідним чином висвітлене вище, що суттєво зменшує необхідність поглиблюватися в це явище, яке характерне не тільки для риби, воно типове для всієї фауни, в якій відсутня система терморегуляції, і температура особин фактично повністю залежить від температури оточуючого середовища.

Помірні і високі широти демонструють достатньо чітку зміну пор року, що закономірно супроводжується зміною температур повітря і, як наслідок, термічного режиму відповідних акваторій. Мешканці помірних і високих широт в процесі тривалого філогенезу напрацювали відповідні механізми адаптації до таких явищ і це стало нормою для виду в ареалі. Сформувалися відповідні іхтіоценози природних акваторій у складі яких, відповідно до термічного режиму визначалися стенобіонти і еврибіонти. При цьому мешканці морів і океанів, завдячуючи великим об'ємам води, представлені переважно стенобіонтами, а мешканці озерно – річкових систем, з малими об'ємами води, де зміни термічного режиму можуть бути достатньо стрімкими, еврибіонтами.

Людство в процесі доместикації риби досягло певних позитивних результатів і сьогодні має місце ефективне культивування морських і прісноводних видів риби, у складі яких є еврибіонти і стенобіонти.

Виходячи з викладеного, зрозуміло, що особливості оптимізації зимівлі риби тісно пов'язані з термічним режимом і фізіологічними – біохімічними реакціями організму на це явище, значення якого переоцінити важко.

У сучасному рибництві зимівля є однією з важких ланок технологічного процесу в тепловодному і холодноводному рибництві. Сучасні рибничі господарства, залежно від культури об'єктів культивування, представлені відповідно тепловодними і холодноводними підприємствами, що формують відповідну специфіку технологічних процесів у часі та просторі. Холодноводні рибничі господарства практично не пов'язані з паузами у годівлі і це обумовлює практично безперервну годівлю протягом

року, що робить достатньо проблематичним розглядати зимівлю, як конкретний технологічний процес, відокремлений від безпосереднього виробництва рибної продукції, вирощування ремонту і утримання плідників. Для холоднолюбивих видів риб, а це переважно хижаки, які живляться протягом року, залежно від динаміки термічного режиму раціон корегується. При цьому холодолюбиві види риб є оксифілами, які на тлі відповідного термічного режиму постійно вимагають високого вмісту розчиненого у воді кисню у поєднанні з інтенсивним водообміном з метою винесення з середовища продуктів метаболізму.

На відміну від холодноводного рибничого господарства в тепловодному рибничому господарстві культивують переважно мирних видів риб. Серед них переважають еврибіонти по відношенню до термічного режиму у весняно – літній період у переднерестовий період, але у осінньо – зимовий період вони практично припиняють живлення, зменшують рухливість і фактично до мінімуму скорочують витрати енергії, основою якої в цей час є енергетичні складові, накопичені організмом протягом попередньої вегетації, тобто нагульного періоду.

Сучасне ставове тепловодне рибне господарство ґрунтується на полікультурі коропа і рослиноїдних риб, інтенсивність живлення яких, темп росту за інших однакових умов щонайтісніше пов'язані з температурою води. Зі зниженням температури води до 8 - 9 °С ці риби припиняють інтенсивне живлення, різко знижують рухову активність, концентруються у поглибленнях дна водойми. У цей період уповільнюється обмін речовин, а їх енергетичні потреби задовольняються за рахунок раніше накопичених жирових запасів, що супроводжується втратою маси і зниженням коефіцієнту вгодованості. Поряд з цим для коропа, рівно як і для інших видів риб для дихання потрібен кисень, кількість якого зменшується у міру ослаблення фотосинтетичної діяльності водяних рослин, а з утворенням льоду різко зменшується дифузія кисню з повітря, що об'єктивно негативно впливає на рибу.

Виходячи з викладеного, ще восени, потрібно організувати зимове утримання риби - зимівлю - один зі складних технологічних процесів у ставовому рибництві, коли на одиниці площі зимувальних ставів створюються досить високі концентрації як цьоголітків, так і ремонтного і маточного поголів'я, а за трирічного обороту - і дволітків.

Від успішності зимівлі часто залежить результат усієї господарської діяльності рибницького підприємства, оскільки понаднормативний відхід риби у період зимівлі створює різкий дефіцит рибопосадкового матеріалу. Практика засвідчує, що відходи цьоголітків за зиму часто становлять близько половини усієї посадженої на зимівлю риби, а в деяких господарствах за зиму іноді гине практично весь рибопосадковий матеріал.

Залежно від наявних у господарстві можливостей зимівлю проводять у спеціальних зимувальних ставах, пристосованих для зимівлі, вирощувальних і нагульних ставах, у саджалках і басейнах, що обумовлено прийнятою технологією. Головна і загальна вимога, яку ставлять до зимувальних ставів, — створення відповідних умов для зимуючої риби, а це перш за все достатня глибина, проточність води, задовільні фізико-хімічні параметри середовища.

Результати зимівлі залежать не тільки від абіотичних параметрів середовища, а і від фізіологічного стану риби, хімічного складу тіла, розмірів, маси, коефіцієнта вгодованості. Протягом зими маса цьоголітків зменшується в середньому на 10 - 12 %, рідше — на 16 - 17, довжина, висота, ширина тіла — на 7,5 %. Дволітні риби втрачають значно менше — 6, рідше — 7 - 10 % маси тіла, а довжина, ширина і висота їх тіла зменшуються на 3,5 — 4,0 %; втрати жиру у цьоголітків становлять майже 50 % (836 — 1254 Дж), втрати білка — 17—30 (418-627 Дж), а загальні енергетичні витрати дорівнюють 32 - 40 %.

Отже, зрозуміло, що цьоголітки мають бути добре підготовленими до тривалого обміну речовин в умовах фактичного голодування, що

досягається достатнім накопиченням в організмі резервних речовин протягом вегетаційного періоду, серед яких основну роль відіграють жирові залози. У цьоголітків, вирощених на природних кормах, вміст жиру має становити 1,8 — 3,0 %, на штучних — не менше 4, білка — відповідно 12 і 11 %.

Проте у практиці ставового рибництва більш широко використовуються такі критерії оцінки зимостійкості як: розмір, маса, вгодованість. Ці показники взаємозв'язані між собою і певною мірою характеризують загальний стан риби, що дозволяє прогнозувати результати зимівлі.

В умовах суворих зим, які типові для зони Полісся, найбільш стійкішими є цьоголітки лускатих коропів. Це певною мірою пояснюють розміщенням жиру під лускою, який захищає особин від дії низьких температур у період зимівлі. Враховуючи наявність проблеми зимостійкості для її підвищення, виконано спеціальні роботи, орієнтовані на створення гібридних форм коропа й амурського сазана, помісних гібридів між українським, рамчастим і ропшинським коропом. У результаті отримано зимостійкі породи коропа, а саме: ропшинського, українського, нивківського, сарбоянського. У промислових господарствах, де важко створити умови, наближені до оптимальних для зимівлі, доцільно використовувати гібриди першого покоління, які мають високу виживаність при вирощуванні та зимівлі. На виживаність молоді у період зимівлі суттєвий вплив має якість плідників, їх вік і походження. Неприпустимі близькоспоріднені парування, використання старих і молодих самців та самиць, перевагу доцільно віддавати середньовіковим групам в процесі штучного відтворення. Результати зимівлі, як наголошено вище, залежать від підготовки зимувальних ставів, створення відповідних умов середовища для зимуючої риби. При цьому доцільно керуватися відповідними критеріями - глибина зимувальних ставів має бути такою, щоб непромерзаючий шар води становив 1,2, у північних районах - 1,5 - 1,75м. Оптимальні розміри ставів - 0,2 - 1,0 га за

співвідношення довжини і ширини 2:1. Ложе зимувальних ставів має бути сплановане з таким розрахунком, щоб нахил був у бік водоспуску. По дну ставу влаштовують рибозбірні канали, а біля водоспуску - рибозбірні ями (приймальники) або рибовловлювачі. Це дає змогу прискорити процес облову зимувальних ставів, зменшити травмування риби, суттєво скоротити проведення її антипаразитарної обробки. Водоспуски зимувальних ставів обладнують двома рядами спеціальних щитів, або іншими словами шандор. Водопостачання їх може здійснюватись із різних водних джерел: головного ставу, джерел, річки, артезіанської свердловини. Вода, що надходить у став, має містити розчиненого заліза не більш як 0,8 мг/л, мати загальну твердість 5-8 мг-екв/л, окиснюваність — не вище як 10 мг O₂/л, рН — 7,2 — 8,6, мінімальний вміст сульфатів і хлоридів. Наявність у воді розчинених шкідливих газів метану і сірководню неприпустима.

Вміст кисню у водному середовищі повинен бути у межах 8 - 9 мг/л. Надходження у зимувальні стави стічних вод чи шкідливих речовин (фенолів, гербіцидів, нафти) не допускається.

Зимувальну систему ставів обладнують аераційними установками різних конструкцій, які за потреби дають змогу збільшити вміст розчиненого кисню у воді. Якщо реакція середовища у джерелі водопостачання кисла, на водоподаючому каналі або лотку встановлюють вапняні фільтри. За подачі води на відповідних спорудах обов'язково влаштовують рибозагороджувальні решітки, фільтри, сміттєвловлювачі для захисту ставів від потрапляння риби. Лотки, водоподавальні канали, труби утеплюють, вкриваючи їх дошками, а зверху - землею з гноєм.

Вживають також заходів щодо захисту зимувальних ставів від надходження талих вод шляхом відведення їх обвідним каналом. Особливу увагу приділяють своєчасному ремонту гідротехнічних споруд, які забезпечують безперебійну водоподачу взимку у достатній кількості та доброї якості.

Зимувальні стави влітку утримують сухими, що сприяє їх незараженню і мінералізації органічних речовин. Після весняного розвантажування канави по ложу ставу, водоподаючі та водоскидні канали розчищають від мулу і рослинності, а в літній період зимувальні стави 2 - 3 рази обкошують. Наприкінці вересня - в жовтні стави дезинфікують з розрахунку 2,0 - 2,5 т негашеного вапна на 1 га, промивають і заливають водою за 10 - 15 днів до посадки риби.

Час пересаджування цьоголітків на зимівлю визначають за температурними умовами (часом припинення живлення і росту), але обов'язково до настання морозів, які можуть призвести до підвищеного травмування й обмороження риби. Проте, якщо температура води ще досить висока (понад 6-8 °С) й у вирощувальних ставах є природний корм, пересаджування у зимувальні стави може призвести до подовження часу голодування цьоголітків і підвищення відходу їх за зиму. Водночас не можна затягувати час пересаджування риби до заморозків, оскільки за мінусових температур можливе обмороження зябер, що здатне спричинити загибель риби. Якщо у господарстві є кілька зимувальних ставів, то рибу з окремих вирощувальних ставів краще пересаджувати у певний зимувальний, але хронічний дефіцит зимувальних площ робить це побажання достатньо проблематичним.

Під час пересаджування не можна перевантажувати чани, живорибні автомобілі, ноші, оскільки цьоголітки можуть отримати травми. Для розвантаження спеціальних ємкостей застосовують брезентові рукави, лотоки, по яких цьоголітків разом з водою зливають безпосередньо у став. Щільність посадки цьоголітків у зимувальні стави залежить від певної ґрунтово - кліматичної зони. За більшої тривалості зимівлі щільність посадки менша і навпаки, що забезпечить успішну зимівлю при урахуванні цього положення, табл. 3.16.

Таблиця 3.16. - Нормативи утримання риби в спеціальних зимувальних ставах

Показник	Норматив
Щільність посадки цьоголітків у зимувальні стави за роздільного утримання, тис. екз/га	
коропа	500 - 800
рослиноїдних риб	450 - 550
Вихід однорічок із зимувальних ставів від посадки цьоголітків, %	
коропа	70-85
рослиноїдних риб	70-85
Вихід однорічок із пристосованих водойм від посадки цьоголітків, %	
коропа	60-75
рослиноїдних риб	60-75
Втрата маси, %	10-12
Щільність посадки дволітків у зимувальні стави, тис. екз/га	
коропа	110-120
рослиноїдних риб	130-160
Вихід дворічок із зимувальних ставів, %	
коропа	90
рослиноїдних риб	80
Втрата маси, %	До 10

У зимовий період здійснюють регулярний контроль за станом риби і якості води зимувальних ставів. Не можна допускати, щоб зимувальні стави були занесені глибоким снігом, що передбачає своєчасне зметання снігу для забезпечення прозорості льоду, постійно стежити за станом водоподаючих труб, лотків, водоспусків, збиваючи з них лід.

У зимувальних ставах встановлюється 15 - 30-добовий водообмін. Це означає, що за такий період має відбутись повна заміна води. Посилювати проточність без вагомих причин недоцільно, оскільки це призводить до підвищення рухливості і, як наслідок, до виснаження риби. Потрібно стежити за рівнем води, не допускати зниження чи підвищення її горизонту, щоб не спричинити руйнування криги або пошкодження водоспуску і переливання води. Для контролю за станом риби роблять

кілька ополонки розміром 1 x 2,0; 1,5 x 2,5 м, іноді у вигляді літери «Г», їх потрібно щоденно очищати від криги і зверху закривати щитами, очеретяними матами з метою виключення замерзання.

Кількість води, потрібної для подачі кисню у зимувальні стави, визначають за формулою

$$Q = \frac{ABP}{KK_1 - 86400} \quad (\text{л/с}), \quad (3.4)$$

де А - кількість цьоголітків, посаджених у став, екз.; В - середня маса цьоголітків, г; Р - витрата кисню на 1 кг маси цьоголітків за одну добу, мл; К, К₁ - вміст кисню у воді на припливі й витоку, мг/л.

За температури води до 3°C на 1 кг цьоголітків витрачається 250 мл кисню, за 15 - 16 °С - до 5000 мл, що підтверджує потребу постійно контролювати стан хімічного і термічного режимів у зимувальних ставах.

Температура води є дуже важливим показником, оскільки саме її відповідність видоспецифічним особливостям риб у зимовий період є найважливішою умовою благополучної зимівлі. Спеціальними дослідженнями встановлено, що оптимальна температура дорівнює 1-2°C. Зниження її до 0,1 - 0,2°C спричинює захворювання риб від переохолодження. За температури понад 4°C риба починає рухатись, витрачає енергетичні запаси, виснажується, стає чутливішою до несприятливих чинників навколишнього середовища і різних хвороб, що є причиною багатьох проблем, які виникають за невідповідності зимівлі вимогам виду.

Газовий режим впливає на підсумки зимівлі не меншою мірою, ніж температурний. У зв'язку з цим не менш, як три рази за зимівлю здійснюють повний гідрохімічний аналіз води. Після льодоставу аналізи води на вміст розчиненого у ній кисню доцільно проводити кожні 2 - 5 днів, а в разі зниження вмісту кисню - щоденно. Час відбирання проб не має істотного значення в зимувальний період, оскільки лід суттєво перешкоджає проникненню світла у став за умови втрати ним прозорості, що обмежує фотосинтетичну діяльність водоростей. Проби води в

зимувальних ставах відбирають у двох точках: на водоподачі (з глибини 0,5 - 0,7м, на відстані 2 - 3м від спадного струменя води) і біля водоспуску (ближче до дна). За погіршення газового режиму чи наявності різниці у вмісті кисню на водоподачі і водоскиду (2,0 - 3,0 мг/л) проби відбирають і в центрі ставу. Нормальним вважають вміст розчиненого у воді кисню на витоку - 4-5мг/л, вуглекислого газу - до 20мг/л при рН 7 - 8 і окиснюваності 10 - 25мг Ог/л.

Зі зниженням вмісту кисню до 3 мг/л і менше воду треба аерувати, перекачувати з ополонки в ополонку різними механізмами, машинами, влаштовувати на водоподавальних каналах чи лотках східчасті перепади, столики-аератори під водоподавальною спорудою. Доброї аерації можна досягнути за допомогою пересувних і стаціонарних повітряних компресорних установок.

За нестачі у воді кисню, захворюваннях і надмірному виснаженні цьоголітків починається їх рух у ставу, риба підпливає до контрольних ополонок. Для з'ясування причини руху цьоголітків виловлюють і досліджують, визначають коефіцієнт вгодованості, аналізують фізико-хімічні умови. Спостереження за зимуючою рибою і ставами записують у спеціальний журнал. Іноді для контролю за станом риби у зимувальному ставу встановлюють саджалки (розміром 1 x 0,5 x 0,5 м), куди саджають 100 цьоголітків. Підіймаючи саджалки 2-3 рази за зиму, рибу оглядають, вимірюють, зважують, визначають коефіцієнт вгодованості, враховуючи, що її загибель може настати за зменшення коефіцієнта вгодованості нижче 2,0, вмісту жиру - 0,5, білка - 7% для коропа.

Зимівля риби старших вікових груп (ремонтного і маточного поголів'я) здійснюється у зимово-ремонтних і зимово-маточних ставах (табл. 3.17).

За нормальних умов старші вікові групи перезимовують майже без відходу. Зимівлю плідників рослиноїдних риб слід проводити окремо від коропа, хоча вимоги до умов зимівлі в них однакові.

Таблиця 3.17.- Результати зимівлі піддослідних риб

Номер садка	Вид риби	Посаджено цього літо			Виловлено річників		Вихід, %
		тис.екз./га	середня маса, г	т/га	тис.екз./га	т/га	
1	Білий товстолобик	810	57,7	46,74	550	28,27	67,9
2	Строкатий товстолобик	810	77,8	62,92	750	43,98	92,6
3	Білий амур	810	14,1	11,42	740	8,79	91,3
4	Короп	810	92,6	75,01	650	69,61	80,2

Щільність посадки ремонтного і маточного поголів'я у зимувальні стави визначають з урахуванням загальної їх маси. Згідно з чинними нормативами щільність посадки коливається від 10 до 20 т/га. Під час зимівлі дволітків, ремонтного молодняку і плідників здійснюють ретельний догляд за рибою і контроль за умовами її життя. Результати спостережень за ходом зимівлі (дані гідрохімічного, термічного і гідрологічного режимів, характеристика поведінки риби, можлива загибель та її причини) записують у журнал.

Розвантажують (обловлюють) зимувальні стави залежно від кліматичних і погодних умов з березня до середини травня. Після скресання криги на зимувальних ставах за температури 3 - 5°C починають пересаджування однорічок у нагульні стави, різновікових ремонтних груп - у літньо-ремонтні стави, а плідників - у переднерестові або пристосовані для цього інші категорії ставів. Тривале затримання з пересаджуванням риби може призвести до загибелі значної кількості рибопосадкового матеріалу. Якщо з якихось причин пересаджування неможливе, організують підгодівлю риби безпосередньо у зимувальних ставах. Це дає змогу підтримувати молодь у задовільному фізіологічному стані і, крім того, до зариблення нагульних ставів провести безпосередньо у зимувальних ставах курс профілактичної або лікувальної годівлі однорічок, ремонтного матеріалу різних вікових груп.

Під час облову зимувальних ставів воду спускають, рибу виловлюють спочатку неводами по приспущеній воді, а потім у

рибозбірній ямі чи рибовловлювачі. Рибу, яка перезимувала, перелічують, встановлюють вихід відносно кількості особин, посаджених у став восени; визначають її середню масу і вгодованість, епізоотичний стан (табл. 3.18). Кожну партію обробляють в антипаразитарних ваннах, у транспортних резервуарах або безпосередньо за наявності відповідних умов у ставах. Вихід однорічок після зимівлі має становити 70 - 80, старших вікових груп - 95 - 100 %.

Поряд із класичним методом зимівлі у спеціалізованих ставах використовують вирощувальні стави, особливо у південних районах. Щільність посадки риби на зимівлю розраховують на глибоководну частину ставу, на ділянку, де шар непромерзаючої води досягає 1,0 - 1,2м. Вихід однорічок відносно кількості посаджених цьоголітків становить 60 - 75%, втрати за масою невеликі, оскільки риба забезпечена кормами у пізньоосінній і ранньовесняний періоди, а також під час тривалих зимових потеплінь, що часто має місце у господарствах півдня України.

Значний інтерес представляє вплив зимівлі на гематологічні показники піддослідних риб табл. 3.19. Показники крові зимуючих риб протягом досліджу характеризувалися певними коливаннями.

Для трьох вивчених видів риб далекосхідного комплексу характерне збільшення кольорового показника крові з тенденцією зменшення вмісту гемоглобіну в крові (статистично вірогідно тільки для білого товстолобика) і зниження кількості еритроцитів (статистично вірогідно для білого і строкатого товстолобика). Зміна вмісту загального білка сироватки крові у зв'язку із зимівлею статистично недостовірні. Гематологічні показники коропа мали незначні коливання і були статистично недостовірними.

Зменшення вмісту в крові формених елементів і гемоглобіну пояснюється зниженням загального рівня обміну речовин риб у зимових умовах.

Таблиця 3.18. - Вплив зимівлі на лінійні розміри (L, l), масу тіла (p) і вгодованість коропа (K_v) рослиноїдних риб (M±m)

Вид риб	Період	L, см	l, см	p, г		K _v	
Білий товстолобик	До зимівлі	18,1 ± 0,1	16,0 ± 0,1	57,7 ± 1,1	(P > 0,999)	1,70 ± 0,01	(P > 0,999)
	Середина зимівлі	17,9 ± 0,5	14,8 ± 0,4	56,6 ± 3,6		1,55 ± 0,01	
	Після зимівлі	19,1 ± 0,7	14,9 ± 0,08	51,4 ± 0,7		1,52 ± 0,06	
Строкатий товстолобик	До зимівлі	18,0 ± 0,3	15,2 ± 0,3	77,8 ± 4,0	(P > 0,999)	1,96 ± 0,01	(P > 0,999)
	Середина зимівлі	17,6 ± 1,4	15,0 ± 0,4	66,3 ± 6,01		1,96 ± 0,02	
	Після зимівлі	17,3 ± 0,3	14,3 ± 0,3	58,5 ± 3,7		1,91 ± 0,03	
Білий амур	До зимівлі	10,6 ± 0,1	8,7 ± 0,1	14,1 ± 0,5	(P > 0,999)	2,14 ± 0,005	(P > 0,999)
	Середина зимівлі	11,2 ± 0,3	9,4 ± 0,2	13,9 ± 0,9		1,67 ± 0,005	
	Після зимівлі	10,4 ± 0,2	8,6 ± 0,1	11,9 ± 0,6		1,84 ± 0,05	
Короп	До зимівлі	17,6 ± 0,4	14,6 ± 0,3	92,6 ± 8,7	(P > 0,999)	2,97 ± 0,09	(P > 0,999)
	Середина	16,4 ± 0,3	13,8 ± 0,3	76,1 ± 5,9		2,89 ± 0,04	
	Після зимівлі	18,9 ± 0,3	15,7 ± 0,3	107,1 ± 5,6		2,65 ± 0,01	

Таблиця 3.19. - Вплив зимівлі на гематологічні показники коропа й рослиноїдних риб ($M \pm m$)

Вид риб	Період	Загальний	Еритроцити, млн	Лейкоцити,	Гемоглобін,	Кольоровий	
Білий товстолобик	До зимівлі	4,92±0,75	1,58 ±0,08	(P>0,99)	46,6 ± 2,35	11,6 ±0,3	1,95 ±0,08
	Середина зимівлі		2,24 ±0,08		35,4 ± 0,08	9,5 ±0,31	1,30 ±0,03
	Після зимівлі		1,08±0,1		34,0 ±0,24	8,2 ± 0,2	2,34 ± 0,1
Строкатий товстолобик	До зимівлі	7,69 ±0,46	2,34 ±0,10	(P>0,99)	35,4 ± 2,90	9,2 ±0,5	2,12 ± 0,07
	Середина зимівлі		2,19 ±0,23		24,6 ± 4,21	8,68 ± 0,36	1,21 ± 0,04
	Після зимівлі		1,05 ± 0,04		34,0 ± 0,40	8,36 ± 0,46	2,39 ± 0,08
Білий амур	До зимівлі	5,62 ± 0,59	1,17 ± 0,25	(P>0,99)	42,6 ± 5,95	7,4 ±0,2	1,93 ± 0,15
	Середина зимівлі		1,60 ±0,08		41,8 ±1,83	7,33 ±0,21	1,31 ±0,06
	Після зимівлі		0,90 ±0,03		42,4 ±0,21	7,24 ±0,27	2,41 ± 0,05
Короп	До зимівлі	4,82 ±0,07	1,04 ± 0,22	(P>0,99)	28,8 ±2,06	7,00 ±0,001	2,10 ± 0,16
	Середина зимівлі		0,59 ±0,12		29,0 ± 0,40	5,45 ±0,41	2,97 ± 0,20
	Після зимівлі		1,09 ±0,04		30,0 ±0,01	7,36 ± 0,56	2,10 ± 0,08

Збільшення ж кольорового показника (вмісту гемоглобіну в одному еритроциті) обумовлено збільшенням дихальної функції крові, що компенсує зниження загального числа гемоглобіну й еритроцитів.

Проведені дослідження дозволяють стверджувати, що в ідентичних умовах спостерігається характерна для кожного виду специфічність зміни гематологічних показників.

Доцільно розглянути вплив зимівлі на біохімічний склад тіла риб (табл. 3.20, 3.21). Аналіз матеріалів свідчить про наявність видової специфічності мінливості. У коропа й білого амура склад тіла до зимівлі й після її майже не змінився (за винятком підвищення вмісту вологи в тілі білого амура), що характерно й статистично вірогідно для всіх трьох видів далекохідного комплексу.

У тілі білого і строкатого товстолобика за зимівлю статистично вірогідно й значно зменшилася масова частка жиру (у перерахуванні на суху і сиру речовину). У тілі білого товстолобика зменшилася також масова частка протеїну (у перерахуванні на суху речовину).

Дослідження показали, що в умовах рибальського колгоспу „Придунайський рибалка” можлива зимівля великих цьоголіток коропа, і рослиноїдних риб за більш високих у порівнянні з нормативними щільностями посадки, а очевидний вплив зимівлі на екстер'єрні та інтер'єрні показники не є критичним для цих видів.

Ми усвідомлюємо той факт, що показники зимівлі в саджалках не можна інтерполювати на зимувальні ставки в цілому. Але проведені експериментальні роботи свідчать про доцільність розширення цих досліджень у перспективі і перевірки отриманих результатів у виробничих умовах.

Етологія зимуючої риби за наявності відповідних умов характеризується відносною нерухомістю, спокоєм, відсутністю суттєвих переміщень по зимувальному ставу. Підвищена рухливість, інтенсивне переміщення по зимувальному ставу, концентрація в місцях водоподаючих споруд свідчить про порушення умов зимівлі або стану здоров'я риби.

Таблиця 3.20. – Біохімічний аналіз піддослідної риби, посадженої на зимівлю, % (M±m)

Показник	Короп	Білий товстолобик	Строкатий товстолобик	Білий амур
Волога	75,22±0,39	74,07±0,39	77,24±0,41	75,07±0,40
Суха речовина	24,78±1,33	25,92±0,39	22,96±0,89	24,92±0,40
Протеїн				
- на сиру речовину	13,94±0,47	14,10±0,35	12,92±0,80	13,77±0,97
- на суху речовину	26,48±4,57	28,82±1,12	23,08±0,61	28,70±1,84
Жир				
- на сиру речовину	6,78±1,54	7,57±0,43	5,22±0,06	7,20±0,61
- на суху речовину	10,84±0,82	12,52±0,37	14,38±0,56	11,15±0,75
Зола				
- на сиру речовину	2,66±0,12	3,25±0,12	3,26±0,14	2,75±0,16

Таблиця 3.21. – Біохімічний аналіз піддослідної риби, після зимівлі, % (M±m)

Показник	Короп	Білий товстолобик	Строкатий товстолобик	Білий амур
Волога	74,70±0,28	77,32±0,21 (0,999)	78,37±0,12 (0,95)	77,32±0,37 (0,999)
Суха речовина	25,30±0,88	22,48±0,88 (0,99)	21,62±0,40	22,67±0,86
Протеїн				
- на сиру речовину	13,42±0,14	13,50±0,50	12,87±0,16	13,30±0,10
- на суху речовину	32,02±2,40	18,26±1,59	19,65±1,16	24,52±1,72
Жир				
- на сиру речовину	6,90±0,94	4,75±0,45	4,65±0,32	6,27±0,64
- на суху речовину	10,18±0,52	16,49±0,26	16,43±0,43	12,60±0,40
Зола				
- на сиру речовину	2,57±0,10	3,70±0,13 (0,95)	3,55±0,06 (0,90)	2,80±0,10

Забезпечення розглянутих умов зимівлі риби, яке базується на відповідному термічному підґрунті, забезпечує досягнення нормальних виходів після зимівлі; гарантує нормальний фізіолого – біохімічний стан.

Сучасне рибництво до цього часу практично не має (за виключенням коропа і частково форелі) типових породних груп, порід за аналогією з тваринництвом. Процес доместикації в рибництві знаходиться в початковій стадії розвитку і, займаючись безпосереднім розведенням риб, рибовод

переважно працює фактично з вихідними дикими формами конкретних видів риб. В зв'язку з цим розведення риб передбачає наявність достатнього" обсягу знань в галузі розмноження риб в природних умовах. Іншими словами, необхідно вивчити філогенез виду в зв'язку з екологією розмноження. За Г.В.Нікольським, розмноження розглядається як ланка онтогенезу риби, що забезпечує у взаємозв'язку з іншими ланками відтворення популяції і збереження виду.

На відміну від теплокровних домашніх тварин і птахів, розведення риб досить специфічне, що обумовлено їх видовою різноманітністю, яка поєднується з виключно високою значимістю абіотичних, біотичних і антропогенних факторів. При цьому перша і друга група можуть впливати на риб безпосередньо, а третя група — антропічні, або антропогенні фактори, можуть діяти як безпосередньо, так і опосередковано через зміни кількісних і, як наслідок, якісних характеристик умов існування і розмноження риб. На жаль, об'єктивна реальність свідчить про те, що інтенсивність впливу антропогенних факторів зберігає тенденцію підвищення, що обумовлено нарощенням господарської діяльності людини в планетарному масштабі. Змінюються гідрологічний режим, фізико-хімічні показники континентальних і морських вод, що негативно впливає на видовий склад, чисельність і біомасу гідробіонтів, зокрема риби.

При цьому необхідно враховувати те, що матеріали, які характеризують екологічну пластичність певного виду риб, необхідно диференціювати в зв'язку з життєвими циклами. При даному підході стає

очевидним, що процес розмноження риб характеризується досить вузькою екологічною валентністю і є виключно консервативним. Ця біологічна особливість знаходить своє фактичне відображення в динаміці чисельності популяцій риб, коли порушується екологія розмноження і, як наслідок, в окремі роки з'являються маловрожайні покоління. Так, випадіння певного виду риб із промислу відбувається протягом досить тривалого часу. Після чого іде ряд низьковрожайних поколінь молоді, причому кожне наступне покоління нижче урожайності попереднього. Якщо тенденція у часі зберігається, це приводить до повного припинення розмноження і зникнення виду не тільки із промислу, але і зі складу іхтіофауни даної водойми. При цьому водойма може зберегти своє рибогосподарське значення. Навіть за повного припинення розмноження основних промислових риб у водоймі, в результаті викликаного порушення екології розмноження, вона може бути використана в якості нагульної і експлуатуватися за принципом пасовищної аквакультури, що знайшло своє втілення в практиці світового рибництва. Проте, згадана практика збереження рибогосподарського значення водойм змогла стати реальністю тільки тому, що були розроблені теоретичні основи штучного риборозведення і вирощування молоді цінних видів риб до життєстійких стадій, які використовуються в якості інтродуцентів та вселенців для спрямованого формування іхтіофауни штучних і природних водойм.

Повертаючись до специфічних особливостей розмноження кожного виду, необхідно розглянути цей процес в адаптаційному плані. Специфічність або видоспецифічні особливості цього процесу не що інше, як пристосування до певних умов розмноження і розвитку молоді, що забезпечують циклічність поповнення і необхідну для збереження виду і підтримання чисельності популяцій в ареалі. У свою чергу чисельність поповнення і його якість залежить від кількості і якості нерестової популяції, умов ембріогенезу і раннього постембріогенезу.

Розмноження риб має специфічні особливості, характерні для водних тварин і обумовлені життям у воді. На відміну від теплокровних наземних тварин, що мешкають у воді, у абсолютної більшості риб запліднення яйцеклітин відбувається поза материнським організмом, в зовнішньому середовищі — воді. Ікра і молочко або ікринка і сперматозоїд до запліднення деякий час знаходяться у воді, поза особинами-плідниками, де і здійснюється проникнення сперматозоїда в яйцеклітину і відбувається утворення зиготи, що свідчить про наявність запліднення.

Розглядаючи розмноження риб і формуючи уявлення про предмет, необхідно окреслити коло питань, що визначають і складають цей виключно важливий процес у життєвому циклі всього живого, і риб зокрема. На думку А.П.Іванова, сюди потрібно віднести розвиток і формування статевих залоз, нерест, запліднення, ембріональний і постембріональний розвиток. Відносно останнього положення було б доцільно уточнити, що мова йде про ранній постембріогенез. Регуляція репродуктивної системи в риб, як і в інших класів хребетних тварин, регулюється системою ендокринних залоз, що знаходиться у свою чергу під контролем центральної нервової системи. Незважаючи на відому автономність взаємодії репродуктивної, ендокринної і нервової систем, на цей комплекс постійно впливають різноманітні фактори зовнішнього середовища, які також проявляють цілеспрямовану дію на розвиток різних ланок репродуктивної системи на всіх етапах онтогенезу. Регуляція функціонування репродуктивної системи має багаторівневий каскадний характер. Взаємодія різних рівнів регуляції в системі епіфіз - гіпофіз - гонада забезпечується системами прямого і зворотного зв'язку.

У гіпофізі - центральній ланці нейрогуморальної регуляції, основними гормонами, що здійснюють регуляцію розвитку гонад на всіх етапах онтогенезу, активно функціонують два, які розрізняються за фізико-хімічними властивостями і біологічній дією - ЛГ- і ФСГ-подібні гонадотропні гормони (ГТГ), що визначають за допомогою впливу на стероїдогенез і відповідний розвиток генеративних і соматичних елементів

гонад. Відносний розвиток і функціональні взаємовідносини цих часток гонади між собою визначає весь подальший гонадогенез.

Основою фізіологічної регуляції розвитку і підтримки визначеної статі в риб різних систематичних груп є статева специфічність гіпофізарних ГТГ. Порушення або зміна цієї структурно-функціональної специфічності ГТГ змінює певним чином характер стероїдогенезу в гонадах, приводячи до різноманітних порушень статевої функції, це явище переважно простежується у вигляді стерилізації гонад, інверсії статі, передчасного фізіологічного старіння репродуктивних систем.

Абсолютна більшість промислових видів риб, об'єктів культивування і розведення — різностатеві. Статеві залози самок — яєчники, в яких розвиваються зрілі статеві клітини — яйця (ікринки). Статеві залози самців — сім'яники, що продукують зрілі чоловічі статеві клітини — сперматозоїди. Сім'яники самців костистих риб мають власні сім'япроводи, які відкриваються в сечівник. При сперміації зрілі спермії звільняються із тканини сім'яника і виводяться через сім'япроводи в зовнішнє середовище.

Овуляція і сперміація — складні процеси, що мають нейрогуморальне управління. Знання механізму цих процесів має важливе значення за штучного розведення риб, і тому необхідно володіти достатнім обсягом інформації в даній галузі. Овуляція і сперміація характеризуються певними, послідовно замінюючими один одного цитологічними процесами. В плані фізіології ці процеси є не що інше, як функціональний метаморфоз тканини під дією гормонів. Фолікулярна тканина розпадається, видавлює із себе овоцити і спермії, утворюється оваріальна і сперміальна рідина. Овуляція відбувається або зразу в усьому ястику, і тоді риба здатна до одноразового нересту, або вона захоплює тільки частину дозріваючих овоцитів, і тоді риба здатна до багаторазового порційного нересту. В зв'язку зі змінами в екології розмноження можливий перехід від одночасного до порційного ікрометання у ряду видів риб. Проте це явище належить розглядати як виключення. Сперміація відбувається, як правило, в меншому масштабі, зрілі спермії виявляються в

сім'яниках тривалий час і самці звичайно беруть участь в нересті неодноразово, що досить широко використовується за штучного відтворення.

Плодючість самок окремих видів риб досить суттєво відрізняється, що характерно і для розмірів ікринок певних видів. Акулові мають дуже невисоку плодючість, але більша частина нащадків виживає завдяки їх розвитку всередині материнського організму або в середині міцної яйцевої оболонки. Жовток яєць скатів і акул схожий за формою і за складом до пташиного, він оточений справдішнім «білком». Яйця акулкових розвиваються досить тривалий час — іноді до двох років. На відміну від розглянутого, дрібна ікра риб, які характеризуються високою плодючістю, гине масово. Але у загальному визначенні плодючість костистих риб коливається в широченних межах, що обумовлено об'єктивними умовами виживання. У видів, що мають крупну ікру — лососей, нототеній — на кожен грам маси припадає по одній ікринці, у живородних на один грам припадає декілька десятків ікринок, у коропових — декілька сотень, а у деяких морських риб, що мають дуже дрібну ікру, на 1 грам тіла — по тисячі ікринок.

Кількість сперми і вміст у ній сперміїв в різних видів риб значно відрізняється. Загальна кількість сперми, яка продукується рибою протягом репродуктивного періоду, може перевищувати масу її сім'яників. Ця обставина в значній мірі пояснює реальну можливість багаторазової участі самців в нересті. При цьому тканини сім'яників продовжують продукувати сперму. У плідників райдужної форелі протягом 40 діб нерестового періоду можна отримати до 77 мл сперми (20 еякулятів), в щуки значно менше — до 6 мл (8 еякулятів), у крупних плідників товстолобиків можна отримати за один раз до 25 мл сперми, у осетрових — до 1 л. Об'єм сперматозоїдів в спермі (сперматоокріт) теж досить різний. У лососевих сперматозоїди складають 25% сперми, у коропа — 45, у морського карася — 11, а в деяких камбал — навіть 97%. В сім'яниках спермії нерухомі. їх активізація відбувається лише при розбавленні секретом придатка сім'яника, а для деяких риб необхідні особливі умови активації. Встановлено, що спермії форелі не активуються в кислому

середовищі, інактиваторами рухливості сперміїв в деяких видів стають іони калію, яких багато в сперміальній рідині.

В науковій літературі, присвяченій відтворювальній системі риб, поряд із сім'яниками і яєчниками часто використовується термін — гонади стосовно до статевих залоз самок і самців. Можливі і вирази типу — гонади самок або гонади самців. Функціонально гонади риб є продуцентами яєць (ікринок) і сперматозоїдів.

Ікринки і сперматозоїди утворюються з первинних статевих клітин, диференціація яких здійснюється ще в період ембріонального розвитку, їх розміри становлять 9-20 мкм. Довжина сперматозоїдів, здатних запліднювати ікру, коливається у різних видів риб від 30 до 60 мкм, яйця мають різні розміри — від частки міліметра до декількох сантиметрів.

Різні види риб стають статевозрілими в різному віці, навіть у риб одного виду в межах ареалу вік досягнення статевої зрілості може варіювати в широких межах, деякі відмінності спостерігаються і у видів однієї популяції. Явище, що розглядається, необхідно сприймати як адаптацію виду в процесі філогенезу до умов середовища з метою оптимізації відтворення і існування виду. В зв'язку з цим очевидну зацікавленість у деяких видів риб становить вік досягнення їх статевої зрілості.

Більш раннє дозрівання характерне для видів з коротким життєвим циклом, риби з більш подовженим циклом дозрівають пізніше. Струмкова і райдужна форель дозріває у віці 3-4 років, пелядь на 4-5 році життя, чудський сиг у віці 2 років, щука досягає статевої зрілості на 3-4 році життя. Білий товстолобик за відповідних умов дозріває в три-п'ятирічному віці, білий амур — в 6-7 років, на півдні України — в п'ятирічному віці. Лин, сазан і карась стають статевозрілими на 3-4 році життя, сом досягає зрілості на 4-5 році, судак — у віці 3-4 роки. В нересті беруть участь самиці окуня від 2 років і старше, форелеокунь стає статевозрілим у віці 4-5 років, змієголов дозріває на третій рік життя, лобан — на шостий-восьмий, гостроніс — на третьому році життя.

При цьому необхідно відмітити, що більшість коропових, окуневих і лососевих риб досягають статевої зрілості у віці 2-6 років. Поряд з цим осетрові стають статевозрілими в 6-12-річному віці, окремі ж види в межах ареалу, що входять до складу даних рядів, дозрівають у 18-річному віці. При цьому, як свідчать дані деяких авторів, які співпадають з рибницькою практикою, статева зрілість в самців настає на 1-2 роки раніше, ніж у самок, окремі статевозрілі особини певних видів риб нерестують не кожного року.

Абіотичні і біотичні фактори, які в ряді випадків тісно пов'язані, а то і обумовлені антропогенним впливом зовнішнього середовища, можуть мати за певних умов визначальне значення. За наявності рівних факторів виключно значима роль належить термічному режиму і забезпеченню риб відповідними кормами. В залежності від факторів середовища, розвиток статевих клітин може прискорюватися або уповільнюватися, а в деяких випадках навіть зупинятись.

Розглядаючи вік досягнення статевої зрілості виду в межах ареалу, можна помітити наявність трьох груп риб, що не пов'язано з видовою приналежністю, а зумовлено загальними закономірностями. Південні популяції дозрівають раніше; ті що займають проміжне географічне положення — пізніше, а найбільш пізні дозрівання характерне для північних популяцій. При цьому коливання окремих особин в межах ареалу можуть досягати 2-3 років, що доцільно враховувати при організації штучного відтворення. Цікавий і той факт, що порушення в часі настання статевої зрілості під впливом факторів середовища можуть відбуватися не тільки у особин одного виду з різних популяцій, але і в одних і тих же видів даної популяції. Так, найбільш крупний представник ряду осетроподібних — білуга, досягає статевої зрілості у віці від 10 до 18 років, що орієнтує на формування стад в процесі доместикації.

В зв'язку з динамікою розвитку статевих залоз, найбільшу зацікавленість, з нашої точки зору, становить інформація, яку пропонує А.П.Іванов,

де стадії стиглості статевих залоз самок і самців поєднуються з гістологією, що характеризує фактичне відображення процесу.

Динаміка розвитку яйцеклітин (овогенез) і сперматозоїдів (сперматогенез) в жіночих і чоловічих статевих залозах — тривалий і складний процес, нормальний перебіг якого залежить від цілої низки зовнішніх і внутрішніх факторів.

Кожна статеві клітина в процесі свого досягання повинна пройти кілька послідовних стадій. При цьому доцільно відрізнити два періоди, перший — до досягнення статевої зрілості, починаючи від появи первинних статевих клітин і закінчуючи утворенням зрілих статевих продуктів, та другий — періодичне дозрівання певної частини статевих продуктів протягом міжнерестового періоду. В першому випадку розглядається процес формування зрілих яйцеклітин і сперматозоїдів в статевих залозах самиць і самців, починаючи від ювенального до статевозрілого віку. В другому — ми розглядаємо аналогічний процес, але з особинами, що досягли статевої зрілості, вже приймали участь в нересті і мають нащадків. Перший період досить тривалий і пов'язаний з віком досягнення статевої стиглості конкретних видів риб і відповідними екологічними умовами. Другий, що характеризує закономірне досягання вже статевозрілих особин через певний інтервал часу, значно коротший, але тривалість його може бути несхожою у різних видів риб. Зокрема, лящ, сазан, судак і багато інших видів риб розмножуються щорічно, осетрові — іноді через 3-5 років, а деякі види — через 9 років. Виключення становлять види, які нерестують один раз в житті, після чого гинуть, це тихоокеанські лососі — кета, горбуша.

Довготривалі дослідження в галузі динаміки розвитку репродукційної системи у риб здійснювались на базі видів, які відносяться до різних систематичних груп, що обумовило наявність деяких відмінностей, пов'язаних з видовою специфікою. Таким чином, не дивлячись на спільність підходів до цієї проблеми ряду авторів, шкала зрілості риб під впливом видової

специфічності не має універсальності, що затруднює, а то і унеможлиблює її використання.

Згідно з даними, які наводить А.П.Іванов, для коропових і окуневих існують шкали зрілості, запропоновані іншими провідними вченими для основних об'єктів аквакультури. Кожна із цих шкал становить виключний науковий інтерес, має очевидне практичне значення, але діапазон використання її обмежений, можливе застосування тільки для даних груп риб. Не беручи під сумнів гідність цих шкал, О.Ф.Сақун і Н.А.Буцька розробили дві універсальні шкали для абсолютної більшості промислових груп риб. Перша шкала для самок відображує загальний хід досягання статевих продуктів, а друга — у самців. Запропоновані оптимізовані і адаптовані шкали дозволяють визначати стадії зрілості яєчників і сім'яників за зовнішнім виглядом і гістологічною будовою. На основі цих двох шкал розроблена універсальна шкала стиглості статевих залоз самок і самців з коротким описом овогенезу і сперматогенезу.

Описана шкала стадій стиглості статевих залоз, як відзначає А.П.Іванов, може бути застосована при роботі з рибами, яким притаманна одночасна ікривіддача. Проте є ряд видів риб, для яких характерне порційне ікривикидання. У цих риб овоцити дозрівають асинхронно і це явище асинхронності розвитку овоцитів проявляється в період трофоплазматичного росту (III стадія стиглості яєчників). При переході яєчників в VI стадію стиглості не всі овоцити одночасно закінчують трофоплазматичний ріст.

У зв'язку з цим після того, як самка відкладе першу порцію ікри, яєчник переходить не в VI стадію, а в III стадію стиглості, яку позначають 3_r або $6-3_r$. На цій стадії в яєчниках присутні фолікули, що луснули, і овоцити протоплазматичного росту. Після відкладання самкою другої порції ікри яєчник переходить в III, стадію стиглості. Така зміна стадій стиглості яєчників порційно нерестуючих видів риб продовжується до того часу, доки самка не відкладе останню порцію, що є умовою переходу яєчників в VI стадію зрілості.

Для самців з порційним нерестом характерна певна розтягнутість процесу, а сперматогенез продовжується весь нерестовий період, відповідно змінюються і стадії стиглості сім'яників.

В завершальній стадіях розвитку яйцеклітин характерне інтенсивне накопичення жовтка і формування оболонок, а у сперматозоїдів в цей період утворюється хвіст, формується система руху і укорінення в яйцеклітину. Особливістю динаміки маси статевих залоз є те, що в міру наближення нересту їх маса різко збільшується, а накопичені в них речовини в загальному балансі речовин в організмі досить суттєві.

Зміни відносної маси статевих залоз самців і самок одного виду проходять паралельно. Відносна маса зрілих гонад значно більша в самок, ніж в самців. При цьому, для деяких видів риб маса гонад може складати більше 30% загальної маси риб, що знаходиться в переднерестовому стані.

Тропічні види риб, які багаторазово нерестують протягом року, продукують загальну масу ікри, значно переважаючу масу тіла риби. Статеві залози риб мають витягнуту форму і в більшості видів представлені парним органом, підвішеним в порожнині тіла на брижах. В процесі овуляції яйцеклітини виходять із фолікул через розриви і потрапляють в порожнину яєчника або безпосередньо в порожнину тіла, звідки виводяться назовні (у воду). В порожнину тіла з оболонки гонад ікра і сперма видаляються у круглоротих. Потім яйцеклітини і сперматозоїди через пори потрапляють в сечовий синус або сечовипускний канал і виводяться назовні через клоаку або уrogenітальну папілу. Осетрові і акуліві риби виводять ікру або яйця через мюллерові протоки, сформовані з сечових протоків головної нирки. Сперма із них виводиться по ниркових каналцях, які у акул перетворюються в специфічний айдигів орган.

В абсолютної більшості костистих риб кожен яєчник має свій яйцепровід, який закінчується генітальною порою. У окремих видів лососевих риб, які мають ікринки великого діаметру, статеві залози під час досягання розриваються, і ікра опиняється в порожнині тіла, звідки вона через широкий

лійкоподібний отвір яйцепроводу виводиться в зовнішнє середовище. Сім'яники костистих риб мають власні сім'япроводи, які відкриваються в сечовик. В процесі сперміації стиглі сперматозоїди звільняються із тканини сім'яника і виводяться в зовнішнє середовище через сім'япроводи.

Жіночі статеві залози не тільки продукують яйцеклітини, в яєчниках синтезуються жіночі статеві гормони, представлені естрогенами і прогестероном. Естрогени у нижчих хребетних тварин виділяються у вигляді 17-естрадіолу або естрону. В крові вони знаходяться в сполуці з білком. Найбільш активний — естрадіол. Естрогени можуть вироблятися і в сім'яниках (інтерстиціальними клітинами), а також тканинами надниркових залоз.

В невеликих концентраціях естрогени стимулюють диференціювання фолікул, а в значних дозах — пригнічують цей процес, знижуючи секрецію фолікулостимулюючого гормону. Вони стимулюють синтез білка, сприяючи затримці в організмі натрію, кальцію, фосфатів, води і справляють позитивний, стимулюючий вплив на процес появи вторинних жіночих статевих ознак, які обумовлюють статеву поведінку. Прогестерон стимулює вироблення фолікулостимулюючого гормону.

Чоловічі статеві клітини продукують специфічні чоловічі гормони — андрогени, найбільш активним з яких є тестостерон. Виробляються андрогени інтерстиційними клітинами Лейдіга. Вплив андрогенів, в певній мірі, визначає особливості будови тіла самців, поява шлюбного вбрання, розвиток гоноподій у деяких живородних риб, а також відповідні етологічні особливості, сприяє росту тканин і синтезу білків, підвищує інтенсивність еритропоезу, посилює кровотік в тканинах. Низька концентрація гормону посилює сперматогенез, а підвищена — гальмує. Андрогени можуть також продукуватись яєчником і корою надниркових залоз.

Очевидну теоретичну зацікавленість і практичну значимість представляють дані, що висвітлюють питання статі риб. У риб відсутня одноманітна система первинних спадкових структур, які визначають стать особини. Для одних видів риб стать визначається, як і у людини, (ХУ)

системою хромосом. Так у рибця-самиці в диплоїдному наборі виявлено дві однакові хромосоми (XX), а самці мають дві різні хромосоми (XY). Для японських йоржів присутність різних хромосом (XY) свідчить про те, що це самка, а пара однакових (XX) — властива самцям.

У деяких видів реалізація статі залежить від наявності чи відсутності статевих хромосом в диплоїдному наборі. Так, зокрема, самки фундулуса мають дві статеві хромосоми (XX), а в самців хромосоми відсутні, тоді як у лабіринтових рибок-коллізій статеві хромосоми присутні тільки в самців.

В абсолютній більшості випадків стать у риб визначається поліченою структурою цієї ознаки, а генетичні структури, які визначають статеву належність розселені в декількох хромосомах (короп, лососі, осетрові). В ряді випадків система визначення статі різна у близьких видів, зокрема, у вугрів, а то і у різних популяцій одного виду.

Зовнішній прояв ознак чоловічого або жіночого типу розвитку знаходить своє вираження в першу чергу у формуванні статевих залоз — сім'яників або яєчників. На ранній стадії онтогенезу зовнішній вигляд і внутрішня будова риби, як правило, не дозволяє віднести особину до тієї чи іншої статі, і особини називаються ювенальними. Поряд з цим, ранні стадії розвитку репродуктивної системи риб досить складні і багатогранні. Особливістю первинних статевих клітин у риб є те, що вони здатні розвиватися як за чоловічим, так і за жіночим типом.

У деяких видів риб ця особливість обумовила ювенальний гермафродитизм, коли одночасно розвиваються як чоловічі, так і жіночі статеві клітини, одні із яких пізніше пригнічуються, не впливаючи в подальшому на стать особини. Поряд з цим досить часто спостерігаються такі явища, як протоандрія і прототинія, що характеризуються тим, що на певній стадії розвитку всі статеві клітини розвиваються тільки за чоловічим або за жіночим типом. При цьому виключно значима роль гормонів; фактичне співвідношення чоловічих та жіночих статевих гормонів в організмі риби визначає напрямок розвитку первинних статевих клітин.

Інтерстиційні клітини статевих залоз, окрім поживної і опорної функцій, несуть ще й ендокринне навантаження, секрети статевих залоз мають величезний вплив не тільки на репродуктивну систему, але і на весь організм.

Поряд з типовим характером функціонування репродуктивної системи, у риб відоме і явище гермафродитизму, яке функціонально диференціюється на декілька типів. Таке явище досить розповсюджене серед окунеподібних, анчоусів, що світяться і коропозубих. При цьому є види риб, які, будучи в ранньому віці самками, пізніше стають самцями, а для деяких видів характерна протилежна картина. Ця особливість базується на тому, що в статевих залозах однієї й тієї ж особини, йде одночасний розвиток як чоловічих, так і жіночих статевих клітин, а особинам властива поведінка чоловічого чи то жіночого типу. Окремі види морських окунів характеризуються тим, що у них в статевих залозах відбувається одночасний розвиток яйцеклітин і сперматозоїдів, а тип шлюбної поведінки в процесі репродуктивного циклу може змінюватись протягом декількох хвилин, що супроводжується зміною шлюбного забарвлення.

Велику зацікавленість як в теоретичному, так і в практичному плані, має таке явище, як інверсія статі. Статеві гормони в процесі формування особин відіграють суттєву роль в становленні статі у риб. Використання статевих гормонів дозволяє змінювати стать, перетворювати самців в самиць і навпаки. Іншими словами, отримана реальна можливість забезпечити ефект інверсії статі в експериментальних і виробничих умовах, що в ряді випадків має практичне значення. В практиці для інверсії статі використовують статеві гормони і їх аналоги. Речовини, аналогічні за впливом з чоловічими гормонами, які викликають маскулінізацію (перетворення в самців), іменуються андрогенами, а речовини, що викликають фемінізацію (перетворення в самок), іменують естрогенами. Кращі результати інверсії отримані при використанні особин раннього постембріогенезу — стадії личинки. Практично цілковите перетворення самиць в самців відмічене за

згодовуванні кормів, які мали в наявності метилтестостерон біля 50 мг/г. В експериментах період коливався від 20 до 120 діб. В процесі дослідження встановлено, що перетворення самців в самиць відбувається при згодовуванні корму з різними естрогенами (етіпілестрадіолу, естрону, естрадіолу) в кількості 20-60 мг/кг протягом 20-140 діб.

Підсумовуючи сказане, необхідно відмітити, що відтворювальна система риб різних видів характеризується достатньою спільністю анатомії, гістології та фізіології, але це не виключає наявності цілого ряду видоспецифічних особливостей, які з'являються в процесі філогенезу, і стійко зберігаються в онтогенезі.

3.5. Теоретичні складові виробництва товарної рибної продукції.

Теоретичні складові виробництва товарної риби в акваторіях різного походження та цільового призначення в першу чергу базуються на біопродукційному потенціалі, який складається з продуцентів і консументів різних трофічних рівнів. До складу біопродукційного потенціалу входять гідробіонти рослинного та тваринного походження, суттєва частина яких може використовуватися певними культивуємими видами риб. В умовах, коли у водоймі відсутні види риб, здатні ефективно споживати відповідні групи гідробіонтів, які входять до складу біопродукційного потенціалу, їх сприймають в якості кормового ресурсу. Загальновідомо, що складовою частиною біопродукційного потенціалу є саме кормовий ресурс. Знання якісних та кількісних параметрів кормового ресурсу дозволяють сформувати штучний іхтіоценоз обмеженого видового складу, але представленого цінними видами риб. За таких умов, коли види риб складу штучного іхтіоценозу починають використовувати кормові гідробіонти, які утворюють кормовий ресурс, останній трансформується у кормову базу.

Природна кормова база є основою природної рибопродуктивності - вагомої складової раціону риб, що пов'язане не тільки з чисельність та біомасою кормових гідробіонтів, представлених флорою і фауною, а і

джерелом отримання рибами фізіологічно повноцінної їжі, що являє собою виключне значення для здоров'я риб, їх стану, можливостям демонстрації відповідної реакції на інтенсифікаційні заходи у конкретних умовах.

Виходячи з викладеного, зрозуміло, що штучний іхтіоценоз в умовах нагульних ставів доцільно розглядати в якості компонентів полікультури, які здатні максимально ефективно використовувати з одного боку природну кормову базу, а з другого боку демонструвати адекватну реакцію на засоби меліорації, стимуляції розвитку кормових гідробіонтів за рахунок органо – мінеральних добрив, годівлі об'єктів полікультури на фоні забезпечення відповідної якості води.

Товарна маса особин, які є об'єктами тепловодного і холодноводного рибицтва, обґрунтована суб'єктивними та об'єктивними складовими, що закріплено існуючими галузевими нормативами з урахуванням відповідних ґрунтово – кліматичних зон.

При цьому галузеві нормативи передбачають загальний аспект, пов'язуючи товарну масу особин із вихідною масою рибопосадкового матеріалу, що значною мірою визначає рибопродуктивність рибогосподарських акваторій, переважно класичних нагульних ставів.

Стартова маса рибопосадкового матеріалу, її суттєве переважання стандарту при вирощуванні товарної риби багато, але далеко не все. Маючи високу середню масу, цьоголітки або річняки, можуть мати погану спадковість і на фоні заходів інтенсифікаційного характеру демонструвати низький темп росту, хворіти, мати низький рівень пошукової реакції на корми штучного та природного походження, що забезпечить високі витрати корму на одиницю продукції, інших складових сучасної інтенсифікації.

Високоякісний рибопосадковий матеріал, а це переважно маса тіла та лінійний розмір з якісною генетикою та відповідною життєстійкістю на фоні існуючих засобів інтенсифікації, які є складовою частиною сучасних технологій, здатні забезпечити ефективне виробництво риби в акваторіях різного походження і цільового призначення.

Використовуючи органічні добрива, доцільно пам'ятати, що одночасно з традиційними способами їх внесення у стави доцільно використання гною сільськогосподарських тварин є приготування так званих бовтушок, які забезпечують розповсюдження часток гною у товщі води, а це сприяє швидкому нарощуванню чисельності та біомаси зоопланктону, яким живляться зоопланктофаги.

Класичне виробництво товарної риби в умовах тепловодних ставових рибничих господарств передбачає, за умови дволітнього обороту, виростити рибу посадковий матеріал у вирощувальних ставах, отриманих цьоголітків по завершенню вегетаційного періоду пересадити у зимувальні стави, а весною використати отриманих річняків для зариблення нагульних ставів. За трилітнім оборотом додатково використовуються вирощувальні стави другого порядку та зимувальні стави.

Кожний технологічний цикл, який передбачає скидання води з вирощувальних та нагульних ставів, супроводжується фактично повною руйнацією продуцентів і консументів різних трофічних рівнів, які є основою кормової бази культивуємих видів риби. Виникає необхідність додаткових витрат на відновлення кормової бази, а це час і фактичне скорочення ефективного вегетаційного періоду, що пов'язано з недоотриманням продукції, одночасно зростає собівартість продукції за рахунок чисельності скидання і набору води у відповідні категорії ставів.

Поряд з викладеним, відносно класичної технології, існує безперервна технологія, яка передбачає вирощування і зимівлю культивуємих видів риби в одному ставу, а саме вирощування товарної риби від личинки до товарної продукції. При цьому у ставах формується й стала природна кормова база, яка підтримується протягом тривалого часу за рахунок застосування органо – мінеральних добрив, відсутні технологічні зриви, які пов'язані із скиданням води при пересадці риби в різні категорії ставів. В цьому процесі суттєве значення має накопичення продуктів життєдіяльності, які виступають в якості додаткових добрив.

Традиційна і безперервна технології виробництва товарної риби об'єктивно мають свої позитивні складові, але кожна з них має одночасно негативні складові. Виходячи з цього і резюмуючи об'єктивні положення, саме фахівець в кожному окремому випадку, залежно від об'єктивних реалій використовує ті принципи вирощування товарної риби, які забезпечують максимальну ефективність виробництва рибної продукції в конкретних умовах.

Розглядаючи певні складові вирощування товарної риби, ми не використовуємо однозначно поняття рибопосадковий матеріал у відповідності до цьоголітків та річняків і це не випадково. Справа у тому, що поряд з традиційним зарибленням нагульних площ річняками, існує багато підприємств, які проводять осіннє зариблення цьоголітками, що обумовлено низкою об'єктивних обставин і є безумовно доцільним.

До позитиву осіннього зариблення нагульних площ доцільно віднести можливість більш тривалого живлення за рахунок встановлення критичного зниження температури води з одночасним більш раннім початком живлення весною, коли спостерігається підвищення температури води. При цьому реально спрощується технологія за рахунок виключення з обороту зимувальних ставів, які вимагають додаткових економічних витрат у зимувальний період. Одночасно з конкретним спрощенням загального технологічного процесу, що достатньо привабливо, втрачається можливість дієвого контролю за фактичним виходом цьоголітків в процесі зимівлі у поєднанні з невідомою кількістю річняків, які реально населяють нагульні водойми, неможливість проведення рибопосадкового матеріалу через систему меліоративно – профілактичних заходів. На цьому фоні проблематичною стає щільність посадки загальна та за окремими видами, складніше виконати розрахунки з інтенсифікаційних заходів, виключається можливість сортування і вилучення окремих особин, які об'єктивно мають вади екстер'єру, прояви травматизації.

В останні роки в умовах диспропорції цін на товарну рибу та складові її виробництва багато підприємств використовують екстенсивну форму вирощування риби, яка в останні роки отримала назву пасовищної форми рибництва.

Теоретичне підґрунтя пасовищної форми рибництва базується на принципах підбору для нагульних площ відповідних компонентів полікультури за обґрунтованого співвідношення окремих видів. Така форма рибництва базується на визначенні щільності зариблення та прогнозованих параметрах рибопродуктивності, яка у свою чергу є результатом середньої маси особин та виходу їх в процесі вирощування.

Провідною умовою успіху у даному випадку є об'єктивна необхідність до початку процесу формування полікультури отримати об'єктивну інформацію відносно чисельності та біомаси кормових гідробіонтів за провідними групами гідробіонтів: фітопланктон, макрофіти, зоопланктон, зообентос, детрит.

Знаючи кормові коефіцієнти певних гідробіонтів для відповідних видів риб, можна виконати прості розрахунки щодо потенційної рибопродуктивності, беручи до уваги використання в процесі живлення різними видами риб до 50 % загальної біомаси кормових гідробіонтів. Після виконання попередніх умов, які викладені вище, можливо отримати інформацію щодо потенційної загальної рибопродуктивності та за окремими видами, які споживають відповідні групи кормових гідробіонтів – фітопланктофаги, макрофітофаги, зоопланктофаги, зообентофаги, детрітофаги.

За наявної можливості використання органо – мінеральних добрив рибопродуктивність за рахунок нарощування чисельності біомаси кормових гідробіонтів для відповідних компонентів полікультури, буде суттєво зростати, але це вже шлях до виходу за межу пасовищної аквакультури, якій присвячена нижче викладена інформація розділу.

Кожна розглянута теоретична складова технології орієнтована на отримання максимальної кількості продукції високої якості з мінімальними витратами, які пов'язані головним чином з витратами на одержання рибопосадкового матеріалу.

За пасовищної технології виключається необхідність годівлі риби, а це досить вагома складова собівартості продукції. При використанні в якості нагульних акваторій природних і штучних водойм різного походження і цільового призначення виключаються витрати на амортизацію, ремонт, водопостачання.

Сумарно така продукція, одержана за пасовищною технологією має мінімальну собівартість на тлі існуючої ринкової ціни, високу споживацьку якість, що супроводжується привабливими екологічними складовими. Загальна кількість вирощеної риби відносно низька, а це пов'язано з тим, що риба використовувала в їжу виключно кормові гідробіонти природного походження. Риба отримується фактично повністю за рахунок природної кормової бази відповідних акваторій, що обумовлює високу економічну ефективність пасовищної аквакультури.

Питання для самоперевірки

1. Механізм формування інтер'єрно - екстер'єрних показників плідників риб.
2. Основи ефективного відтворення риб.
3. Теоретичні складові вирощування рибопосадкового матеріалу риб.
4. Особливості оптимізації зимівлі риб.
5. Теоретичні складові отримання товарної рибної продукції.

4. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ВИРОЩУВАННЯ РИБИ В РІЗНИХ УМОВАХ

Дефіцит земельних і водних ресурсів, переважно води прісних джерел, фактично припиняє можливість розширення виробництва риби за рахунок нового будівництва ставів для класичного тепловодного ставового рибництва. За таких об'єктивних умов формально культивування традиційних об'єктів традиційного тепловодного рибництва, в плані перспективи розвитку, опинилося у глухому куту. Фактично екстенсивний шлях розвитку рибництва за екстенсивною формою, коли постійно залучаються нові земельні і водні ресурси, завершено.

Ця концепція об'єктивна та справедлива – вільної землі і відповідно вільної води у розпорядженні людства для рибництва сьогодні не існує практично у всіх розвинених країнах світу.

Керуючись викладеним, виходячи з об'єктивно сформульованої проблеми, пошук у традиційному напрямку нарощування виробництва риби за рахунок створення нових традиційних рибничих господарств, не може бути перспективним, що виключає його реалізацію у практичній площині.

Поряд з викладеним у сучасному тепловодному рибництві існують реальні перспективи нарощування виробництва товарної риби за рахунок підвищення ефективності рибництва на існуючих площах класичних товарних та повносистемних тепловодних рибничих господарств, спираючись на теоретичні основи вирощування риби в різних умовах.

Виходячи з викладеного, не є доцільним замикатися виключно на тепловодному рибництві, певні перспективи сучасного виробництва товарної риби пов'язані з холодноводним рибництвом, яке займається культивуванням переважно хижих видів риб і вимагає включення до раціону складових з відносно великим вмістом білку тваринного походження. Така особливість живлення передбачає великі витрати на корми, що впливає на собівартість та ціну реалізації, а це суттєво скорочує попит в сучасних умовах низької

купівельної спроможності, що вірогідно з часом поступово буде нівелюватися, на фоні зростання купівельної спроможності населення.

Підсумовуючи загальну концепцію вирощування товарної риби в різних умовах, доцільно акцентувати увагу на тому, що незалежно від того, який напрямок буде обрано в конкретних умовах, обов'язково залишаються дві вирішальні складові – наявність достатньої кількості рибопосадкового матеріалу відповідної якості та видового складу і достатня кількість якісної води, яка відповідає галузевим стандартам.

Полікультура в умовах тепловодних ставових рибничих господарств, окремих пристосованих акваторій передбачає сумісне вирощування коропа і певних видів риб, серед яких провідне значення набув комплекс певною мірою умовно рослиноїдних риб. До складу комплексу входять класичні фітопланктофаги, макрофітофаги, а також види, основу раціону яких складають моллюски, є види які здатні споживати фітопланктон, але перевагу віддають зоопланктону. Приймаючи до уваги, що короп споживає переважно м'який зообентос, розраховують можливості природної рибопродуктивності за коропом, переважно з чисельності і біомаси хірономід і олігохет на одиниці площі ставу. Враховують до показника додаткову рибопродуктивність, яка може бути отримана за рахунок стимуляції нарощування біомаси м'якого зообентосу під впливом органічних та мінеральних добрив і до вже отриманої рибопродуктивності додають рибопродуктивність, яка може бути отримана за рахунок штучної годівлі коропа, та визначають остаточно рибопродуктивність за коропом в цілому.

В умовах полікультури, використовуючи представників комплексу рослиноїдних риб, враховують щільність посадки додатково до коропа білого товстолобика, виходячи з чисельності і біомаси фітопланктону, білого амура, виходячи з біомаси макрофітів, строкатого товстолобика, виходячи з біомаси зоопланктону, чорного амура, виходячи з біомаси моллюсків, що дозволяє мати обґрунтовану інформацію відносно теоретичної

рибопродуктивності, базуючись на кормових коефіцієнтах різних видів кормових гідробіонтів, які споживаються рибою.

Відносно білого товстолобика, строкатого товстолобика, не виключаючи гібридів цих видів, білого амура доцільно виходити з можливості споживання половини біомаси кормових ресурсів трансформуючи їх у кормову базу. Відносно коропа і чорного амура з метою раціонального використання штучних кормів доцільно отримувати за рахунок кормів природного походження до 20 % загальної рибопродуктивності. За такого підходу на фоні нормального фізіологічного стану, буде суттєво підвищена продуктивна дія штучних кормів, що буде поєднуватися із суттєвим зниженням витрат штучних кормів на одиницю отриманої продукції.

Розглянутий позитив при годівлі коропа і чорного амура штучними кормами за відповідного споживання природних кормів буде поєднуватися з високою життєстійкістю, завдячуючи споживанню фізіологічно повноцінних кормів, якими є кормові організми.

Викладене вище є необхідним теоретичним підґрунтям формування чисельності, видового складу та співвідношення видів у складі полікультури в умовах інтенсивної аквакультури. Використання теоретичного обґрунтування щільності посадки у поєднанні з якісними та кількісними параметрами інтенсифікації робить інтенсивну полікультуру у рибництві високорентабельною та економічно привабливою.

Підсумовуючи викладене у пропонованому увазі розділі доцільно акцентувати увагу на тому, що високоінтенсивне тепловодне ставове рибництво може ефективно впроваджуватися у виробництво виключно за умови паритету цін на продукцію і складові для її отримання.

4.1. Теоретичні основи тепловодного рибництва

Розглядаючи сутність температурного чинника відповідно до тепловодного рибництва, необхідно наголосити на тому, що тепловодне рибництво в якості об'єкта культивування логічно використовує в загальному плані рибу, яка об'єктивно віднесена до пойкилотермних тварин, на чому ми зупинялися раніше. Явище пойкилотермії достатньо широко розповсюджено у світі тварин і його сенс полягає в тому, що пойкилотермні тварини не здатні регулювати температуру тіла. Температура тіла таких тварин повністю залежить від температури оточуючого середовища, яке впливає на рівень перебігу фізіолого – біохімічних процесів, які визначають загальний обмін.

Для мешканців водного середовища, а в нашому випадку риб, поряд із запропонованою інформацією, відносно перебігу фізіолого – біохімічних реакцій, має місце характерний вплив на споживання їжі, накопичення іхтіомаси, статеве відтворення, етологію, фактично всі життєво важливі процеси.

Середовище, яке населяють риби, а саме вода, в умовах тепловодного ставового рибництва, відповідно до галузевого стандарту має кількісні та якісні критерії, які мають нормативний характер. Відносно кількісних критеріїв передбачається наявність відповідних об'ємів води, які здатні забезпечити безумовне виконання науково обґрунтованих складових технологічних процесів з дотриманням відповідних термінів, для певних категорій ставів. Якісні критерії передбачають наявність відповідних складових води, її максимальної наближеності до галузевих стандартів, що забезпечує формування абіотичних та біотичних, якісних та кількісних параметрів, на фоні яких формується біопродукційний потенціал.

Як відомо, біопродукційний потенціал гідроекосистем складається і представлений продуцентами і консументами різних трофічних рівнів, що пов'язано з наявністю інших рівних факторів, з температурою води. При

цьому виключного значення набуває флора, яка є продуцентом і представлена у гідроекосистемах фітопланктоном та макрофітами, а похідним від неї є фауна – консументи різного трофічного рівня, які існують за рахунок продуцентів безпосередньо або опосередковано через консументів попереднього трофічного рівня.

Біопродукційний потенціал тепловодних ставових рибничих господарств несе в своєму складі, а саме відповідний кормовий ресурс, який за певних умов трансформується у кормову базу.

Викладене вище відносно кількісних та якісних параметрів кормових гідробіонтів, які мають динамічний характер, корегуються відповідно до пори року, демонструючи особливості ґрунтово – кліматичних зон. Важливе значення має також джерело водопостачання, рівень застосування інтенсифікаційних заходів, що фактично є не тільки компонентами впливу на якісні і кількісні складові біопродукційного потенціалу, а й виступає в якості визначаючої багатоскладової загального режиму акваторії.

Особливістю пойкилотермних тварин і риб, зокрема, є безпосередньо висока залежність інтенсивності живлення від фактичної температури води. Виходячи з цього, переважна більшість компонентів тепловодної ставової полікультури з пониженням температури води до критичних рівнів, з урахуванням видоспецифічних особливостей, поступово обмежує живлення до мінімуму, а окремі види практично не живляться у зимовий період. Цю обставину слід враховувати при застосуванні інтенсифікаційних заходів, які корисні в певні періоди, але можуть бути шкідливими при застосуванні у невідповідні терміни, які не співпадають з інтенсивним масонакопиченням.

В цьому зв'язку у рибництві аналогічно рослинництву, існує поняття вегетаційного періоду, коли за рахунок інтенсивного живлення на тлі оптимальних температур води, відносно конкретного виду риб, забезпечується максимальний приріст. Виходячи з викладеного, тривалість у часі і просторі оптимальних температур для конкретного виду риб визначає довжину вегетаційного періоду, який логічно може бути коротший, або

більш тривалий. Враховуючи об'єктивну реальність існування концепції «зони температурного комфорту», стає зрозумілим, що чим довшою є температурна зона в часі, тим більш тривалою буде вегетація, тим більше часу риба буде інтенсивно накопичувати масу тіла за рахунок ефективного споживання природних кормових ресурсів, трансформуючи їх у кормову базу, і ефективно використовуючи засоби інтенсифікації з метою отримання позитивного впливу на середовище і безпосередньо на годівлю риб.

З вище викладеного зрозуміло, що вплив температурного фактора на біотичні складові живлення культивуєтих об'єктів рибництва має виключне значення, його ігнорування практично виключає доцільність ведення тепловодного ставового рибництва.

Дотримання запропонованої концепції робить зрозумілим доцільність залучення окремих компонентів інтенсифікаційних заходів або комплексної інтенсифікації з метою підвищення біопродукційного потенціалу відповідних акваторій, цілеспрямованого формування екосистеми ставів виключно на фоні відповідних температур, в періоди коли їхні механізми працюють максимально ефективно.

На фоні нарощування чисельності та біомаси продуцентів і консументів різних трофічних рівнів за рахунок інтенсифікаційних заходів, враховуючи температуру води, створюються оптимальна багатofакторна складова, яка здатна забезпечити раціональне використання природної за походженням кормової бази та кормів штучного походження в усіх ставах, які експлуатуються протягом вегетаційного періоду. При цьому створюються передумови для одержання високоякісного рибопосадкового матеріалу, товарної риби, формуються відповідні умови для отримання високих показників ремонтно – маточних стад.

В останні роки в процесі вирощування риби, для підвищення ефективності дії складових інтенсифікації, загального покращення умов середовища, підвищена увага приділяється меліоративним заходам і це не випадково.

Рибницькі стави в результаті експлуатації зазнають суттєвих змін, викликаних природними процесами у поєднанні з активною дією людини, орієнтованої на підвищення рибопродуктивності. Поєднання природних процесів і господарської діяльності на ставах призводить до поступового замулювання і як наслідок до заболочування. При цьому змінюються фізико-хімічні параметри води, одночасно погіршується загальний санітарний стан водойм. Розглянуті негативні фактори, на фоні адаптивного характеру росту риб, призводять до зниження темпів росту, відставання у розвитку, що зумовлено не тільки прямою дією на рибу, а й на кормову базу. Наслідком такого становища є зниження природної рибопродуктивності та різке обмеження здійснення інтенсифікаційних заходів.

В цьому зв'язку технологія виробництва продукції рибництва передбачає і вважає за доцільне супроводжувати технологічні процеси відповідними меліоративними роботами.

У плані біологічної меліорації виняткове значення має чорний амур, основою раціону якого є молюски. Активно зменшуючи чисельність молюсків у ставах, чорний амур розриває біологічні цикли розвитку багатьох збудників хвороб риб, що є радикальним методом їх пригнічення, наращує цінну іхтіомасу за рахунок не використаних кормових ресурсів, трансформуючи їх у кормову базу, що супроводжується фактичною відсутністю харчової конкуренції з культивуємими видами риб.

Розглядаючи різні аспекти меліоративних заходів, слід наголосити, що фахівець у кожному конкретному випадку має надавати обґрунтовану перевагу тому або іншому меліоративному прийому, вирішувати питання їх застосування комплексно відповідно до конкретної обстановки і можливостей господарства.

Основним методом підвищення рибопродуктивності ставів є годівля риби, що є об'єктивною реальністю за високої інтенсифікації рибництва. У міру підвищення інтенсифікації виробничих процесів роль годівлі постійно зростає, а вартість годівлі у собівартості риби становить близько 40 % і має

тенденцію до підвищення. В цьому зв'язку раціональне використання кормів – найактуальніше завдання у загальному технологічному процесі вирощування риби.

Розглядаючи теоретичні основи тепловодного рибництва, не можна обминути проблему годівлі риб, враховуючи вартість кормів і той ефект, який може забезпечити раціональна годівля. Ефективність використання кормів і загальна проблема раціональної годівлі коропа у ставових господарствах ґрунтується на багатьох складових, основою яких є фізіолого – біохімічні складові. Годівля риби в умовах тепловодних рибничих господарств має сенс за захисту ставів від малоцінної риби, яка конкурує з промислово цінними видами у споживанні кормів і є джерелом збудників хвороб. При цьому необхідно забезпечити меліорацію ложа, виважену і обґрунтовану на фоні здійснення санітарно-профілактичних заходів та селекційно-племінної роботи, подбати про скорочення ручної праці за рахунок використання засобів механізації. Перелічені аспекти є об'єктивним резервом підвищення ефективності загального рибництва та годівлі зокрема. До цього доцільно додати необхідність логічного забезпечення раціональної взаємодії годівлі з іншими засобами комплексної інтенсифікації.

Екосистема відповідної акваторії цеху, всі технологічні чинники виробництва риби дуже тісно пов'язані між собою. Зрозуміло, що існує взаємозв'язок між годівлею і щільністю зариблення ставу. У свою чергу, це зумовлено тим, що підвищення щільності посадки коропа на одиницю площі — вихідний компонент інтенсифікації. Проте одночасне зростання щільності зариблення і кількості кормів, які вносять у став, — до нескінченності теоретично і економічно не є обґрунтованим. За високої щільності посадки коропа, інтенсивної його годівлі, удобрення ставів набуває нової функції регулятора кисню, а не лише засобу підвищення запасів природних кормів. Поряд з цією думкою ефективність годівлі коропа тісно пов'язана з впровадженням полікультури. Отже, якісні

показники породи, щільність посадки коропа та його годівля переплетені та пов'язані не лише між собою, а й з іншими компонентами інтенсифікації, яка має багатоплановий характер і загальною мірою залежить від специфіки конкретних підприємств.

Крім згаданих проблем загального характеру, існують також проблеми якості кормів, що обумовлені фізіологічними складовими, які у свою чергу мають видові особливості та вікові критерії, і не є доцільним скидання з важелів техніки годівлі. Рецептура комбікормів для коропа протягом багатьох років залишається одним з найактуальніших питань, його вирішення має суттєву передумову – максимальний ефект якісного та кількісного плану за мінімальних витрат, що достатньо проблематично і вимагає глибокого теоретичного обґрунтування. Сьогодні практично в усіх дослідницьких організаціях відповідного профілю працюють над удосконаленням якісного складу та здешевленням штучних комбікормів. Якісні корми — це фізіологічно повноцінні корми, збалансовані за білками (незамінними амінокислотами), жирами, вуглеводами і біологічно активними речовинами з урахуванням вікових груп та порід риб. Найдорожчий компонент у складі таких кормів є білок, тому й ведеться активний пошук синтетичних білкових речовин. У практичному плані питання зводиться до визначення оптимального мінімуму білкової цінності комбікорму для забезпечення конкретного завдання. У звичайних ставових умовах економічно і фізіологічно не вигідно застосовувати абсолютно повноцінні кормосуміші при виробництві товарної риби протягом усього періоду годівлі. Принцип виваженої економії кормового білка підштовхує до поступового і раціонального підвищення повноцінності штучного раціону у міру зниження частки відповідних кормових гідробіонтів. За останні роки науковцями розроблені рецепти спеціальних комбікормів для цьоголітків, дворічок, плідників та ремонтних риб різних вікових груп.

Сьогодні форми виготовлення комбікормів не демонструють суттєвих розбіжностей. Перевага надається гранульованій кормо суміші, але гранули

повинні бути доступними за розмірами для відповідних вікових груп коропа та інших видів риб.

Аналогічні дослідження сьогодні спрямовані на вирішення цієї проблеми для всіх культивуємих видів риб. Режим годівлі, тобто розподіл раціону за часом, — завдання переважно технічне: чим більший відносний раціон, тим частіше і порційно його треба згодовувати, що прямо пов'язане з механізацією і автоматизацією годівлі.

Підсумовуючи викладене, необхідно констатувати, що тепловодне рибицтво є високоефективною галуззю, яке на відміну від тваринництва, суттєвою мірою використовує корми природного походження і залежно від рівня інтенсифікації може не споживати штучні корми, споживати їх достатньо обмежено, або споживати їх у значній мірі. При цьому витрати штучного корму на одиницю продукції будуть значно меншими порівняно з тим, що має місце у тваринництві. Така особливість тепловодного рибицтва робить його перспективним та економічно привабливим.

4.2. Теоретичні основи холодноводного рибицтва

Пойкілотермні тварини, до яких відносяться риби, які населяють помірні та високі широти, в процесі тривалого філогенезу адаптувалися до закономірних змін термічного режиму, який має закономірний сезонний характер. Поряд з цим етологічні особливості у різних екологічних груп риб до змін температури води достатньо специфічні. На відміну від теплолюбивих видів риб, холодолюбиві види починають переднерестову міграцію, яка поступово переходить у нерестову тоді, коли відбувається пониження температури води. Для таких видів в природному ареалі характерним є осінньо – зимовий нерест, відносно тривалий ембріогенез, який здійснюється у діапазоні низьких температур, але викльов вільних ембріонів або передличинок відбувається весною, а сигнальним фактором цього явища є підвищення температури води.

Розглядаючи теоретичні основи холодноводного рибництва, необхідно наголосити на тому, що технологічні процеси відтворення, вирощування рибопосадкового матеріалу, товарної риби, ремонту, плідників побудовано у холодноводному рибництві на глибоких знаннях біологічних особливостей культивуємих видів риб. Головними об'єктами сучасного холодноводного рибництва є лососеподібні серед яких переважають форелі.

Виходячи з викладеного, стає зрозумілим, що необхідною умовою для ефективного культивування холодолюбивих видів риб є достатня кількість води з відповідним діапазоном температур. Одночасно з цим відносно низькі температури води повинні поєднуватися з високим вмістом розчиненого у воді кисню, що є типовою вимогою всіх оксифілів, до яких віднесені лососеподібні.

За характером живлення лососеподібні є тваринноїдними рибами, у складі яких широко представлені хижаки, що необхідно враховувати при годівлі.

Біологічні вимоги холодолюбивих видів риб, які є об'єктами культивування, орієнтують на доцільність одержання високої рибопродуктивності, яка базується на задоволенні потреб у якості води на рівні галузевих стандартів та відповідної годівлі, що є об'єктивними підставами для визначення щільності посадки, виходу з вирощування і середній масі особин.

Рибопродуктивність форелевих акваторій, які використовуються у господарствах відповідної цілеспрямованості, певною мірою пов'язані і вимагають відповідної площі у поєднанні з високою якістю підготовки. Суттєва концентрація риби на одиниці площі або об'єму води, на фоні інтенсивної годівлі, вимагає забезпечення відповідного водообміну і постійного очищення від продуктів життєдіяльності та рештків корму.

Торкаючись впливу методів ведення селекційно – племінної роботи з фореллю на продуктивні показники, необхідно наголосити на тому, що це залежить від мети, яка сформульована з селекційно – племінної роботи, а

відносно до цього формується методика роботи із залученням відповідних методів.

Методи селекційно – племінної роботи мають тривалу історію, переважна більшість методів, які сьогодні використовуються у рибництві розроблена у тваринництві та адаптована до рибництва. В узагальненому вигляді це в першу чергу масовий відбір, індивідуальний відбір або відбір по родичах, комбінований відбір, інбридинг у поєднанні із схрещуванням і системою розведення. В останні роки спостерігається стрімке нарощування генетичних методів селекції. Зрозуміло, що удосконалення селекційно – племінної роботи адекватно відбивається на якісних і кількісних параметрах, які характеризують сучасне холодноводне рибництво. В процесі селекційно – племінної роботи протягом тривалого часу, напрацьовані відповідні корегуючі складові, спрямовані на урахування особливостей рибництва і холодолюбивих видів риб, зокрема.

Початковим етапом селекційно-племінних робіт, незалежно від використання певних методів селекції, є оцінка плідників ремонтно-маточного стада за масорозмірними та репродуктивними показникам. Оцінку самиць та самців кожної породної та вікової групи проводять під час нерестової кампанії. За великої чисельності плідників оцінюють частину особин, при цьому об'єм рендомної вибірки повинен складати не менше 10% особин загального племінного стада.

Термін статевого досягання та тривалість нересту у самиць залежать від віку, належності до породної групи та зовнішніх факторів, головними з яких є температура і тривалість фотоперіоду. В зв'язку з тим, що термін нересту самиць характеризується порівняно високою повторністю, даний показник може бути спрямовано зміщений у часі. Виходячи з цього, необхідно фіксувати щорічні дані з динаміки нересту самиць, порівнювати їх між собою, накопичувати базу даних.

Самці, зазвичай, дозрівають раніше від самиць на 1-1,5 місяці та продукують сперму протягом 3-5 місяців, що дозволяє використовувати

самців кілька разів на сезон. Оцінку самців доцільно проводити до початку нересту самиць з метою раціонального розподілу робіт у часі, що дає можливість наперед відібрати самців з високими рибницькими якостями для подальшого проведення схрещувань.

Бонітування самців. Секційно - племінна робота в якості необхідної складової передбачає бонітування статевозрілих особин різної статі. Бонітування плідників та відбір кращих особин з метою отримання племінного покоління проводиться в залежності від форми райдужної форелі — навесні або восени за 2-3 тижні до вірогідного нересту, відповідно за загальноприйнятих в селекції риб методів і включає в себе наступні роботи, які передбачають:

- візуальний огляд плідників, який передбачає визначення віку (за віковими мітками, а за їх відсутності - за річними кільцями на лусці),

Відбраковування недостатньо вгодованих особин з видимими дефектами тіла, із розглянутим періодом досягання ялових;

- визначення маси риби та основних метричних показників; довжини тіла риби за показником Смітта, довжини без хвостового плавця, довжини тулуба, найбільшого та найменшого обхвату тіла, довжини голови.

Для племінних цілей відбирають кращих за фенотипом плідників, враховуючи критерій, за яким ведеться відбір. Як правило, це показники масонакопичення, високоспинності, плодючості, скорочення терміну досягання, стійкості до захворювань, здатності максимально оплачувати штучні корми, витривалість за стресових ситуацій в процесі технологічних операцій.

Після візуального відбору приступають до індивідуальної оцінки кожної особини, проводять зважування та вимірювання плідників. Риб можливо зважувати на терезах різної конструкції (дитячі, товарні тощо), найкраще — на електронних в спеціальній люльці. З метою уникнення травматизації та ушкодження лускового покриву, кожну особину окремо загортають в зволожені марлю або бавовняний рушник, зважують з точністю

до 10 г, після чого вираховують масу вологої тканини. Метричні показники визначають на звичайній вимірювальній дошці, або кравецьким сантиметром. Довжину тіла (рот повинен бути закритим) вимірюють від кінця риля до середніх променів хвостового плавця. Найбільшу висоту тіла та обхват вимірюють на рівні розміщення першого променя спинного плавця, найменшу висоту та обхват в найтоншому місці хвостового стебла. Довжину голови вимірюють — від кінця риля до кінця зябрової кришки. В процесі морфометричних робіт кожен особину притримують, не дозволяючи їй битись, що може викликати травматизацію.

Після візуального огляду та вимірювань у статевозрілих особин відбирають статеві продукти — ікру у самиць та сперму у самців, при цьому визначають їх якісні репродуктивні показники.

Спочатку проводять рибницькі маніпуляції з самцями. Для цього самця обертають сухою марлею або бавовняним рушником, обережно витирають черевце, генітальний отвір та масажними рухами в напрямку від голови до хвоста з легким натиском біля генітального отвору відціджують сперму в окрему градуйовану, чисту та суху пробірку. Сперма повинна бути сметаноподібної консистенції без домішок крові, згустків, фекалій. Необхідно уникати попадання в пробірки з спермою води, слизу та інших сторонніх домішок, які істотно знижують запліднювальну здатність сперматозоїдів і скорочують тривалість їх функціонування за цільовим призначенням.

Після отримання еякуляту визначають об'єм, візуально оцінюють його якість та активність руху спермійів, оскільки тривалість їх рухливості має прямий зв'язок із запліднювальною здатністю.

Для самців райдужної форелі нормативною вважається тривалість руху сперматозоїдів в межах 20 — 30 сек. Для визначення активності руху сперматозоїдів використовують мікроскоп та секундомір. Технічно такі дослідження виконуються таким чином - сухою скляною паличкою окремо з кожної пробірки беруть краплю молока та розміщують її на предметному склі, поряд з молоками розміщують краплю води, кладуть попередньо

підготовлене предметне скло під окуляр мікроскопу і предметною голкою з'єднують краплі молока і воду, одночасно включаючи секундомір. Вода активує спермії, простежується їх спрямований рух. Для оцінки якості еякуляту використовують прийняту в коропівництві умовну п'ятибальну шкалу Конрадта — Сахарова.

На думку провідних вчених кращою для осіменіння вважається сперма з оцінкою 4 та 5 балів. Використання сперми з оцінкою якості 3 бали значно знижує відсоток запліднення і для репродукції з метою формування племінного стада не підходить. Сперма з оцінкою 1, 2 бали для репродуктивних цілей не придатна.

Концентрацію сперміїв визначають в камері Горяєва під мікроскопом за збільшення 20x20 (методом, прийнятим для підрахунку еритроцитів). Сперму з пробірки набирають в капіляр меланжера до позначки 0,5, видаляють її надлишок та відразу набирають 2 %-ний розчин хлористого натрію до позначки 101. Сперма розводиться у співвідношенні 1:200. Протягом 1 - 2 хвилин струшують меланжер для рівномірного розмішування сперміїв в розчині, потім кілька крапель випускають, після чого краплю з меланжера поміщають в камеру Горяєва. Кожна сторона малих квадратів складає 1/20 мм, площа 1/400мм², об'єм 1/400 мм³. Кількість сперміїв прораховують в 80 малих квадратах (за великих об'ємів роботи достатньо в 10), отримують середню величину для одного малого квадрату, яку пізніше перемножують на масштаб розведення та ділять на об'єм малого квадрату. Розрахунок ведуть за формулою:

$$K = \frac{(П \cdot 200)}{V}, \quad (4.1)$$

де: K— концентрація сперміїв, млн./мм³; П— кількість сперміїв в одному малому квадраті; 200 — коефіцієнт розбавлення; V=1/400— об'єм малого квадрату, мм³.

Об'єм еякуляту може варіювати в значних межах — від 2 до 20 см³ (не є виключенням екземпляри, у яких одноразова порція еякуляту складає 30 см³), в залежності від віку риб, умов утримання, якості кормів, фізіологічного стану самця на час відбору.

Після відцідження сперми у групи самців пробірки лишають в темному сухому прохолодному місці і приступають до зважування, метричних промірів та відбору ікри у самиць. Біотехніка рибницьких маніпуляцій з самицями аналогічна тим, які проводять з самцями. Ікру від кожної самиці відбирають в окремі чисті, сухі емальовані миски, або в синтетичні ємності для харчових цілей чи в скляний хімічний посуд. Не допускають попадання до ікри води, слизу, домішок крові, фекалій, оскільки сторонні домішки негативно впливають на запліднювальну здатність ікринок. Після відцідження ікри її якість оцінюють візуально. Для репродуктивних цілей використовують ікру рівномірного розміру, без надмірної кількості черевної рідини чи кров'янистого ексудату. Ікринки повинні мати чистий прозорий жовтий або помаранчево - рожевий колір, в них не повинно бути жирових включень, які свідчать про перезрілість ікринок та початок резорбції. Після відбору ікри визначають робочу плодючість самиці наступним чином, а саме - ікру зважують, беруть від загальної порції наважку 10г, вираховують в ній кількість ікринок, а потім обчислюють загальну кількість ікри.

Робочу плодючість також визначають об'ємним методом. В даному випадку вимірюється загальний об'єм ікри, взятої окремо від кожної самиці, після цього відбирається проба в об'ємі 10 см³, в ній вираховують кількість ікринок та визначають плодючість

За проведення племінних робіт важливо обчислювати показник не тільки робочої, а і відносної плодючості, тобто кількість ікринок в перерахунку на одиницю маси риби.

Визначенням розміру та маси ікринок завершують оцінку самиць. Дані показники є вихідними параметрами в характеристиці нащадків. Вони тісно пов'язані з розмірами майбутніх личинок та кількістю поживних речовин в

жовтковому міхурі, що в свою чергу впливає на терміни переходу передличинок до активного живлення та їх виживаність. Вимірювання ікринок проводять на фіксованому матеріалі. Для цього пробу з 25 — 50 ікринок помішують в 4% розчин формаліну. Через 7 — 10 днів, коли відбудеться повна фіксація та маса ікринок стабілізується, визначають масу ікринок за допомогою торсійних терезів. Діаметр ікринки вимірюють штангенциркулем або за допомогою окуляр-мікрометра. Дані вимірювань статистично опрацьовують, визначають середні значення маси та діаметру, а також коефіцієнт їх мінливості. Як правило, ікра з високим, більше 20% коефіцієнтом варіації, за масою та розміром має знижену життєстійкість на стадії раннього онтогенезу.

Всі значення промірів екстер'єрних показників та якісні характеристики кожної особини записують в спеціальний журнал, в якому повинні бути відображені наступні показники:

загальні показники — породна група (або група певного географічного походження), мітка, вік, маса, довжина риби та окремі метричні параметри екстер'єру, вгодованість;

показники для самців — об'єм еякуляту, час активної рухливості сперміїв, концентрація сперміїв;

показники для самиць — робоча плодючість, відносна плодючість, маса та діаметр ікринок, % запліднення, % виживання ікринок, % аномально розвинених ембріонів, передличинок, тривалість викльову вільних ембріонів.

Після проведення якісної оцінки плідників доброякісну ікру від сім'ї або групи поміщають у відповідну ємність та наливають з пробірок сперму слідкуючи, щоб покриття ікринокмолоками було рівномірним. Для забезпечення цієї умови відразу обережно перемішують ікру пір'їною, накривають кришкою і залишають в спокої на 3 - 5 хвилин. Після цього до ікри зі спермою доливають невелику кількість води, щоб вона покрила ікру шаром в 1-2 см, яку знову обережно перемішують, накривають та залишають на 10 хвилин. Після запліднення ікру ретельно та обережно промивають

водою, в якій вона буде інкубуватись, та залишають для набрякання на 1,5-2 години за мінімального водообміну. Після цього визначають відсоток запліднення та закладають її в інкубаційні апарати відповідно до нормативів.

Відсоток запліднення ікри визначають методом флотації, для цього після завершення процесу набрякання поміщають в 10,7 % розчин кухонної солі (1200г солі на 10л води), в якому запліднені ікринки відразу тонуть, а незапліднені залишаються на поверхні, їх збирають марлевою підсакою та проводять облік, після чого обчислюють відсоток запліднення.

Враховуючи різноякісність ікри різних самиць, груп, які з них утворені, запліднену ікру від кожної групи плідників (пари, сім'ї) інкубують в окремих апаратах.

Інкубацію ікри, тривалість якої складає для певних видів лососеподібних 320-340 градусоднів, проводять відповідно загальновизнаної технології, зокрема ретельно стежать за водообміном, чистотою води в інкубаційних апаратах, а у випадку осаду на ікринках завислих речовин її обережно промивають. Проте, керуючись особливостями об'єкту, виключають рибницькі маніпуляції з ікрою під час чутливих стадій розвитку, які припадають на початок гастрюляції, закриття бластопору, початку пігментації очей та безпосередньо перед викльовом. Фіксують виживаність ікринок, тривалість викльову передличинок, проводять облік відходу на всіх стадіях ембріогенезу, ретельно доглядають за вільними ембріонами під час стадії спокою, вчасно сприяють поступовому переходу на змішане та активне зовнішнє живлення. Під час інкубації щоденно заповнюють журнал, в якому фіксують гідрохімічні показники - температуру води, кількість розчиненого в ній кисню; відмічають стадії ембріогенезу та раннього постембріогенезу, а саме початок пігментації очей (160 градусоднів), початок і закінчення викльову вільних ембріонів (320-360 градусоднів), тривалість стадії спокою вільних ембріонів (80-100 градусоднів), перехід на змішане живлення.

Перехід личинок на змішане живлення з біологічної точки зору є однією з важливих технологічних ланок. Починається він з тієї миті, коли

жовтковий міхур у вільних ембріонів розсмоктується на 50% і вони починають поодинокі вертикально підніматися з дна інкубаційного апарату до поверхні води. Для годівлі вільних ембріонів та личинок використовують спеціалізовані стартові корми відповідної фракції протягом світлового дня кратністю 10-12 разів невеликими порціями, відповідно до норм, встановлених методами годівлі. При цьому необхідно ретельно стежити за чистотою ємкостей, в яких знаходиться молодь форелі, не допускаючи накопичення мулу, залишків кормів, загиблих ікринок, вільних ембріонів. Дотримання санітарно-гігієнічних заходів під час інкубації ікри та вирощування личинок дозволить уникнути розвитку сапролегніозу.

За повного розсмоктування жовткового міхура, підняття личинок в товщу води та набуття у них рефлексу до активного споживання штучних кормів, личинок пересаджують у вирощувальні ємкості. Для цього личинок від всіх груп плідників садять на вирощування окремо за виключенням групи, яка мала виживаність ікри під час інкубації та підрощення личинок менше 70%. Посадка відповідних для племінної роботи особин повинна бути вдвічі нижчою, ніж за вирощування посадкового матеріалу. Облік личинок при пересадці проводять поштучно або загальноприйнятими об'ємним чи ваговим способами. Під час вирощування племінних цьоголіток, ретельно дотримуються технології вирощування, методів годівлі та щоденного раціону кормів, уважно спостерігають за станом середовища - гідрохімічним та температурним режимами. Контролюють темп росту риб, для чого двічі на місяць проводять контрольні лови, а для промірів та зважування беруть не менше 100 особин, аналогічно під час повних обловів також промірюють і зважують по 100 екземплярів. Всі результати проведених досліджень фіксуються в спеціальному журналі для племінних нащадків. На основі отриманих даних аналізують темп росту племінного матеріалу, корегують раціони годівлі та інтенсивність водообміну в ставах.

Проблема відбору за селекції райдужної форелі ускладнюється тим, що проводиться на фоні інтенсивної годівлі риб. За проведення селекційної

роботи з райдужною фореллю її необхідно утримувати в близьких до виробничих, але дещо кращих умовах. За вирощування при щільностях посадок, близьких до виробничих, годівлю проводять за збільшеним на 5-10% раціоном. Дуже важливо слідкувати за кількістю згодованого корму, оскільки за надлишків корму в відібрану ремонтну групу можуть потрапити особини, які мають гарний темп росту лише за покращених умов, тобто за посиленої годівлі. І навпаки, за недостатньої годівлі можуть виділятися особини, що мають приріст за рахунок своєї агресивності, а на ранніх стадіях - за рахунок канібалізму.

Найкращі результати за селекції райдужної форелі дає утримання риб на спеціалізованих кормах, пристосованих до фізіологічних потреб кожної вікової групи риб. Корми провідних іноземних фірм, датських - "Алер аква", "Біомар", фінської - "Райсіо" розраховані на риб з личинкового періоду (стартові "Брильянт", "Кристал" - "Алер аква", "Екостарт 15,17,2" - "Біомар") з вмістом протеїну до 56%; та кормів розрахованих на годівлю маточного поголів'я — "Екоген 13" ("Біомар"), "Ювел REP 497" з вмістом протеїну 53% та "Ювел REP 497 HELSE" ("Алер аква") з розширеним та посиленим вітамінним складом, рекомендованим для використання в короткі періоди культивування, тоді як він розрахований на відновлення імунного статусу риб до і після нересту. Годівля вище зазначеними кормами проводиться відповідно таблиць раціонів, в яких враховані вагові, вікові показники риб та температура середовища на момент годівлі. Таблиці є науково і експериментально обґрунтованими та надаються разом з якісним свідоцтвом при придбанні кормів. Сучасні погляди з даного сипання показують, що спеціалізовані до фізіологічних потреб плідників форелі корми провідних вищезазначених іноземних виробників позитивно впливають на сперматогенез та оогенез риб, значно підвищуючи якість їх статевих клітин.

За місяць до нересту раціон плідників райдужної форелі зменшують наполовину і годують риб двічі на тиждень, а за 10 днів до нересту повністю припиняють годівлю. На другий день після взяття ікри риб переводять на

щоденне повноцінне живлення. Самців, яких використовують для отримання еякуляту, годують кількаразово протягом всієї нерестовою кампанії, за виключенням двох днів перед взяттям статевих продуктів.

Плідникам та ремонту необхідно створювати оптимальні умови, за яких вони досягнуть найкращої вгодованості та дадуть гарний приріст. Щільності посадки ремонтно — маточного поголів'я в стави загальноприйняті в форелівництві і мають бути наступними, екз./м:

	Цьоголітки	Річняки	Дволітки	Ремонт	Плідники
Стави літні	50	—	100-150	5-10	1-2
Стави зимові	—	200-250	—	15-20	10-15

Самиці та самці протягом вегетаційного сезону утримуються разом і лише перед нерестом розділяються за статтю та розсаджуються окремо, при цьому бажано, щоб саджалки з самцями знаходились вище за течією. Вода, наповнена феромонами самців стимулює овуляцію у самиць.

Контрольні лови ремонтно-маточного стада проводять двічі на місяць, їх результати заносять до журналу, при цьому коригують раціон годівлі.

Відходи плідників та ремонту старшівікових груп не є нормою, проте якщо вони мають місце, необхідно визначити їх причину з метою недопущення та уникнення втрат у майбутньому. Загибелі плідників під час нересту необхідно уникати, але якщо вона має місце, з'ясовують, за яких чинників, за яких причин це сталось, ведуть облік таких випадків у спеціальному журналі та складають відповідні акти.

На вибракуваних плідників також складаються відповідні документи з детальним описом причин їх вибракування. Сумісне утримання плідників різних вікових категорій та розмірів не припустимо, оскільки більш крупні особини є сильнішими, вони пригнічують молодших і менших за масою, простежується внутрішньовидова конкуренція за корми, що не сприяє отриманню високої якості плідників.

В плані підготовки плідників до нересту щорічно, а саме за місяць до нересту, проводять бонітування плідників та старших вікових груп ремонту. При бонітуванні проводять індивідуальний візуальний огляд кожної особини. В процесі бонітування плідники розділяються за статтю, а саме самиць ділять на три групи – основою віднесення до відповідної групи є рівень до участі у нересті:

- I група — стиглі самиці з овально окресленим м'яким черевцем, в яких овуляція ікри відбулась, і ікринки вільно витікають з генітального отвору;
- II група — самиці стиглі, черевце окреслене, досить м'яке, але ікринки овулювали не повністю — витікають зліплені по дві - три разом;
- III група — самиці мають овальне черевце, проте туге на дотик, при масажних рухах відчувається, що овуляція не відбулась.

З першою групою самиць працюють відразу, або протягом найближчих двох днів. Зайве перетримування стиглих самиць не є раціональним і об'єктивно загрожує перезріванням ікри та нездатністю її до запліднення. Другу групу самиць перевіряють кожні три дні і поступово, відповідно до досягання, отримують якісну ікру. Третю групу перевіряють раз на 10 днів і знову розділяють на три групи. Даний принцип роботи, побудований на біологічних особливостях виду, дозволяє уникнути перезрівання самиць та проведення зайвих рибницьких маніпуляцій, які призводять до стресу, який супроводжується травматизацією.

Для переднерестового утримування плідників, в господарстві необхідно мати спеціалізовані ставки, саджалки, коші, басейни або інші ємності, чисельністю не менше 6-8, розташова- сортувальні роботи. Це можуть бути земляні або бетонні садки розміром до 100м², розділені на дві — три секції, забезпечені інтенсивним водообміном та можливістю швидкого, протягом 30 хв. наповнення та спуску води.

В форелевих господарствах поширена практика встановлення в ставах каркасів з сітковими саджалками, проте в таких саджалках за згущених

посадок та довготривалого утримування риби (до 1 місяця), у риб травмуються грудні та черевні плавці що, безумовно, негативно впливає на їх фізіологічний стан, здатність до відтворення. Краще мати став з постійними каркасом з металевої сітки (з нейтральним антикорозійним покриттям), розділеним на секції (розміром 2x2 м) з дерев'яним дном та покриттям верхньої частини каркасу з відкидними кришками над кожною секцією. Утворена в результаті накриття секцій площадка може слугувати місцем для оглядово-сортувальних робіт.

При роботі з плідниками та ремонтом необхідно мати достатню кількість нош з м'якого водонепроникного матеріалу, підсак та рукавів з безвузлової сітки для незначного переміщення риб. Для робіт, пов'язаних з відбором статевих продуктів, необхідно підготувати достатню кількість марлевих серветок або рушників, обов'язково з м'якої водопоглинаючої тканини, найкраще бавовни, розміром 50 см x 80 см. Кількість рушників повинна відповідати кількості риб, які підлягають рибницьким маніпуляціям. В інкубаційному цеху необхідно обладнати куток зі столом для лабораторних приладів, на якому можна розмістити мікроскоп, штатив з пробірками, предметні скельця, підсвітлювальну лампу для мікроскопу, чашки Петрі, терези. Обов'язкова наявність належної кількості мисок різного об'єму від 1л до 5л. Миски повинні бути емальовані, проте, допускається посуд, виготовлений з харчового пластику.

Бонітування самиць трирічної групи ремонту проводять на 15-20 днів пізніше, ніж основного стада. Самиць, які виявились яловими, незважаючи на відповідний до племінних вимог екстер'єр вибраковують. Від достиглих трирічних самиць відціджують ікру і використовують її для відтворення.

Відомо, що головна особливість ставових та садкових господарств з річковим та озерним водопостачанням полягає в значних коливаннях абіотичних параметрів середовища, що обумовлено відносно малими об'ємами води і як наслідок різними перепадами в залежності від погодних умов. Дані обставини мають вирішальне значення при виборі системи

конкретних методів селекційно-племінної роботи. Виходячи з об'єктивної реальності в нестабільних умовах вирощування селекційну перевагу мають гетерозиготні особини, за рахунок яких можна формувати маточні стада з достатньо широким спектром адаптації. В даному випадку неприпустимі методи, які застосовуються в умовах індивідуального чи сімейного відбору, за якого неминуче знижується рівень генетичного різноманіття. Для досягнення високої гетерогенності маточних стад використовують метод масового відбору плідників, а також здійснюють аутбредні схрещування не менш, ніж 30 пар плідників. Для схрещування відбирають самиць і самців за відповідними масорозмірними та репродуктивними показниками, крім того, самиць доцільно відбирати за терміном досягання у конкретному нерестовому сезоні.

З метою підвищення загальної продуктивності вирощуваних особин доцільно використовувати схему розведення двох або трьох відгалужень, з метою прояву ефекту гетерозису за схрещування між відгалуженнями.

На основі аналізу даних динаміки нересту визначають прогнозований термін досягання самиць у поточному сезоні, найбільш сприятливому для наступного вирощування потомства, та виділяють групу риб, з якою буде проводитись наступна робота.

Особливу увагу варто приділяти обґрунтуванню інтервалу значень показника, за яким ведеться відбір. Численні дослідження та досвід селекціонерів свідчать, що відбір на плем'я особин, характеристики яких істотно відхиляються від середніх показників по стаду, призводить до зменшення генетичного різноманіття, втрати цінних генетичних комбінацій, та закономірно до зниження загальної продуктивності та життєстійкості нащадків відповідного покоління. Зокрема, вибір "рекордистів", як правило, малочисельних, звужує можливості схрещувань в масштабах, необхідних для практичної селекції в промислових господарствах, що несе в собі негативні наслідки.

Виходячи з викладеного, зрозуміло, що при відборі риб за показниками, близькими до середніх, ми зберігаємо не тільки високе генетичне різноманіття, але й залишаємо на плем'я найбільш чисельну і, відповідно, більш пристосовану до певних умов розведення групу риб. Разом з тим, відбір для відтворення особин тільки з модальної групи, обмежує можливості прогресу породи або породної групи, що свідчить про необхідність відбору самиць та самців з показниками вищими від середніх у стаді. Враховуючи, що оцінка самиць проводиться за декількома показниками, необхідно на першому етапі відбору за масою тіла встановити такі межі, які дозволять зберегти потрібну кількість риб для наступної селекції за іншими критеріями.

Відбір за масою тіла доцільно проводити в інтервалі $0,58 - X - 1,58$. В даному випадку зберігається досить численна група риб, середня маса яких дещо вища, ніж у стаді, етап, що розглядається доцільно проводити безпосередньо перед нерестом.

Другий етап відбору проводять під час нересту, коли виникає можливість здійснити відбір самиць за показниками робочої плодючості та маси ікринок, значення яких перевищують середні у стаді. Напруженість відбору за репродуктивними показниками визначається кількістю плідників, необхідних для формування маточного стада.

Формуючи елітну групу самців, залишають риб не крупних за масою тіла, проте з високою робочою плодючістю, але спочатку проводять відбір за масою тіла в інтервалі $0,5 \cdot \sigma = \bar{O} = 1,5 \cdot \sigma$, а потім – за репродуктивними показниками, які перевищують середні значення у стаді. Схрещування проводять за загальноприйнятою методикою – ікру від кількох самиць запліднюють спермою кількох самців.

Порівняльний аналіз використання двох схем масового відбору за масою тіла (одноразово на мальках та двоетапного на цьоголітках та дворічках) показав, що вони однаково впливають на рибицько-біологічну та генетичну гетерогенність риб ремонтної групи. З господарської точки

зору істотні переваги має одноразовий відбір. Сутність процесу полягає в тому, що після досягнення молоддю середньої маси біля 2 г беруть репрезентативну вибірку в кількості не менше 100 екземплярів і проводять індивідуальне зважування риб з точністю до 0,1г, що дає можливість будувати варіаційний ряд, або викреслюють криву розподілу частот за масою та визначають граничне значення маси риб, які складають 10-15% вибірки. Серед всієї групи молоді проводять відбір, залишаючи на плем'я особин, індивідуальна маса яких знаходиться в інтервалі, визначеному в попередньому пункті. За викладеними складовими формують ремонтне стадо, яке в близькій перспективі перейде до стада плідників.

Як встановлено спеціальними дослідженнями, з метою підвищення виходу товарної продукції найбільш доцільно використовувати схему розведення схрещувань між двома або трьома відгалуженнями для максимального прояву гетерозису у обраних риб шляхом схрещувань. При цьому відгалуження можуть бути від різних порід форелі (форель камлоопс, форель Дональдсона, сталъноголовий лосось), або груп, що відрізняються за генетичною структурою.

В умовах садкового та ставового культивування кожне відгалуження всередині стада повинно зберігати високу гетерогенність, що є основою перспективного удосконалення стада плідників.

Сьогодні в господарствах даного типу плідники відрізняються вузьким спектром генетичного різноманіття, виявляючи одночасно при цьому високі продуктивні якості.

В основу методів формування маточних стад можуть бути покладені форми індивідуального відбору, зокрема сибселекція. Основними ознаками, за якими проводять відбір, є темп росту та виживаність. Для отримання товарної продукції високої якості доцільно застосовувати розглянуті вище явища схрещування між двома та трьома відгалуженнями, а безпосередньо всередині відгалужень схрещування проводять за схемою $1\text{♀} \times 1\text{♂}$, що дає

можливість забезпечення індивідуальної оцінки особин чоловічої і жіночої статі.

Перший етап створення породи чи породної групи райдужної форелі методами сибселекції пов'язаний з оцінкою плідників вихідного маточного стада. Після аналізу даних бонітування приступають до підбору плідників - засновників відгалуження. Критеріями відбору є маса і розмір тіла, показники робочої плодючості самиць та самців. Межі відбору за означеними показниками залишаються такими, як за масового відбору, а саме за масою тіла самиць та самців $0,58 \cdot \sigma = \bar{O} = 1,58 \cdot \sigma$. При цьому робоча плодючість повинна бути вищою середнього значення у стаді.

З рендомної вибірки відбирають необхідну кількість самиць та самців для постановки парних схрещувань. Об'єм вибірки повинен складати не менше 10% від чисельності маточного стада. Вихідна кількість парних схрещувань повинна бути не менше 30. Основними показниками за оцінки сімей є виживаність на різних етапах онтогенезу та швидкість росту.

Відбір сімей за виживаністю проводять послідовно за результатами інкубації ікри, витримування вільних ембріонів та підрощування личинок. Відбраковують сім'ї, виживаність в яких нижче нормативної. При наступному вирощуванні проводять постійний облік особин, що загинули в кожній сім'ї.

Відбір за масою тіла здійснюють за досягнення рибамі річного віку. Залишають сім'ї з найбільш високими показниками росту та виживаності за період спостереження. В вибраних сім'ях вибраковують біля 30% риб, які відстають за темпом росту. Подальше вирощування сибсів можна проводити разом, перед чим представників кожної сім'ї необхідно помітити серійною міткою.

Серед достиглих особин проводять бонітування маточного стада та коригуючий відбір. Вибраковують риб з дефектами розвитку, тугорослих та ослаблених. Вибір плідників, продовжувачів відгалуження здійснюють у сім'ях, яким притаманний високий темп росту, виживаність та найбільша

плодючість самиць і самців. Середній розмір ікринок повинен бути не нижчим, ніж у вихідному стаді.

Наступна робота з відтворення нових поколінь селекції відбувається за аналогічною схемою.

Для отримання товарної продукції схрещують плідників різних відгалужень, що забезпечує наявність гетерозису, що суттєво підвищує ефективність культивування..

Специфічні умови тепловодних господарств вказують на необхідність вибору такої селекційної ознаки, як теплостійкість організму. Відбір, спрямований на підвищення теплостійкості, для холодолюбивих видів риб, сприяє зростанню швидкості росту риб за рахунок більшої відповідності їх індивідуальних теплових потреб до умов утримання та зниження загибелі риб в період максимального прогріву води. Терморезистентність (теплостійкість) застосовується в якості селекційного показника за використання основних методів відбору - масового та індивідуального

Прямий відбір за терморезистентністю не можна рекомендувати внаслідок загибелі значної кількості посадкового матеріалу. Необхідно застосовувати непрямий відбір за теплостійкістю. Методика заснована на взаємодії реотаксису, властивого форелі, та реакції уникнення високих температур. Вказана концепція ґрунтується на тому, що риб розміщують в термоградієнтних умовах з швидко зростаючим температурним фоном, що дозволяє простежувати відповідну реакцію етологічного характеру.

Практично відбір здійснюють наступним чином: риб середньою масою 0,5-0,7г розміщують в прямоточному лотку, в якому після 2-3-х годинної адаптації підвищують температуру води. Швидкість збільшення температури води повинна складати 0,05-0,15 град./хв. Витрати води встановлюють в кількості 20-60 л/хв., в залежності від розміру лотка. Кількість риб в лотку повинна відповідати нормативній за даної проточності. Обов'язковою умовою досліду за даного відбору є наявність перепаду температури води мінімум на 3-5°C від притоку до витоку. Для цього необхідно знизити

температуру повітря в приміщенні та подовжити шлях проходження води в лотку за допомогою перегородок, установлених в шаховому порядку на 2/3 ширини лотка. Спочатку основна маса риб збирається біля притоку води, проте коли температура води поступово підвищується до 23-26°C, частина риб переміщується до витоку, де вода прохолодніша. Якщо під час переміщення форелі візуально визначено, що на притоку залишилось 5-10% риб, їх відділяють сітковим екраном. Після чого підігрів води припиняють та поступово, зі швидкістю не більше 0,05 град./хв, температуру води доводять до початкової.

В результаті проведення даного відбору на плем'я залишають риб, у яких позитивний реотаксис домінує над реакцією уникнення високих температур. За напруженості відбору 5%, ці риби володіють теплостійкістю на 15% вищою, ніж особини рендомної вибірки. Відібраних риб вирощують відповідно до нормативів, встановлених для утримання племінної групи ремонтного поголів'я. Їх відтворення здійснюють за вищевикладеними методами масового відбору,

Перший етап індивідуального відбору за теплостійкістю ґрунтується на оцінці вихідного стада за рибницько-біологічними показниками. Враховуючи отримані результати, підбирають плідників - засновників відгалуження - та здійснюють парні схрещування.

Другий етап створення теплолюбної породи включає в себе підбір кращих сімей. Під час інкубації ікри, витримуванні вільних ембріонів та підрощуванні личинок сибсів, їх якість оцінюють за відсотком виживаності. Сім'ї, у яких смертність вільних ембріонів перевищує нормативні значення, відбраковують. Відразу після переходу на зовнішнє живлення личинок – сибсів оцінюють за середніми значеннями теплостійкості в рендомній вибірці.

Постановка дослідів з метою визначення терморезистентності вимагає дотримання наступних умов методичного характеру – необхідна попередня адаптація риб протягом двох діб до вихідної температури води, яка повинна

знаходиться в межах 5-10°C, а тривалість підвищення температури води повинна знаходитися в межах близько 0,1 град./хв. У свою чергу тестова температура води має складати 28-30°C при тому, що концентрація розчиненого у воді кисню повинна досягати 100%. Ідентичність умов проведення досліду, а саме початкова та кінцева температури, швидкість підвищення температури, вміст розчиненого у воді кисню повинні бути жорстко забезпечені, та контрольовані.

Постановка дослідів потребує різноманітного обладнання: цеху для підготування води з нагрівачами, дегазатором та оксигенатором, стандартні рибницькі ємності. Якщо таких можливостей не існує, доцільно проводити досліди в акваріумах. Для цього необхідні акваріуми з системою терморегуляції та оксигенації.

Відліком терміну виживання є момент досягнення тестової температури, а через кожні п'ять хвилин з акваріуму необхідно видаляти загиблих особин. В результаті отримують частоту розподілу риб за індивідуальним виживанням, на основі чого розраховують середнє значення, помилку середнього та мінливість. Для подальшого вирощування залишають 3-4 сім'ї з найбільш високою теплостійкістю. Селекційний диференціал тим вищий, чим більше парних схрещувань було поставлено, за вибору 4 сімей з 20, їх теплостійкість повинна бути на 15-20% вище середньої.

Третій етап полягає у вирощуванні риб до статевого досягання. При цьому сім'ї оцінюють за виживаністю та швидкістю росту. У віці цьоголіток проводять масовий відбір за масою тіла, напруженістю 50%. Зрілих самиць оцінюють за репродуктивними показниками та якістю нащадків. Відбирають кращі сім'ї та всередині кожної сім'ї здійснюють масові схрещування. Відповідно до результатів інкубації ікри та витримування личинок визначають сім'ю, в якій будуть відбирати плідників, продовжувачів відгалуження, а подальша селекційна робота ведеться за описаною вище схемою.

За комбінованого відбору додатково проводиться прямий відбір за теплостійкістю серед молоді найбільш резистентних сімей. Методика проведення відбору аналогічна методиці постановки дослідів на визначення середньої теплостійкості, за виключенням значення кінцевої температури води, яка на означеному етапі повинна бути 27°C. в групі дослідних риб за даної температури витримують доти, доки загибель досягне 25% (визначають візуально), після чого підігрів припиняють. Протягом 10 хвилин температуру води знижують до 20°C, потім поступово доводять до вихідної. В цьому випадку напруженість масового відбору за теплостійкістю складає біля 50%.

Перша порода з дворазовим нерестом "Таякама" була зареєстрована в Японії на форелевій фермі "Нікко", яка характеризується постійним термічним режимом джерела водопостачання протягом року. Отримана шляхом тривалої селекції з використанням комбінованого відбору та штучної зміни тривалості світлового дня (фотоперіоду). Вихідною формою породи була веснянонерестуюча райдужна форель, завезена у вигляді ікри зі штату Колорадо. На першому етапі термін нересту вдалося змістити на чотири місяці, з квітня на початок січня, а потім отримати ікру від самиць повторно — влітку. Широковідомі дослідження показали, що дворазово нерестуючі самиці відрізняються досить високою плодючістю, хоча повторно продукована ікра є дрібнішою та має нижчий відсоток запліднення.

Сучасні дослідження, проведені на репродукторі "Адлер", а це Краснодарський край, показали, що серед самиць райдужної форелі різного генезису при культивуванні в стабільних температурних умовах зустрічається від 3 до 15% особин, які нерестують двічі на рік. Повторний нерест відбувається через шість місяців. Селекційний відбір даних риб показав, що серед риб першого селекційного покоління кількість самиць з дворазовим нерестом збільшується вдвоє, що переконливо свідчить про перспективність цих робіт. Створення породи з означеними властивостями сприяє максимальній реалізації біологічного потенціалу райдужної форелі.

Посадковий матеріал такої породи, на думку провідних вчених може використовуватись у господарствах різних типів, а виробництво товарної ікри зрости в 1,5 рази.

Головною метою за проведення селекційних робіт в аквакультурі є виведення порід риб, які мають певні морфометричні, рибицько-біологічні та інші цінні рибогосподарські ознаки. По мірі створення та експлуатації стада поступово відбувається зміна його популяційної та генетичної структури. Особливістю змін, які відбуваються на генетичному рівні, є їх швидкість, а саме зміни на генетичному рівні, практично виявляються в першому поколінні, тоді як фенотипові зміни можуть проявитись лише через кілька поколінь. Враховуючи ці особливості, стає актуальним проведення генетичного моніторингу маточних стад, основними методами якого є структури популяцій, які є вагомими складовими загального є вивчення. При цьому акцентується основна увага на таких параметрах, як каріологія поліморфізму, поліморфізм структури ДНК, білковий поліморфізм.

Аналіз проведених досліджень дозволяє робити певні висновки про методологічні підходи при проведенні генетичного моніторингу маточних стад райдужної форелі. Для повноцінної характеристики генетичної структури маточного стада необхідно дослідити не менше 100 плідників, при цьому рівномірно розподілити вибірку між самцями та самицями. В результаті за кожним з досліджених локусів буде проаналізовано 200 алелей, що є достатнім для наступного статистичного опрацювання матеріалу. При відсутності можливості відповідного аналізу, власне маточного стада, проводять оцінку його шляхом визначення генетичної структури молоді. В цьому випадку вибірка повинна бути репрезентативною, тобто рекомендується проаналізувати потомство від якомога більшої кількості сімей.

Методичний збір матеріалу проводять в певній послідовності. Від кожної рибини після вимірів, зважування та визначення статі беруть зразки тканин у вигляді сироватки крові, шматочків м'язів, печінки.

Електрофоретичну розгонку здійснюють з використанням стандартних методик. Найкраще вирішення та якість розгонок отримується за використання крохмального гелю (для ізоцитратдегідрогенази) та поліакриламідного гелю (для інших локусів). Найбільш інформативними з проаналізованих поліморфних білкових локусів у райдужної форелі є м'язова аспаратамінотрансфераза ААТ-3, трансферин Tf-1 сироватки крові, печінкові супероксидисмутаза SOD-1, ізоцитратдегідрогеназа IDH-3 та IDH-4.

Аналіз частот алелей перерахованих поліморфних білкових локусів дозволяє отримати різноманітні показники, які характеризують особливості генетичної структури стада, а саме частку поліморфних локусів, кількість алелей на локус, середній рівень гетерозиготності тощо. Факт зміни частот алелей поліморфних білкових локусів найбільш інформативно та повно відображає генетичні зміни. Нестабільність частот білкових маркерів слугує першим показником змін генетичної структури (бажаних чи небажаних), що відбулися в маточному стаді. Запропоновані для форелі поліморфні білкові локуси відносяться до різних класів ферментів, зміни частот їх алелей демонструють зміни, що відбулись у всьому геномі маточного стада.

Періодичність проведення генетичного моніторингу залежить від поставлених селекціонером задач та методів селекційно-плеємної роботи. За використання масового відбору, проведення незначного вибракування плідників та, маючи в наявності значну кількість маточного стада, збір та аналіз даних з генетичного моніторингу проводять один раз на два – чотири роки. Використання індивідуального відбору потребує щорічного генетичного моніторингу стану маточного стада. Організація та проведення генетичного моніторингу маточних стад повинні розроблятися індивідуально для кожного конкретного господарства із залученням висококваліфікованих фахівців відповідних наукових установ.

В якості робочої схеми доцільно розглянути розрахунок необхідної кількості плідників та ремонтного матеріалу за вказаних норм масового

відбору з метою забезпечення випуску 20 тонн товарної форелі в рік в умовах ставового господарства. В 20 тоннах форелі за середньою масою 200г налічується 100 тис. особин. Оскільки відповідно до загальноприйнятих норм відхід риби за час товарного вирощування складає 5%, необхідно 105 тис. річників. Враховуючи суворі умови зимівлі, виживаність в ставових гірських господарствах складає 90%, тобто, необхідно 115,5 тис. цьоголіток. Тоді як виживаність личинок до цьоголіток в даних умовах складає 70%, необхідно 150,5 тис. личинок. Кількість ікри, яку необхідно закласти на інкубацію, за умови відходу за час інкубації, витримування вільних ембріонів та вирощування личинок складає 30%, буде необхідно мати 200 тис. ікринок. Якщо в середньому робоча плодючість самиці складає 3000 ікринок, то кількість самиць повинна налічувати 67 екз., за співвідношення статей 1:1 в стаді, додаємо 67 самців. За 100% запасу плідників їх стадо налічуватиме 268 особин. Щорічно замінюється 25% поголів'я, що дорівнює 67 особинам. Тобто, на поповнення маточного стада необхідно виростити наступну кількість ремонтного матеріалу: 70-75 тріліток, 80-100 дволіток, 1000-1500 річників, 10 тис. цьоголіток.

За правильної організації та професійного проведення селекційно-племінної роботи, чисельність вирощуваного ремонтного матеріалу може бути зменшена за рахунок збільшення продуктивності стада плідників. Досвід роботи форелевих господарств свідчить про те, що на плем'я доцільно залишати риби наступної маси — однорічки — 0,02-0,05 кг, дворічки — 0,2-0,4 кг, трірічки 0,7-1,0 кг, чотирирічки 1,2-1,7 кг. Дані нормативи не можуть вважатися остаточними. В залежності від кліматичних умов, темпу росту риби, рівня доместикації, породної групи маса риби може бути дещо змінена.

Одним з компонентів селекційно – племінної роботи є мічення плідників та ремонту. При роботі з райдужною фореллю проводиться мічення з метою вирішення різноманітних, але необхідних питань за проведення селекційно-племінної роботи. Основними вимогами за проведення мічення є чітка видимість міток, їх збереженість, мінімальна травматизація риби, простота та

швидкість мічення. Для мічення райдужної форелі в господарствах можуть бути застосовані відповідні способи:

– Підрізання грудних, черевних та жирового плавців в різноманітному поєднанні. Основною вимогою за використання даного методу є ретельність мічення. Під час підрізання грудних або черевних плавців їх необхідно видаляти разом з основними кісточками, інакше відбудеться регенерація і мічених риб буде важко відрізнити від риб, що мають набуті або природні дефекти плавців. Означений спосіб прийнятний для риб масою, вище 1г.

– Мічення барвниками, методом підшкірної ін'єкції дихлортриазиновими (М-проціоновими-5СХ) барвниками. Розчин барвника, приготований з розрахунку 200 мг сухої речовини на 10-15 см води, за допомогою шприца вводиться підшкірно в область черевця. Даної кількості розчину вистачає на 200-250 риб, такі мітки зберігаються протягом 6-7 років. Застосування барвників різного кольору дозволяє розширювати кількість вікових та племінних груп форелей. Мічення барвниками, також застосовується для індивідуального позначення плідників, фарбуванням можна мітити риб, які досягли маси 15г.

– Комбіноване мічення — поєднання підрізання плавців з нанесенням мітки барвником. При цьому кожній породній групі присвоюється постійна мітка — підрізається певний плавець, а фарбником відмічається вік риби у всіх групах.

– Підвісні мітки можуть бути використані як для масового, так і для індивідуального мічення форелі, оскільки кожна мітка має певний порядковий номер. За мічення даним способом необхідно враховувати, що риби часто гублять або обривають мітки один у одного, сприймаючи їх за шматочки корму. Тому мітка повинна мати колір тіла риби і прикріплюватись під черевними плавцями. В цьому випадку забезпечується висока збереженість міток. Підвісні мітки можуть бути використані для мічення риб, що досягли маси — 15г.

– Найбільш сучасними та надійними мітками на сьогодні є електронні

мітки "PIT" або чіпи. Це індивідуальні мітки з означеним неповторним номером є незамінними за індивідуального та сімейного схрещування риб. Чіпи мають вигляд пластикових або скляних капсул, розміром 12x2,1 мм, які за допомогою пневматичного апарату у вигляді шприца, вводяться в м'язи або в черевну порожнину риб. Мітки зчитуються спеціальним детектором. Сучасне обладнання дозволяє поєднувати детектор зчитування з комп'ютером, в якому знаходиться вся інформація про мічену рибу, і при зчитуванні мітки простежувати всю інформацію про плідника в динаміці за весь час його використання. Електронні мітки починають використовувати з віку цьоголіток, що підкреслюється в багатьох роботах

Основою сучасного холодноводного рибницького господарства є досить обмежена кількість видів, серед яких домінують форелі. Форелівництво — один з перспективних напрямів рибництва, що дає змогу отримати делікатесну продукцію високих харчових і дієтичних якостей. У зв'язку з цим форель розводять у багатьох країнах світу. Об'єктами розведення є райдужна форель (*Saimo gairdneri irideus* Kich.), стальноголовий лосось (*S. gairdneri gairdneri* Rich.) і струмкова форель (*S. trutta m. fario* L.)

Основний об'єкт форелівництва у нашій країні — райдужна форель. Цей вид легко пристосовується до умов навколишнього середовища. Може витримувати температуру води від близької до нуля до 27 °С, але бажаною температурою є 15—18 °С. За концентрації кисню 9-11 мг/л райдужна форель активно освоює природну кормову базу і швидко росте завдяки доброму засвоєнню кормів.

В останні роки у форелівництві йде інтенсивний процес породоутворення, що супроводжується збільшенням кількості об'єктів культивування. У плані цієї концепції одним з актуальних напрямів подальшого розвитку форелівництва є введення нових перспективних об'єктів. Таким об'єктом є форель камлоопс (*Saimo gairdneri camloos* Lord). Цей підвид райдужної форелі нереститься восени і швидко росте, що дає змогу отримати додаткову продукцію.

З 1982 р. з цією фореллю працюють і в СНД, отримані результати засвідчують, що ця риба нереститься на 1,5 - 2 міс раніше від райдужної форелі, плодючість самок на 25 — 30 % вища, але розмір ікринок менший. Привертає увагу швидкий ріст і життєздатність цьоголітків, однорічок та інших вікових груп цих риб. Темп росту мальків і цьоголітків форелі камлоопс вищий у 2 рази, однорічок і дволітків — у 2 — 2,5 рази. Комбінованим вирощуванням двох видів форелі можна отримати товарну масу форелі камлоопс за 12 - 14 міс, що на 5 — 6 міс швидше, ніж при вирощуванні райдужної форелі у монокультурі. Це підвищує ритмічність роботи господарств, зменшує витрати на виробництво товарної продукції, поліпшує експлуатацію обладнання. Технологія відтворення і вирощування форелі камлоопс подібна до технології вирощування райдужної форелі. Цікавою і перспективною є також форель Дональдсона, для якої характерні високі темпи росту і підвищена плодючість, що відкриває відповідний напрямок роботи у вітчизняному лососівництві.

Питання економічної ефективності холодноводного рибництва до сьогодні залишається достатньо проблематичним, а параметри ефективності пов'язані з існуючим попитом на продукцію холодноводного рибництва. Сучасні теоретично обґрунтовані технології холодноводного рибництва дозволяють оперативнo наростити обсяги товарної продукції, що сьогодні стримується значною мірою ціновою політикою на складові холодноводного рибництва, реалізаційні цілі завершеного продукту і низьку купівельну спроможність населення.

4.3. Теоретичні основи пасовищної аквакультури

Біологічна сутність пасовищної форми рибництва полягає в тому, що вирощування риби здійснюється на основі існуючого біопродукційного потенціалу, у складі якого формується кормовий ресурс, або іншими словами гідробіонти, які можуть споживатися певними видами риб. До складу біопродукційного потенціалу, який представлений продуцентами та

консументами різного трофічного рівня, входить наявний кормовий ресурс, який у свою чергу включає флору і фауну представлену харчовими організмами для відповідних видів риб.

Для раціонального використання кормового ресурсу і трансформації його у кормову базу необхідно сформувати штучний іхтіоценоз, або полікультуру з відповідних видів риб, для яких харчові організми у складі кормового ресурсу відповідають біології живлення культивуємих видів риб. При цьому формування штучного іхтіоценозу не може бути довільною дією і вимагає певного обґрунтування. До складу штучного іхтіоценозу в умовах пасовищної аквакультури необхідно в першу чергу залучати види риб з відповідним характером живлення, що буде виключати можливу харчову конкуренцію, а в другу, не менш важливу чергу, необхідно залучати види здатні продемонструвати високий потенціал росту, мати високі дієтичні та їстівні якості, користуватися відповідним попитом у споживачів.

Для ведення ефективної пасовищної аквакультури у рибництві, працюючи з теплолюбивими видами риб необхідно забезпечити певні параметри екосистем ставів, природних і штучних водойм різного походження і цільового призначення з метою отримання максимуму продукції високої якості з одиниці площі конкретних акваторій. При цьому, коли мова йде про пасовищну аквакультуру у спускних нагульних класичних ставах, необхідно користуватися терміном рибопродуктивність. Для водойм природного та штучного походження, які не є класичними нагульними ставами, вода не може бути повністю скинута довільно, а вся маса риби вилучена, певна частина неодмінно буде залишатися, необхідно користуватися терміном рибопродукція. Знаючи закономірності утворення первинної органічної речовини в гідроекосистемах, і, спираючись на існуючі закономірності трансформації і кругообігу, які пов'язані з розглядаємих явищем, необхідно спрямовувати існуючі закономірності у відповідному напрямку, який забезпечить бажаний за складом біопродукційний потенціал з певними якісними та кількісними параметрами. Впливаючи на динамічні

процеси, які притаманні флорі і фауні гідробіонтів, необхідно забезпечити абіотичні параметри середовища на рівні галузевих стандартів для штучного іхтіоценозу, який формується в екосистемі.

Пасовищна аквакультура у рибистві, яка використовує класичні риби стави, є своєрідним нонсенсом і має тимчасовий характер, сутність якого полягає в тому, що це фактично примусове явище, яке викликано економічними негараздами. За відсутності розглянутого негативу класичні стави не доцільно експлуатувати за пасовищним принципом. Керуючись об'єктивною логікою, пасовищна аквакультура є перспективним напрямом сучасного рибиства, яке здійснюється на базі водойм природного і штучного походження різного цільового використання. Організація рибиства на таких акваторіях відкриває додаткові і достатньо реальні можливості суттєвого збільшення виробництва дешевої рибної продукції високої якості за мінімальних витрат на рибопосадковий матеріал, охорону та вилов.

Пасовищна аквакультура в ставах та пристосованих до вирощування товарної риби водоймах може бути орієнтована як на традиційне весняне, так і на осіннє зариблення. При цьому відповідно до конкретики, використовуються в якості рибопосадкового матеріалу річняки або цьоголітки.

За експлуатації нагульних площ, які представлені пристосованими водоймами різного походження і цільового призначення, перевагу віддають осінньому зарибленню і відповідно використовують в якості рибопосадкового матеріалу цьоголітків. За експлуатації спеціалізованих нагульних товарних, або повносистемних рибиств господарств, у складі яких є зимувальні стави, перевагу надають весняному зарибленню нагульних і відповідно використовують в якості рибопосадкового матеріалу річняків, але за певних обставин та міркувань можуть бути використані цьоголітки.

Спеціальні дослідження виконані на початку ХІ століття по групі водойм, пов'язаних з басейном Чорного і Азовського морів та одночасно

дрібними річковими системами, скидними водами зрошувального землеробства показали достатньо цікаву особливість, яка демонструє астатичність мінералізації води.

Досліджувані акваторії є принципово новими для сучасного рибництва: з одного боку, вони інші, а з іншого — різні. Це простежується при індивідуальному підході до їх оцінки за фізико - хімічними параметрами середовища. Кількісні і якісні показники параметрів середовища у межах однієї водойми доволі індивідуальні, що створює своєрідну плямистість, або мозаїчність. Ці плями демонструють динамічну конфігурацію і здатність пересуватися акваторією з утворенням своєрідних динамічних локальних зон, що мігрують у часі і просторі. Наведені особливості не є типовими для традиційного рибництва, яке технологічно змінюється на базі ставів, водосховищ, озер. У зв'язку з цим вирішення проблеми потребує спеціальних досліджень, пов'язаних із пошуком шляхів підвищення ефективності рибництва за специфічних екологічних умов, які досі під цим кутом фактично не досліджувались фахівцями наукових установ.

Глибокий аналіз абіотичних параметрів середовища дає можливість стверджувати наступне:

- континентальні водойми півдня України, які знаходяться в безпосередній близькості від басейнів Азовського й Чорного морів, характеризуються підвищеним рівнем мінералізації;
- мінералізація цих специфічних акваторій залежить від кількості води, що надходить в них, характеру підстильних ґрунтів, ступеня зв'язку з морем, кількості опадів, випаровування, фільтрації, транспірації;
- малі річки, або скидні води іригаційних систем, є розпріснювальним чинником для акваторій цієї групи континентальних водойм;
- ступінь зв'язку з морем і підстильні ґрунти впливають на мінералізацію води; така особливість зумовлює астатичність мінералізації в кількісному та якісному аспектах, а особливості гідрологічного режиму пояснюють відмінність мінералізації води на різних ділянках водойм;

– іноді через різну густину розчинів солей у прісній воді в акваторіях, й особливо біля дна, простежується своєрідна мозаїчність мінералізації, яка може зберігатись протягом тривалого часу за штильової погоди, коли припиняється інтенсивне перемішування водних мас;

– своєрідність гідрологічного режиму, взаємний вплив чинників розпріснення й осолонення призводять до того, що води цих водойм є проміжними між солоними морськими і прісними континентальними;

– рівень мінералізації води в цих специфічних водоймах несталий, а коливається як за сезонами, так і впродовж року і з року в рік.

Проведені дослідження показали, що фізико – хімічні параметри середовища дають підстави для формування штучного іхтіоценозу з метою створення ефективної пасовищної аквакультури рибицтва, суттєво розширюючи фонд акваторій залучених до виробництва товарної риби.

Сформульована концепція у вигляді висновків стверджує принципову можливість існування, поряд з туводною іхтіофауною інших перспективних видів риб, які здатні забезпечити нарощування рибопродукції. При цьому необхідно мати відповідну уяву, відносно можливості забезпечення на якісному і кількісному рівні компонентів формуємої полікультури їжею.

Вивчення динамічних процесів за головними показниками біопродукційного потенціалу дає відповідну уяву про потенційні можливості рибицтва в умовах астатичної мінералізації води доволі специфічних акваторій. На підставі середньорічних показників біомас основних груп кормових гідробіонтів, встановлених за широковідомими і загальноприйнятими в рибицтві методиками, та проведенням відповідних математичних розрахунків отримано показники продукції органічної речовини в досліджуваній групі водойм, наведені в табл. 4.1 — 4.3.

Хаджибейський лиман характеризується значними запасами органічної речовини. Найбільший цей показник у IV зоні — 26 985,2 кг/га за мінералізації води 10 - 10,1 г/л. У I зоні він істотно менший — 15 713,8 кг/га за мінералізації води 5,9 — 6,1 г/л. Найбільша продукція щодо розвитку

макрофітів спостерігалась у II зоні — 16 500 кг/га за мінералізації води 6,5 — 6,8 г/л. Найвищий показник продукції фітопланктону був у IV зоні і становив 23 730 кг/га. За зоопланктоном найпродуктивнішою виявилась II зона, в якій показник продукції дорівнював 1194 кг/га, а найменшим він був у IV зоні лиману — лише 200 кг/га. Загальні запаси органічної речовини в Хаджибейському лимані становили 131 310 т (табл. 4.1). Стан кормових ресурсів і продукція органічної речовини підтверджують, що Хаджибейський лиман належить до високопродуктивних водойм, і може бути ефективно використаний у рибництві.

У Тилігульському лимані найбільші запаси органічної речовини зосереджені в I-й зоні з мінералізацією води 11,1 — 11,3 г/л і становлять 25 542,8 кг/га, найменші — у III зоні, де за мінералізації води 17,6 — 17,8 г/л середньорічний запас органічної речовини не перевищував 18 232 кг/га. Усього в Тилігульському лимані в середньому щорічно продукується 305 520 т органічної речовини.

Акваторія Дофіновського лиману характеризувалась незначними коливаннями солоності по окремих зонах, що супроводжувалось сталою динамікою розвитку гідробіонтів, продукція яких у середньому за період досліджень у I зоні становила 17 106, у II — 20 036 кг/га. Загальна кількість органічної речовини, яку продукує Дофіновський лиман, дорівнює 9505 т.

У Куяльницькому лимані через високу солоність води відсутні будь-які види риб. Запаси органічної речовини бентосних організмів досягають 18000 т, а за рахунок *Artemia salina* можна отримати 2750 т високоякісного корму для риб.

В озерах, пов'язаних з іригацією, згідно з результатами проведених досліджень, формуються значні запаси органічної речовини (див. табл. 4.20).

В озері Кругле цей показник у I зоні з мінералізацією води 1,2 - 1,3 г/л у середньому дорівнює 42 888 кг/га, у II зоні з мінералізацією води 3,6 - 0,9 г/л — 47 354 кг/га, у III зоні з мінералізацією води 4,9 - 1,0 г/л цей

показник найвищий — 63 681 кг/га, загальна продукція органічної речовини становить 7280 т

Таблиця 4.1. - Кормові ресурси та продукція органічної речовини лиманів Дніпровсько-Дністровського межиріччя

Зона	Площа га	Мінералізація, г/дмі	Макрофіти		Фітопланктон		Зоопланктон		Зообентос				Продукція органічної речовини, кг/га
			P/B=1,1		P/B=130		P/B=20		М'який		Твердий		
			P/B=6		P/B=2		P/B=6		P/B=2				
			Середньорічна біомаса, г/м ²	Продукція, кг/га	Середньорічна біомаса, г/м ³	Продукція, кг/га	Середньорічна біомаса, г/м ³	Продукція, кг/га	Середньорічна біомаса, г/м ²	Продукція, кг/га	Середньорічна біомаса, г/м ²	Продукція, кг/га	
<i>Хаджибейський</i>													
I	6000	5,9 - 6,1	252	2772	11,3	11865	3,2	960	18,7	112,2	2,3	4,6	15713,8
II	500	6,5 - 6,8	1500	16500	7,5	7875	3,98	1194	21,0	126	5,2	10,4	25705,4
III	150	19,6 - 18,8	-	-	50,1	17535	1,79	178	40,2	241	5,0	100	18054
IV	700	10-10,1	270	2970	33,9	23730	1,0	200	13,4	80,4	2,4	4,8	26985,2
V	150	7,8-8,4	260	2860	14,2	14910	2,9	426	8,0	48	2,1	42	18286
<i>Тилігульський</i>													
I	400	11,1-11,3	290	3190	16,7	17,535	3,2	960	16,3	97,8	188	3760	25542,8
II	14000	18,6-19,0	212	2332	8,8	9,240	1,92	570	13,6	816	362	7240	20198
III	600	17,6-17,8	352	3872	4,0	5,600	1,98	390	15	900	373,5	7470	18232
<i>Дофіновський</i>													
I	550	17,5-16,2	1000	11000	2,73	2,880	3,9	1170	23,1	1386	33,5	670	17106
II	50	16,5-17,8	1200	13200	2,6	2,730	4,8	1440	28,6	1716	47,5	950	20036
<i>Куяльницький</i>													
I	50	113-116,9	-	-	1,11		2,9		37,2	2232			2232
II	6450	105-121,5	-	-	2,42		2,4		47,7	2862			2862

Загальна площа лиманів: Хаджибейського – 75000, Тилігульського – 15000, Дофіновського – 600, Куяльницького – 6500 га.

Таблиця 4.2. - Кормові ресурси та продукція органічної речовини озер пов'язаних з іригацією

Зона	Площа, га	Мінералізація, г/дмі	Макрофіти		Фітопланктон		Зоопланктон		Зообентос				Продукція органічної речовини, кг/га
			Р/В=1,1		Р/В=130		Р/В=20		М'який		Твердий		
			Середньорічна біомаса, кг/м ²	Продукція, кг/га	Середньорічна біомаса, г/м ³	Продукція, кг/га	Середньорічна біомаса, г/м ³	Продукція, кг/га	Середньорічна біомаса, г/м ²	Продукція, кг/га	Середньорічна біомаса, г/м ²	Продукція, кг/га	
<i>Кругле</i>													
I	15	1,2-1,3	450	4950	18,4	35880	6,4	1920	2,2	132	0,3	6,0	42888
II	100	3,6-0,9	400	4000	21,4	41730	4,9	1470	2,4	144	0,5	10,0	47354
III	30	4,9-1,0	250	2500	24,3	49450	3,9	11700	2,9	17,4	0,7	14,0	63681
<i>Довге</i>													
I	30	3,6-41	-	-	14,7	28665	4,2	1260	0,5	30	-	-	29955
II	127	7,8-54,6	-	-	15,0	29250	4,07	1221	12,2	732	-	-	31203
<i>Круглозерне</i>													
I	20	3,6-4,2	-	-			26,1	5200	9,0	540	1,15	23	5763
II	100	5,4-36,4	-	-	10,55	13715	22,5	4500	10,6	636	6,0	120	18971
<i>Тафія</i>													
I	30	0,8-1,2	380	4180	31,75	41275	5,4	1620	2,8	168	0,4	0,8	47243
II	60	1,1-1,6	460	5060	35,35	45955	7,05	2115	4,5	270	1,5	3,0	53403
<i>Устрічне</i>													
I	50	15,9-18,1	340	3740	3,65	7117	1,8	540	0,7	4,2	2,7	5,4	11406
II	650	13,2-16,2	290	3190	5,05	9847	2,45	735	0,9	5,4	4,0	8,0	13785

* Загальна площа озер: Кругле 145, Довге – 154, Круглозерне – 120, Тафія – 90, Устрічне – 700 га.

Таблиця 4.3. - Кормові ресурси та продукція органічної речовини приазовських озер

Зона	Площа, га	Мінералізація, г/л	Макрофіти		Фітопланктон		Зоопланктон		Зообентос				Продукція органічної речовини, кг/га
			P/B=1,1		P/B=130		P/B=20		М'який		Твердий		
			Середньорічна біомаса, кг/м ²	Продукція, кг/га	Середньорічна біомаса, г/м ³	Продукція, кг/га	Середньорічна біомаса, г/м ³	Продукція, кг/га	Середньорічна біомаса, г/м ²	Продукція, кг/га	Середньорічна біомаса, г/м ²	Продукція, кг/га	
<i>Кругле</i>													
I		0,7-0,5	367	40370	2,9	3770	6,0	1200	2,1	12,6	0,7	1,4	45354
II		1,29-0,8	367	40370	4,1	5,330	6,6	1320	2,9	17,4	1,1	2,2	47039,6
III		1,7-1,5	367	40370	6,25	8125	4,1	820	5,0	30	1,1	2,2	49347,2
<i>Купанка</i>													
I		8,4-7,9	180	19800	13,2	17160	9,5	1900	7,0	42	2,9	5,8	38907,8
II		12,1-9,8	220	24200	15,4	20020	12,8	2560	7,3	44	3,0	6,0	46830
<i>Краснопере</i>													
I		17,5-10,4	90	9900	22,3	28990	7,7	1540	30,5	183	12,5	25	40638
II		20,4-17,0	70	7700	29,3	42300	7,8	1560	35,4	212	8,5	17	51789
<i>Довге</i>													
I		24,5-20,0	30	3300	29,9	38870	12,3	2460	30,3	181,8	5,0	10	44821
II		28,1-22,9	60	6600	35,1	45630	19,3	3860	29,6	177,6	8,0	16	56283
<i>Красне</i>													
I		61,5-52,0	-	-	3,8	4940	49,2	9840	80,3	481,8			15261
II		75,6-58,5	-	-	3,1	4030	67,0	13400	89,7	538,2			17968

* Загальна площа озер: Кругле – 120, Купанка – 90, Краснопере – 140, Довге – 220, красне – 115 га.

В озері Довге через високу мінералізацію води макрофіти не розмножуються, основна продукція формується за рахунок кормових груп фіто- і зоопланктону. Загальна продукція органічної речовини в озері досягає 4859 т.

Озеро Круглозерне у зв'язку з осолоненням в останні роки продукційні можливості демонструє тільки за рахунок зоопланктону й зообентосу, середньорічні запаси яких дорівнюють 2011 т.

В озері Тафія за мінералізації води 0,8 - 1,2 г/л у I зоні продукується 47 243 кг/га органічної речовини, у II зоні з мінералізацією води 1,1 - 1,6 г/л — 53 403 кг/га, загальні запаси органічної речовини — 4620 т.

Озеро Устричне має незначні запаси органічної речовини: в I зоні — II 406 кг/га, у II— 13 785 кг/га, а з усієї площі — 9475 т.

Аналізом продукційних можливостей приазовських озер (табл. 4.3) доведено, що в загальному каскаді найпродуктивнішими є Кругле і Довге, в яких протягом сезону формуються значні запаси органічної речовини за рахунок фітопланктону, макрофітів, зоопланктону та м'якого зообентосу. Так, в озері Кругле у середньому в I зоні утворюється 45 354,0, у II — 47 039,6, у III — 49 347,2 кг/га органічної речовини. В озері Довге в I і II зонах — відповідно 44 821 та 56 283 кг/га.

Озеро Красне — найбільш бідне за продукційними можливостями. Через високу солоність макрофіти в ньому практично відсутні. Середньорічний показник продукції органічної речовини становить 15 261 і 17 968 кг/га відповідно в I і II зонах.

У процесі проведення спеціальних досліджень зроблено спроби оцінити запаси детриту як основного харчового компонента, що входить у спектр живлення кефалеподібних. Товщина найпродуктивнішого детритного шару в досліджених водоймах коливалась у широкому діапазоні й не перевищувала 5 мм.

Поряд з цим за результатами відповідних досліджень ми вирахували запаси детриту, які становлять у Хаджибейському лимані: I зона — 28,8, II — 30, III — 36, IV — 27,6, V — 24 т/га органічної речовини; у Тилігульському лимані: I зона — 33,6, II—30, III— 24 т/га; у Дофіновському лимані: I зона — 18, II —16,8 т/га.

В озерах, пов'язаних з іригацією, запаси органічної речовини за детритом дорівнюють: в озері Кругле у I зоні — 30, у II — 27,6, у III—19,2 т/га; в озері Довге у I зоні — 21,6, у II— 15,6 т/га; в озері Круглозерне у I зоні — 19,2, у II— 18 т/га; в озері Тафія у I зоні —26,4, у II— 30 т/га, в озері Устричне запаси детритних мас незначні, в I зоні — 18, у II— 12 т/га.

У групі приазовських озер запаси детриту коливаються від 14,4 до 30 т/га, найбільші вони в озерах Кругле і Купанка, що можна пояснити їх розміщенням поблизу гирла річки Берда, яка приносить значні запаси органічних мас.

Біомаси продуцентів і консументів різних трофічних рівнів у першому наближенні можна вважати залишковими. Підставою для цього є фактична відсутність у досліджених акваторіях достатньої кількості ефективних споживачів у складі іхтіофауни, що зумовлює накопичення значних мас кормових ресурсів. Тому безперечною є думка про доцільність і обґрунтованість цілеспрямованого формування складу іхтіофауни, цінні накопичення якої здатні трансформувати кормові ресурси у кормову базу.

Розглянуті особливості досліджених акваторій засвідчують потенційні можливості при культивуванні певних видів риби за принципом пасовищної аквакультури.

З викладеного зрозуміло, що астатична і водночас підвищена мінералізація води не можуть бути перешкодою для становлення і розвитку риборозведення. У принципово нових умовах, які об'єктивно склалися в досліджуваній групі акваторій, риборозведення має не тільки багато спільного, а й певну індивідуальність. У зв'язку з цим при створенні технології риборозведення для

таких акваторій слід враховувати як загальні ланки технологічного процесу, так і специфіку окремих водойм. За такого підходу для рибництва будуть залучені значні площі та біопродукційний потенціал без додаткового відчуження земельних і водних ресурсів, отримувана товарна рибопродукція не потребуватиме додаткових кормів і добрив. Екологічні переваги такого харчового продукту, як риба, вирощена на кормах природного походження, безсумнівні, до того ж це супроводжується ресурсозаощадженням.

Одночасно з викладеним запропонована технологія мінімізує негативний вплив людини на якість навколишнього середовища об'єкта культивування, який виникає у разі застосування певних елементів інтенсифікації, що підвищує цікавість, дякуючи суттєвій екологізації виробництва.

Акваторії з підвищеною й астатичною мінералізацією характеризуються розмаїттям абіотичних і біотичних параметрів середовища, чисельності і біомаси представників флори і фауни, серед яких є види морського й прісноводного походження. При цьому підтверджено, що окремі гідробіонти здатні жити в акваторіях як із солонуватою, так і з морською водою.

За результатами проведених досліджень зроблено спроби класифікувати водойми півдня України з астатичною мінералізацією вод за рівнем розвитку основних груп кормових гідробіонтів і показниками рибопродукції (табл. 4.4). Встановлено, що за продукуванням фітопланктону з 31497 га досліджених водойм 64,6 % (201 317 га) за трофічною класифікацією, запропонованою С.П. Китаєвим, належать до високопродуктивних, до дуже низькопродуктивних віднесені водойми представлені акваторіями з мінералізацією понад 25 г/м².

Іншою є продуктивність водойм за зоопланктоном. На частку низькопродуктивних припадає 69,2 %, за ними йдуть дуже високо продуктивні, представлені акваторіями з мінералізацією води понад 25 г/дм³, і дуже низькопродуктивні з мінералізацією 8-25 г/м². Слід зазначити, що за продукуванням м'якого зообентосу 30152 га (95,5 %) водойм належать до дуже

високопродуктивних. Середня біомаса бентосних організмів у них перевищує 16 г/м², на частку середніх за продуктивністю припадає — 2,8 %.

Розподіл водойм з астатичною мінералізацією води за біомасою кормових гідробіонтів наведено в табл. 4.4.

Таблиця 4.4 - Розподіл континентальних водойм з астатичною мінералізацією води за біомасою кормових гідробіонтів

Клас продуктивності водойм	Середньосезонна біомаса, г/м ²	Мінералізація, г/м ²					Загальна площа	
		1-5	5-8	8-12	12-25	>25	га	%
		Площа, га						
Фітопланктон								
Дуже низькопродуктивні	<2	—	—	—	—	6450	6450	21,2
Низькопродуктивні	2-4	35	—	—	650	165	850	2,7
Середньопродуктивні	4-8	85	500	—	1400	—	1985	6,5
Високопродуктивні	8-16	20	6227	—	14125	—	20592	67,6
Дуже високопродуктивні	>16	265	—	110	55	200	630	2
Зоопланктон								
Дуже низькопродуктивні	<2	—	—	700	800	—	1500	4,7
Низькопродуктивні	2-4	30	6500	550	14700	—	21780	69,2
Середньопродуктивні	4-8	355	127	—	690	—	1172	3,8
Високопродуктивні	8-16	—	—	70	40	—	110	0,3
Дуже високопродуктивні	>16	20	100	—	—	—	6935	22
Зообентос								
Дуже низькопродуктивні	<1,5	30	30	—	—	—	60	0,3
Низькопродуктивні	1,5-3	150	—	—	—	—	150	0,6
Середньопродуктивні	3-6	95	60	—	700	—	855	2,8
Високопродуктивні	6-12	40	—	220	20	—	280	0,8
Дуже високопродуктивні	>16	—	6727	1100	15405	6920	30152	95,5

За рівнем потенційної рибопродуктивності з 24 452 га водойм до першого класу (дуже високопродуктивні) належать 6440 га, з яких у межах Одеської обл. — 6000, Херсонської — 165 га і Запорізької — 275 га; до другого класу (високопродуктивні) — 17 132 га, з яких в Одеській обл. — 16 500, Херсонській — 337, Запорізькій — 295 га; до третього класу (середньопродуктивні) — 700 га (Херсонська обл.); до четвертого класу (низькопродуктивні) — 180 га (Херсонська обл.) (табл. 4.5).

Таблиця 4.5. - Класифікація континентальних водойм з астатичною мінералізацією за рибопродуктивністю, кг/га

Клас продуктивності водойм	Рибопродуктивність, кг/га	Область			Загальна площа, га
		Одеська	Херсонська	Запорізька	
		Площа, га			
Дуже високопродуктивні	>800	6000	165	275	6440
Високопродуктивні	500-800	16500	337	295	17
Середньопродуктивні	200-500		700		132
Низькопродуктивні	<200		180		700

Існуючі технології виробництва товарної риби в прісних і солоних водах вважають доволі відпрацьованими, але їх не можна застосовувати до групи континентальних водойм з підвищеною і водночас астатичною мінералізацією води. У зв'язку з цим потрібно розробити теоретичні основи технології, здатної забезпечити ефективне рибництво у специфічних умовах.

Практичні аспекти виконаних досліджень дають змогу запропонувати положення, які покладено в основу технології виробництва товарної риби в акваторіях із підвищеною й астатичною мінералізацією води. Вважаємо за доцільне викласти їх у послідовності технологічного ланцюга, де окремі ланки формально відокремлені.

Операція	Зміст роботи	Термін виконання
Визначення кількості і площ «плям» солоності (зон)	Відбирають хімічні проби й за відомими методиками визначають загальну мінералізацію води	Залежно від специфіки водойми у період максимальної солоності
Визначення біопродукційного потенціалу кожної зони зокрема	Відбирають гідробіологічні проби, визначають кількісний та якісний стан основних груп кормових гідробіонтів, розраховують продукційні можливості кожної зони	Протягом року
Виллов риби	Проводять дрібновічковими неводами з метою пригнічення розвитку іхтіофауни малоцінних видів риби, водночас досліджують кількісний та якісний склад туводної іхтіофауни	«
Установлення рибозахисних споруд	У місцях, де це можливо, встановлюють рибозахисні споруди з метою запобігання потраплянню риби в джерело водопостачання або ж із прилеглих водойм та виходу цінної риби з акваторії	Навесні
Формування пасовищної полікультури риби	Водойми з астатичною мінералізацією рекомендується зариблювати восени або навесні залежно від наявності рибопосадкового матеріалу. Маса одиниці рибопосадкового матеріалу має становити 40 — 50 г, його видовий і кількісний склад залежить від площі відповідних зон мінералізації водойм. За мінералізації 1,1 — 8 г/дм ³ рекомендованими об'єктами культивування є білий амур, короп, піленгас. У зонах із мінералізацією 12,1 — 25 г/дм ³ як рибопосадковий матеріал доцільно використовувати піленгаса і глось. Транспортувати рибопосадковий матеріал залежно від місцезнаходження зони слід у закритих резервуарах	Навесні або восени

Контроль за абіотичними параметрами акваторій	Досліджують фізичні і хімічні показники води. Визначають вміст кисню, рН, твердість, лужність і загальну мінералізацію води	Щоквартально
Контроль за біотичними параметрами акваторій	Постійно контролюють розвиток фітопланктону, макрофітів, зоопланктону, зообентосу з метою визначення динаміки продукційних можливостей водойми у зв'язку з вирощуванням певних видів товарної риби	Щомісячно
Контрольні лови	Проводять для спостереження за станом риби. Визначають розмір, вгодованість риби, характер живлення, ступінь харчової подібності та ін. Контрольні лови здійснюють дрібновічковими неводами	«
Виллов риби	Вилловлюють рибу активними й пасивними знаряддями лову, а також струмколовом. Розмір вічок має бути 50 x 50 мм. Перевагу слід віддавати активним знаряддям лову	Цілорічно
Охорона	Здійснюють бригадами разом зі співробітниками міліції, рибінспекції та громадськими рибінспекторами протягом доби	Щодобово

Пасовищна форма ведення рибництва передбачає не тільки нарощування обсягів виробництва товарної риби, а й економічну доцільність, яка здатна забезпечити рентабельність галузі. У зв'язку з цим виконано орієнтовні розрахунки економічної ефективності вирощування товарної риби в континентальних водоймах півдня України із астатичною мінералізацією води. В основу цих розрахунків покладено критерії, наведені в попередніх розділах, а саме - середня маса товарної риби, обсяг і зариблення за видами риб, рибопродуктивність або рибопродукція, вихід або промислове повернення. При розрахунку виробничих затрат враховують такі показники: ціну рибопосадкового матеріалу, транспортні витрати, заробітну платню з

нарахуваннями, вартість ремонту, механізмів та обладнання, зношення основних виробничих засобів.

У результаті встановлено, що економічно найефективнішими за виробництва товарної риби є водойми з мінералізацією води 1 -8 г/м², їх загальна рибопродуктивність становить 3282,6 т. При цьому дохід від реалізації рибопродукції досягає 17 млн. 716,8 тис. грн. за собівартості 13 млн. 143,2 тис. грн. Чистий дохід від виробництва товарної риби в цих акваторіях за 40 % промислового повернення може становити 4 млн. 573,6 тис. грн., а рівень рентабельності — 34,8 %.

В акваторіях із мінералізацією води 8-12 г/дм³ можливий чистий дохід 188,8 тис. грн. за рентабельності 16 %, а за мінералізації 12 - 25 г/дм³ він становитиме 2 млн. 807 тис. грн. за рентабельності 14 % (табл. 4.6).

Таблиця 4.6. - Економічна ефективність виробництва товарної риби в акваторіях з астатичною мінералізацією

Показник	Мінералізація, г/м ²	Вид риби							Всього
		Білий амур	Чорний амур	Білий товстолобик	Строкатий товстолобик	Короп	Піленгас	Глось	
Обсяг інтродукції, тис.екз.	1-8	573,8	175,0	1702,7	1154,2	160,9	3402,8		7169,4
Середня маса товарної риби, г		700	700	800	800	500	500		
Рибопродукція, т		229,2	49	1363,7	953,3	35,5	651,9		3282,6
Виробничі витрати, тис.грн		802,2	196	4772,9	3336,5	124,2	3911,4		13143,2
Вартість товарної продукції, тис.грн		1146	245	6818,5	4766,5	177,5	4563,3		17716,8
Прибуток, тис.грн	1-8	3,5	4,0	3,5	3,5	3,5	6,0		4573,6
Рентабельність, %									34,8
Обсяг інтродукції, тис.екз.	8-12			14,3	22,7	0,76	560,3	83,6	763,6
Середня маса товарної риби, г		600		600	600	500	600		
Рибопродукція, т		18,4		4,6	5,4	0,14	134,3	11,6	174,4
Виробничі витрати, тис.грн		64,4		16,1	18,9	0,49	805,8	69,6	975,2
Вартість товарної продукції, тис.грн		92		23	27	0,79	940,1	81,2	1164,0

Собівартість 1 т продукції, тис.грн		3,5		3,5	3,5	3,5	6,0	6,0	
Прибуток, тис.грн									188,8
Рентабельність, %									19,3
Обсяг інтродукції, тис.екз.							7534,4	7180,5	14714,9
Середня маса товарної риби, г							600	350	
Рибопродукція, т							1805	1002	2807
Виробничі витрати, тис.грн							10830	6012	1642
Вартість товарної продукції, тис.грн	12-25						12635	7014	19649
Собівартість 1 т продукції, тис.грн							6,0	6,0	
Прибуток, тис.грн									2807
Рентабельність, %									16,7

Керуючись викладеним, пропонуємо принципову схему, орієнтовану на основи технології виробництва товарної риби в континентальних акваторіях з підвищеною й астатичною мінералізацією води в часі і просторі, по вертикалі й горизонталі, що пов'язано з екологічними аспектами.



Схема технології виробництва товарної риби

Автори вважають пропоновані розробки лише основою, яка потребує подальших досліджень. Останні, у свою чергу, дадуть змогу остаточно опрацювати низку положень і необхідні елементи для створення завершеної технології рибництва в умовах і в акваторіях, які досі практично не використовувались у рибництві.

У результаті проведених досліджень отримано інформацію, яка дала змогу сформулювати наведені нижче положення.

– Континентальні водойми півдня України, що знаходяться безпосередньо поблизу Азовського та Чорного морів, характеризуються підвищеним ступенем мінералізації води й астатичністю, яка виявляє динаміку в сезонному, річному та багаторічному аспектах.

– Наявністю вод із різними ступенями мінералізації й відповідно різною густиною за характером домінуючих природних процесів зумовлене виникнення в одній і тій самій водоймі окремих «плям» солоності, які здатні мігрувати по акваторії, збільшуватись або зменшуватись за площею.

– Встановлено, що гідроекосистеми, які сформувалися в результаті генезису досліджуваних акваторій, характеризуються різним ступенем мінералізації води. Згідно із запропонованою класифікацією, до першого класу віднесено водойми з мінералізацією вод 1,1 - 8,0 г/м² (7132 га), до другого — з мінералізацією 8,1 - 12,0 г/ м² (1420 га), до третього — з мінералізацією до 25,0 г/ м² (16 230 га), до четвертого — з мінералізацією понад 25 г/ м² (6815 га).

– За рівнем розвитку продуцентів і консументів за винятком риби у процесі розробки класифікації континентальні водойми з астатичною мінералізацією вод були розподілені за біомасою основних груп гідробіонтів. До високопродуктивних із середньосезонною біомасою фітопланктону 8,0 — 16,0 г/м³ віднесено водойми з мінералізацією води 5,0 - 8,0 г/ м² площею 2059 га (67,6 %), до низькопродуктивних за біомасою зоопланктону — водойми площею 21780 га (62,9 %). За продукцією зообентосних організмів континентальні

водойми з астатичною мінералізацією є найпродуктивнішими. Дуже високопродуктивними водоймами із середньосезонним продукуванням біомаси понад $16,0 \text{ г/м}^3$ вважають 95,5% досліджуваної групи водойм площею 30152 га.

– Склад іхтіофауни приморських водойм засвідчує, що вона представлена рибами морського походження, які потрапляють у своєрідні екосистеми внаслідок з'єднання їх з Азово-Чорноморським басейном тимчасовими каналами або під час штормів, а також видами риб прісноводного комплексу, які потрапляють із малих річок, іригаційних систем.

– Водойми характеризуються значним біопродукційним потенціалом, представленим продуцентами і консументами різних трофічних рівнів, який на сьогодні зостається практично нереалізованим через цілу низку причин об'єктивного і суб'єктивного характеру.

– Потенційні можливості континентальних водойм за складом туводної і стихійно сформованої іхтіофауни не можуть бути реалізовані через відсутність ефективних споживачів, здатних перетворювати кормові ресурси на кормову базу.

– Через відсутність умов для природного відтворення багатьох цінних видів риб досліджуваних акваторій доцільно розпочати роботи з масового відтворення й вирощування відповідного рибопосадкового матеріалу для забезпечення технології рибництва за принципом пасовищної аквакультури.

Узагальнюючи викладене доцільно констатувати, що в умовах реального дефіциту зелених і водних ресурсів, пасовищна аквакультура може базуватися не тільки на спеціалізованих ставах. Доцільно і перспективно залучати до рибогосподарської експлуатації, з метою пасовищної аквакультури, водойми різного походження і цільового призначення з прісною водою, із солонуватою водою, з водою для якої характерна астатична мінералізація.

Такий погляд на об'єктивно існуючу проблему води та землі у планетарному масштабі дозволять суттєво розширити горизонти пасовищної аквакультури у рибництві.

4.4 Теоретичні основи інтенсивної аквакультури

Сучасна технологія ведення рибництва, орієнтована на раціональне використання водних об'єктів і передбачає оптимальне концентрування ресурсів на одиниці площі, або об'єму води для отримання максимальної кількості риби високої якості. При цьому екологічна складова передбачає достатню рентабельність виробництва та інші параметри, які є складовими економіки виробництва. Сформульована концепція інтенсивної аквакультури передбачає достатньо високу щільність посадки рибопосадкового матеріалу на одиницю нагульної площі, а в індустріальному рибництві на одиницю об'єму води. Виходячи з цього, логічно передбачити, що висока щільність посадки за певних умов, які характеризуються відповідними технологічними процесами, забезпечить адекватну кількість особин. Передбачається при цьому, що вихід товарних особин від посаженого на вирощування рибопосадкового матеріалу складе певну чисельність. За умови досягнення середньої стандартної маси однієї товарної особини буде забезпечена відповідна рибопродуктивність, яка попередньо закладається у планові показники виробництва. Складовими досягнення високої рибопродуктивності при застосуванні обґрунтованого рівня інтенсифікації є щільність посадки (екз./га), вихід (%), середня маса (г).

Виходячи з викладеного, зрозуміло, що саме обґрунтований рівень інтенсифікації, який базується на знаннях фізіолого – біохімічних реакцій організму риб і залежності їхнього рівня від параметрів оточуючого середовища, вимагає наявності теоретичної підготовки відносно дії складових інтенсифікації і свідомого вибору фахівцем якісних та кількісних аспектів ведення інтенсивної аквакультури у рибництві.

Як вже відмічалось вище, характерною рисою інтенсифікації є зростання щільності посадки. Одночасно з цим для визначення оптимальної для конкретних умов щільності посадки, визначення доцільної створення відповідної щільності посадки необхідно попередньо визначитися відносно складових, за рахунок яких буде отримана оптимальна рибопродуктивність.

Сучасні методи інтенсифікації повинні враховувати специфіку і базуватися на міжвидових і внутрішньовидових взаємовідносин риб, зокрема харчових, що є основою штучного іхтіоценозу. Це положення є об'єктивною передумовою при встановленні щільності посадок, визначенні кількісних і якісних параметрів раціону кожного виду, співвідношення окремих видів риб у складі полікультури. З викладеного стає зрозумілим, що застосування сучасних інтенсивних технологій в аквакультурі та безпосередньо у рибництві можливе виключно на фоні глибокого знання процесів, які визначають специфіку утворення продукції в умовах штучного іхтіоценозу з обмеженою кількістю видів і орієнтованого на трансформацію біоресурсів у кормову базу видів риб, що культивуються.

Виходячи з викладеного, доцільно наголосити і акцентувати увагу на розгляді складових які дозволять дати об'єктивну оцінку можливостям нарощування іхтіомаси в умовах інтенсивної аквакультури.

Підсумовуючи викладене, зрозуміло, що існуючі методи інтенсифікації з одного боку повинні співпадати у часі і просторі з періодами максимальної реалізації потенції росту у відповідних умовах, а з другого боку необхідно відстежувати динаміку чисельності та біомаси кормових гідробіонтів – основної повноцінної їжі риб і, виходячи з цього раціонально використовувати відповідні складові повної інтенсифікації. Запропонована орієнтація дозволить досягти високої рибопродуктивності у поєднанні з високою якістю продукції при мінімальних витратах на інтенсифікаційні заходи.

Раціонально дозуючи компоненти інтенсифікації, можливо отримати продукцію яка буде мати суттєві екологічні переваги, а сама інтенсифікація буде достатньо збалансована і ресурсоенергозберігаюча, що в сучасних умовах набуває виключного значення.

Питання для самоперевірки

1. Теоретичні основи тепловодного рибництва.
2. Теоретичні основи холодноводного рибництва.
3. Теоретичні основи пасовищної аквакультури.
4. Теоретичні інтенсивної аквакультури..
5. Індустріальне рибництво.

5. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ЗБЕРЕЖЕННЯ ЗДОРОВ'Я РИБ ТА ЗАПОБІГАННЯ МАСОВИМ ЗАХВОРЮВАННЯМ

Теоретичні основи збереження здоров'я риб базуються на визначенні збудників захворювання і в цьому зв'язку сучасна ветеринарна медицина в залежності від біологічних особливостей збудника визначила певні критерії профілактики та лікування.

До інфекційних хвороб на думку певних фахівців доцільно відносити власне інфекційні і паразитарні або інвазії. Одночасно з цим існує думка про те, що інфекційні хвороби викликаються вірусами та мікроорганізмами, а до паразитарних доцільно віднести хвороби, коли в якості збудників виступають організми тваринного походження.

З викладеного вище стає зрозумілим відсутність єдиної думки, тому запропонований розділ відносно піднятого питання має в певній мірі умовний характер. Основу паразитарних та інфекційних хвороб складають інфекції, що ґрунтується на взаємовідносинах паразита і хазяїна, що дозволяє певною мірою вважати всі паразитарні захворювання повинні бути віднесені до інфекційних. Одночасно з цим будь-який організм в процесі використання організму хазяїна в якості джерела живлення і середовища існування за своїм природним походженням є паразитом.

Виходячи з розглянутих особливостей, практично всі хвороби, які викликані організмами тваринного походження, одночасно є інфекційними та паразитарними. Поряд з тим міжнародна класифікація всі заразні хвороби розподіляє на інфекційні і паразитарні.

При цьому необхідно уявити, що виникнення і розповсюдження паразитарних хвороб, їх збудників мають інші закономірності на відміну від того, що має місце при інфекційних процесах.

Сучасна наукова думка вважає за доцільне розподіл хвороб риб на заразні (інфекційні, інвазійні) та незаразні, що знайшло відображення у багатьох спеціальних джерелах.

До інфекційних хвороб віднесені ті хвороби, збудником яких є віруси, бактерії, гриби, одноклітинні водорості. Виходячи з цього, безпосередньо інфекційні хвороби диференціюються на вірусні, бактеріозні, мікозні, альгіозні за своїм походженням.

До інвазійних хвороб віднесені ті хвороби, збудником яких є паразити тваринного походження – протозойні організми, паразитичні хробаки, паразитичні ракоподібні, личинки молюсків. Хвороби, збудником яких є протозойні організми, отримали назву протозойні, збудником яких є паразитичні хробаки – гельмінтозні, збудниками яких є паразитичні ракоподібні - крустациозними і молюсками – моллюалозними хворобами.

Запропонована читачеві коротка інформація, яка дає загальне уявлення про походження хвороб риб, їх розподіл за походженням, механізмом дії дає певне підґрунтя для формування провідних аспектів збереження здоров'я риб та принципів запобігання масовим захворюванням.

З метою створення відповідних умов для риб, які передбачає ветеринарна медицина та сучасне рибництво, необхідно забезпечити безумовне виконання відповідних заходів, які передбачають наступне:

- Виключити можливість забруднення рибогосподарських акваторій каналізаційними та стічними водами промислових, побутових підприємств аграрного комплексу за умови, коли ці води не пройшли відповідної очистки та знезараження. Нерестові, літньо – маточні, літньо – ремонтні, вирощувальні та нагульні стави необхідно залишати на зимовий період без води з метою проморожування дна. Після остаточного вилову риби, повного спуску води досить часто залишаються окремі зволожені ділянки, в яких зберігаються певні об'єми води, що вимагає за необхідним обробки вапном.

Після настання повністю сухого ложа ставу, переважно весною, доцільна неглибока оранка або культивація. На півдні доцільно засівати ложе вирощувальних ставів вологостійкою рослинністю з наступним викосом її до залиття водою і посадкою личинок або мальків, що залежить від прийнятої у господарстві технологією. Зимувальні і нерестові стави доцільно залишити без води на літній період для повного просушування та виключити можливість їх заростання, забезпечити для цього дво – трикратне викошування протягом літа у поєднання з культивацією ложа. Вирощувальні та нагульні стави виводити на профілактичне літування з інтервалом у п'ять шість років експлуатації по чергово. При цьому ложе ставів доцільно використовувати для посіву сільськогосподарських культур. Стави, які не можливо повністю звільнити від води, малі водосховища, де вирощують рибу, необхідно ретельно вичистити від жорсткої, зайвої м'якої рослинності, від корчів і чагарників. Поряд з цим проводити розчистку джерел, потоків, виловлювати рибу, яка не є об'єктом культивування. Для забезпечення відповідного хімізму води проводити систематичні дослідження в лабораторних і польових умовах, корегуючи газовий та сольовий режими. Необхідно індивідуально підібрати для кожного ставу рівень виробничого навантаження з урахуванням природної кормової бази, інтенсифікаційних заходів та епізотичного стану.

- Оперативно вилучати плідників з нерестових ставів та пересаджувати їх у літньо – маточні стави протягом однієї доби після нересту, а личинок у відповідні стави пересаджувати на четвертий – шостий день після викльову. На всіх акваторіях, де здійснюється культивування риби, виключити значні концентрації диких водоплаваючих птахів, відносно домашніх птахів суворо дотримуватися технологічних норм сумісного вирощування риби та птахів. Утримування птахів на головних, вирощувальних і ремонтних і маточних ставах необхідно виключити. Приділяти відповідну увагу санітарному стану

мілководної зони ставів, проводити періодичну дезинфекцію місць санітарно – ветеринарної обробки риби, зберігання рибничого реманенту, обладнання причалів. При виявленні снулої риби необхідно негайно вилучити її з води, збирати і знищувати, виявляти причини гибелі. Весною, після облову зимувальних ставів, осінню після вилову риби необхідно дезінфікувати рибничий інвентар, обладнання, знаряддя лову, спецодяг. Виключити ситуацію, коли у стави посаджені різновікові групи коропа, риб завезених з різних водойм, господарств, ділянок господарства.

- Завезення у рибогосподарські водойми риби, ікри, безхребетних гідробіонтів для подальшого культивування, розведення, реакліматизації, акліматизації дозволяється виключно з господарств і водойм, які є бездоганними за хворобами риб, що підтверджується відповідними дозвільними документами органів ветеринарної медицини.
- Транспортування заплідненої ікри, безхребетних гідробіонтів з різною метою дозволяється виключно за наявності ветеринарного свідоцтва, в якому буде інформація «Риба/запліднена ікра вивозяться з господарства та водойми благоприємного за інфекційними та інвазійними хворобами риб, піддано профілактичній обробці, тара дезінфікована». В процесі транспортування риби треба уникати травматизації, що вимагає відповідних профілактичних заходів.
- Риба, яку передбачається перевозити з однієї водойми в іншу для різних цілей, незалежно від наявності відповідних документів, які підтверджують відсутність хвороб, необхідно обробити в антипаразитарних ваннах. Ця умова розповсюджується на різновікові групи риб до пересадки у зимувальні стави, а плідники додатково за два – три дні до посадки у нерестові стави.
- При завезенні в господарства плідників та ремонту різних вікових груп необхідно витримувати в карантинних ставах не менше 30 діб за умови, що

температура води буде не нижче 12°C. За більш низької температури тривалість карантину подовжується на термін, який забезпечить перебування риби 12°C не менше 30 діб. Процес карантинізації супроводжується постійним контролем фізико – хімічних параметрів середовища.

- Плідники не повинні утримуватися з особинами інших вікових груп, що передбачено запобіганням виникнення хвороб риб та харчовою конкуренцією.
- За кожною рибогосподарською водоймою, або групою ставів повинен бути закріплений відповідний реманент інвентар, знаряддя лову, плавзасоби.
- З метою підвищення стійкості риби до захворювань в кожному рибгоспі необхідно мати оптимальні умови для вирощування риби шляхом створення відповідного водообміну та газового режиму в ставах. При цьому важливо враховувати фізіологічну повноцінність природного корму, стимулювати розвиток природної кормової бази ставів за рахунок переважно мінеральних добрив у поєднанні з раціональною годівлею.
- Всі рибогосподарські акваторії повинні знаходитися під постійним контролем відповідних структур ветеринарної медицини з метою своєчасного реагування, постійної профілактики та оперативної ліквідації хвороб риб. З цією метою щорічно три – чотири рази проводять ветеринарний огляд та спеціальні іхтіопатологічні дослідження.

До інфекційних хвороб належать мікози (збудники — гриби-паразити), бактеріози (збудники — бактерії), вірози (збудники — віруси) й альгеози (збудники — одноклітинні водорості-паразити).

Джерелом інфекції можуть бути збудники, які потрапляють у воду з хворою рибою, знаряддями лову та рибницьким інвентарем.

Краснуха — найнебезпечніше масове захворювання коропа та інших коропових риб у віці від цьоголітків до плідників. Під цією назвою об'єднані деякі

інфекційні хвороби, які мають загальні клінічні ознаки. За сучасними уявленнями, краснуху коропа поділяють на три окремі хвороби: аеромноз, збудником якого є бактерія *Aeromonas hydrophila*, псевдомноз, збудником якого є флуоресцентні бактерії роду *Pseudomonas*; весняна вірусна хвороба риби, збудником якої є РНК-вмісний вірус (рабдовірус), що потребує подальшого уточнення. Загибель риби від цього захворювання становить 30 - 40 %, за особливо тяжкого перебігу хвороби може досягати 50 — 60 і навіть 100 %.

Клінічні ознаки. Хвора риба тримається на мілководді, характерно порушується координація її рухів, її легко спіймати практично будь-якими знаряддями лову. Розрізняють три стадії перебігу хвороби: гостру, підгостру і хронічну. За гострої стадії спостерігаються підшкірні крововиливи різних форм і розмірів, черевна водянка, настовбурчення луски, витрішкуватість. Через 1,5-2 тижні, якщо не вдається ліквідувати захворювання, гостра стадія переходить у підгостру. У підгострій стадії на тілі риби з'являються виразки різних конфігурацій і розмірів. Навколо виразок спостерігаються запалення шкіри та осередкове настовбурчення луски, нерідко — некроз плавців. На уражених ділянках розвиваються сапролегнієві гриби. Це триває три — чотири тижні, після чого захворювання переходить у хронічну стадію. Хронічний перебіг хвороби виявляється у поступовому заживленні й рубцюванні виразок. Уражені ділянки заростають лускою. Процес одужання може тривати 1,5 — 2,5 міс.

Заходи боротьби. Для лікування використовують медикаментозні препарати, способи застосування яких наведено в табл. 5.1.

Для плідників розроблено противірусну вакцину (екмобіоміцин), яку вводять внутрішньочеревно по 25 мг на 1 кг маси риби.

На господарства, де виявлено це захворювання, накладають карантин, забороняють реалізацію іншим рибницьким підприємствам рибопосадкового матеріалу, виконують весь комплекс профілактичних заходів.

Санітарна оцінка. Якщо риба задовольняє вимоги товарних кондицій, її використовують як харчовий продукт без обмежень. У разі втрати товарного вигляду рибу направляють для годівлі сільськогосподарських тварин, птиці, хутрових звірів, яким її згодовують провареною; можлива переробка риби на кормове рибне борошно.

Таблиця 5.1. - Основні лікувальні та дезінфекційні засоби для профілактики і боротьби з аеромонозом, псевдомонозом і весняною вірусною хворобою

Препарат	Доза	Спосіб застосування, експозиція
Левоміцетин чи хлортетрациклін	1 кг/т корму	Згодовують протягом 10 днів з двома днями перерви між п'ятиденками
Біовіт-40	25 кг/т корму	Те саме
Біовіт-80	12,5 кг/т корму	«
Біовіт-120	8,3 кг/т корму	«
Фуразолідон	0,3 - 0,6 кг/т корму	«
Кормогризин-5	6—12 кг/т корму	Згодовують протягом 6 днів
Кормогризин-10	3-6 кг/т корму	Те саме
Метиленова синь	0,5—1 кг/т корму	Згодовують протягом 21 дня з трьома днями перерви між семиденками
Негашене вапно	100 - 300 кг/га	Вносять по воді один раз на тиждень

Запалення плавального міхура. Хворіють переважно коропи, сазани та їхні гібриди; інші види прісноводної риби цим захворюванням не уражуються. Це заразна хвороба, характеризується специфічним ураженням плавального міхура. Збудник остаточно не вивчений, є припущення, що він належить до рабдовирусів, але це потребує уточнення.

Перший спалах хвороби супроводжується загибеллю від 40 до 90 % риби. Крім того, господарства зазнають значних втрат за рахунок зниження приросту й вибракування хворої риби. Триває захворювання в середньому 1,5 — 2 міс,

спостерігається в основному в літньо-осінній період за температури води не нижче як 15 - 20 °С.

Клінічні ознаки. У коропів порушуються гідростатична рівновага і координація руху, вони плавають головою вниз. При зовнішньому огляді спостерігаються збільшення черевця, почервоніння і випинання ануса, при розтині — характерні ознаки в стінках плавального міхура, який має деформовані камери.

Заходи боротьби. З метою лікування в корм додають антибіотики, метиленову синь (від 0,5 до 1 г/кг корму), які полегшують перебіг хвороби. Встановлюють карантинні обмеження, проводять дезінфекцію ложа ставів, знарядь лову, інвентарю і живорибної тари.

Санітарна оцінка. Якщо риба задовольняє вимоги товарних кондицій, її використовують для харчування без обмежень.

Вірусний бронхіонекроз. Інфекційна хвороба, збудником якої є РНК-вмісний вірус групи рабдовірусів, характеризується ураженням зябрового апарата, нирок, печінки, селезінки. Хворіють переважно дворічки коропа, рідше — ремонтний молодняк і плідники. Іноді це захворювання виявляють у карася й білого амура. У весняно-літній період спостерігається гострий перебіг хвороби (5-10 днів), що супроводжується масовою загибеллю риби (40 - 80 %); у зимово-весняний період хвороба набуває підгострого характеру (1,5 — 2 міс), при цьому гине 10 - 20 % риби. В інші сезони року риба переносить хворобу хронічно і загибель її не відмічається.

Клінічні ознаки. Риба млява, малорухлива, тримається біля поверхні води, зябра запалені, набряклі, з ділянками некрозу. Іноді відпадають пелюстки зябер і оголюються зяброві дуги. При розтині у риби виявляють зміну забарвлення, пухкість і набрякання нирок та селезінки, жовтяничність печінки.

Заходи боротьби. Лікування цього захворювання не розроблене. З профілактичною метою рекомендують 2-3 рази на місяць протягом

вегетаційного сезону вносити у воду негашене вапно з розрахунку 100 - 150 кг/га, хлорне вапно (25 % активного хлору) з розрахунку 1 — 3 г/м³ чи гіпохлорит кальцію (50 % активного хлору) з розрахунку 0,5 - 1,5 г/м³.

На рибницькі господарства, неблагополучні щодо вірусного бронхіонекрозу, накладають карантин і проводять комплекс протиепізоотичних заходів.

Санітарна оцінка. Якщо хвора риба має товарний вигляд, її використовують для харчування без обмежень.

Бранхіомікоз. Збудник — гриб *Branchiomycetes sanguinis*, який паразитує лише в кровоносних судинах зябер. Це гостроінфекційне захворювання, характерне для прісноводної риби. Із ставової риби найсприйнятливіші до нього коропи. Спалах захворювання спостерігається в літні місяці, він супроводжується загибеллю значної кількості риби (до 30 — 40 %). Захворювання риби активує високий вміст у воді органічних речовин, що пов'язано з інтенсифікаційними заходами, малий водообмін і температура води понад 20 °С.

Клінічні ознаки. Риба перестає споживати корм, скупчується біля поверхні води, займає вертикальне положення, її легко відловлювати. В результаті закупорення кровоносних судин гіфами грибів зяброві пелюстки втрачають природне забарвлення, спостерігається їх мозаїчність. З перебігом хвороби судини розриваються, зябра набувають брудно-сірого забарвлення, окремі ділянки некротизуються і відпадають. Через це бранхіомікоз називають зябровою гниллю.

Заходи боротьби. Дотримання загальних ветеринарно-санітарних правил, проведення комплексу рибницько-меліоративних заходів, постійний контроль гідрохімічного режиму. В разі виникнення захворювання припиняють годівлю риби й удобрення ставів, збільшують проточність, у міру можливості знижують температуру води, вносять по воді негашене вапно з розрахунку 150 - 200 кг/га.

Рибу, що загинула, виловлюють й утилізують. Ефективні методи лікування не розроблені.

Санітарна оцінка. Рибу з незначними ураженнями можна використовувати для харчування.

Сапролегніоз (дерматомикоз). Збудниками є плісєневі гриби роду *Saprolegnia* Achiya, які розвиваються на тлі інших різних захворювань. На сапролегніоз хворіють усі прісноводні риби та їх ікра. Основною причиною захворювання, яке частіше трапляється в осінньо-зимовий період, є травматичні пошкодження. У риби уражуються шкіра, зябра, плавці, очі. Особливо небезпечні гриби для ікри під час її інкубації в заводських умовах, при цьому загибель ікри може досягати 100 %.

Клінічні ознаки. Уражені ділянки тіла риби, ікринки вкриваються білим ватоподібним нальотом, що є масою переплетених гіфів. Вплив грибів на рибу механічний — руйнуються епідермальний покрив і м'язи.

Заходи боротьби. Для запобігання захворюванню рибу треба утримувати в таких умовах, які б виключали можливість ослаблення організму і травмування шкіряних покривів.

З лікувальних препаратів найефективнішою є обробка риби безпосередньо у водоймах малахітовим зеленим дозою 0,1 — 1,0 г/м³ протягом 3-4 год двічі через 3 дні або метиленою синню дозою 1 г/м³ протягом 5 діб.

Бажане внесення негашеного вапна двічі через 3 дні у кількості 100 - 300 кг/га. При перевезенні риби можна застосовувати лікувальні ванни: з кухонною сіллю (5%-й розчин), експозиція 5 хв; з метиленою синню дозою 50 мг/л, експозиція 12-16 год; з малахітовим зеленим (концентрація 1 : 200 000), експозиція 1 год.

Для обробки ікри в інкубаційних апаратах використовують розчин малахітового зеленого концентрацією 1 : 10 000 та 1 : 200 000 з експозицією відповідно 3 і 30 хв. Добрі результати дає розчин перманганату калію

концентрацією 1 : 100 000 і тривалістю обробки 30 хв. Практично повністю можна запобігти сапролегніозу в інкубаційних апаратах знезаражуванням води ультрафіолетовими променями.

Санітарна оцінка. За поліпшених умов годівлі й утримання риба з незначними ураженнями видужує і її використовують для харчування без обмежень.

Інвазійні хвороби. Збудниками інвазійних хвороб є паразити тваринного походження. Залежно від таксономічного положення паразита інвазійні захворювання поділяють на: протозоози, збудниками яких є паразитичні одноклітинні організми; гельмінтози, збудниками яких є черви-паразити — гельмінти; крустацеози, причиною виникнення яких є ракоподібні паразити.

На поширення інвазійних захворювань впливають екологічні (температура води, насичення її киснем, рівень рН, окиснюваність) та біотехнологічні умови (щільність посадки, видове й вікове співвідношення риб). Важливу роль у поширенні цих хвороб відіграють проміжний хазяїн і паразитоносії, які є джерелами інвазії, але клінічні ознаки хвороби у них не проявляються.

Інвазійні хвороби завдають рибництву значних збитків не лише від безпосередньої загибелі риби, а й за рахунок зниження продуктивності і вибракування товарної продукції та витрат на протиепізоотичні заходи.

Іхтіободоз (костіоз). Збудник — джгутиконосець *Ichthyobodo necatrix*, який уражує молодь коропових риб. Риби старших вікових груп хворіють рідко, але є паразитоносіями. Паразит локалізується на поверхні тіла й зябрах, витримує температуру від 2 до 30 °С, оптимальна — 25 — 26 °С. Найчастіше спалахи захворювань виникають у нерестових, малькових ставах за високої щільності посадки і незадовільної годівлі. Загибель риби може досягати 90 %.

Клінічні ознаки. Хворі мальки малорухливі, скупчуються біля поверхні води, на їхньому тілі з'являється блакитно-матовий слизистий наліт. За сильного ураження руйнуються міжплавцеві перетинки, некротизуються зябра.

Заходи боротьби. Для лікування хворих мальків використовують 1 - 2%-ві водні розчини кухонної солі з експозицією 15 - 20 хв. Для очищення молоді від паразитів рекомендують застосовувати короткочасні комбіновані ванни, в 1 м³ водного розчину яких містяться такі лікувальні препарати: кухонна сіль — 1 кг, питна сода — 1 кг, перманганат калію — 10 г, хлорне вапно (22 - 24 % активного хлору) — 10 г. Експозиція — від 30 хв до 1 год. Обробку краще здійснювати у транспортній тарі, лотках чи невеликих ставах. З метою профілактики успішно застосовують вапнування по воді з розрахунку 150 — 250 кг/га негашеного вапна, а також по ложу ставів із розрахунку 2,5 т/га негашеного чи 0,5 т/га хлорного вапна.

Санітарна оцінка. Рибу можна використовувати для харчування без обмежень.

Іхтіофтиріоз. Збудником захворювання, яке поширене в багатьох рибиницьких господарствах та природних водоймах України, є вйчаства інфузорія *Ichthyophthirius multifiliis*. Паразит оселяється під епітелієм шкіри і зябер прісноводної риби будь-якого віку. Хвороба найнебезпечніша для молоді, проте часті випадки загибелі риби і старших вікових груп. Спалах захворювання спостерігається у весняно-літній період. Резерванти збудника — смітна риба, для якої паразит незагрозливий.

Клінічні ознаки. На поверхні тіла риби з'являються дрібні добре помітні білуваті плями, які з часом збільшуються. Риба скупчується біля поверхні води, не реагує на подразнення, її легко спіймати. Паразити не лише травмують рибу, а й виділяють токсини.

Заходи боротьби. Для лікування застосовують 0,6 - 0,7%-ві сольові ванни тривалої дії — від 3 до 11 діб залежно від температури води: малахітовий

зелений дозою від 0,1 до 0,9 мг/л й експозицією від 4 до 24 год, яскраво-зелений оксалат і фіолетовий «К» концентрацією 0,1 — 0,2 мг/л протягом 1 — 2 діб. Для загального оздоровлення стави треба просушувати і вапнувати.

Санітарна оцінка. Рибу, уражену іхтіофтиріозом, але яка задовольняє вимоги товарної продукції, використовують для харчування без обмежень, а ту, що не задовольняє ці вимоги, — на корм сільськогосподарським тваринам.

Дактилогіроз. Захворювання спричинюють безбарвні плоскі черви завдовжки 1,0— 1,5 мм із роду *Dactylogirus*. Паразитують на зябрах коропа, карася, білого і строкатого товстолобиків, білого амура. Це теплолюбний паразит, оптимальна температура води для його розвитку 22 - 24 °С. Паразитує на рибах усіх вікових груп, але особливо небезпечний для мальків і цьоголітків, загибель яких у вирощувальних ставах може досягати 50 — 100 %. Переносником захворювання в природних умовах (природний резервант) є карась.

Клінічні ознаки. Оселившись на зябрових пелюстках, черви руйнують їх, що призводить до нерівномірного забарвлення, ослизнення. Як наслідок порушується газообмін, настає задуха. Риби молодших вікових груп неспокійні, збираються на притік води чи просто біля берегової зони, утворюючи скупчення, які нагадують бджолиний рій, незадовільно споживають корм. Як секундарна інфекція на уражених ділянках зябер розвивається сапролегнія.

Заходи боротьби. Проведення комплексу рибницько-меліоративних заходів, спрямованих на якісну підготовку водойми, насамперед стимулювання розвитку природної кормової бази. Вирощувальні стави рекомендують заливати водою за 6 — 10 діб до зариблення. За цей період личинки паразита, не знайшовши хазяїна, гинуть. Треба виключити вірогідність потрапляння у стави карася.

Для лікування застосовують протипаразитарні ванни з 0,1%-го аміачного розчину за експозиції 30 с і температури 19 - 20 °С, комбіновані ванни з 5%-го

розчину кухонної і гіркої солей у співвідношенні 3,6 : 1,5 тривалістю 5 хв. Безпосередньо у вирощувальних ставах рибу обробляють хлорофосом із розрахунку 0,6 - 1,0 г/м³ з припиненням водообміну на дві доби.

Санітарна оцінка. Живу рибу використовують для харчування без обмежень, снулу — утилізують або згодовують сільськогосподарським тваринам після проварювання.

Сангвінікольоз. Збудники — черви роду *Sanguinicola*, які паразитують у кровоносній системі прісноводної риби. Паразит розвивається з участю проміжного хазяїна — червонного молюска п'явушника. У кровоносній системі гельмінт відкладає яйця, які з током крові потрапляють у капіляри зябер і нирок і закупорюють їх. Це теплолюбний паразит, що продукує найбільше яєць за температури 25 °С. Найчастіше уражуються цим захворюванням цьоголітки коропа.

Клінічні ознаки. Порушення кровообігу супроводжується зблідненням зябрових пелюсток, вони набувають мармурового забарвлення, закупорення нирок спричинює черевну водянку, спостерігаються витрішкуватість, настовбурчення луски. Мальки скупчуються біля поверхні води, не реагують на зовнішні подразники.

Заходи боротьби. Для боротьби із сангвінікольозом треба знищувати проміжного хазяїна — молюска. У спускних водоймах з цією метою осушують і вапнують ложе (0,5 т/га хлорного чи 2,5 т/га негашеного вапна), схили ставів обробляють 20%-м хлорним молоком. У неспускних водоймах найкращого ефекту можна досягти інтродукцією біологічного меліоратора — моллюскофага чорного амура.

Для лікування рекомендують згодовувати молоді коропа протягом 10 днів із розрахунку 6 % маси риби гранульований комбікорм, в 1 кг якого міститься 50 мг корибану.

Санітарна оцінка. Уражену рибу, яка задовольняє вимоги товарної продукції, використовують для харчування без обмежень, а ту, що втратила товарні якості, утилізують чи згодують сільськогосподарським тваринам або хутровим звірам після проварювання.

Диплостомоз (катаракта). Захворювання спричинюють личинки трематод роду *Diploatomum*, які паразитують в очах риби. Паразити цього роду зареєстровані більш ніж у 100 видів прісноводної риби, в тім числі рослиноїдної, буфало і канального сома. Захворювання може супроводжуватись масовою загибеллю риби. Дорослі черви паразитують у кишечнику рибоїдних птахів, проміжний хазяїн — молюски й риби.

Клінічні ознаки. У хворої риби спостерігається часткове чи повне помутніння (побіління) кришталика, яке поступово переходить у повну сліпоту. Уражена риба скупчується біля поверхні води, рухається повільно, стає легкою здобиччю рибоїдних птахів.

Заходи боротьби. Необхідно знищувати проміжного хазяїна — молюска (аналогічно сангвінікольозу) і відлякувати рибоїдних птахів, які є основним переносником хвороби.

Санітарна оцінка. Уражену диплостомозом рибу використовують для харчування без обмежень.

Постодиплостомоз. Захворювання відоме під назвою чорно-плямистого через чорні плями, що утворюються на тілі риби, спричинюється трематодою *Posthodiplostomum cuticola*. Захворювання дуже поширене на півдні країни як у ставах, так і у водосховищах. Особливо ним уражуються коропові риби. Основним джерелом інвазії є чапля, проміжний хазяїн — молюски і риба. Паразит теплолюбний, його розвиток відбувається за температури води не нижче за 10 °С, оптимальна температура — 20-25 °С.

Клінічні ознаки. Характерна ознака захворювання — наявність чорних округлих плям на поверхні тіла і плавцях риби, що є результатом

життєдіяльності личинкової форми паразита. Постодиплостомоз рідко призводить до загибелі риби, але може спричинити деформацію тіла і викривлення хребта у молоді, порушити координацію, знизити жирність і вгодованість, привести до втрати товарного вигляду риби, значно загальмувати ріст.

Заходи боротьби. Треба знищувати проміжного хазяїна — молюска (аналогічно сангвінікольозу) й обмежувати чисельність чапель.

Санітарна оцінка. Хвору рибу можна використовувати для харчування людей і годівлі сільськогосподарських тварин без обмежень.

Опісторхоз. Тяжке захворювання людини і рибоїдних тварин з гострим та хронічним перебігом, яке уражує печінку, жовчні протоки, підшлункову залозу. Збудник хвороби — дрібна трематода *Opisthorchis felineus* завдовжки близько 1 см.

Яйця гельмінта виділяє в навколишнє середовище остаточний хазяїн (людина чи тварина) з екскрементами, але розвиток їх можливий лише у воді. Яйця заковтує перший проміжний хазяїн — червононогий молюск. Личинки гельмінта з молюсків потрапляють у воду, далі активно проникають у тіло прісноводної риби (лящ, плітка, сазан, лин, білизна), де вони мігрують у м'язи і вкриваються сполучнотканинними капсулами.

Людина заражається при споживанні слабкопрор'яленої, мало-солоні, недостатньо термічно обробленої чи сирої риби. У кишках людини личинка паразита звільняється від капсули і проникає в печінку, жовчний міхур, підшлункову залозу.

Клінічні ознаки. У риби захворювання проходить безсимптомно, а в людини підвищується температура тіла, з'являються головний біль, блювання, симптоми ураження печінки і підшлункової залози.

Заходи боротьби. Для профілактики захворювання важливе значення має виявлення та лікування заражених людей, знищення бродячих кішок і собак,

захист водойм від забруднення фекаліями. Знизити зараженість риби можна пригніченням чисельності молюсків за рахунок вселення у водойми біологічного меліоратора – молюскофага чорного амура, який несприйнятливий до захворювання і може забезпечити повне знищення молюсків.

Санітарна оцінка. Оскільки збудник опісторхозу небезпечний для людини та рибоїдних тварин, хвору рибу можна використовувати для харчування лише після ретельного знезаражування жорсткою термічною обробкою (варіння, смаження, гаряче коптіння) з дотриманням відповідних температур та експозиції.

Метагоніmoz. Захворювання спричинює дрібна трематода грушоподібної форми з родини Heterophilidae, яка паразитує в тонких кишках людини і рибоїдних тварин. Виникає внаслідок споживання зараженої риби, трапляється переважно в південних областях України.

Розвиток паразита відбувається зі зміною двох проміжних хазяїнів — молюсків і різних видів прісноводної риби (короп, товстолобики, білий амур, карась, краснопірка, жерех, плітка), гельмінт паразитує в товщі шкірних покривів, на лусці, зябрах і плавцях.

Клінічні ознаки. У риби захворювання проходить безсимптомно, іноді на лусці й плавцях видно чорні пігментні плями. У людей і тварин спостерігаються катаральні запалення слизової оболонки кишечника та постійні проноси.

Заходи боротьби. Лікування не розроблене. З метою профілактики рекомендують споживати рибу тільки після ретельної кулінарної обробки за умов суворого забезпечення технологічних параметрів виробництва.

Санітарна оцінка. Збудник захворювання небезпечний для людини і рибоїдних тварин. Рибу, виловлену з водойми, неблагополучної щодо метагоніmozу, реалізують лише через мережу громадського харчування або направляють на рибозаводи для виготовлення консервів, соління, коптіння чи приготування кормового рибного борошна.

Ботріоцефальоз. Збудник захворювання — стьожковий паразит завдовжки 15 - 20 см *Botriochephalus gowkongesis*. Тіло поділене на членики, на передньому кінці — серцеподібна голівка.

Розвиток паразита відбувається за участю одного проміжного хазяїна — веслоногого рачка циклопа, споживаючи якого, риба заражається. Ботріоцефальоз паразитує в кишечнику коропа, білого амура, строкатого товстолобика, особливо він небезпечний для молоді цих риб. Риба старших вікових груп не хворіє, але є паразитоносієм. Захворювання зареєстроване в багатьох ставових господарствах і водосховищах України.

Клінічні ознаки. Хвора риба млява, виснажена, скупчується біля поверхні води, черевце її здуте. Паразити закупорюють кишківника, за великої їх кількості стінки кишківника розриваються. Гельмінти не лише травмують рибу, а й виділяють токсини.

Заходи боротьби. Хворій рибі згодують корми, які містять антигельмінтні препарати (камалу, фенасал, фенотіазин). Частіше застосовують ципрїноцистин, до складу якого входить 1 % фенасалу, в дозах від 6 до 14 % маси риби 2-3 рази через день.

У ставових господарствах для профілактики ложе малькових і вирощувальних ставів вапнують, просушують і проморожують.

Санітарна оцінка. Уражену рибу використовують для харчування без обмежень.

Лігульоз. Захворювання спричинюють стьожкові паразити - ремінці із родини *Ligulidae*, які паразитують у порожнині тіла багатьох видів прісноводної риби, в основному коропових (лящ, карась, плітка, густира). У ставових господарствах хворіють лише білий і строкатий товстолобика.

Розвиток ремінців відбувається за участю основного хазяїна і двох проміжних. Дорослі черви паразитують у кишечнику рибоїдних птахів, проміжні — в організмі планктонного рачка (циклоп, діаптомус) та в

кишечнику риби. Масове зараження і загибель риби зазвичай відмічаються в озерах і водосховищах у весняно-літній період.

Клінічні ознаки. Уражена риба виснажена, скупчується біля поверхні води, має здуте черевце, за великої кількості гельмінтів черевна стінка може розірватись. Паразитуючі черви споживають частину поживних речовин вмісту кишечника риби, виділяють токсини. При розтині риби добре видно паразитів і атрофію її внутрішніх органів.

Заходи боротьби зводяться до відлякування рибоїдних птахів, знищення їхніх гнізд. На природних водоймах рекомендується посилене відловлювання ураженої риби і зариблення судаком, який несприйнятливий до цього захворювання.

Санітарна оцінка. Уражену рибу можна направляти в торговельну мережу лише після потрошіння.

Лернеоз. Захворювання спричинюють паразитичні рачки роду *Ligulidae*, які локалізуються на поверхні тіла (в лускових кишеньках) різних видів прісноводної риби. Частіше уражуються в ставових господарствах короп, білий амур, товстолобики, буфало.

Паразити знаходяться на рибі протягом усього року, але найвища інтенсивність ураження припадає на літній період. Особливо небезпечне це захворювання для мальків і цьоголітків, оскільки може призвести до їх загибелі. Ураження лернеозом дворічок і риби старших вікових груп негативно позначається на їх товарній якості, гальмує ріст (до 30 %).

Клінічні ознаки. Оселившись на тілі риби, лернеї глибоко проникають у шкіру, навколо них утворюється виразка з білим вузьким обідком, а довкола виразки — набряк, спостерігається осередкове настовбурчення луски, із середини виразки стирчить рачок. На уражених ділянках розвивається мікрофлора. Риба не споживає корм, виснажується і гине.

Заходи боротьби. Для звільнення риби від паразитів застосовують ванни з розчину перманганату калію у співвідношенні 1 : 50 000 протягом 1 — 2 год за температури 15 - 20 °С.

Для профілактики лернеозу напровесні рекомендують обробляти рибу безпосередньо в зимувальних ставах барвником фіолетовим «К» концентрацією 0,1 - 0,2 мг/л. В літній період у ставах рибу можна обробляти хлорофосом, який містить 65 % активної речовини, за концентрації препарату 0,5 мг/л.

Санітарна оцінка. Залежно від ступеня ураження риби її направляють у торгову мережу або на рибопереробні підприємства.

Аргульоз. Небезпечне захворювання, яке спричинюють паразитичні рачки роду *Argulus*. У рибництві збудника цього захворювання називають короповою вошею, або коропоїдом. Уражує зябра та шкірні покриви коропа, форелі, білого амура. Паразитують на рибі всіх вікових груп, але найчутливіші до них цьоголітки. Аргулюси — теплолюбні рачки, оптимальна температура для їх розвитку — 25 - 28 °С. Рачок проколє шкіру риби й смочє кров. У місці проколу утворюються крововилив і запалєння, спричинєне отруйними продуктами залоз рачка.

Клінічні ознаки. Тіло ураженої риби вкрите рачками і дрібними виразками, ділянки шкіри навколо них запалєні. Риба неспокійна, в'яло бере корм, відстає в рості і за сильного ураження гине.

Заходи боротьби. Хвору рибу з лікувальною метою обробляють у ваннах із розчином перманганату калію у співвідношенні 1 : 1000 протягом 30 хв або хлорофосу концентрацією 100 мг/л за експозиції 1 год.

Знизити інтенсивність ураження можна внесенням по поверхні води негашеного вапна з розрахунку 100 - 150 кг/га.

Санітарна оцінка. Рибу використовують для харчових цілей без обмежень.

Незаразні хвороби. Причинами виникнення незаразних хвороб, які не мають збудника, найчастіше бувають порушення умов годівлі й утримання

риби, а також отруєння різними пестицидами, що потрапляють у водойми з дощовими, повеневими і стічними водами, внаслідок водної та вітрової ерозії, зі скидними водами промислових підприємств.

Порушення технології годівлі риби у рибницьких господарствах внаслідок згодовування нехарактерного чи недоброякісного корму, незбалансованого за амінокислотним складом і протеїновим співвідношенням, відсутність достатньої кількості природних кормів призводять до виникнення хвороб аліментарного походження.

У результаті відбувається церозна дегенерація печінки риби, порушується обмін речовин, уповільнюється ріст, погіршується споживання кормів, знижується резистентність організму і, як наслідок, риба гине, що особливо характерно для молодших вікових груп риб.

Авітамінози. Захворювання, які виникають при тривалому споживанні штучних кормів, бідних на вітаміни. За відсутності вітамінів у раціоні риби вона повністю втрачає харчовий рефлекс, в її організмі порушується обмін речовин, знижується стійкість проти різних захворювань табл. 5.2.

Таблиця. 5.2. - Основні вітаміни та їх функції в організмі риби

Вітамін	Функція	Результат відсутності або нестачі
А (ретинол)	Регулює ріст риби	Збліднення забарвлення тіла, крововиливи біля основи плавців та в очних яблуках, випинання зябрових кришок, підвищена смертність
В ₁ (тіамін)	Регулює вуглеводний і білковий обмін	Порушення рівноваги і руху, потемніння шкірних покривів, некрози, набряки зябер, відмова від корму, висока смертність
В ₂ (рибофлавін)	Підтримує функціонування центральної нервової системи, регулює синтез жирів	Відмова від корму, зменшення маси тіла, крововиливи на зябрових кришках і в очних яблуках, світлобоязнь, потемніння шкірних покривів, висока смертність

В ₆ (піридоксин гідрохлорид)	Відіграє активну роль в обміні амінокислот, підтриманні нормальної діяльності нервової системи	Викривлення зябрових кришок, витрішкуватість, конвульсії, асцит, масова загибель
В ₁₂ (ціанкобаламін)	Бере участь у регуляції білкового, вуглеводного й жирового обмінів, стимулює ендокринну і кровотворну функції	Уповільнення росту, підвищення нервової збудливості, зниження резистентності проти паразитичних хвороб
С (аскорбінова кислота)	Регулює окисно-відновні процеси, відіграє важливу роль у вуглеводному і білковому обміні, перешкоджає розвитку інфекції в організмі	Деформування хребта, уповільнення загоєння ран, витрішкуватість, на шкірі біля хвостового, черевних і грудних плавців утворення пухлин, на зябрах білі плями, крововиливи у печінці та нирках
Б (кальциферол)	Регулює фосфорнокальцієвий обмін	Викривлення тіла (рахіт), недорозвинення зябрових кришок, уповільнення росту, атонія м'язів, судоми
Е (токоферол)	Регулює функції розмноження	Дистрофія м'язів, недорозвинення статевих залоз, склеювання зябрових пелюсток, випуклість очей, асцит, висока смертність

Профілактику авітамінозів здійснюють уведенням у раціон риби живого корму і різних добавок, багатих на вітаміни (зелену масу, дріжджі, премікси, печінку тварин, сухе молоко, жовтки яєць).

Не можна використовувати для годівлі риби зіпсовані, запліснявілі корми та ті, які зберігались тривалий час, оскільки вони містять мало вітамінів і можуть бути токсичними.

Асфіксія (задуха) риби. Відсутність чи недостатній вміст розчиненого у воді кисню спричинює задуху (асфіксію). Риба різних видів та вікових груп порізноmu реагує на вміст кисню у воді, що потрібно враховувати при її культивуванні.

Для тепловодних ставових рибничих господарств, де основними об'єктами рибництва є короп і рослиноїдні риби, бажано, щоб при культивуванні цих видів риб вміст кисню у літній період був не меншим за 5 - 6 мг/л, у період зимівлі — не меншим за 4 мг/л.

Причинами виникнення кисневої нестачі і замору риби можуть бути: незадовільна аерація води, що подається у водойму, підвищення щільності посадки, надмірне згодовування штучних кормів та внесення органічних добрив, потрапляння у водойму стічних вод, багатих на органічні рештки, високоінтенсивний розвиток синьозелених й зелених водоростей («цвітіння» водойми). Таке явище спостерігається як у зимовий, так і в літній періоди, тому розрізняють літні та зимові задухи.

Клінічні ознаки. Знижуються активність риби і споживання нею корму, вона скупчується біля поверхні води, заковтує повітря. За дуже низького вмісту кисню (менш як 2 мг/л) риба гине. При огляді загиблої риби спостерігаються блідість і набряк зябер, зяброва порожнина й ротовий отвір відкриті.

Заходи боротьби. У разі зниження вмісту кисню нижче від допустимих норм воду треба аерувати різними установками. Для профілактики не рекомендується перевищувати нормативні щільності посадки, витрати штучних кормів слід регулювати за ступенем поїдання. Надмірний розвиток планктонних водоростей пригнічують внесенням у водойму хлорного вапна з розрахунку 1 — 10 г/м³.

З викладеного зрозуміло, що забезпечення фізико – хімічного режиму рибогосподарських акваторій у поєднанні з профілактикою та ветеринарно – санітарними заходами реально забезпечити здоровий стан культивуємих видів риб різних вікових груп.

Питання для самоперевірки

1. Теоретичні основи збереження здоров'я риб.
2. Запобігання масовим захворюванням риб.
3. Інфекційні хвороби риб.
4. Паразитарні хвороби риб.
5. Сучасні концепції відносно розподілу хвороб риб на інфекційні та інвазійні.

ВИСНОВКИ

Відносно до існуючої програми дисципліни «Теоретичні основи рибництва» вперше запропоновано підручник формально орієнтований на студентів, які опановують спеціальність, пов'язану із рибництвом.

До цього часу існуючі підручники були спрямовані виключно на надання комплексу інформації з окремих напрямів, а саме на рибництво, орієнтувалися переважно на технологію виконання відповідних технологічних операцій.

Болонський процес, магістратура передбачають підготовку фахівців, яким необхідно мати фундаментальну підготовку з технології виробництва продукції рибництва у тісному поєднанні з міцної теоретичною базою, що може забезпечити свідомий і творчий підхід при вирішенні актуальних проблем сучасного рибництва.

Фахівець за такого рівня підготовки може бути конкурентоздатними не тільки в межах нашої держави і займати керівні посади на відповідних підприємствах різних форм власності в нашій державі, але знайти себе в якості фахівця, на європейському просторі, що має виключне значення в умовах глобалізації світового суспільства.

Магістратура поряд із глибокою технологічною підготовкою, передбачає необхідність певної теоретичної підготовки за відповідним напрямом і це необхідно тому, що випускники магістратури значною мірою орієнтовані у подальшому на наукову і педагогічну діяльність в освітніх закладах різних рівнів акредитації. Саме тому запропонований увазі читачів підручник, певною мірою буде сприяти закриттю об'єктивно існуючої прогалини між теорією і практикою сучасного рибництва.

Ми не виключаємо, що запропонована інформація підручника може бути корисною для фахівців – практиків, студентів і викладачів, аспірантів і науковців.

Керуючись власним педагогічним досвідом та відповідною доцільністю, автори підручника поряд з теорією включили ряд положень методико – технологічного характеру, що нам вважається достатньо обґрунтованим і демонструє тісний зв'язок між теорією і практикою. Автори розуміють свою високу моральну відповідальність, яка пов'язана з першим випуском такого підручника, якій орієнтовано на поглиблення теоретичної підготовки майбутніх фахівців для роботи в сучасних умовах.

Сучасний підручник є складовою професійних взаємовідносин викладача і студента, який сприяє творчому діалогу, в процесі якого студент засвоює концептуальні положення відповідних знань. Одночасно з цим жоден підручник у сьогоднішньому інформаційному потоці не може забезпечити всю суму сучасних знань певного напрямку. Останні наукові видання, інтернет технології, особисте спілкування з провідними фахівцями галузі постійно і достатньо інтенсивно здатні нарощувати обсяг знань та професійних навичок, а підручник, окрім джерела знань, повинен виступати в якості своєрідного компасу, який визначає напрямок активного пошуку. Ми не впевнені в тому, що мета підручника «Теоретичні основи рибництва» повністю досягнута. Виходячи з необхідності і актуальності такого видання, яке є першою спробою дати теоретичне підґрунтя головним технологічним процесам у сучасному рибництві, ми далекі від його ідеалізації, що логічно орієнтує авторів на подальше удосконалення.

Виходячи з викладеного ми будемо щиро вдячні за поради і критичні зауваження, колег які будуть враховані в подальшій роботі.

Алфавітний покажчик

Авітамінози - 485

Агротехнічна меліорація – 24

Акліматизація – 86, 88, 89, 91, 99

Аргульоз – 484

Асфіксія – 486

Біогенні елементи – 29, 35

Біологічна меліорація – 26, 27

Біомаса – 16, 17, 26

Біопродуктивність акваторій – 10, 11

Біопродуктивність – 11, 13, 14, 18

Біопродукційний потенціал – 11, 12, 13, 14, 72, 94, 407, 451

Бонітування – 417, 427

Ботріоцефальоз – 482

Бранхіомікоз – 473

Відсоток запліднення – 421

Вірусний бранхіонекроз – 472

Вітелогенез – 137, 203, 210

Гермафродити – 181, 397

Груповий підбір – 246

Дактилогіроз – 477

Диплостомоз – 479

Доместифікація – 87, 92

Еврибіонти – 288, 289, 329

Екологічна меліорація – 22

Ембріональний період – 132, 133

Енергетична цінність корму – 46

Енергетичний обмін – 109, 115, 150

Етап – 130

Жовтковий мішок – 349, 354

Запліднення – 237, 239, 336

Ікрометання – 103, 210, 274

Інвазійні хвороби – 475

Інверсія статі – 398

Індивідуальний відбір – 243

Індивідуальний підбір – 246

Інтенсивність росту – 144, 145

Інфекційні хвороби – 466

Іхтіободоз – 475

Іхтіофтиріоз – 476

Карликові форми – 180, 200, 201

Кормовий коефіцієнт – 43, 49, 56, 62, 402

Кормовий ресурс – 14, 16, 73, 94

Краснуха – 469

Лернеоз – 483

Лігульоз – 482

Літофіли – 323, 333

Макроелементи – 45, 50

Масовий відбір – 242

Меліорація – 21

Метагоніmoz – 481

Мікроелементи – 42, 45, 50

Мікропіле – 226, 238

Мінералізація – 351, 352

Мінливість швидкості росту – 170

Нагульний період – 155, 156

Нерестова популяція – 179

Овогенез – 207, 392

Овогонії – 219

Овоцити – 226

Овуляція – 388

Однорідний підбір - 246

Озимі раси – 173, 174, 326

Онтогенез – 138, 147, 150, 153, 154

Опісторхоз – 480

Органічні добрива – 36, 37

Осіменіння – 237, 239

Остракофіли – 324, 333

Пелагофіли – 324, 333

Переднерестовий період – 100, 159, 160

Перивітеліновий простір – 238, 262

Пластичний обмін – 114, 115, 150, 162, 261

Полікультура – 64, 65, 69, 72

Порода – 434

Посадковий матеріал – 54

Постодиплостомоз – 479

Продуценти – 11, 12, 15, 17

Процент запліднення – 103

Псамофіли – 323, 333

Резорбція овоцитів – 103

Рибопосадковий матеріал – 55, 357, 360

Рибопродуктивність – 18, 19, 52, 55, 68, 69, 362

Сангвінікольоз – 478

Сапролегніоз - 474

Селекційний диференціал – 319

Сперматогенез – 207, 392

Сперматогонії – 220, 222

Сперматозоїди – 225, 231

Сперміація – 388

Статева зрілість – 167, 205

Статеві продукти – 140, 141, 231

Статева структура популяції – 183

Стенобіонти – 288, 289, 329

Теорія етапності – 191, 192, 277, 356

Трансформовані природні акваторії – 19

Удобрювальний коефіцієнт – 29

Фауністичні комплекси – 15, 350

Формування рибопродуктивності – 19, 20

Фітофіли – 323, 333

Штучні іхтіоценози – 19, 21, 64

Ювенільний період – 135, 148, 150

Ярові раси – 173, 174, 326

СПИСОК РЕКОМЕНДОВАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. *Аmineва В.А., Яржомбек А.А.* Физиология рыб. – М.: Легк. и пищ. Пром. – сть, 1984. – 200 с.
2. *Берг Л.С.* Рыбы пресных вод СССР и сопредельных стран. – М., Л.: Изд – во АН СССР, 1984. – 200 с.
3. Бер К.М. История развития животных. – Т. 1. – М.: Изд – во АН СССР, 1950. – 475 с.
4. Бурмакин Е.В. Некоторые вопросы теории акклиматизации пресноводных рыб. // «Зоол. Журнал», 1961. - т 40, вып.9. - С. 1385 – 1395
5. Васнецов В. В. Этапы развития костистых рыб. // Очерки по общим вопросам ихтиологии. М., 1953. - С. 207—217.
6. *Гербильский Н.Л.* Современное состояние вопроса о нейрогуморальной регуляции полового цикла и биотехника гормональных воздействий в рыбоводстве у рыб применительно к растительноядным рыбам// Материалы VII Смешанной комиссии по применению соглашения о рыбоводстве в водах Дуная. – К.: Наук. думка. – 1966. – С.88 – 98.
7. Гербильский Н.Л., Баранникова И.А., Казанский Б.Н. Посадочный материал для выращивания молоди осетровых. // Рыб. хоз-во, 1951. - № 9. - С 46—49.
8. *Иванов А.П.* Рыбоводство в естественных водоемах. – М.: Агропромиздат, 1988. – 367 с.
9. *Карневич А.Ф.* Теория и практика акклиматизации водных организмов.- М.: Пищевая промышленность, 1975. – 333 с.
10. *Кирпичников В.С.* Генетика и селекция рыб.- Л.: Наука, 1987. – 520 с.

11. *Китаев С.П.* Экологические основы биопродуктивности озер разных природных зон. – М.: Наука, 1984. – 206 с.
12. *Кошелев Б.В.* Экология размножения рыб. – М.: Наука, 1984. – 307 с.
13. *Крыжановский С.Г.* Эколого – морфологические закономерности развития карповых, вьюновых и сомовых рыб. // «Труды Ин – та морфологи животных им. А.Н. Северцова», 1949. - Вып.1. – 339 с.
14. *Лапин Ю.Е., Юровицкий Ю.Г.* О внутривидовых закономерностях созревания и динамики плодовитости у рыб. – Журн. общ. биологии, 1959. – Т. 20, №6. – С. 439-446.
15. *Мороз И.В., Лукин В.П.* Обмен веществ в процессе эмбрионального развития карпа. // Экологическая физиология рыб. Тез. докл. Всес. конф. По экологической физиологии рыб. 24-26 января 1973 г. – М., С. 203-205.
16. *Нейфах А.А., Тимофеева М.Я.* Молекулярная биология процессов развития. – М.: Наука, 1977. – 312 с.
17. *Никольский Г.В.* Экология рыб. – М.: Высшая школа, 1974. – 366 с.
18. *Новиков Г.Г., Куфтина Н.Д.* Влияние температуры развития на некоторые особенности роста и использования желтка в раннем онтогенезе у костистых рыб. // Современные проблемы экологической физиологии и биохимии рыб. – Вильнюс: 1988. – С. 181-200.
19. *Поляков Г.Д.* Экологические закономерности популяционной изменчивости рыб. – М.: Наука, 1975. – 158 с.
20. *Привезенцев Ю.А.* Интенсивное прудовое рыбоводство. – М.: Агропромиздат, 1991. – 368 с.

21. *Сакун О. Ф., Буцкая Н. А.* Определение стадий зрелости и изучение половых циклов у рыб. — Мурманск, 1963. — 47 с.
22. *Северцов А.Н.* Морфологические закономерности эволюции. — М.: Изд-во АН СССР, 1949. — 536 с.
23. *Скаткин П.Н.* Биологические основы искусственного рыборазведения. — М.: АН СССР, 1962. — 243 с.
24. *Строганов Н.С.* Акклиматизация и выращивание осетровых рыб в прудах. — М.: Изд – во Московского университета, 1968. — 377 с.
25. *Строганов Н.С. Суховерхов Ф.М., Сиверцев А.П.* Прудовое рыбоводство. М.: Пищепромиздат, 1975. - 469 с.
26. *Расс Т.С.* О периодах жизни и закономерностях развития и роста рыб. // Изд-во АН СССР. Сер. биол., 1948. — вып. №3. — С. 295.
27. *Харитоновна Н.Н.* Биологические основы интенсификации прудового рыбоводства. — К.: Наук. думка, 1984. — 196 с.
28. *Шатуновский М.И.* Экологические закономерности обмела веществ морских рыб. — М.: Наука, 1980. — 283 с.
29. *Шмальгаузен И.И.* Определение основных понятий и методика исследования роста. // Рост животных. — М.: 1935. — С. 8-60.
30. *Шульман Г.Е.* Физиолого-биохимические особенности годовых циклов рыб. — М.: Пищевая пром-сть, 1972. — 368 с.

1. Кошелев Б.А., 1984 с192, 193, 207
2. Поляков Г.Д. с 165
3. Ю. Є. Лапін і Ю., Г. Юровицький с 193
4. І. І. Шмальгаузен с 202
5. Северцов О.М. с 202
6. Ф.Р.Хейса (1949) с 267
7. Г.Г. Новікова та Н.Д. Куфтіною (1988) с 266
8. Нейфах А.А., Тимофеева М.А., 1977 с 268
9. Мороз И.Е., Лукин В.П., 1973 с269
- 10.Новикова Г.Г. та Куфтин Н.Д с269
- 11.Шатунов М.И. с170
- 12.Расс М., 1948 с 202
- 13.Шульман П.В. с 170
- 14.Ямамото, с186
- 15.Барроу с186
- 16.Терман с187
17. Линдсей с187